CARLA MONTES

Sensibil
Palpitant
Senzual

Fiii Ducesei

Un roman care vă va conduce în lumea mirifică a dragostei

Ar fi vrut să-l vadă furios. Chiar dacă se temea puțin de el. În ultimele zile, Ared părea alt om. Nu mai era amantul tandru, iubitul ei care îi arătase deșertul și o fermecase în brațele lui. Ochii lui nu mai erau tandri și iubitori, erau duri și reci. Acum, ca un adevărat stăpân, o prinse de față și își lipi buzele de ale sale, cu putere...

Autoarea romanului de succes „Ducesa"

ANDREAS

ISBN 978-973-8958-12-8
9 789738 958128
www.editura-andreas.ro

ROMANTICA

Carla Montes

Fiii Ducesei

EDITURA
ANDREAS PRINT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MONTES, CARLA
Fiii ducesei / Carla Montes, Bucureşti: Andreas Print, 2006

ISBN (10) 973-8958-12-1; ISBN (13) 978-973-8958-12-8

82–31=135.1

Editor: Gheorghe DUMITRU
Redactor: Otlia FELEA
Tehnoredactor: Andrei-Nicolae DUMITRU
Coperta: Editura ANDREAS PRINT

Bun de tipar: 20.12.2007
Format (Z6): 16/54x84

CAPITOLUL I

1.

Ce putea să fie mai minunat decât o seară de bal? Ce putea să sune mai plăcut decât viorile, ce curgea mai plăcut decât vinul bun și șampania? Și ochii frumoși? se întrebă domnișoara Deveraux, sorbind din paharul ei, retrasă lângă o fereastră. De unde stătea, îi vedea ochii. Și trupul înalt. Era ascuns de hainele sale lungi, albe, dar ce mai conta? Natura nu ar fi dat ochii aceia unui trup urât.

O atrăgea. Ca un magnet. Părea să alunece prin încăpere. Și era conștient de farmecul său. Cum altfel? Un bărbat ca el, printre acele figuri simple și șterse, sărea în ochi. Era ca o picătură de piper într-o mâncare fadă.

Acum se uita spre ea, își dădu seama fata. Dar nu venea mai aproape. De ce ar fi făcut-o? Fuseseră prezentați rapid, de proprietarul casei. Ared el Selim. Și numele suna perfect, parcă se rostogolea pe buzele ei, ca o șoaptă adusă de vânt. Îl vedea în deșert, călare pe un armăsar negru ca noaptea sau pe unul alb ca laptele. Și un apus perfect. Și ea.

- Dumnezeule, termină!

- Vorbești singură?

- Marie!

Vocea ei părea ștearsă. Ridică paharul și bău cu sete vinul, deloc ca o domnișoară educată de cei mai buni profesori. Apoi privi spre tânăra care o deranjase, cea care-i era ca o soră. Marie putea fi considerată sora ei. Aveau cam aceeași înălțime, aceleași trăsături ale feței, regulate și frumoase, ochii mari și nasul fin și drept. Părul le era lung și des, închis la culoare.

Dar erau și diferențe. Marie era șatenă, cu ochii căprui și o expresie de calm și inocență pe chip. Domnișoara Deveraux avea o determinare care îi dădea feței o formă specială, tăioasă. Avea pomeții înalți și ochii negri ca noaptea fără lună. Părul se asemăna ochilor. Împreună, cele două păreau un portret înfățișând îngerul și demonul.

- L-ai văzut?

- Pe cine?

- Acel bărbat, Ared el Selim! șopti ea, făcând un semn discret cu paharul spre el.

– Am și vorbit cu domnul el Selim, spre Marie, făcându-și vânt cu evantaiul, apărându-se de căldura care amenința să-i sufoce.

Isabell Deveraux se încruntă la ea.

– Ai vorbit cu el?

– Mai devreme, spuse fata. Blestemate lunănări, nu se poate fără ele, dar mori în căldura asta. Vino, să respirăm o gură de aer curat!

Ar fi urmat-o și în iad pentru a o intreba despre el. Merse repede, ridicându-și fustele largi cu o mână.

– Deci? întrebă ea, așezându-se pe o bancă.

– E plăcut, vorbește foarte bine franceza și pare foarte atras de țara noastră!

– De ce e aici și nu la Paris? La curte?

– Tatăl său face ceva afaceri în zonă, dar cred că va pleca la Paris în câteva zile, o lămuri Marie. De ce atât de mult interes pentru acel bărbat?

– Pentru că e misterios!

– Isabell, fratele meu va fi furios dacă vorbești așa... Nicky te consideră logodnica lui....

Isabell sări de pe bancă.

– Ascultă, eu nu sunt logodnica lui, așa că poate să-și scoată din cap ideile astea. Și voi vorbi cu el deîndată ce-l voi vedea!

– Cred că e gata să te ceară de soție! trânti Marie cu mult calm.

– Ce să facă? Dumnezeule, a înnebunit...

– De dragoste!

– Dragoste?! E cel mai bun prieten al meu. Dar dragoste?

– Isabell, dacă el te iubește și tu ții la el, poate....o căsătorie cu el poate fi ceva bun. Nu uita că fratele meu are o poziție socială excelentă!

– Nu dau doi bani pe poziția lui sau pe titlul pe care-l poartă. Să îndrăznească numai să facă ceva pe la spatele meu și...

Marie se ridică și ea.

– Nicky nu va face nimic fără să-ți spună!

– Ar face bine!

O luă spre casă. Furioasă, intră în marea încăpere, încălzită ca un cuptor. Ared el Selim era doar la doi pași de ea. Sigură pe ea, păși spre el.

– Domnule el Selim!

– Domnișoară....

– Deveraux! completă ea repede. Cum găsiți Franța?

– Fermecătoare, spuse el repede, cu un zâmbet plăcut.

Isabell zâmbi și ea.

– Știți că sunteți ca o pată de culoare în această mare de oameni?

– Sunt? întrebă el mirat de tonul ei direct.

– Diferit de tot de am văzut până acum în aceste săli sufocante de bal. E o plăcere să văd un așa amestec de culturi....

Ared el Selim o salută din cap.

– Domnișoara este foarte sinceră și directă!

– Așa am fost mereu, spuse ea, apropiindu-se de el. Spune-mi, domnule, e adevărat că femeile voastre stau închise în casă tot timpul?

El o privi, amuzat de întrebare. Era curioasă sau numai făcea conversație? se întrebă el.

– Așa sunt legile noatre, domnișoară Deveraux. Diferite de ale voastre...

– Asta e clar! spuse fata.

Cu coada ochiului o văzu pe Marie. Venea spre ea, cu o expresie amenințătoare pe chip. Nervoasă, practic se agăță de brațul tânărului și îl trase spre grădină.

– Vai, domnule, vezi, parcă nu am aer....se plânse ea.

El o privi, amuzat de sceneta pe care ea o pusese în scenă. Avea o culoare sănătoasă în obraz și un aer sănătos, așa că era clar că încerca să scape de acolo. Cu o privire, Ared cercetă sala și o văzu pe frumoasa brunetă care venea spre ei. Prietena fetei se grăbea să o salveze din ghearele lui, dar era clar că domnișoara Deveraux nu voia să fie salvată.

În câteva clipe erau ascunși de priviri indiscrete pe o bancă din grădină. Isabell sorbea din paharul ei, pe care-l luase în drum spre ieșire. Ochii îi străluceau ciudat, veseli. Se lăsase pe spate, pe bancă, și-l privea galeș.

2.

Ared intră în camerele tatălui său. Era semi-întuneric și mirosea a ierburi parfumate. Ahmed privea pe fereastra sa, în depărtare. Auzi ușa, dar nu se întoarse.

– Tată!

– Stai jos, Ared! îi ceru el, cu vocea lui joasă și calmă.

Se apropie de cele două lămpi și le mări flacăra. Lumina crescu destul petru ca el să vadă chipul fiului său. Se așeză și el pe una din perne.

– Ai reușit?

– Da!

– Nava este pregătită!

– Știu, căpitanul mi-a trimis vorbă acum jumătate de oră. Te așteaptă!

– Prea bine, spuse tânărul.

Ar fi trebuit să plece, dar nu reuşea să se ridice. Avea un sentiment ciudat. Ar fi vrut să plece, dar şi să rămână. Nu ştia ce să facă. Privi spre tatăl său, la chipul lui uscat, bătut de vânt. Aşa cum stătea în faţa lui, îmbrăcat în alb, părea un înţelept, meditând. Îşi trecea mâna prin barbă şi privea spre el.

– Tată...

– Ce este, fiule?

– Dacă aş rămâne?

– De ce? Nu ai încredere în tatăl tău?

– Este periculos, zise el încet.

Bătrânul ridică privirea sa dură. Părea oţel topit în ochii săi.

– Nu mă tem de ce a hotărât Allah. Şi planul meu este perfect, dar nu asta te preocupă pe tine, Ared. Alt foc mocneşte în inima ta...

– Tată! şopti tânărul pierit.

– Vrei răzbunare. Vrei să fii aici pentru a-l vedea. Pentru a-l distruge. Asta e?

– E greşit?

Ahmed se ridică. Ared făcu la fel.

– Vrem duşmanul pe teritoriul nostru, acasă la noi şi nu aici, unde el se simte în siguranţă. Acolo vom putea savura fiecare clipă a răzbunării. Şi am nevoie de tine în Alger!

– Să păzesc...

– Destul, se răsti Ahmed. Te vei duce acum, pentru că eşti aşteptat. Mergi cu Allah!

– Rămîi cu bine, tată! răspunse Ared, trist.

Sărută mâna tatălui său şi se retrase. Un sclav negru închise uşa în urma lui. Peste câteva minute, galopa spre port, urmat de trei oameni îmbrăcaţi în negru. Acesştia părea nişte păsări de pradă, apariţii ale nopţii. Opriră pe chei şi un tinerel se repezi să le ia caii.

Corabia lui Ahmed îi aştepta.

– Căpitane, ridicăm ancora!

– Imediat, domnule!

Căpitanul era un bărbat mult mai înalt decât Ared, chiar dacă şi acesta era un om înalt. Era un spaniol încruntat, cu părul lung şi negru. Nimeni nu ştia exact cum se numea, cel puţin dintre oamenii pe care-i comanda. Îşi spunea Carlos şi atât. Nu era musulman, dar asta nu deranja pe nimeni.

– Hakim, totul este în regulă?

– Da, stăpâne!

Bărbatul, îmbrăcat complet în negru, se înclină. Era la fel de înalt ca Ared, cu un ten închis la culoare, slab. Purta o sabie lată, prinsă la șold care părea să facă parte din el.

– Dar... șopti el, încercând să atragă atenția stăpânului.

– Ce este?

– Când vom ajunge acasă... ce vom face cu...

– Este destul timp pentru asta, Hakim. Mă voi gândi!

– Cum spui, zise bărbatul.

Se înclină și se retrase. Ared rămase singur. Rămase un timp pe punte, prinvind oamenii care scoteau corabia în larg. Apoi, cu pași egali, intră în cabină. Înăuntru era întuneric. Dar el cunoștea această cabină foarte bine, așa că reuși să ajungă la biroul mare fără probleme. Se așeză pe scaun și lăsă capul pe spate. Cu toate că nu dormise toată noaptea, nu era obosit. Nu-l deranja să piardă nopțile, dar Franța îi trezea tot felul de sentimente, care mai de care mai ciudate. Îl atrăgea. Îl făcea curios. Era prima dată când stătea atât de mult timp aici. Trei săptămâni.

– Hm...

Deschise ochii, realizând că aproape adormise pe scaun. Se ridică și se uită afară. Soarele răsărise. Era dimineață. Încet, își scoase haina și se aplecă spre micul cufăr din colțul opus al camerei. Scoase de acolo un covor îngust, îl desfăcu și se așeză pe el. Apoi începu să se roage.

Fata îl privea, cu ochii pe jumătate deschiși, cum se ruga. O dureau toate oasele din cauza poziției incomode în care stătea. Încercă se se ridice dar ameți. Rămase pe spate, respirând adânc. Apoi, încet, se ridică din nou.

– Te-ai trezit!

Întoarse privirea spre el.

– Ai terminat?

– Da!

Ared se ridică, strânse covorul și-l puse la loc. Apoi se apropie de ea, numai în cămașă și în pantaloni. Mirosea foarte frumos, își spuse ea.

– Domnișoară Deveraux, credeam că vei dormi mai mult!

– Așa credeai? întrebă ea, frecându-și ochii cu mâna. Vreau ceva de băut...

– Apă sau ceva mai tare?

– Cred că am băut destul. Apă!

Glasul ei era poruncitor. Dar el nu spuse nimic. Se ridică, turnă apă într-o cupă de argint și i-o aduse. Și fata bău cu sete.

– Domnule el Selim, cum am ajuns aici?
– Nu-ţi aduci aminte?
– Nu prea bine, mărturisi ea. Ce am făçut aseară şi de ce suntem pe o corabie?
– Ţi-ai dat seama? se miră el.
– Da. Ce caut aici?
– Mi-ai cerut să te iau cu mine, spuse el foarte calm. Nu-ţi aduci aminte?
Isabell sări în picioare. Se clătină, gata să cadă, dar se prinse de perete. Rspiră adânc şi se întoarse spre el.
– Unde stai? întrebă ea, tare.
– Alger!
Băuse, îşi spuse ea. Zâmbi larg. Era un vis. Unul ciudat. O fantezie, nimic mai mult. Avea să se aşeze, să închidă ochi şi el o să dispară. Avea să se trezească acasă la Marie, în camera ei. Puţin beată, e drept. Nu ar fi trebuit să tot bea din şampania aceea dulce sau din vinul aspru. Era vina ei. Bineînţeles că era.
– Foarte bine... şopti şi închise ochii. Îi strânse puternic, apoi îi deschise, pentru a vedea chipul lui Ared, zâmbind amuzat.
– Drace! rosti ea şi începu să facă câţiva paşi, pentru a-şi limpezi capul.
Ared se ridică şi se duse spre scaunul pe care stătuse mai devreme. Se aşeză.
– Ai vrut să vezi Algerul, domnişoară, aşa că te-am luat cu mine. Ţi-am spus că trebuia să plec şi ai râs...
– Am râs? repetă ea, pierit.
– Exact. Dar m-ai asigurat că poţi pleca atunci când vrei... fără să dai socoteală cuiva...
– Aşa am făcut? întrebă ea.
– Nu mă crezi?
Isabell îl privi, ciudat. Nu. Nu-l credea. Nu complet. Ared el Selim avea ceva foarte ciudat, dar ea nu reuşea să-şi dea seama ce era. Se apropie de el, foarte seducătoare.
– Şi ce aş putea face pentru a te convinge să ne întoarcem? întrebă, aplecându-se spre el, provocator.
– Domnişoară...
– Spune-mi! insistă ea.
Ared îi simţea respiraţia pe pielea lui. Pe gât, acolo unde buzele ei încercau să se apropie. Întoarse capul şi rămaseră amândoi nemişcaţi. Dacă s-ar fi mişcat un centimetru, ar fi sărutat-o.
– Suntem în larg... se auzi el şoptind.

– Corabia are cârmă, îi aminti ea, încet. Spune-mi... nu te-aş putea convinge?

– Isabell!

Prea târziu. Se aruncă în braţele lui, sărutându-l. Era nebună, asta era sigur. Dar nu reuşea să se despartă de ea. Părea pierdut. Ea nu aştepta o reacţie din partea lui. Îi înlănţui gâtul cu braţele şi se pierdu în braţele lui, care-i cuprindeau talia.

– Marsilia nu e foarte departe!

– Nu!

Ared se ridică. O împinse la o parte şi trecu pe lângă ea.

– Vei sta în această cabină şi nu poţi ieşi pe punte...

– Ce? Sunt sechestrată aici?

– Aceasta este o corabie musulmană, ca şi mine. Oamenii ei, majoritatea, sunt musulmani. Vei ieşi numai îmbrăcată adecvat!

– Adică? se răsti ea.

– Vei purta iaşmac! preciză el sec. Şi vei ieşi numai împreună cu mine!

Isabell ajunse la el, în câteva clipe.

– Cine te crezi? se răsti ea. Eu sunt o femeie liberă, franceză...

– Erai, înainte să-mi ceri să te duc acasă la mine, în deşert, îi aminti el. Acum eşti aici şi te vei comporta aşa cum îţi spun eu!

– Nici să nu te gândeşti că...

– O zi bună, domnişoară Deveraux, o salută el, ieşi şi închise uşa cu cheia.

Fata rămase nemişcată în mijlocul camerei. Ce se întâmplase? Acum câteva clipe îl avea în braţele ei, complet, la porunca ei. Şi acum plecase. După ce-i lătrase câteva ordine. Cine se credea? Era timpul să se pregătească pentru ripostă. Isabell Deveraux era mult mai mult decât un chip plăcut şi nişte ochi mari. Şi Ared el Selim era gata să afle că nu era bine să o oblige să facă ceva ce nu dorea!

3.

Nicky de Clermont avea un fel de a merge şi de a fi care atrăgea privirea. Părul său, blond, moştenit de la mama sa, îi dădea un aer copilăros. Ochii negri era ameninţători când doreau, dar ştiau să fie veseli şi atrăgători. Era înalt şi niţel arogant, aşa cum numai un bărbat care are totul poate fi.

Aruncă o privire spre marea de persoane care umpleau sala şi oftă.

– Nu credeam că o să mai vii!

– Am venit!

Andre de Saint Joseph îl bătu pe umăr și îi întinse un pahar cu vin. Tânărul blond ca și prietenul lui zâmbi.

– Sunt o mulțime de frumuseți aici....

Cei doi erau visul oricărei fete bune de măritat. Aveau tot la ce putea spera o fată și, bineînțeles, familia ei. Poate fetele se uitau la înălțimea lor, la chipul plăcut, la mersul mândru și ascultau vrăjite cuvintele lor de dragoste, dar mai erau și mamele și tații, pe care numai titlul și banii le sunau păcut la ureche. Dar moștenitorul unui duce, cum era Nicky, sau al unui marchiz, ca Andre, reprezenta perfecțiunea.

– Eu caut numai una! spuse Nicky.

– Care a plecat!

– A plecat?!

– Marie mi-a spus. Isabell a plecat mai devreme. Nu te-ai întâlnit cu ea?

– Acasă nu era!

Acasă era castelul familiei, un momunet de piatră, cățărat pe faleză, udat de valurile mării Mediterana. Când el trecuse se acolo, nu era nimeni, numai servitorii. Roger îl informase că fetele erau la un bal, în casa marchizului de Saint Joseph. Era singurul loc în care ducele și soția sa le permiteau să se ducă, fără a avea însoțitor adecvat. Și asta pentru că aveau mare încredere în părinții lui Andre, prieteni de familie de ani buni.

– Drace, cum mai reușește să fugă... spuse el încet.

– Isabell e o vrăjitoare, spuse Andre. Acum vino, am văzut-o pe sora ta...

– Marie nu ar fi trebuit să o lase să plece!

Andre privi peste umăr.

– Oprește tu un uragan așa cum este vara ta!

– Nu e vara mea!

– Lumea știe că e vara ta așa că vorbește mai încet! îl sfătui Andre.

Se strecurară printre invitați și ajunseră aproape de Marie. Aceasta vorbea cu un tânăr slăbuț, brunet și care părea total vrăjit de frumoasa brunetă.

– Guillaume!

– Andre!

Tânărul aproape sări din locul unde stătea. Era vărul lui Andre, dintr-o ramură săracă a familiei.

– Ai ajuns în sfârşit! spuse Marie, tăios.
– După cum vezi!
– Guillaume, scuză-mă o clipă! îi ceru ea, ca unui câine.
Bărbatul salută respectuos şi se retrase.
– Ştii ce s-a întâmplat?
– Habar n-am!
– Isabell a plecat de la bal!
– Asta ştiu, răspunse fratele ei, rezemându-se de o coloană.
– Era acasă?
Nicky negă.
– Atunci unde e?
– Când a plecat?
– Acum mai bine de două ore. În două ore putea fi la jumătatea distanţei de aici la Paris, spuse ea nervoasă. Cum de nu a ajuns acasă? Montmercy e foarte aproape, cincisprezece minute cel mult...
– Poate s-a oprit undeva!
– Unde? În rochie de bal?
– Unde ai văzut-o ultima dată?
– Se îndrepta spre ieşire, şi, după cum mergea, aş spune că nu era foarte trează...
– Isabell nu bea!
Marie oftă.
– În mod normal, nu. Dar ne-am certat în seara asta...i-am spus ce ai vrut tu să-i spun şi ea nu a fost foarte fericită să audă că ai de gând să te căsătoreşti cu ea, fără să-i ceri părerea. Când va apărea, nu va fi prea amabilă cu tine, frăţioare!
– Crezi?
– Eşti atât de...Dumnezeule, cum am putut să spun că ar fi o căsătorie perfectă, când tu...
– Eu ce?
Marie îşi dădu ochii peste cap şi o luă spre ieşire. Ajunse în curte şi văzu că trăsura lor era tot aici.
– A plecat cu altcineva!
Nicky strânse pumnii.
– De ce mama dracului ar fi făcut aşa ceva?
– Oare de ce? întrebă sora lui, tăios. Cred că mai bine am întreba cu cine a plecat....
– Dacă a văzut cineva ceva, spuse Andre, luându-o spre servitorii săi.

Aceştia o cunoşteau pe domnişoara Deveraux foarte bine şi îşi aduceam aminte foarte bine că aceasta plecase.

- Cu cine? se răsti Nicky la un băiat slăbuț.

- Domnule conte, cred că a plecat cu un arab!

- Ce?

- Îmbăcat în alb? întrebă repede Marie. Şi înalt?

- Da, domnişoară. Era îmbrăcat aşa. Avea o trăsură simplă şi oamenii lui, nişte negri înalți şi îmbrăcați complet în negru. Dacă nu ar fi fost invitați...păi, cred că nici nu ar fi intrat!

Tânărul nu ştia altceva. Şi Andre îl lăsă în pace.

- A plecat cu Ared el Selim! spuse Marie grav.

Nicky se întoarse spre sora lui, ca o furie.

- Ştii şi cum îl cheamă?

- Desigur!

- Atunci unde stă?

- Asta nu ştiu, spuse ea. Nu aveam cum să-l întreb asta. Am vorbit puțin cu el şi este un bărbat foarte amabil. Cred că dacă Isabell este cu el, se va comporta respectuos...

- Sigur! comentă ironic Nicky.

- Doar nu este vina mea că ea a plecat, se răsti Marie. Isabell face numai ce vrea şi tocmai ți-a demonstrat acest lucru. Credeai că o vei putea controla?

- Marie, vreau să mă căsătoresc cu ea!

- De ce am dubii în acest sens? întrebă ea.

Cearta era gata.

- Nu ar fi mai bine dacă am merge să vorbim cu tata? Poate el ştie ceva...

- Ce?

- Poate adresa lui Selim! îşi dădu cu părerea Andre, luându-o spre casă.

Marchizul de Saint Joseph se arătă foarte mirat pentru că tinerii erau aşa de interesați de adresa domnului Selim, dar le-o dădu. Le explică faptul că acesta cumpărase o casă la marginea oraşului, o proprietate veche şi foarte bună. Peste jumătate de oră, cei trei tineri băteau la porțile mari ale casei. Le deschise un negru.

- Da?

- Domnul el Selim este acasă? întrebă Andre repede.

- Nu, domnule!

- Dar unde este?

– A plecat acum câteva ore şi nu ştiu unde este!
– Dar se întoarce? întrebă Marie.
Negrul ridică din umeri.
– Vrem să vorbim cu fiul domnului el Selim, Ared!
– Şi domnul Ared a plecat acum câteva ore!
– Şi nici el nu ştii unde e? întrebă răstit Nicky, gata să-l lovească pe negrul care vorbea atât de calm şi liniştit.
– Domnul Ared a plecat pe mare, cu corabia, dar nu pot şti unde!
Şi închise poarta. Cei trei tineri rămaseră afară, privind unul la altul.
– Atunci unde dracu e?
– Pe mare?
Nicky o luă de braţ pe sora lui şi o luă spre trăsură.
– Mergem în port. Poate corabia lui Selim nu a plecat deja. Şi dacă a plecat...
Nu mai termină. Nu voia să creadă că femeia pe care o iubea era cu alt bărbat, în largul mării.
– Nicky, dacă a plecat cu el...
– A fost răpită! spuse el tare.
– Dar nu ştim asta! zise Andre.
– Isabell nu ar fi plecat cu un bărbat de bună voie, spuse Nicky. Voi toţi o cunoaşteţi. Cum puteţi crede că a plecat cu el?
Andre o opri pe Marie când aceasta vru să mai spună ceva. Nu era momentul pentru o discuţie. Nu acum, când Isabell nu apărea.

4.

Alger. Binecuvântat fie acest oraş, îşi spuse Ared, coborând pe de corabia lui. Se săturase să stea pe puntea corabiei, căutând ţărmul. Pentru că atmosfera devenise incendiară. Fata părea nebună. Nu vorbea deloc. Nu ieşea din cabină şi, dacă o făcea, îşi petrecea orele stând singură. Nu-i vorbea, ignorându-l în totalitate. Vorbea şi cu căpitanul, cu tăcutul Carlos, numai cu el nu.
– Hakim, adu fata!
– Da, stăpâne!
Isabell atinse pentru prima dată pământul Africii cu un iaşmac pe faţă, care o împiedica să vadă cum ar fi dorit. Era din calea afară de curioasă. Încerca, cu o privire curioasă, să cuprindă tot ce se putea. Clădirile ciudate, mirosurile plăcute amestecate cu cele respingătoare, căl-

dura aceea apăsătoare şi oamenii. Nimic nu o mira mai mult decât acel fel de a fi al acestor fiinţe. Europeni amestecaţi cu arabi.

– Urcă!

Se urcă în trăsură şi el sări alături de ea. apoi închise portiera, împiedicând-o să mai vadă ceva. Isabell se încruntă la el, dar refuză să mai spună ceva. Nici măcar curioazitatea nu era mai mare ca furia pe care o simţea împotriva lui. Rămase locului, în trăsură, blestemând căldura care o oprea să respire uşor şi rochia care o strângea. Ar fi dat un an din viaţă pentru o cămaşă largă, albă şi o pereche de pantaloni simpli.

– Am ajuns!

Se făcu că nu-l aude. Dar trăsura încetini, opri puţin, apoi porni iar. Se auziră glasuri, dar Isabell nu reuşi să înţeleagă ceea ce spuneau. Apoi portiera trăsurii fu deschisă şi Ared sări jos.

– Vino!

Păşi demn şi mândru, ca o regină. Se uită cu o privire plină de dispreţ la adresa lui.

– Bine ai venit în umila mea casă!

– Aş fi preferat un cort! spuse ea, mutându-şi privirea de la el la curtea casei, acolo unde se aflau...

O curte largă, pavată, răcoroasă, pentru că era ascunsă între copaci şi plante agăţătoare. Într-un colţ era o fântână mare, de piatră. Şi era foarte curat peste tot.

– Să intrăm!

O luă de braţ şi o porni spre intrare. Două uşi largi, de lemn, erau deschise. Pătrunseră într-un un hol larg, lung de câţiva metri, răcoros. Apoi Isabell ajunse într-o curte interioară, largă, cu copaci înalţi şi flori în ghivece de lut ars. Părea o seră ascunsă în interiorul casei, cu iarbă, pavaj de piatră pe jos şi plante agăţătoare, care curgeau de pe suporturi de lemn sculptat.

– Îţi place?

Îl ignoră şi se uită la casă. Era vopsită într-un alb scânteietor, simplu. Scările care duceau sus erau acoperite cu un covor moale, verde închis şi sus, în dreptul arcadelor, se vedeau materiale care se mişcau în vânt. Toate de culoare verde deschis. Partea dinspre vest a casei părea mai sobră, lipseau materialele şi uşile erau toate închise.

– În partea asta, spuse Ared arătând spre partea pe care ea o admirase prima dată, stau eu, în partea cealaltă tata!

– Şi unde e?

– Nu e aici, spuse el scurt. Vino...

– Unde?
– Vrei să domni aici? întrebă el. Jos?!
– Aş prefera să dorm în cabina unei corăbii, care să mă ducă acasă, la Marsilia!
Ared zâmbi larg şi o luă de braţ, ferm.
– Mă tem, domnişoară Deveraux, că acest lucru este imposibil, cel puţin pentru următoarele două luni!
– Ce?!
– Ai auzit foarte bine. Toate corăbiile mele sunt plecate şi...
– Atunci trebuie să fie o corabie care să plece la Marsilia... nu se lăsă ea, ţinându-se după el.
– Crezi că te-aş lăsa să pleci cu o corabie oarecare? Vrei să fii vândută ca sclavă după o săptămână?
Isabell se încruntă, dar nu mai spuse nimic. Avea dreptate.
– Domnule el Selim, mă văd nevoită să accept acest lucru! spuse ea cu greu. Însă dacă voi rămâne aici...
– Te rog!
– Atunci sper că vă veţi comporta ca un gentilom şi mă veţi trata ca pe o doamnă. Ştiu că sunteţi musulman, că obiceiurile voastre sunt... diferite de ale noastre. În caz contrar, mă voi vedea nevoită să plec...
– Domnişoară, această casă este una respectabilă. Richard!
Isabell întoarse capul, brusc. Ared văzuse pe cineva. Un bărbat slăbuţ, înalt şi blond, se apropia de ei. Avea un chip ascuţit, ochii închişi la culoare şi purta haine europene. Se apropie, făcu o plecăciune scurtă spre Ared şi zâmbi.
– Domnule, vă aşteptam peste trei zile!
– Am ajuns mai repede! spuse Ared, vesel. Richard, ea este domnişoara Deveraux, oaspetele meu pentru un timp...
– Domnule!
– Richard, vă rog, domnişoară. Sunt secretarul domnului Ahmed, nu un nobil!
– Dar sunteţi european, spuse Isabell repede. Sunteţi un sclav?
Richard o privi oarecum amuzat.
– Pentru o scurtă perioadă de timp am fost şi sclav, dar acum sunt un om liber!
– Cum aşa?
– Domnul Ahmed m-a eliberat şi eu am ales să stau aici, în casa lui. Sunt secretarul lui personal şi omul lui de încredere. Voi da ordine pentru a fi pregătită o cameră pentru domnişoara Deveraux. Altceva?

– Va avea nevoie de o fata care să o ajute. Hakim va căuta ceva potrivit, preferabil care vorbeşte franceza!

– Foarte bine, domnule!

– O fată? întrebă fata, luându-se după Ared, care o luase înainte. Vrei să cumperi o sclavă pentru mine?

– De ce nu?

– Nu am nevoie de o sclavă. Pot să mă descurc singură foarte bine...

Ared se opri locului. Se întoarsespre ea.

– Voi decide eu asta în casa mea, domnişoară Deveraux, spuse el tăios, văzându-i chipul încruntat. Vei avea o fată care să te ajute. Acum, dacă vrei să mă însoţeşti, cred că ţi-e foame!

Isabell trecu pe lângă el. O luă înainte şi se opri. Habar nu avea unde voia să se ducă. Nu cunoştea casa lui Ared. Se întoarse spre el.

– Unde...

– Vino, domnişoară, cred că trebuie mai întâi să-ţi arăt casa, înainte să te rătăceşti!

– Eu nu mă rătăcesc niciodată!

Ared deschise gura să o contrazică, dar nu o făcu. Isabell era gata de ceartă, se citea pe chipul ei. Câteva cuvinte şi ar fi început să strige. Şi el îşi dădea seama că fierbea în interior. Fusese nevoită să meargă la Alger, acum nu putea pleca de aici şi trebuia să rămână în casa lui pentru două luni, dacă totul mergea bine.

Isabell ar fi murit înainte să recunoască că-i plăcea casa lui Ared. Se mulţumi în schimb, să afişeze un zâmbet blazat, superior şi să meargă ţanţoş prin ea, de parcă nimic nu ar fi impresionat-o în mod deosebit. Mâncă în tăcere, alături de el, serioasă şi încruntată ca o adevărată furie.

Apoi ajunse sus, la primul etaj, şi Ared îi deschise uşa, lăsând-o să treacă. Ea păşi mândră.

– Sper că vei găsi aceste apartamente pe gustul tău! zise el.

– Dacă nu mai ai ce face...

Ared deschise fereastra care dădea spre grădină, fără să pară deranjat de comentariul ei.

– Este unul dintre apartamentele în stil european ale casei, explică el. Dincolo este domnitorul şi camera de toaletă. Te las acum să te odihneşti!

– Ce amabil din partea ta, domnule el Selim!

– Domnişoară!

O salută simplu şi ieşi. Uşa se închise în urma lui.

5.

Richard aştepta la baza scărilor. Îmbrăcat în haine europene, care-i dădeau un aer ciudat, în această lume atât de diferită de Europa. Şi totuşi, el părea senin şi fericit. Se înclină când ea ajunse jos.

– Domnişoară, sper că aţi putut să vă odihniţi!

– Cât de cât, domnule...Richard!

Zâmbetul lui era foarte plăcut.

– Domnul el Selim a ieşit un timp, spuse el. Dar trebuie să apară...

– Atunci suntem singuri?

– Şi o armată de servitori, spuse el. Plus un prieten al domnului el Selim, care a ajuns acum jumătate de oră!

– Un arab?

– European, domnişoară, spuse el, conducând-o spre un salon răcoros, care semăna cu o oază. Părea că această casă era făcută numai pentru a încânta ochiul, nu pentru a locui în ea. Avea mii de detalii care meritau privite, de la pereţi, la acoperiş, la decoraţii şi la opere de artă care o îmbrăcau. Ochiul format al fetei putea deosebi lucrurile de valoare de simple piese fără valoare.

Richard îi deschise drumul, apoi se trase într-o parte, pentru a-i permite să-l vadă pe vizitatorul care sosise. Acesta stătea pe o sofa, sorbind din cafea, cu privirea pierdută pe un tablou enorm, care înfăţişa o scenă din deşert. Era atât de frumoasă, încât soarele la apus părea să se afle în acea încăpere. Şi caii salbatici mai aveau puţin şi se desprindeau de pe perete.

– Domnule Mihai!

Bărbatul întoarse capul şi o privi. Imediat se ridică, fără să lase cafeaua din mână şi se apropie de ea. Mergea leneş, încet, cu ochii vicleni şi iscoditori cercetând totul. Purta haine turceşti, îşi dădu seama fata, şi verdele îl prindea de minune. Avea o barbă îngrijită şi era mai înalt ca ea, dar nu cu mult.

– Richard, ce caută această femeie aici? întrebă el, peste umăr, în arabă.

– Domnule Mihai, această domnişoară este un oaspete în acestă casă!

– Aşa?

Se învârti în jurul ei ca un animal de pradă.

– A cui? Ared sau Ahmed?

– A fost adusă de domnul Ared, spuse Richard.

– Domnule, vreți să încetați să vă învârtiți în jurul meu?

– Domnișoară, el este...

– Nu mă interesează cine este, în mod evident, nu are idee de ce este cuviincios și de ce nu este. Așa că nu am de gând să mai stau...

Se întoarse pe călcâie și porni spre ușă. Dar Mihai o ajunse din urmă, intrigat de mica vrăjitoare. O prinse de braț. Și înainte să știe ce i s-a întâmplat, se trezi pe podea, cu piciorul ei pe gâtul lui.

– Isabell!

Ared intrase și rămase blocat, în dreptul ușii.

– Domnule el Selim, nu am crezut că voi fi atacată în casa ta. Cred că mai bine ar fi dacă m-aș retrage. Și voi pleca peste o oră!

– Isabell, ce s-a întâmplat?

– Domnul m-a atacat!

El se apropie de ea. Dar ea nu ridică piciorul de pe gâtul lui Mihai. Acesta însă o privea amuzat. Nervoasă de privirea lui, ea apăsă.

– Destul, spuse el în franceză.

– Așadar știți limba mea, dar ați preferat să jucați o mică farsă! zise ea, ridicând piciorul.

Mihai zâmbi și se ridică. Își masă gâtul.

– Aveți mare putere, domnișoară. Nici o femeie nu m-a trântit la pământ până acum...

– Mereu există o primă dată, spuse ea.

– Mihai Avram este prietenul meu, spuse Ared. Domnișoara Deveraux!

– Sunteți rudă cu fostul Domn al Moldovei, domnule?

– De unde știți?

– Numele este clar moldovenesc. Așadar?

– Da, era tatăl meu, spuse Mihai.

Fata se liniști ca prin farmec

– Cum ați ajuns aici?

– Unde?

– În Alger!

– Cu corabia mea, domnișoară, răspunse el mirat de aceste întrebări.

– Nu plecați spre Marsilia?

– Nu!

– Isabell, Mihai va sta în Alger cel puțin trei luni, nu?

– Da, așa este, dar de ce...

– Domnișoara vrea să se întoarcă acasă, la Marsilia, dar acum nu am nici o corabie cu care să o pot trimite!

– Nici dacă v-aş spune că o cunosc foarte bine pe sora voastră, domnule Avram?

Mihai o privi atent. Fata asta era foarte misterioasă. Şi Ared era la fel. Ce se întâmpla?

– O cunosc pe Margot de cânt m-am născut, spuse ea în moldoveneşte, lăsându-l pe Ared complet dezorientat. E naşa mea, domnule. Dacă m-ai duce acasă, la Marsilia, familia mea v-ar fi foarte recunoscătoare...

– Domnişoară, îmi este imposibil să fac ce-mi cereţi, cel puţin pentru câteva săptămâni...

– Dar apoi?

– Nu ştiu...

Mihai privi spre Ared. Acesta se încruntă şi îi făcu semn lui Richard să se apropie.

– Arată-i domnişoarei grădina, ceru el.

– Acum?

– Isabell, eu şi Mihai avem de discutat afaceri, spuse el. Veţi putea discuta la cină...

– Cum vrei, domnule. Domnilor!

Ieşi împreună cu Richard.

– Fina unei ducese? Ce caută aici?

– E o poveste lungă, dar înainte de toate trebuie să-mi promiţi că o vei refuza. Ea va trebui să rămână aici...

– O vrei pentru haremul tău?

– Nu e aici pentru asta, Mihai. Ea este aici pentru un scop. Îţi voi spune totul, dar nu acum, domnişoara este prea aproape. Vom merge la tine spre seară!

– Cum vrei. Însă o să vreau să ştiu toată povestea...

– Atunci să plecăm, zise Ared, ridicându-se. E mult de povestit...

– Şi fata?

– Va aştepta!

Ared şi Mihai ieşiră pe porţile casei călare, mergând la pas, discutând despre mii de lucruri fără importanţă numai pentru a nu tăcea. Din fericire, casa lui Mihai, mai mică decât a lui Ared, nu era departe. Porţile se deschiseră pentru stăpânul casei şi pentru prietenul acestuia şi ei urcară sus, la primul etaj, pe o terasă ferită de soare, ascunsă de flori agăţătoare. Se aşezară pe perne şi Mihai ceru ceai şi dulciuri.

– Acum spune!

– Fata asta este mult mai mult decât un oaspete în casa mea...

– Așadar era pentru harem, spuse, zâmbind cu subînțeles, Mihai.
– Poate va ajunge și acolo, nu exclud lucrul ăsta. Dar ea a fost adusă aici cu un scop...
– Care?
– Va servi la o răzbunare, a mea împotriva unui bărbat care mi-a ucis mama...
– Mama ta? Credeam că mama ta este o femeie din harem, o soție a lui Ahmed!
– Samira, femeia care m-a crescut, nu era mama mea, mama mea a murit cu mult timp în urmă. Și-a pierdut viața pe mare. În acea zi, Samira m-a salvat și m-a dus în brațele tatălui meu, Ahmed, Allah să-i apere viața!
Mihai clătină din cap, impresionat.
– Și cine era mama ta?
– O femeie al cărei nume nu-l știu. Un lucru știu sigur și acela este că tatăl fetei care este acum în casa mea a ucis-o. Numele lui este Santos!
– Piratul?!
– El însuși, zise cu ură Ared.
– Și unde e acum?
– Departe de aici, departe de Alger. Dar va veni după prețiosul pachet pe care i l-am luat, nu crezi? râse mulțumit de sine, bărbatul.
– O capcană pentru un pirat? Un pirat destul de bătrân pentru a avea o experiență teribilă în luptă? V-ați gândit că asta poate atrage moartea tuturor?
– De ce s-ar întâmpla asta? Crezi că nu suntem în stare să ne apărăm?
– Împotriva lui? Am auzit de acest om, de această fantomă a mărilor. Apare peste tot, dispare în ceață și mulți au murit de sabia lui. Odată mi-a distrus una din corăbii dar, din fericire, nu a luat decât încărcătura. Mirodenii și mătăsuri...
– Probabil a făcut din ele rochii pentru Isabell, spuse Ared, cu un zâmbet amuzat.
– Fără îndoială. Dar cum poți fi sigur că fata asta e fiica lui? Din câte am înțeles, este fina surorii mele, Margot. Fina unei ducese!
– Și ce contează? Santos are destui bani pentru a intra în cele mai înalte clase ale aristrocrației franceze. Poate să se descurce foarte bine, dându-se drept un mare nobil...
– Și l-a înșelat pe Robert de Clermont?

– De ce nu? Banii pot face multe lucruri. După cum ai văzut, fata lui este o domnişoară bine crescută, după obiceiul francez. Vorbeşte bine, se poartă ca o mare doamnă şi cred că nu are idee de cine este tatăl ei şi cu ce se ocupă. Va fi un şoc...

– Şi vrei să-i distrugi viaţa în felul ăsta?

– Şi felul în care tatăl ei mi-a distrus mie viaţa? Omorându-mi părinţii...

– Ai dreptate, pe Allah. La urma urmei, el este un pirat, un monstru. E mai bine şi pentru ea.

Ared aprobă simplu.

– Şi acum? Ahmed a rămas în Franţa?

– Se va ascunde un timp, pentru a le da timp să iasă din ascunzători. Planul lui, perfect în mare parte, mă nemulţumeşte pentru că este unul în care răbdarea este pe primul plan. Lipsa de activitate e cea mai grea povară!

– Şi eu spun la fel, dar Ahmed este un geniu în a face planuri. Va reuşi să-l prindă pe Santos, încet, ţesând în jurul lui un laţ de care acesta nu va putea scăpa. Se va ucide singur.

– Aşa crede şi tata. Dar eu aş fi preferat să-l văd în faţa sabiei mele şi să-l ucid lent. Să sufere mult...

– Va suferi!

– De asta sunt sigur. Dar aş fi vrut să fiu la Marsilia, alături de tata!

– Poate e mai bine decă stai aici, îl linişti Mihai.

– De ce?

– Pentru că dacă fata asta este fina lui Clermont, un om foarte respectat în Franţa, atunci ai fi fost în pericol...

– Cum aşa?

– Un ordin al lui şi ai fi putrezit în una din închisorile acelea teribile pe care le au. Ai fi murit într-o groapă, regretând că te-ai născut. Fără judecată. Fără martori şi fără nici o putere. Aici, cel puţin eşti protejat de puterea lui!

– Dar tata este acolo!

– Ahmed e vulpoi bătrân. Se va ascunde!

– Sper, pentru că numai gândul ca tata să păţească ceva mă îngrozeşte!

Ared închise ochii, aducându-şi aminte de chipul tatăl său, bătut de vânt, serios şi puternic. Şi-l imaginase mereu ca un om care ar fi putut opri timpul, care ar fi putut sta în faţa armetelor şi care ar fi reuşit să sfideze moartea. Şi dragostea lui era mai mare numai de cea simţită de

tatăl lui pentru el. Legătura lor nu era una de sânge, dar ce conta ? O legătură mistică îi unea.

– Du-te acasă acum, prietene, fata te așteptă!

– Așa este. Mă gândesc să o duc în deșert...

– Ești sigur că va rezista?

– Vom vedea. Vreau să o pun la încercare...să văd din ce material este făcută. Rămâi cu bine, Mihai, spuse tânărul, ridicându-se și salutând.

– Allah fie cu tine!

Îl îmbrățișă strâns și se despărțiră.

Și Ared se întoarse acasă. Descălecă și intră în casă. Și o văzu imediat. Isabell se învârtea dintr-o parte-n alta, fără astâmpăr. Richad nu reușea să o liniștească, cu toate că încerca. Văzându-l, se retrase discret.

– În sfârșit, exclamă ea, îndreptându-se spre el. Unde e Mihai Avram?

– A plecat, avea treburi presante!

– Când se întoarce?

– Isabell, nu crezi că întrebările astea sunt prea multe? Și prea indiscrete? Credeam că domnișoarele educate în pension sunt mai bine crescute...

– Să nu îndrăznești să-mi dai mie lecții, se răsti ea, dur. M-ai trimis de aici și m-ai oprit să vorbesc cu domnul Avram. De ce?

– Nu te-am oprit, dar aveam lucruri presante de discutat cu el. Una din afacerile noastre ne aduce pagube...

– Sunt sigură că îmi ascundeți ceva, domnule Selim. Și nu-mi place. Această călătorie este foarte ciudată și are iz de răpire...

– Spui asta pentru că domnișoară nu-și amintește că m-a rugat să o aduc aici, insistent. Că am întrebat dacă familia ei va protesta și mi-ați răspuns că nu aveți așa ceva!

– Cum se face că sunteți atât de diferit de arabi? Vorbiți ca un european, ca un gentilom, schimbă ea cursul discuției. Mă tratați într-un mod anormal pentru un musulman. Mă înșel?

– Nu!

– Atunci? De ce faceți acest lucru?

– V-am acordat un timp de acomodare, explică el. Veniți cu mine!

– Unde?

– Sus!

Ea îl privi cu ochii strânși, cercetător.

– Vă rog!

– Prea bine!

Trecu pe lângă el, mergând mândră. Urcă scările şi el o conduse spre camerele ei. Intrară şi el se opri. Pe pat erau mai multe haine.

- Haine arabe!

- Văd. Pentru ce sunt?

- Pentru domnia ta, domnişoară!

- Prefer să nu vă mai adresaţi pe tonul acesta ironic, îi ceru ea. De ce aş avea nevoie de aceste haine?

- Ai nevoie de ele dacă vrei să mai ieşi din casă, explică el. Sau dacă vrei să stai în camerele de jos atunci când am oaspeţi. Astea sunt regulile casei!

- Nu vreau să port aceste haine.

- Nu-ţi plac mătăsurile? Sunt cele mai scumpe şi mai fine din câte există.

- Şi asta? întrebă ea, ridicând o bucată de voal albastru deschis, lung.

- Iaşmacul este pentru faţă!

- Pentru faţă! repetă ea, aruncându-l.

Ared îl prinse din zbor şi se apropie de ea. Ridică voalul lung şi-i acoperi faţa, încet. Numai ochii îi rămaseră neacoperiţi. Frumoşii ei ochi negri, adânci ca noaptea, în care se vedeau mii de secrete, de taine ascunse, dar a căror limbă nu ştia să o citească. Uşor, se aplecă spre ea şi o sărută, fără să-i atingă buzele, prin vălul albastru. Vazu cum ochii ei se măriră uşor, surprinşi.

- Ared!

Lăsă vălul să alunece la picioarele lor şi ochii lui verzi o subjugară ca un vrăjitor. Nu mai era în stare să se mişte. Şi ştia că asta îşi dorise din prima clipă în care-l văzuse la bal. Simţise că între ei era o legătură care depăşea cuvintele. Ştiuse că avea să ajungă aici, în acea clipă. Că avea să se agaţe de gâtul lui, închizând ochii şi suspinând adânc.

El o ridică în braţe, fără să se mişte din loc. Mâinile lui puternice îi strângeau talia, în timp ce buzele îi presărau sărutări pe gât şi pe pietul dezgolit. Apoi o lăsă în jos şi se opri. Şi ea protestă, apucându-l de haine.

- Nu te grăbi, prinţesă!

Cuvintele lui păreau balsam pentru urechile ei. O trase spre pat, fără să înceteze să o privească. Cu o mână împinse hainele jos, fără să-i pese de ele. Şi se aşeză, trăgând-o aproape. Îi îmbrăţişă talia, desfăcând materialul care o ţinea prizonieră. Care o ţinea departe de el. În câteva clipe o văzu goală, în faţa lui, privindu-l cu ochii pe jumătate închişi, seducătoare. Când o sărută pe sâni, buzele ei se deschiseră, lăsând să-i scape un suspin. Şi se lăsă peste el, împingându-l pe spate.

Parcă l-ar fi cunoscut de o viaţă. Fiecare atingere i se părea normală, aşteptată. Pielea lui caldă şi fină părea familiară. Buzele părea să le mai fi simţit pe corpul ei. Mâinile o atinseseră şi altă dată, dar nu-şi amintea când şi unde. Poate în altă viaţă. Nimic nu era ciudat. Când o privi în ochi, fix, ochii lui aveau o sclipire familiară. Şi nu mai reuşi să respiră de plăcerea dureroasă care o invada. Părea să nu mai reuşească să gândească. O teamă incredibilă o invadă, pentru câteva clipe. Atunci ar fi vrut să fugă, ştiind că avea să o rănească.

Se trezi în braţele lui, cândva în noapte. Se ridică din pat, goală. Şi se duse spre fereastră. Stelele luceau mai tare ca niciodată. Şi cerul părea o torţă care ardea pentru ea. La Marsilia cerul nu strălucea la fel cum o făcea în deşert.

– Mâine mergem acolo...

Ea întoarse capul. El o privea din pat, lungit pe o parte.

– Unde?

– În deşert. Vreau să-ţi arăt ţara mea...

– Ţara ta? Nu ştiam că eşti regele Algerului...

– Dacă aş fi? Ai sta alături de regele acestui loc? În braţele lui? Alături de el?

– Credeam că voi luaţi femeile care vă plac fără să întrebaţi ceva, fără să cereţi voie. Le răpiţi şi le duceţi în harem!

– Ai vrea să te duc în harem?

– Aş vrea să-l văd, dar nu să stau acolo. Sunt curioasă...

– Vino aici!

Ea se aşeză alături de el.

– Dimineaţă îţi voi arăta haremul. Apoi plecăm un timp în deşert.

– Şi până atunci?!

– Aş avea una sau două ideei! zise el, atingându-i pielea aurie.

Haremul. O uşă de lemn, simplă, despărţea camerele personale ale lui Ared de haremul lui. El scoase o cheie şi deschise uşa. Şi se feri pentru a o lăsa să intre. Fata, îmbrăcată în haine europene, păşi în acea lume pe care nu o mai văzuse nicioadată. Nu ştia la ce să se aştepte. Intră. Partea accea a casei era un fel de terasă acoperită. Înspre grădină era liberă, fără pereţi şi o scară largă ducea jos. Partea din faţă, care dădea spre curtea din faţa casei, era închisă cu obloane de lemn sculptat, cu găuri, prin care pătrundea lumina soarelui. Nimeni de jos, nu ar fi putut vedea ceva, în timp ce de sus se vedea destul de bine.

Pe jos erau covoare groase, copaci în suporturi de lemn și perne așezate pe jos. Scaune mici și măsuțe joase, cu frunze și flori. Din tavan atârnau voaluri colorate, prinse de stâlpii de lemn. În fața ei erau câteva uși închise și un hol care se termina cu o fereastră cu gratii. Întreg haremul era decorat bogat, în culori puternice, mai ales albastru.

Se întoarse să privească spre Ared, dar acesta nu se mișcă din locul lui. O studia atent, în timp ce cerceta acel loc.

– Stăpâne!

O voce o făcu să se întoarcă spre scări. Două femei urcau. Și se opriră în capul scărilor. Isabell le privi cu curiozitate. Cea care vorbise era o frumusețe de femeie. Avea un corp fin, înalt, cu pielea deschisă la culoare. Purta haine verzi și bijuterii. Părul ei era lung, lăsat liber pe spate și era blond. Ochii alungiți păreau să zâmbească veseli.

– Nu știam că vei veni acum, zise ea, ca o scuză, fără să se miște.

– Yasmine, vino!

Femeia se apropie de el grăbită. Ochii ei continuau să zâmbească. Isabell se uită atent spre cealaltă femeie. Era o arăboaică mândră, înaltă și atletică. Pielea ei era mai închisă la culoare și strălucea într-un mod plăcut. Avea părul liber, lung și negru, drept. Între ea și Yasmine diferențele erau ca între soare și lună. Păși grațios, fixând-o pe Isabell cu o privire deloc amabilă. Părea să-i caute defecte și se întreba ce căuta acolo.

– Nazira, vino...

Femeia ajunse alături de Ared și se înclină adânc, oferindu-i o imagine a sânilor ei pe jumătate goi. Îi urmări privirea și zâmbi puternică.

– Sunt femeile tale? întrebă rece fata, învârtindu-se în jurul unui stâlp.

– Ai vrut să vezi haremul...credeai că este gol? întrebă el ironic.

– M-am săturat de această vizită! decise ea, trecând pe lângă el. Și nu cred că mai vreau să merg undeva...spuse ea peste umăr. Prefer să mă odihnesc în camera mea, în așteptarea momentului în care voi pleca de aici!

Plecă, trântind în urma ei ușa. Și râsul lui se auzi mult timp, sub privirile mirate ale celor două femei, care nu înțelegeau ce se întâmplă. Crezuseră că fata era o nouă achiziție pentru harem, dar era clar că nu era așa. Ea plecase. Și nici una dintre ele nu putea pleca din harem, fără permisiunea lui.

Ared ieși după ea. Urcă sus și intră fără să bată. Isabell privea pe fereastră.

– Așadar vrei să renunți la câteva zile în deșert!

– Vreau hârtie şi o pană...

– Pentru ce?

– Pentru o scrisoare, spuse ea limpede, fără să-l privească. Vreau să îi scriu tatei...

– Vrei?

– Da. Sunt sigură că vreo corabie, oricât de mizeră ar fi ea, va pleca spre Franţa. Aşadar, vreau să-i scriu tatei. Trebuie să ştie unde sunt, zise ea.

– Cum vrei. Mă poţi însoţi, îţi voi arăta unde găseşti tot ce vrei.

Ieşi după el şi-l însoţi jos. Acolo, într-un colţ al unei camere mari şi pline de cărţi, era o masă mare. Îi indică scaunul şi îi dădu tot de ce avea nevoie.

– Vreau să rămân singură!

– Pentru a scrie o scrisoare? întrebă el. Voi citi ceva cât timp tu scrii. Apoi mă voi ocupa de scrisoare...

– Dacă nu se poate altfel...oftă ea, apucându-se de scrie.

Scrise repede, aruncând o privire spre Ared, care citea ceva într-o carte cu coperţi negre. Când termină, împături hârtia şi o sigilă cu ceară roşie. Scrise numele şi se ridică.

– Am terminat!

– Las-o acolo, zise el. Şi du-te sus să te pregăteşti...

– Pentru ce?

– Plecăm în curând!

– Nu merg!

– Nu te-am invitat, zise el dur. Vei merge de bună voie sau cu forţa.

Fata îl privi crunt şi ieşi. Şi-l lăsă singur.

– Richard!

– M-ai chemat?

– Stai jos şi ascultă. Această scrisoare...

– Ce-i cu ea? Trebuie trimisă?

– Nu, nu va fi trimisă. Dar dacă Isabell întreabă, ai trimis-o imediat, spuse el, privind numele de pe mesajul fetei.

– Cum doreşti!

Cu o mişcare rapidă, desfăcu sigiliul. Şi citi: Dragă Marie, nu vreau să te îngrijorezi. Sunt bine, sănătoasă, dar departe de casă. M-am supărat pe voi pentru insistenţa cu care vreţi ca eu să mă căsătoresc cu Nicky. Am greşit să fug aşa, am greşit cerându-i ajutorul domnului el Selim. Aceasta este o ţară ciudată, barbară. Dar măcar casa asta este civilizată şi sunt tratată cu respect. Nu trebuie să te preocupi. În curând mă voi întoarce acasă, de îndată ce una din corăbiile lui el Selim se vor în-

toarce în port. Explică-i tatei, sper că nu va distruge nimic de nervi. Spune-i că-l iubesc mult și că nu vreau să vină după mine. Și lui Nicky spune-i că îmi pare rău dacă l-am îngrijorat. A ta, veșnică prietenă, Isabell Deveraux.

– Scrie familiei?

– Scrie domnișoarei de Clermont, la Marsilia. Se pare că tatăl nu are o adresă fixă...

– Se poate, răspunse Richard. Vei arde scrisoarea?

– Nu, nu încă. Am nevoie de ea.

Deschise sertarul de jos și o puse acolo, sub alte hârtii.

– Ai grijă pe unde umblă când nu sunt aici!

– Voi avea. Plecați acum?

– Da. Am pregătit totul. Hakim așteaptă afară...

– Mă duc să o iau!

Ared intră în camerele fetei ca un stăpân. Și se opri brusc.

– Isabell!

Nu răspunse nimeni. Camera era goală. Patul era făcut și hainele fetei, care fuseseră aruncate peste tot, strânse.

– Jamil!

Un arab mic de înălțime se grăbi să-i iasă înainte. Șeful haremului se opri la doi pași de el și își aplecă capul chel și rotund aproape de pământ.

– Unde e fata?

– Așteaptă jos, stăpâne. Hainele i-au fost strânse și vă așteaptă...

Pentru a se calma, tânărul respiră adânc. Isabell reușea să-l scoată din minți, făcându-l să alerge după ea prin casă, ca un copil, în timp ce ea râdea de el. Își luă sabia.

– Plecăm!

Sări în spatele calului său negru și îi dădu pinteni, fără să se uite spre Isabell, care urcă în spatele cămilei, sub cortul care o izola de lume. Convoiul se puse în mișcare. Cei cincisprezece oameni care-i însoțeau erau îmbrăcați complet în negru, cu săbii late și priviri ascunse sub material. Dar cel puțin ei aveau cai, își spuse fata, ridicând perdeaua de pânză pentru a privi deșertul, care se năștea sub ochii ei. Legănatul cămilei o scotea din sărite și își dădu seama că prefera un cal. Dar nu era momentul să ceară așa ceva. Cu toate că i-ar fi fost foarte ușor să îmbrace niște haine bărbătești și să călărească alături de ei. Cine și-ar fi dat seama? se întrebă ea, abia mai reușind să respire.

Nervoasă, își scoase iașmacul și își desfăcu hainele. Și se aplecă din locul unde aerul fierbinte venea de afară. În orice caz era mai bine decât înăuntru.

– O să cazi, auzi vocea dură a lui Ared.

– Vreau un cal și alte haine, spuse ea.

– Ți-este cald?

– Da! strigă ea, făcându-i pe călăreți să întoarcă capul, mirați.

– Nu poți coborî, femeile noastre merg așa...

– Eu nu sunt una dintre femeile voastre, se răsti ea, lăsând pânza să cadă.

Ared râse scurt și dădu pinteni calului, trecând din nou în față. Și ea îl privi, ridicând pânza foarte puțin, pentru ca el să nu observe. Părea un prinț al deșertului pe calul lui negru, îmbrăcat în alb, cu turban și cu ochii verzi scânteietori. Stătea leneș în șa, privind înainte, spre dunele care se ridicau. O caravană intra în oraș, trecând de lângă ei. Conducătorii ei salutară adânc și trecură mai departe. Pe unele cămile erau femei, își dădu ea seama, pentru că erau ascunse sub mormane de pânză.

– Marfă! auzi ea vocea lui Ared.

– Pentru tine?

– Mare parte, da. Ai uitat că familia mea face comerț? Vărul meu, Mohamed, se ocupă cu pânză. Corăbiile noastre o aduc. Caravanele la fel.

– Aveau oameni armați!

– Evident. În deșert este periculos, mereu sunt hoți, gata să te ucidă!

– Și dacă este așa de periculos, de ce mergem cu numai atât de puțini oameni?

– Nu mergem în calea lor, zise el. Acolo unde te duc eu vei fi în siguranță, șopti el. Și vom fi singuri...

– Cu cincisprezece oameni în jur?!

– I-ai numărat?

– Prefer să știu cu cine merg la drum. Tata m-a învățat asta.

– Înțelept om, zise el, depărtându-se de ea.

Dădu pinteni calului și trecu cu mult înainte. Și ea oftă. Ura să fie închisă acolo, fără a putea să galopeze alături de el, umăr la umărul lui. Așa cum făcea cu Nicky, pe domeniul de la Clermont. Acolo pajiștile erau verzi și bogate și caii parcă mâncau pământul.

6.

Nicky încercă să-l liniştească pe Santos. Însă nu reuşi. Abia când veni Marie, în fugă, corsarul încetă să mai strige. Depăşise de mult starea de furie. Acum se îndrepta spre noi culmi. Spărsese o oglindă şi aruncase o vază pe fereastră înainte ca Nicky să termine să-i spună ce avea de spus.

– De ce ar face aşa ceva?

– Evident, a răpit-o. Şi tatăl lui a dispărut. Cred că a plecat spre Alger...

– Îl ucid cu mâinele mele dacă a atins-o, urlă, măturând cu mâna şi aruncând pe jos tot ce era pe masă.

Nicky aprobă. Cel puţin Santos gândea la fel ca el.

– Vom pleca acolo imediat!

Santos încetă să se mai învârtă prin cameră.

– I-a văzut cineva pe oamenii care au răpit-o?

– Valetul a zis că erau îmbrăcaţi în negru, cu capul acoperit. Ared el Selim este tânăr şi frumos, vorbeşte foarte bine şi este foarte atent, explică Marie.

– Dar este un ticălos, completă Nicky. Un criminal care a răpit o femeie...

– Nu orice femeie, zise şi Santos. Fiica mea...

– Aşa este dar nu trebuie să ne grăbim, îi temperă Marie, păstrându-şi calmul.

– Ai dreptate, încuviinţă Santos, încercând să se calmeze şi să judece lucrurile. Aţi trimis după părinţii voştri?

– Dimineaţă, la prima oră! răspunse Nicky.

– Eu merg să cercetez în port, trebuie să vedem unde s-au dus exact!

– Vin cu tine! spuse Nicky repede.

Santos era un bărbat înalt cât un munte. Îşi făcea loc printre oamenii de rând, care umblau de colo colo, de parcă trecea printre copii. Nicky îl urma încruntat. Cercetau fără rost. Nimeni nu-şi amintea despre o fată cu părul negru urcată pe o corabie străină. Nimeni nu văzuse nimic. Însă răpirea fetei avuse loc în puterea nopţii, aşa că nu era greu să urci la bordul unei corăbii în astfel de condiţii.

– Hei, tu!

Un puşti mititel, murdar, privi spre ei cu teamă. Dar nu se mişcă din loc.

– Vino aici!

– Domnule?

– Cum te cheamă, băiete?

– Piticul, zise el, ştergându-şi nasul şi privind mereu în spate, ca pentru a vedea dacă are unde fugi.

– Vreau să te întreb ceva şi dacă ne ajuţi, vei câştiga bani buni...

– Ascult!

– Acum două zile, erai aici?

– Trăiesc aici, domnule!

Nicky se aplecă spre el.

– Ai văzut vreo fată pe chei în noaptea aceea?

– Fete sunt multe. Vrei una? întrebă el, şmecher. Ştiu mai multe...

– Vreau să mă ajuţi, băiete, că altfel de arunc în apă. Zi, ai văzut ceva?

– Nu-mi aduc aminte, spuse el, scărpinându-se în păr.

– E posibil să fi venit cu un bărbat cu trăsura. Una neagră, simplă. S-au urcat pe o corabie, îl ajută Nicky, cu calm.

Băiatul îi privi atent. Şi tânărul scoase din pungă două monede.

– Cu părul negru?

– Da!

– Păi am văzut-o, zise el, mândru. A urcat pe corabia cu arabi...

– Pe picioarele ei?

– Aşa părea, dar se ţinea de un bărbat înalt, îmbrăcat în alb...

– Ticălosul!

– Era niţel beată, domnule...

– Ce?

– Fata, vreau să spun...mergea clătinat şi el o ţinea. Mirosea a băutură...

– De unde dracu ştii asta?

– M-am apropiat să-mi dea vreun ban, răspunse el. Mi-a mai dat cu o zi înainte...

– Şi apoi?

– Au inrtat şi au stat un timp. Puţin. El a ieşit şi s-a întors peste puţin timp. Şi au plecat.

– Pe mare?

– Unde în altă parte? întrebă biatul, studiind banii şi punga din mâna lui Nicky.

Santos îl apucă de braţ.

– Vino!

– Unde? întrebă copilul, cu frică. Am spus tot...

– Vino şi taci, dacă nu vrei să-ţi rup urechile, puşlama ce eşti tu. Mergi!

– Dar...

– Vrem doar să ne spui tot, cu detalii. Vei avea o masă caldă şi alţi bani! îndulci ordinul Nicky, încălecând.

– Bine...

Nevoit să accepte, se căţără în spatele tânărului.

Mergând repede, intrară pe domeniul Montmercy. Marie îi aştepta pe scări, învârtindu-se dintr-o parte în alta.

– Vreo veste?

– Nimic!

– Oamenii tăi au sosit acum două ore, Santos.

– Merg să-i văd! zise corsarul şi trecu pe lângă ea, grăbit.

– E ingrijorat! spuse Marie, privind în urma lui.

– Şi nu ar trebui? se răsti Nicky. Isabell a dispărut de pe faţa pământului...

– Nu zău? i-o întoarse sora lui, ironic. Ea e bine...

– De unde ştii tu asta?

– Pentru că aşa simt şi eu am încredere în tot ceea ce simt!

Nicky se strâmbă, dar avu înţelepciunea să se abţină de la alte comentarii. Intră în casă cu băiatul pe urmele lui.

– Tu cine eşti?

– Ce-ţi pasă? Nevasta ta este rea de gură, spuse el.

– Sora mea, explică Nicky. Este sora mea şi tu te vei purta respectuos dacă nu vrei să o păţeşti...

– Da! şopti el, privind în jur, deja gândindu-se la ce putea fura, fără să fie prins.

Nu avu timp să găsească ceva care să-i încapă în buzunar pentru că Nicky îl apucă de umăr şi-l trase spre terasă, unde erau ceilalţi.

Santos stătea în mijlocul oamenilor săi. Erau peste zece, înşiraţi pe scaunele elegante de pe terasa castelului. Aveau în faţă mâncare şi băutură. Dar se vedea că nici unul dintre ei nu găsea nici o plăcere, desfătându-se cu astfel de bunătăţi.

– Acest băiat a văzut când a plecat...

– Unde?

– Spre Alger, pare-se, Surdule!

Acesta dădu din cap. Primul om al corabiei lui Santos şi omul lui de încredere, apropiat ca un frate, nu era surd, dar avea deşteptul obicei de a auzi numai ce voia şi ce-i convenea lui. Un om puternic, cu faţa plină de urme ale luptelor prin care trecuse, era ca un unchi pentru Isabell, pe care o văzuse crescând.

– Selim ăsta...am auzit de el...

– Şi eu, spuse Santos. Are multe corăbii şi face comerţ. Dar de data asta a greşit...

– Cum?

– S-a pus cu mine. Voi şterge de pe mările noastre tot ce poartă numele ăsta blestemat. Vreau corabia gata pentru a pleca!

– Este gata!

– Bravo, îi lăudă el. Băiete!

Piticul se apropie, trăgându-şi picioarele după el.

– Aveau oameni mulţi?

– Destui. Aveau săbii late, mari...

– Şi?

– Şi atât.

– L-ai putea recunoaşte dacă l-ai vedea?

– Sigur!

– Foarte bine. Vei veni cu noi...

– Unde?

– La Alger. Pe corabia mea. Mergi şi înghite ceva, apoi spală-te!

– De ce? strigă el.

– Pentru că puţi. Marie, ai ceva haine pentru el?

– Ceva, ale lui Gabriel...

– Îmbracă-l, trebuie să plecăm imediat. Nicky, oamenii mamei tale unde-s?

– În larg, Jean Fill a fost la Marsilia acum două luni.

– Bine. Voi lăsa vorbă la Micul Corsar, în caz de se întoarce. Dar nu cred că voi avea nevoie de ajutor...

– Nu?

– Nu, am eu ceva cunoştinţe la Alger, zise el, gânditor. Vechi cunoştinţe...

– Băiete, vino cu mine...

– Nu!

– Termină cu prostiile şi mergi. Cum te cheamă?

– Ce te interesează? Ah...

Mâna fetei prinse urechea lui şi trase.

– Paul!

– Foarte bine, Paul. Acum mergi cu mine!

De voie, de nevoie, o făcu, trăgându-şi picioarele după el, în ciudă.

Peste câteva ore, corabia lui Santos, Tunetul, ridica pânzele spre Alger. Marie, lăsată acasă în ciuda protestelor ei, le făcea cu mâna de pe faleză. Alături de Nicky, pe punte, Paul îşi trăgea mereu hainele. Fusese

hrănit şi spălat. Îmbrăcase hainele fratelui lui Marie şi a lui Nicky, Gabriel. Şi simţea o nevoie incredibilă să o întindă de acolo.

7.

Nisipul îi aluneca printre degete, fin ca mătasea şi viu. Îşi scoase papucii şi simţi cum picioarele alunecă pe el. Alergă prin nisip şi se aşeză pe jos. Se întinse pe spate. Sub luna argintie care părea să sărute deşertul, se simţi diferită.

– Îţi place? auzi ea vocea lui Ared, care venea agale spre ea.

– Nu!

– Văd. Ceva de mâncare?

Întinse un platou plin ochi cu mâncare, dar ea nu reuşi să vadă prea bine ce are acolo. Fără să-i pese, întinse mâna şi apucă ceva ce semăna cu carnea şi mâncă cu poftă. Călătoria îi făcuse foame. Grijuliu, tânărul întinse pe jos o pelerină neagră şi o trase pe ea. Puse tava alături şi se aşeză şi el.

– Stelele strălucesc diferit în deşert!

– Şi francezii au stele, domnule!

– Şi ţi se pare că strălucirea lor este la fel?

– Mi se pare că eşti îngâmfat şi crezi că ţara ta este cea mai frumoasă. Dar să ştii că nu e adevărat, minţi ea, cu toate că peisajul acela şi căldura lui, alături de ea, o îmbătau.

– Atunci de ce te jucai în nisip ca un copil?

– Pentru că îmi place, zise ea, simplu, întinzându-se după mâncare. El o prinse de braţ.

– Minţi mereu, zise el. Lui Allah nu-i plac minicinoşii...

– Şi? Eu nu sunt musulmană.

– Crezi că are vreo importanţă? Religia noastră este o pagină scrisă cu alte feluri de cerneală. Crezi că o culoare poate schimba ideea esenţială?

– Ce idee?

– A religiilor, în general. Religia mea, a ta, celelalte religii. Am studiat mult religiile, obiceiurile şi credinţele popoarelor. Nimic din ce scrie în Coran nu este diferit de Biblia voastră.

– Dar aveţi alte obiceiuri!

– Asta pot spune şi eu despre voi. Voi nu aveţi tradiţii pe care Biblia nu le aminteşte? Pe care Papa şi episcopii voştri le-au inventat?

– Asta este blasfemie! exclamă ea.
– Eşti o credincioasă convinsă?
– Sunt o creştină care crede că Dumnezeu o păzeşte!
El îi luă mâna.
– Dacă nu ai fi ştiut nimic, dacă nu ai fi crescut aşa, ai fi crezut?
– Nu înţeleg!
– Evident, spuse el, zâmbind fără ca ea să-l vadă. Să spunem că te-ai născut în deşert, aici, şi ai trăit singură, fără nimeni în jurul tău. Ai crede?
– În ce?
– În Dumnezeu! Fără să fi auzit vreodată despre el, fără să citeşti Biblia. Fără să-ţi fi spus cineva că o forţă majoră controlează destinele oamenilor. L-ai simţi?
Ea rămase pe gânduri.
– Nu cred că m-ar preocupa altceva decât supravieţuirea. Dar un lucru ştiu sigur...
– Care?
– Că aş putea iubi, fără să-mi fi spus cineva ce este dragostea. Fără să fi văzut dragostea şi fără să o mai fi simţit vreodată!
Ared deschise ochii larg, mirat. Nu se gândise la asta.
– Dragostea?!
– Nu crezi că ai putea să iubeşti fără să ştii nimic altceva?
– Aş putea!
– Deci Dumnezeu ar reuşi să găsească un mod de a intra în inima ta, chiar dacă nu ai şti nimic despre el, dacă numele lui ar fi ascuns. Numele lui este scris în inima noastră!
Mâna ei îi atinse pielea, în dreptul inimii.
– Te îndoieşti de existenţa lui Allah?
– Mă îndoiesc de multe lucruri...dar nu de Allah.
– Eu am crescut fără a fi constrânsă să cred. Nu suntem o familie foarte credincioasă. Şi cred că atâta timp cât conştiinţa mea mă lasă să dorm noaptea, nu sunt probleme!
– Isabell, eşti un izvor de înţelepciune! râse el, sincer impresionat. Acum spune, ce părere ai de acest loc!
Ea îi atinse chipul.
– Acest loc este minunat. Minunat. Însă nu încerca să mă farmeci, domnule el Selim. Eu nu sunt a treia femeie a ta!
– Crezi că eşti a treia?
– Nu încerca să mă îngrozeşti, nu merge. Nu sunt o copilă neştiutoare...
– Dar nici expertă nu eşti, domnişoară.
– Destul de expertă pentru a şti că bărbaţii au cuceriri în toate locu-

rile pe unde trec. Fie ele în luptă sau în patul femeilor. Şi dacă m-am culcat cu tine...

– Ai făcut-o şi ţi-a plăcut!

– Aşa este. Din prima clipă în care te-am văzut, am vrut să o fac. A fost o pasiune fulgerătoare şi atât. Acum întoarce-te la doamnele tale din harem, sunt nişte frumuseţi...

– Aşa este, răspunse el, întinzându-se pe spate, pentru a privi cerul. Pe Yasmine am primit-o de la tatăl meu. Un cadou deosebit, nu găseşti?

– Vrei să mă faci nevoită să spun că sunteţi barbari, petnru că vindeţi femei ca pe obiecte? Pentru a râde de mine. Dar nu o voi spune, pentru că ceea ce faceţi voi, fac şi europenii. Soţiile sunt pentru a întări imperii, pentru a uni familii şi pentru satisfacţia bărbaţilor. Deloc diferit de voi!

– Adevărat, pe Allah.

– Aşadar, Yasmine este un cadou. Şi cealaltă?

– Nazira a fost o afacere. Mi-am cumpărat-o singur.

– Şi atât? Un bărbat ca tine, tânăr, bogat se mulţumeşte numai cu două femei...

– Deocamdată. În curând, după dorinţa tatălui meu, va trebui să-mi iau o soţie...

– Soţie?! întrebă ea încet. Yasmine nu este soţia...

– Ea este favorita mea şi şefa haremului.

– Nu înţeleg!

– Conduce haremul, pe toţi servitorii de acolo şi pe celelalte femei ale mele. Toţi trebuie să o asculte!

– Şi dacă nu o fac?

– Sunt pedepsiţi. Biciuiţi, cel mai adesea!

Ea respiră adânc.

– Cred că nu mă mai interesează haremul tău şi nici obicieurile voastre. Mi-e somn...

– Culcă-te!

– Aici?

– În braţele mele, propuse el.

– Nu, mulţumesc. Prefer cortul!

Îşi luă papucii şi îşi ridică vălul. Trecu pe lângă oamenii lui Ared, strânşi în partea opusă a taberei şi intră în cortul lui. Era mare şi încăpător. O lampă lumina interiorul într-o lumină difuză, dar foarte plăcută. Mirosea a ierburi parfumate şi a vin. Obosită, căzu pe patul moale şi puse capul pe o pernă. Era obosită. Imediat, o fură somnul.

Simţi mâna lui pe piciorul ei. Şi deschise ochii. Avea somnul foarte uşor, mulţumită cerului. El era alături de ea, gol. Lumina din cort era stinsă şi numai luna mai lumina, trecând printr-o deschizătură mică a pânzei cortului.

– Ared, lasă-mă!

– O pasiune?! întrebă el, cu o urmă de supărare în voce.

– Da. Pleacă... lasă-mă...

Îi ridică fusta lungă şi se lipi de ea. Fata închise ochii pe jumătate, muşcându-şi buzele. De ce nu reuşea să-l respingă? De ce o înnebunea, numai când o atingea?

– Minţi, şopti el, la urechea ei, printre sărutări. Nu poţi trăi fără mine...

– Pot! gemu ea, cu toate că-l strângea în braţe.

El nu se certă cu ea. Alese să o acopere cu sărutări, pierdut în miile de sentimete şi de senzaţii care-l îmbătau. Ştia că aveau să fie zile incredibile alături de ea.

8.

Îmbrăcată în bărbat, Isabell călărea alături de el, aşa cum îşi dorise. Îl privea din când în când, cu ochii ei mari şi negri ca noaptea şi reuşea să-l facă mereu să zâmbească. Îl iubea în aşa fel încât inima o durea dacă se uita în cealaltă parte. Nu crezuse vreodată că va simţi aşa ceva, o nevoie incredibilă de a fi alături de el în orice clipă. Se apropie mai mult de Ared şi întinse mâna spre el. El i-o luă şi o strânse tandru. Îi mângâie degetele, unul câte unul.

Pe străzile oraşului, ea se urcă din nou pe blestemata de cămilă, departe de el. Furioasă, se uită urât la animalul care nu-i făcuse nimic. Rezistă acolo, eroic, până ajunseră acasă. Bucuroasă, aproape sări de sus, fără să mai aştepte să fie ajutată. Ared o prinse din zbor şi o strânse la piept.

– Mergi sus şi odihneşte-te. Richard, servitoarea...

– Se numeşte Rada şi ştie franceza, răspunse acesta. Vă aşteptam ieri...

– Am mai stat o zi. Deşertul are farmecul lui, zise, privind spre Isabell, care tocmai intra, cu o aşa intensitate, încât fata se întoarse şi zâmbi, roşie la faţă.

– Am primit vreun mesaj?

– Nu!

– Atunci să mergem, am ceva de făcut...urgent...

– Ce e?

– Mihai este în oraş?

– A venit aseară, domnule. Credea, ca şi mine, că veţi ajunge. A stat un timp apoi a plecat. Voi trimite un mesaj că aţi sosit...

– Aşa să faci. Şi am nevoie de ajutorul tău. Hakim!

– Stăpâne!

– Du-te chiar acum acasă la Mihai şi spune-i că am sosit şi că-l rog să treacă pe aici cât de repede poate. Vino, Richard!

Intră în birou. Îşi turnă apă rece şi o bău cu sete, fără să înceteze să zâmbească.

– S-a întâmplat ceva în deşert?

– Da!

– Ce?

– Isabell va rămâne aici, pentru totdeauna, anunţă el.

– A decis asta?

– Richard, ea va rămâne aici pentru că eu vreau asta.

– Dar credeam că va pleca înapoi, de îndată ce planurile voastre vor fi realizate.

– Aşa am crezut şi eu, dar nu o voi lăsa să plece. Şi asta nu schimbă cu nimic planul nostru...

Richard aprobă, fără să întrebe nimic. Nu ştia care era planul, dar era sigur de izbânda lui.

La etaj, Isabell intră plutind. Şi se opri brusc. O femeie înaltă, acoperită de văluri, aşeza trandafiri albi într-o vază. Când auzi uşa, se întoarse brusc.

– Stăpână! şopti ea, cu o plecăciune.

– Rada?!

– Da!

Glasul ei era slab şi fără siguranţă. Şi asta era din cauza limbii pe care o vorbea. Franceza nu era limba ei.

– Să vă ajut cu...baia? întrebă ea, atentă la fiecare cuvânt.

– Da.

Îşi aruncă vălul şi haina lungă şi scăpă de restul hainelor imediat. În camera alăturată cada era plină de apă şi mirosea puternic a trandafiri.

– Am pus esenţă de trandafiri în apă, zise sclava, când fata o întrebă. Porunca domnului Richard!

– Aşa?! De când este el un expert în ceea ce-mi place mie? întrebă ea, intrând în apă.

– Nu ştiu... şopti femeia.
– Scoate-ţi vălul, vreau să-ţi văd chipul!
Femeie o ascultă. Îşi scoase materialul verde care o izola de lume şi ridică spre Isabell nişte ochi cafenii, mari. Avea trăsături elegante, dar gura îi era niţel cam mare. Buzele le avea foarte subţiri şi părul îi era negru.
– Eşti frumoasă...
– Dar nu ca tine, stăpână, zise ea.
– Fiecare este diferit, zise ea, udându-şi părul. Câţi ani ai?
– Am treizeci şi doi de ani, stăpână, sunt bătrână...
– Bătrână?
– Da. Nici un bărbat nu vrea o femeie ca mine...
– Crezi?
– Da. Sunt înaltă, prea înaltă, se plânse ea, deodată, foarte guralivă. Am gura mare şi părul nu străluceşte...
– Şi ce contează?
– Bărbaţii nu mă cumpără pentru harem, zise ea. A fost un timp când eram mai frumoasă...
– Unde ai stat până acum?
Rada se aşeză în genunchi lângă cadă şi începu să-i spele cu grijă braţul drept.
– Aici, în Alger. Stăpâna mea era foarte frumoasă şi era soţia principală. Dar a murit şi stăpânul m-a vândut...
– Dar vorbeşti franţuzeşte...
– Doamna mea era din aceeaşi ţară ca şi tine, stăpâna mea. Voia să vorbească cu cineva limba ei şi m-a învăţat pe mine. Vorbesc bine?
– Destul! zise Isabell, spunându-şi că probabil fosta ei stăpână nu era o nobilă, pentru că vorbea cu un accent ciudat, amestecat cu araba.
Rada îi clăti părul, turnând apă cu un vas de argint.
– Au fost aduse multe haine...
– Da? De unde? Pentru mine?
– Evident că pentru tine! zise Ared, din dreptul uşii.
Se rezema de toc, cu o privire încântată. Părea fermecat de superba femeie care făcea baie în faţa lui. Rada se ridică repede, trăgându-se într-o parte. Dar ochii ei nu-l scăpară pe bărbatul care tocmai intra. Scoase un suspin uşor, pe care tinerii nu-l auziră. Acesta era stăpânul! îşi spuse ea. Era prima oară când îl vedea.
– Tu eşti Rada?!
– Da, stăpâne!
– Stai?! întrebă iubita lui, seducător.

Întinse o mână spre el și Ared îi atinse degetele.

– Mihai trebuie să sosească, avem afaceri pe care le-am neglijat...

– Va sta mult?

– Poate, zise el, evaziv.

– Atunci voi sta aici...

– De ce? Se va bucura să te vadă, zise el, ridindu-se în picioare. Rada, pregătește cele mai frumoase haine. Și aceasta!

Lăsă o cutie de lemn negru în mâinile sclavei, îi aruncă o privire plină de dorință și plecă repede ca și cum, dacă ar mai fi stat, nu ar fi reușit să mai iasă de acolo. Isabell lovi apa cu pumnul și se scufundă. Ieși deasupra și se ridică din apă. Rada o înveli într-un halat călduros și fata se întinse pe o sofa, la fereastră.

– Ce-i în cutie?

– Bijuterii!

Isabell aruncă o privire spre conținutul cutiei. Și ridică sprâncenele, mirată.

– Sunt diamante, zise ea. Și rubine.

– Da. Stăpânul vă iubește mult... zise ea.

Isabell ridică un colier greu, cu diamante. Avea ace de păr, tot cu diamante, cercei, brățări. Și un alt set cu rubine.

– Pregătește hainele, îi ceru ea Radei. Eu vreau să dorm...

– Dar trebuie să vă fac masajul...

– Ce?

– Masaj. Peste piele. Așa ea va străluci și mai tare și va fi moale. Va mirosi a trandafiri. Sau preferați altă aromă?

– Sunt mai multe?

– Da. Iasomie. Vanilie.

Isabell ceru să i se arate. Mirosi uleiul și îl alese pe cel de iasomie. Apoi, somnoroasă, se lăsă pe mâinile pricepute ale sclavei sale. Poate o deranjase la început ideea de a avea o sclavă, dar acum se împăcase cu sentimentul. Nu știa de ce, dar era mai moale. Accepta totul mai ușor.

Peste o oră, Ared veni sus. Și ea abia reuși să ridice capul de pe perne. Era adormită și-l vedea ca prin ceață. Rada o îmbrăcă așa cum i se ceruse, dar fata se prăbuși pe perne, moartă de oboseală. Părea că nu mai dormise de o săptămână.

– Te simți bine?

– Da, zise ea, orgolioasă.

– Atunci mergem?

– Sigur...

Coborî scările agățată de el. Picioarele ei păreau adormite. Îl văzu pe Mihai, care o salută adânc. Mai erau niște persoane, dar ea nu reuși să le vadă. Imaginile se învârteau în capul ei prea repede. Nu reușea să vadă bine, dar era veselă. Își amintea de deșert.

– Cred că m-a mușcat un scorpion sau ceva...

– De ce spui asta? întrebă la urechea ei, Ared, ducând-o spre o sofa.

– Pentru că mi se pare că toată lumea se învârte și numai eu stau pe loc. De ce?

– E oboseală, zise el. Stai aici.

Fata se așeză acolo unde o puse el și scăpă capul într-o parte. Rada o sprijini atentă cu câteva perne, apoi se retrase. Ared se îndreptă spre Mihai și cei doi bărbați.

– Actul este gata, domnule el Selim, spuse un europeau gras și mic de înălțime. Nu trebuie decât semnat...

– Sigur, zise el. Și fata?

– Și ea, zise celălalt, un slăbănog plin de dantelării.

Ared semnă scurt, în franceză, apoi luă actul și se apropie de Isabell.

– Isabell, mă auzi?

– Da. Aș putea avea puțină apă? întrebă ea, privind spre pământ.

– Mihai!

Bărbatul se grăbi să aducă ce i se ceruse, luând un pocal de pe o tavă.

– Bea!

– Mulțumesc, șopti ea.

– Isabell?

– Da?

– Vreau să semnezi aici... zise el, punând documentul pe genunchii ei.

– Ce e asta?

– O scrisoare către tatăl tău...

– De ce îi scrii?

– Pentru că vreau să-i explic cum ai ajuns aici și vreau să vadă că ești aici și nu este o farsă. Semnează și gata!

Ea luă pana. El o ajută și ea semnă scurt, scriindu-și numele.

– Acum spune-mi ceva...

– Ce mai vrei?

– Vreau să știu numele părinților tăi...

Cei doi bărbați se apropiară de ei.

– Numele?

– Numele complet, te rog. Pentru scrisoare...

– Da, sigur, zise ea, cu ochii pe jumătate închiși. Pierre Deveraux. Și mama mea...

Lacrimi mari i se prelinseră pe obraji.

– Mama nu mai este, zise ea.

– Care era numele ei?

– Kitty.

– Ce nume neobișnuit, zise bărbatul gras. E tot ce ne trebuie...

Ared o așeză pe sofa, ridicându-i picioarele. O înveli tandru și se depărtă.

– Când voi avea actul?

– Mâine la prima oră, zise slabul. Dar vă puteți considera un bărbat căsătorit, domnule-el Selim. Acum nu mai este decât o formalitate...

– Atunci omul meu, Hakim, va trece pe la voi și voi avea actul. Sper că sunteți mulțumiți...

– Foarte mulțumiți, ziseră amândoi, cu gândul la sumele pe care le primiseră pentru deranj. Acum, felicitări..

– Mulțumesc, răspunse Ared și Richard se apropie, să-i conducă spre ieșire.

Așteptă până ieșiră.

– Ești nebun!

– Sunt precaut!

– Și asta, râse Mihai. Ce va spune Ahmed?

– Va fi furios un timp, dar se va liniști.

– Și fata? Evident, nu știe ce s-a întâmplat. Cât vei reuși să păstrezi secretul?

– De ce aș face asta? Sunt căsătorit cu ea după legile lui Allah și după cele ale francezilor...

– Crezi că ea va accepta asta?

– Mihai, este o femeie.

Amândoi priviră spre Isabell, care dormea ca un copil de sofa, cu o mână sub cap. Bijuteriile ei scumpe străluceau.

– I-ai dat lucruri scumpe...

– E soția mea, zise el. Acum, așteaptă aici, trebuie să o duc sus...

– În harem?

– Nu încă... prefer să o am în camera mea, zise el. Sentimentul ăsta e ciudat...

– Ca un bărbat care a cunoscut multe obiceiuri și religii în viața lui, îți spun să ai grijă. Nu e un joc!

– Știu că nu e, zise Ared, ridicându-și comoara în brațe.

9.

Santos mai fusese la Alger, dar nu era locul lui preferat. Însă acum era aici de nevoie. Își aranjă haina neagră, își îndesă pălăria pe cap și sări de pe punte pe chei. În urma lui, Nicky privi cu ochii strânși acel loc în care nu mai fusese. Un singur gând îi ocupa mintea și acela era dragostea pentru Isabell. Păși apăsat în urma corsarului, cu coada ochiului nescăpând nimic din acel loc. Paul, împăcat cu hainele curate, mergea mândru în urma celor doi bărbați, dar atent la fiecare mișcare. S-ar fi dus spre tarabele pline cu fel de fel de mărfuri, poate ar fi luat ceva când negustorii nu erau atenți, dar nu o făcu. Auzise destule povești pe mare, în timpul călătoriei. Nu te depărta, îi spusese piratul, dacă nu vrei să fii prins și vândut ca sclav.

– Sclav? repetase el, pierit.

– Da, râse Santos, înspăimântător. Cred că ai fi un perfect eunuc...

– Ăștia sunt cei cărora le taie...șopti el, abia respirând.

– Da, băiete. Așa că ai grijă ce faci...

Făcu doi pași și se apropie mai mult de Nicky. Peste o oră, cei trei băteau la o poartă mare de lemn.

– Cine e? se auzi o voce subțire.

– Spune-i stăpânului tău că Santos e aici! zise el, încet dar destul de tare ca să fie auzit.

Nu se auzi nimic pentru câteva clipe. Apoi o ușă mică se deschise și apăru capul unui bărbat. Nu i se vedeau decât ochii și le făcu semn să intre. Și toți trei se luară după el, pe holuri răcoroase.

– Santos!

Un bărbat gras și mic de înălțime, care părea să fie un copil pe lângă uriașul corsar, le ieși înainte. Ochii lui mici și șireți îi studiară pe însoțitorii prietenului său, dar nu puse întrebări. Îi pofti înauntru.

– Nu te așteptam...

– Nu am avut timp să te anunț.

– Ai ceva pentru mine?

– De data asta, nu, bătrâne, zise el, așezându-se.

– Ceai?

– Nu.

– Eu... începu Paul dar se opri sub privirea dură a lui Nicky.

Hasan râse și făcu semn să se aducă ceaiul în paharele de sticlă. Era fierbinte și dulce. Nicky sorbi puțin și apoi lăsă paharul pe masă, impacientat. Cei doi păreau să tragă de timp.

– Ce te aduce la mine, atunci?
– O problemă mare...
– Nu mă speria!
– Fiica mea a dispărut şi cred că este aici...
– Aici? La Alger?
– Ştiu că este aici, cel cu care a plecat locuieşte aici.
– Cine e?
– Ared el Selim, zise Nicky, scurt.
– Ared el Selim? repetă Hasan, aproape înecându-se cu ceaiul. Pe Allah, nu se poate...
– Îţi spun că e aşa, întări Santos. Fiica mea a plecat cu el din cine ştie ce motive. Cred că a păcălit-o şi a adus-o aici...
– Asta e grav, zise Hasan.
– Dar ne vei ajuta?
– Băiete, Ared el Selim este fiul lui Ahmed el Selim, cel mai puternic om din Alger. Nu este om aici care să nu fi auzit de ei, care să nu-i cunoască. Chiar acum două zile l-am văzut pe omul lui Ahmed, Richard în piaţa de sclavi...
– Richard? Este european?
– Da. Şi nu te gândi că-l poţi cumpăra, acel diavol le este fidel. Nu i-ar trăda niciodată. Lucrează pentru ei de mult timp.
– Ce făcea în piaţa de sclavi?
– Cumpăra o sclavă care vorbea franţuzeşte! lămuri el.
– De ce ar fi făcu asta?
– Oare de ce?
Se uitară unul la altul.
– Pentru că cineva din casa lui nu ştie araba!
– Dar fiica mea vorbeşte araba!
– Da?!
– Da. Isabell vorbeşte araba destul de bine. Dar poate are un motiv să ascundă asta, zise Nicky.
Hasan ridică din umeri.
– Se poate, dar nu ştim sigur. Ştiu că Ared este fiul răsfăţat al unui om foarte bogat şi că a avut mereu ce a vrut. Îl cunosc de mult timp, este un bărbat atrăgător, care poate obţine tot ce vrea. Şi dacă a dorit-o pe fiica ta, atunci a luat-o!
– Isabell a plecat cu el de la un bal din Marsilia, lămuri Santos. Nu ştim dacă a lua-to cu forţa sau dacă a păcălit-o!
– Isabell nu ar fi venit cu el, se răsti Nicky.

Cei doi bărbați îl priviră parcă cu regret și cu indulgență.

– De ce ar fi venit cu el?

– Nu știm exact ce s-a întâmplat.

Se lăsă tăcerea, apoi Hasan vorbi:

– Dacă fata este la el, trebuie să hotărăști cum vrei să abordezi această situație. Pentru că sunt mai multe soluții...

– Vreau să știu totul despre ei înainte de a mă prezenta acolo. Vreau să știu dacă fata mea este acolo, de ce. Ceva îmi spune că toată povestea asta ascunde ceva...

– Ce?

– M-am gândit. Povestea asta are iz de răpire. Dar cu ce scop? Ared el Selim intră în una din casele de seamă din Marsilia, discută cu toată lumea, se prezintă sub numele său adevărat și pleacă cu fiica mea?

– Răzbunare? întrebă Hasan.

– De ce nu?

– Împotriva ta? Sau poate a Ducesei?

– Mama? Se poate. Toată lumea știe că Isabell este fina ei. Lumea știe că tatăl ei este un negustor care este frecvent plecat pe mare, cu afaceri. Dar mama... dacă acest Selim ar fi avut o problemă cu mama sau cu tata?

– Dar de ce nu a răpit-o pe Marie? întrebă Santos. Ea este sora ta!

– Poate s-a înșelat!

– Crezi?

– Ai dreptate, nu s-a înșelat. I-a fost prezentată, știa exact cine este domnișoara Clermont. Și cine este domnișoara Deveraux, pupila ducelui de Clermont. Drace!

– Hasan, vreau să-ți aduni toți oamenii. Vreau să afli tot ce poți despre ei și apoi vom decide ce să facem!

– Va fi așa cum dorești!

Bărbatul făcu un semn și doi sclavi aduseră mâncare. Era destul timp să se ocupe de asta după masă.

10.

Isabell avu un coșmar și sări din pat puțin de la răsăritul soarelui. Era singură în cameră. Rada nu venise încă. Somnoroasă, coborî din pat. Ared pleca devreme, observă ea. Hainele lui dispăruseră. Și avea un trandafir pe pernă, alături de ea. Zâmbi. Era un obicei, o tradiție,

spusese el. Avea să-i lase în fiecare zi un trandafir pe pernă. Roşu ca sângele, ca inima ei.

Jucându-se cu trandafirul, deschise uşa. Nici în salon nu era. Se întoarse şi îşi luă halatul. Nu avea de gând să coboare, dar voia să vadă dacă era în apartamentele lui. Acolo nu erau mulţi servitori, îşi spuse ea. Îşi acoperi capul cu un şal de mătase subţire şi ieşi.

Nu era nimeni. Era devreme, îşi zise ea. Cel puţin pentru ea. De când era în casa lui Ared devenise leneşă, dar îi plăcea să stea până noaptea târziu şi să doarmă mai mult.

– Nu, nu cred!

Glasul se auzi de jos. Ajunsese sus, în capul scărilor. O luă pe holul care dădea spre grădina interioară şi privi peste balustradă. Apoi se trase înapoi. Ared era jos cu Richard. Se ascunse după o pernea care nu se mişca, pentru că vântul lipsea.

– Şi acum? Nu ai de gând să-i spui nimic?

– Aş putea să-i spun, dar trebuie să recunosc că-mi place această situaţie. Ea e ca o briză răcoroasă într-o zi fierbinte.

– Doamna e frumoasă, zise Richard. Dar e obositor să o tot păzeşti prin casă, mărturisi el. Legile voastre interzic asta!

– Interzic multe lucruri.

Richard ridică din umeri şi turnă puţină apă la una din florile care împodobeau casa.

– Nu am veşti de la tata! zise Ared, dintr-o dată.

– Nu?

– Sunt îngrijorat. Dacă Clermont i-a făcut ceva?

– Credeţi asta?

– Mihai crede că ducele e în stare. Mă tem pentru viaţa lui...

– Domnul Ahmed este un om trecut prin viaţă, ştie să se păzească. Va ieşi cu bine din asta!

– O face pentru mine!

– Nu numai. O face pentru el însuşi.

Ared ridică din umeri. Şi Isabell se încruntă. Nu mai înţelegea nimic.

– Tot ce ştiu este că Clermont ni-l va da pe Santos pe tavă şi tata îl va aduce aici!

Isabell îşi acoperi gura cu palmele înainte de a scoate un strigăt. Şi se lăsă la pământ. O răzbunare?! Era parte a unei răzbunări. Nimic mai mult decât atât. Ură şi răzbunare. Nimic din ce se întâmplase nu fusese real. Fuseseră numai minciuni, una după alta. Şi venirea ei aici... De as-

ta nu-şi amintea nimic. Îi dăduse ceva să doarmă, să o facă maleabilă. Prafuri. Auzise de ele. Cele care făceau omul docil şi somnoros.

Se târî spre camera ei. Intră acolo şi se aşeză pe pat, cu lacrimi în ochi. Stătu aşa un timp. Apoi ridică capul. Ea nu era o fată simplă, una care stă în camerele sale şi plânge, fără să fie văzută. Ea era făcută din alt aluat, mai puternic.

Îşi aruncă hainele, intră în camera de toaletă şi scoase costumul bărbătesc pe care-l purtase. Se îmbrăcă cu el. Îşi strânse haina în jurul ei, îşi potrivi turbanul negru şi îşi prinse o bucată de material pentru a-i acoperi chipul. Apoi scoase capul de uşă.

- Ah!

Rada se lipi de perete, speriată. Tocmai intra în cameră, cu hainele ei curate.

- Rada!

Îşi coborî iaşmacul şi îşi arătă chipul.

- Dar, stăpână...

- Vino aici!

Sclava se repezi spre ea.

- Ce trebuie să fac?

- Intră!

Se feri din calea ei şi o lăsă să intre în sala de toaletă. Apoi o prinse de braţ. O împinse jos şi îi legă mâinile la spate. Apoi îi legă gura şi picioarele.

- Stai aici!

Fata o privi cu nişte ochi mari şi speriaţi.

- Nu vei păţi nimic!

Se întoarse în dormitor şi luă coşul cu care Rada venise. Nu se aşteptase la un astfel de noroc, dar nu era timp acum să mulţumească cerului pentru o aşa şansă. Aruncă hainele, umplu coşul cu cerşafurile de pe pat şi puse câteva haine deasupra. Apoi, cu coşul pe umăr, păşi afară din cameră.

Dar nu coborî. Merse spre partea cealaltă a casei, în care Ahmed locuia. Nu mai fusese niciodată aici, dar observase că în partea aceea paza era mai slabă. Şi intră în una din camerele care dădeau spre oraş. Când se întorsese din deşert, văzuse că una din acele ferestre era deschisă. Erau numai trei care dădeau spre stradă, toate la primul etaj al casei, toate închise cu zăbrele. Dar una se deschidea.

Era un salon mare acolo. Evident, pentru oaspeţi. Fără să piardă timpul, se îndreptă spre fereastră. Aceasta se deschise uşor şi ea privi dedesupt. Nu erau copaci sau altceva pe care ar fi putut coborî.

Cu un zâmbet, scoase de sub haine cerşafurile pe care le luase din camera ei. Le legă la capete şi se mai uită o dată în jos. Spera să ajungă. Le legă cu un capăt de piciorul unui scrin dar nu aruncă celălalt capăt peste pervaz. Nu putea risca să observe cineva funia improvizată care atârna în jos. Urmări atentă strada. Spre bucuria ei, nu era nimeni pe aproape. Cu viteză, aruncă capătul şi sări şi ea. Alunecă în jos, mulţumită anilor pe care-i petrecuse alături de tatăl ei, pe puntea corabiei sale. Dar se opri. Cerşafurile nu ajungeau până jos. Privi la pământ. Apoi în sus. Nu mai putea da înapoi. Dintr-o mişcare, îşi dădu drumul în stradă, rostogolindu-se prin praf. Se ridică ca o pisică şi nu aruncă nici măcar o privire spre casa lui Ared el Selim. Păşi decisă spre port. Se rătăci de mai multe ori, necunoscând străzile.

Se lăsă atrasă de miile de nebunii pe care negustorii le vindeau. Trăgeau de ea, vorbind o arabă rapidă, pe care ea nu o prea înţelegea. Dar cel puţin nimeni nu-şi dădu seama că era femeie. Mergea apăsat, puţin pe spate, cu chipul ascuns şi mâinile ascunse sub haine.

– Drace, urăsc străzile astea, zise ea.

Era clar că nimerise într-un bazar sau ceva asemănător. Se trase într-un colţ, căutând un ajutor. Lumea trecea prin faţa ei, fără a se opri. Era o gălăgie de nedescris. Se strigau preţurile. Toţi păreau să vorbească cât de tare pot. Animalele erau trase prin mijlocul oamenilor.

– Hei, tu!

Un puşti trecu pe lângă ea, mergând uşor. Dintr-o privire, Isabell îşi dădu seama că era un hoţ.

– Da?!

– Vino aici!

Băiatul, în nişte haine prea mari pentru el, murdar, se apropie.

– Vrei să câştigi un ban?

– Da, domnule!

– Du-mă în port!

– Nu ştii drumul spre port?

– Sunt nou în oraş, zise fata. Ascultă, băiete, mă duci în port şi câştigi inelul ăsta! zise ea.

Băiatul îşi apropie ochii de bijuteria de aur.

– Face mult mai mult, zise fata. Deci?

– Te duc!

Îi făcu semn să-l urmeze. Coti de câteva ori prin străduţele înguste. Isabell observă că lumea se împuţina.

– Stai locului, zise ea.

– De ce? Ajungem în port...

Ea zâmbi subţire şi se apropie de el. Îl apucă de gît şi-l izbi de peretele unei case prăpădite.

– Vrei să-ţi sucesc gâtul acum?

– Nu...nu..

– Ăsta nu e drumul spre port. Dar tu speri că am mai multe bijuterii ca asta şi vrei să mă duci într-un loc pustiu, unde prietenii tăi aşteptă. .Asta e?

– Nu, nu-i adevărat!

– Oare?

Isabell îl lovi peste obraz cu dosul palmei.

– Treaba ta dacă nu vrei inelul...

Îi întoarse spatele, luând-o iar spre mulţimea care roia peste tot. Merse cam cinci minute, lent, fără să se uite în urmă.

– Vă arăt drumul, zise un glas în spatele ei.

– Te-ai răzgândit?

– Da!

De data asta puştiul o scoase într-o stradă largă, care ducea spre port. Merseră încet, în tăcere, aproape zece minute. Şi ea văzu o scânteire a apei.

– Acolo e portul, zise el.

– Pentru un alt inel, mă vei duce pe chei!

Ochii lui sclipiră lacomi şi aprobă cu o mişcare a capului. De data asta părea să aibă foc la călcâie. Aproape alergă spre chei şi se strecură printre cei care coborau de pe corăbii.

– Ce căutăm?întrebă el.

– O corabie europeană...

– Care?

– Oricare, atât timp cât e din Europa!

Se opriră în faţa unei corăbii mari, cu pavilion francez. Şi Isabell aproape izbucni în lacrimi. Strânse pumnii pentru a se linişti şi scoase inelele promise.

– Du-te acum!

Puştiul dispăru ca o furtună. Se făcu nevăzut printre oameni şi ea nu-l mai văzu. Veselă, se întoarse spre răspunsul la rugăciunile sale. Un marinar stătea tolănit peste balustradă.

– Hei, tu, omule!

– Eu? întrebă el prostește.

– Chemă-l pe căpitan!

– Ce?

Râsul lui păru o grămadă de bolovani rostogolindu-se. Își feri părul de pe frunte și privi spre ea, cu o gură fără dinți.

– Nu-i aci!

– Nu?! Pe diavolul mării, mergi și cheamă-l acum!

Bărbatul se ridică alene și privi spre ea indecis.

– Ce treabă are domnul cu mine?

Un glas puternic se auzi din spatele ei. Un bărbat cât un munte o privi mirat. Era un copil pe lângă bărbatul acela, înalt de peste doi metri, cu părul în toate părțile și fără un ochi.

– Ce vrei de la mine?

– Domnule, trebuie să ajung în Franța cât mai repede...

– Așa?

– Da. Pot plăti!

– Nu zău? râse el. Vrea să plătească...zise el, privind spre bărbatul cu care venea, un slăbănog urât.

– Ai cu ce, băiete?

– Sigur că am, zise ea. Căpitane, nu veți regreta, tot ce vreau e să ajung în Franța. Nu ocup mult loc, nu cer decât ceva de mâncare. Vă pot ajuta pe punte dacă aveți nevoie...

– Am oameni destui pentru asta!

– Vrorbesc cu căpitanul, zise ea, tăios, spre cel slab. Vă rog, pot plăti!

Scoase lanțul cu diamante.

– E valoros cât jumătate din corabie!

– Așa?!

Ochii lui sclipiră lacomi. La urma urmei, băiatul slab nu ocupa mult loc. Ar fi putut să-i găsească un loc pe corabie.

– L-ai furat?

– Nu!

– Să te cred?! I-ai bijuteria, să vedem mai bine!

– Nu pune mâna ta murdară pe ea! se răsti fata.

Slăbănogul o prinse de braț. Isabell se răsuci și-l lovi între picioare privindu-l cum cade la picioarele ei. Satisfăcută, zâmbi. Dar mâna căpitanului căzu peste ea ca un copac doborât de furtună. O prinse de cap și trase. Turbanul se rostogoli pe picioarele lui.

– Drace, ce perlă!
Părul lung al fetei căzu pe spate ca o cascadă neagră.
– Pentru tine, sigur voi găsi un loc pe corabie!
– Vei găsi?! întrebă ea, indiferentă, știind la ce se gândea.
– Sigur. Cabina mea va fi pe placul tău?
– Nu cred!
Vocea lui Ared părea mai aspră ca deșertul. Păși pe chei cu demnitate și ochii tăind ca un pumnal. Hainele lui albe fluturau mișcate de briză. Avea pe urmele lui pe Hakim, ca o felină gata să atece și alți cincisprezece oameni, în negru. Mâinile lor se odihneau, ca din greșeală, pe mânerul săbiilor late.
– Sclava e a mea!
– A ta?! întrebă căpitanul.
Hakim înaintă și o prinse de braț. O trase departe de căpitan.
– Cine ești, domnule?
– Ared el Selim!
– Căpitanul Gomez.
– Vă știu după nume. Am făcut afaceri împreună, zise el. Demult...
– Acum mai bine de un an, zise căpitanul, salutând. Nu am știut că este o sclavă și că vă aparține. Dacă aș fi știut, v-o aduceam eu acasă!
– A fugit, e neinstruită!
– Nu-i adevărat, nu sunt o sclavă, strigă Isabell. Sunt din Franța, vă rog, tatăl meu vă va plăti regește dacă mă duceți acasă...
– Fetițo, ești proprietatea domnului!
– Nu-i adevărat, strigă ea. M-a răpit. Sunt fiica lui...
Mâna lui Ared o prinse de gât. Și cuvintele îi muriră pe buze, fără aer. Dar îl lovi cu pumnul în piept.
– Acasă, zise el scurt, în arabă.
O trase după el ca pe un sac. Ieși de pe chei și ea văzu calul lui negru, ținut de frâu.
– Urcă!
– Mai bine mor!
– Nu mă scoate din sărite în mijlocul străzii, zise el.
– Sau ce? Mă vei bate?
Zâmbetul ei ironic îi trezi cele mai rele sentimente. Dar se liniști singur. Era ceea ce ea voia. Să-l provoace, să-l scoată din sărite. Și îi reușea foarte bine. Așa că lăsă mâna în jos. Și o trase aproape de el. Își scoase pânza de mătase care-i acoperea capul și zâmbi.
– Ești isteață, zise el. Dar aici nu este un loc bun...șopti el.

Îi prinse părul cu mâna şi-l strânse. Apoi îi acoperi capul cu pânza albă, foarte priceput.

– Isabell!

Ca prin vis, fata se întoarse spre partea de unde vedea vocea. Nicky era la mai puţin de trei metri de ea. La fel. Neschimbat. Ea încetă să mai respire. Ared privi şi el spre tânăr. Acesta se repezi spre ea, dar mâna lui Hakim îl opri la timp.

– Iubito, eşti bine? strigă el. Lasă-mă...

– Nicky, eşti singur aici?

– Nu, este şi tatăl tău...

– Plecaţi acasă! zise ea răstit, încercând să scape de braţele lui Ared. Spune-i să plece...

– Nu, te vom salva...

Ared o aruncă pe Isabell ca pe o cârpă în braţele lui Hakim şi doi dintre oamenii săi se repeziră să-l potolească pe Nicky, care încerca să ajungă la ea. Ared se apropie de el.

– Santos e aici?

– Tu cine eşti? Tu eşti Ared?

– Du-o acasă!

Printre strigăte şi lovituri, Hakim reuşi să se urce pe calul lui cu fata în braţe.

– În harem! ordonă scurt Ared şi Hakim se depărtă cu patru oameni în urma lui.

Nicky o privi dispărând din nou.

– E aici?

– Te voi ucide, promise tânărul, privindu-l în ochi pe Ared, de la aceeaşi înălţime.

– Cuvinte curajoase, îl admiră cu un zâmbet Ared. Eu sunt Ared el Selim. Tu?

– Nicky de Clermont!

– Fratele domnişoarei Marie?!

– Nu vorbi de sora mea cu gura ta murdară! zise şoptit Nicky. Vei plăti pentru că ai răpit-o!

Arabul zâmbi, cu o sclipire ciudată în frumoşii lui ochi. Nu putea spune că nu admira curajul sau îndrăzneala sa.

– Tatăl ei este aici?

– De ce vrei să ştii?

– Dacă e...atunci spune-i să vină acasă la mine la ora patru. Îl voi aştepta!

Se întoarse să plece.

– Vom veni pentru a vă provoca la duel!

– Nu am nimic cu tine, creştine, zise el, într-un mod insultător.

– Dar eu am.

– Vino, dacă asta vrei, zise Ared, sărind în spatele calului său. La patru!

Mulţimea de feri din calea lui, ca din faţa unui rege cu suita sa. Nicky rămase singur, în mijlocul lor, cu pumnii strânşi şi privirea fixă. Fusese atât de aproape de ea, încât îi simţise parfumul în aer. Câţiva paşi şi i-ar fi atins pielea fină, ar fi strâns-o în braţe. Neputincios, strânse pumnii.

– Blestemat fie neamul tău, diavole!

Isabell lovi cu pumnii uşa haremului, fără să reuşească să o mişte din loc. Luă un superb vas cu flori şi-l aruncă în ea. Disperată, îşi roti ochii în jur, în căutarea unui lucru care să producă nişte pagube însemnate sau măcar să facă destul zgomot pentru a aduce pe cineva aici.

– Stăpână, o să te răneşti!

– Gura, se răsti ea la Jamil, şeful haremului, care făcu un pas înapoi, uluit de tonul ei şi de faptul că îi răspunsese în arabă. Ared!

– Stăpânul nu are timp acum!

– Va avea!

Aruncă cu un ghiveci în ură, privind cu satisfacţie cum pământul murdăreşte totul în jur şi florile se rup.

– Chemă-l! urlă ea, scoasă din minţi.

– Vei fi biciuită, o avertiză regal Yasmine.

Femeia se apropie de ea, cu un pas demn şi elegant.

– Ai nevoie de o baie şi de haine curate, zise ea.

– Am nevoie de el. Ared, blestematule, deschide uşa asta! strigă ea în arabă. Unde e Nicky? Ce ai făcut cu el?

Uşa de deschise, încet, lovind în cioburile de pe jos.

– Unde e? Lasă-mă să ies de aici...

– Să ieşi? întrebă el cu un zâmbet. De ce?

Înaintă spre centrul haremului, după ce uşa se închise în urma lui.

– Eşti un ticălos, un monstru, un mizerabil...

– Vorbeşti araba destul de bine, doamnă. Ai minţit!

– Tu, ticălos cu două feţe, îndrăzneşti să-mi spui mie că am minţit? Tu, care m-ai răpit de acasă, m-ai adus aici pentru a te răzbuna pe tata!

– Nu neg asta!

– De ce m-ai sedus?

– Tu ai început! îi aminti el de prima lor întâlnire.

- Acolo era altceva, era un ţinut civilizat...
- Nu mă fă să râd, fetiţo, zise el, cu ironie. Civilizaţi? Sunteţi nişte mici copii pe lângă civilizaţia orientului, pe lângă cultura şi tradiţiile noastre. Sunteţi inculţi şi nespălaţi!
- Şi tu eşti un tiran. M-ai răpit din Marsilia. M-ai făcut să...
Se opri, respirând greu.
- Să ce?
- Să mă culc cu tine. Pentru ce ai făcut-o? Pentru răzbunare? Ai sedus-o pe fiica celui pe care vrei să te răzbuni?
- Poate! zise el. Dar ce mă miră este că nu încerci să afli de ce am făcut toate astea, care este motivul pentru care am vrut să mă răzbun pe tatăl tău, motivul pentru care toate astea s-au întâmplat!
- Oricare ar fi motivul, ce ai făcut este crud. Şi bolnav. Eşti nebun!
- Un nebun pe care l-ai iubit, nu cu mult timp în urmă.
- Gura!
Ared întinse mâna şi cu forţă o trase în braţele lui.
- Ochii ăştia, zise el, atingând-o tandru, ar ucide, nu?
- De mii de ori!
- Şi mîinile? şopti el, cu un deget mângâind-o aşa de uşor încât tot corpul ei deveni moale.
- Ţi-ar lua viaţa acum!
- De asta nu intru înarmat aici, zise el şi o împinse departe.
Fata căzu pe pernele de pe jos.
- În seara asta se va termina totul!
- Va fi o luptă dreaptă?
- Tatăl tău a luptat vreodată aşa?
- Ce vrei să spui?
El îşi aranjă hainele.
- Ştii foarte bine ce vreau să spun. Ştim amândoi cine este el, ce a făcut toată viaţa şi ce face şi acum. Şi de asta va muri!
- Nu!
- Dar eu nu sunt mostrul care este el. Eu te voi lăsa să-ţi iei rămas bun de la el, este mult mai mult decât ce a făcut el!
- A ucis pe cineva la care ţineai? Familia ta? Mama ta?
Ared întoarse capul brusc, ca şi cum cuvintele ei l-ar fi lovit de moarte. Sângele i se scurse din cap şi mâinile i se încleştară. Verdele ochilor lui deveni mai puternic decât fusese vreodată.
- Jamil, o vreau curată şi îmbrăcată ca o favorită. O vei aduce în salonul principal la ora patru!

Ieşi, trântind uşa în urma lui şi călcând pe cioburi, fără să-i pese. Cu inima distrusă, Isabell se ghemui pe pernele pe care căzuse. Şi nimeni nu o deranjă. Yasmine se retrase încet, ca o mare doamnă, fără să dea vreun semn că văzuse sau auzise ceva. Jamil se aşeză pe un scaun, aşteptând. Ştia că avea să trebuiască să o ia de acolo peste puţin timp. Dar până la patru era vreme. Destulă vreme!

11.

Ora patru. Când ceasul lui Nicky arătă patru fix, Nicky şi Santos loviră în poarta casei lui Ared, anunţându-şi sosirea. Le fu deschis şi ei păşiră înăuntru. Erau singuri. Înarmaţi, dar singuri.

– Pe aici, domnilor!

Richard le deschidea drumul. Şi Santos începu să reţină detaliile. Numărul oamenilor din curte. Felul în care se închidea poarta. Locul pe unde ar fi putut scăpa în eventualitatea unui conflict direct.

– Vă rog!

Bărbatul englez se retrase, lăsându-i să intre primii în curtea interioară.

– Punctuali, se auzi glasul lui Ared.

Stătea singur pe o sofa, tolănit. Cu sabia pe genunchi. În umbra unui copac era Hakim, o statuie fără sentimente. Numai privirea i se mişca.

– Aşa cum am stabilit, răspunse Nicky, văzând că Santos îl studia atent pe tânăr.

Ared se ridică. Foarte încet, cu foarte mult calm. Aproape ireal. Părea să privească prin Santos. Şi corsarul părea impresionat. Nu se mişca, căutând ceva pe chipul acelui tânăr, pe care tot corpul lui îl îndemna să-l urască din răsputeri, dar ceva îl oprea, totodată.

– Tată!

Isabell se repezi spre ei. Din fugă, Santos o prinse în braţe şi o învârti în aer. Chipul lui de mii de ani se rupse în mii de zâmbete. Ochii îi râdeau veseli, chiar dacă situaţia era departe de a fi una normală.

– Draga mea, ce dor mi-a fost de tine... şopti el.

– Tată, pleacă, lasă-mă aici... el vrea să te ucidă!

– Nu-ţi fă griji pentru mine!

– Te rog... Nicky!

Tânărul o îmbrăţişă strâns. Căldura corpului ei îi dădea putere. Pentru ea ar fi luptat cu mii de arabi.

– Destul!

Cuvântul lui Ared căzu ca un tunet.

– Lasă-i să plece și voi face tot ce vrei. Voi fi sclava ta veșnic!

– Veșnic? Ce generos...

– Isa, nu spune prostii, se răsti Nicky. Nu vei sta cu monstrul ăsta, vei pleca acasă cu noi!

Se vedea clar că nu era sincer. Era mai mult speranța cea care vorbea.

– Vino aici, Isabell, porunci Ared.

Ea se duse spre el. Zâmbetul lui învingător îl exasperă pe Nicky. L-ar fi ucis pe Ared în acea clipă. Scoase sabia.

– Domnule, destul cu vorba. Acceptă provocarea și luptă!

– Cu tine?

– De ce nu?

– Pentru că nu am nimic cu tine. Nu am nici un motiv pentru care să lupt cu tine. Cu tine, în schimb...

Santos scoase sabia.

– Nu, nu așa, zise el.

Ridică mâna. Oamenii lui apărură de peste tot, încercuindu-i pe cei doi.

– Ești un las!

– Nu, nu sunt laș, sunt prevăzător. Și știu că ești un luptător priceput, Santos!

– Știi cine sunt?

– Știu. Și știu că tu nu lupți corect. Că ești un hoț și un laș. Că ucizi pe oricine îți stă în cale. Și că există o șansă ca eu să fiu ucis în seara asta, aici, dacă lupt cu tine. Și nu vei avea această satisfacție!

– Vrei să-l omori așa? strigă Isabell.

– Îl voi ucide, da. Dar nu sub privirea ta. Va fi o execuție, domnule. Hakim, ia-l de aici!

Bărbatul se desprinse din locul său și se apropie de Santos. În urma lui, trei bărbați enormi îl ajutau. Santos ridică sabia.

– Nu cred că vei face asta!

Un cuțit elegant, fin, dar cu o lamă scânteietoare, apăru la gâtul lui Isabell. Fata se simți lipită de trupul lui Ared și simți lama rece pe gâtul ei.

– Ce faci...

– Mă asigur că voi câștiga! zise el. Cât de mult ții a această bijuterie?

– Dă-i drumul, strigă Nicky, înaintând cu sabia în mână. Luptă-te cu mine pentru ea. Luptă-te ca un bărbat!

– Hakim, ia-l de aici!

Santos merse de bunăvoie. Şi cei trei tineri rămaseră ca nişte personaje ale unui teatru prost, distruşi şi învingători, slabi şi puternici, în aşteptarea reacţiei publicului.

Isabell nu se mişcă, dar o făcu Ared. Retrase cuţitul şi-l băgă în teacă. Zâmbind, se aşeză din nou.

– Atât de previzibil, de patetic chiar, zise el.

– Pentru că o iubeşte?

– Chiar şi criminalii pot cunoaşte acest sentiment, spuse el. Acum tu...

– Eu?

Ared se ridică.

– Ai vrut un duel. Îl vei avea!

Luă sabia.

– Acum să vedem de ce eşti în stare!

Armele celor doi se atinseră şi metalul scoase un sunet puternic. Erau săbii de bună calitate, în mâinile unor bărbaţi pricepuţi. Nicky lupta elegant, puternic şi cu pricepere. Ared avea o agilitate ciudată în mişcări, curgând prin încăpere, fără a sta locului nici o clipă.

– Opriţi!

Isabell aproape izbucni în lacrimi, văzându-l pe Mihai Avram ca pe un izbăvitor. Se repezi spre el.

– Opreşte-l, te rog. Fă ceva...

– Ared, ce faci?

– Un duel, se pare.

– Mihai, vrea să-l ucidă!

Ared se opri, cerând un moment.

– Domnule Avram, este nepotul vostru...

– Ce?

– Este Nicky, fiul lui Margot.

Mihai privi spre acel tânăr. Apoi respiră adânc. Trecutul îl urmărea. Parcă vedea chipul lui Margot amestecat cu cel al tatălui său pe faţa acelui tânăr.

– Ared, încetează cu această luptă...

– Nu pot face asta!

Mihai îl trase într-o parte.

– Este nepotul meu. Vrei să-l ucizi aici, sub ochii mei?

– Poţi pleca când vrei!

– Am venit pentru o vizită şi te găsesc în plin duel. De ce nu am fost înştiinţat de asta?

– Nu am avut timp. S-a petrecut totul acum, pe neaşteptate...

– Atunci duelul nu este valid!

– Nu e?

Mihai îl privi urât, amenințător.

– Ea este soția ta. Crezi că te va ierta vreeodată dacă-l ucizi sub ochii ei?

– Va uita!

– Sau își va lua viața. Îl iubește!

– Mă iubește pe mine!

– Oare? Tânărul a venit singur?

– Santos este aici!

– L-ai prins? întrebă șoptit el.

– Da.

– Allah, atunci vrei să distrugi totul în seara asta? Isabell te va urî toată viața...

– Voi trăi cu ura ei, dacă așa îmi este scris. Nu-l pot lăsa să plece...

– Lasă-l pe Nicky, îi ceru el. Amână duelul...

– Cum? A venit aici pentru ea, nu va pleca...

– O va face, dacă amâni duelul. O zi, două. Pentru mine!

– Mihai...

– Ca prieten, îți cer să nu-mi ucizi nepotul sub ochii mei și sub privirile acelei fete. Seamănă cu tatăl meu...

Ared aruncă sabia, nervos.

– Domnule, poți pleca acum!

– Nu plec nicăieri, strigă el. Ia sabia și luptă..

– Nu acum. Domnul Avram m-a informat că acest duel nu este tocmai normal. Propun să așteptăm până mâine. Și o vom face conform tradiției...

– Vei lupta deschis și ea va fi liberă?

– Da. Acum pleacă!

– Isabell!

Jamil se repezi și o luă de braț. O trase spre harem. Fata înțelese că nu era momentul să se luptă. Sau să strige.

– Pleacă, du-te acasă, zise ea.

– Nu te las aici!

– Pleacă, dacă mă iubești!

Nu-l mai văzu și ușa grea a haremului se închise în urma sa. Și ea rămase nemișcată, neștiind cum să acționeze.

Jos, Ared se așeză pe sofa. Unde era plăcerea pe care o așteptase atâtea luni? Unde era acea bucurie pe care crezuse că avea să o simtă?

Nu simţea decât dezamăgire şi furie. Şi nehotărâre.

– Ce vei face acum?

– Nu ştiu. Vreau să-i scriu tatei...

– Îl vei ucide pe Santos?

– Ar fi foarte uşor, nu crezi? Tot ce ar trebui să fac este să găsesc o armă potrivită şi să mă duc la el. O lovitură şi viaţa lui s-ar termina. Simplu.

– De ce nu o faci acum?

– Nimic nu ar fi mai uşor pentru mine, zise el.

– Răzbunarea, se spune, are un gust fin şi nu oricine poate să-l simtă. Aşa e?

– Tot ce simt eu acum este furie...

– De ce? Îl ai în mâna ta. În câteva ore va fi mort...

Ared îşi acoperi ochii cu degetele. Şi oftă.

– Dar ea?

– Isabell? E numai o femeie, o sclavă. Chiar dacă e soţia ta. Ce putere poate avea ea asupra ta?

– Nepotul tău o iubeşte. Şi ea pe el.

– Crezi?

– Am auzit. Am văzut. Şi asta mă umple de furie!

Mihai tresări. Asta era furia despre care vorbea el? Şi el crezuse că vorbea de Santos. Dar nu era aşa, el vorbea despre o femeie.

– Isabell te înfurie?

– Şi nepotul tău. Dar totul se va sfârşi, într-un fel sau altul...

– Ce vrei să spui?

– Va avea loc un duel şi doar unul se va întoarce acasă. Dacă voi fi eu cel care va muri, atunci te rog să aştepţi întoarcerea tatălui meu. El va înţelege, sper, de ce am făcut ce am făcut.

– Şi Santos?

– Pentru el nu mai trebuie să te preocupi, răspunse tânărul. Va muri azi!

– Şi fata?

– Ea, dacă eu nu voi mai fi, va rămâne aici. Voi lăsa scris pentru tata că vreau să trăiască aici, în harem!

– Până va muri? Chiar dacă tu nu vei mai fi?

– Da!

– De ce?

– Pentru că este a mea, de asta, zise el, lovind cu pumnul în picior. Nu o voi lăsa în braţele lui Clermont!

– Dar aşa ai spus, că o va avea dacă tu vei muri!

– Mihai, nu intenţionez să mor!

– Şi dacă se va întâmpla, dacă el este mai bun ca tine, dacă are noroc chior, dacă învinge, vrei să spui că va fi fără folos?

– Da.

– Aşadar, în orice caz, tu câştigi. Mort sau viu. Şi el pierde!

– Exact!

– Este laşitate asta!

– Îmi pare rău că tu crezi asta, zise Ared, fără să se lase impresionat. De când eşti aşa devotat familiei tale?

– Nu sunt, dar admir sincer curajul. Şi băiatul are curaj şi îndrăzneală. Şi apără cu preţul vieţii ceea ce iubeşte!

– Şi eu nu!

– Tu preferi să câştigi, cu orice preţ. Vrei să ai totul, pe Santos mort, pe Clermont învins şi pe ea în patul tău. Dar nu se poate să le ai pe toate, Ared!

– De ce nu?

– Pentru că o vei avea lângă tine fără voie. Vei avea ura ei în loc de dragoste. Vei avea un pat rece în loc de iubire şi pasiune. Şi Isabell, fata acelui om pe care tu-l urăşti atât, te va ucide într-o zi, într-o noapte în care te vei aştepta mai puţin. O mişcare simplă şi vei muri!

– Nu mă poate ucide!

– Nu?! Bărbaţii cei mai curajoşi şi mai puternici au căzut sub mâna unei femei. Dacă într-o noapte, în patul ei, îţi va înfige un cuţit până la plăsele în inimă? Nu o crezi în stare? Îi vei ucide tatăl, iubitul şi o ţii prizonieră. Va ucide, pe tine sau îşi va lua viaţa!

– O voi păzi!

– O viaţă întreagă?

– Dacă este necesar. Nu o pot lăsa să plece. Niciodată. Şi nu am nevoie de sfaturile tale. Dacă vrei să-ţi salvezi nepotul, trimite-l acasă. Este singurul mod de a-l salva!

– Vreau cuvântul tău că nu-ţi vei trimite oamenii să-l omoare!

– Crezi că aş face asta?

– Nu te mai recunosc!

– Nu voi trimite pe nimeni. Îl voi vedea în seara duelului!

– Seara?

– Mâine. Spune-i asta. Îl voi aştepta aici!

– Crezi că va mai veni?

– Pentru un duel stabilit? Cu martori şi tot ce trebuie?

– Vei avea şi martori?

– Şi un doctor. Nu se poate şti, nu?

– Atunci îi voi spune. Noapte bună, Ared!

– Mergi cu Allah!

Prietenul său ieşi, mergând încet. Şi Ared se îndreptă spre locul unde era ţinut, sub pază grea, prizonierul său. Intră în încăperea nu prea mare în care erau ţinuţi de regulă sclavii când erau cumpăraţi. Camera avea gratii la ferestre şi o uşă grea de lemn, care se închidea pe afară cu un drug de fier. Santos avea mâinile legate şi stătea pe jos, într-un colţ.

Când îl văzu pe Ared, ridică privirea.

– Unde e Nicky?

– A plecat, răspunse el. Eşti pregătit să mori?

– Sunt pregătit de ani de zile, zise el.

– Bine!

Luă arma pe care Hakim i-o întinse. Un pumnal cu vârful încovoiat. Se apropie de corsar.

– Nu mă tem de moarte!

– Nu?! Aşa spun toţi. Dar poate că un câine ca tine nu se teme, într-adevăr, de moarte. Dar te temi de ceva...

– Nu mă tem de nimic!

– Nu te temi pentru ea?

Santos trase de lanţul care îl obliga să stea lipit de perete.

– Te-aş ucide acum dacă o atingi!

– Am atins-o deja şi sunt întreg. Tu nu vei fi pentru multă vreme!

– Nu?!

– Un criminal ca tine merită să moară. În chinurile cele mai mari. Pentru că o moarte rapidă nu înseamnă nimic. Vreau să te văd suferind. Vreau să plăteşti fiecare picătură de sânge pe care ai vărsat-o!

– Nu înţeleg ce tot spui!

– Nu?! Cum te-ai simţit când au murit? Părinţii mei. Ucişi de tine. Fără milă.

– Am ucis multe persoane în viaţa mea, dar nu femei nevinovate. Niciodată...

– Nu minţi, câine turbat! strigă Ared, lovindu-l peste faţă.

Îi puse cuţitul la gât.

– Nu mint!

– Recunoşti asta?

Ridică un cercel dintr-o piatră roşie. Un rubin scânteietor. Santos păli, recunoscând piatra. Ochii lui nu reuşeau să privească în altă parte. Încet, ridică privirea spre tânărul bărbat din faţa lui.

– Tatăl tău nu este Ahmed?
– M-a crescut ca pe fiul lui, dar nu este tatăl meu. Pe adevăratul meu tată l-ai ucis, zise el cu ură.
– Ochii ăştia?! Şi chipul...Dumnezeule..
– Îţi aduci aminte?!
– Da. Dar nu se poate. El a murit!
– El?!
– Copilul... am văzut. Cabana a ars. Am fost acolo!
– Ai fost, fără îndoială. Şi pentru asta vei plăti cu vârf şi îndesat!
Îl lovi în cap şi Santos se prăvăli la pământ. Îşi pierdu cunoştinţa.
– Păzeşte-l! ordonă el. Răspunzi cu viaţa, Aziz!
Bărbatul aprobă din cap şi se lipi de perete cu sabia în mână şi două pumnale la brâu. Arabul subţire se înclină când Ared ieşi împreună cu Hakim. Urcă sus, în camera lui. În ultimele zile, nu mai dormise aici deloc. Intra numai pentru a-şi lua hainele. Prefera să o facă în braţele lui Isabell.
– Stăpâne!
– Ce e, Jamil?
Glasul servitorului îl făcu să se rupă din meditaţie.
– Sunt unele probleme în harem pe care nu ştiu cum să le rezolv...
– Da?! Curios, că nu poţi să rezolvi o astfel de problemă..
– Este vorba de ea! şopti el.
– Ce face?
– A ridicat întregul harem în picioare. A aruncat hainele în curte, bijuteriile şi toate lucrurile sale personale. Apoi mobila din camera sa a avut aceeaşi soartă!
– Nu înţeleg!
– Le-a aruncat pe fereastră, în curte. Praful s-a ales de ele. Şi pernele, aşternuturile şi apoi a...
– Ce a mai făcut?
– Cred că mai bine aţi veni să vedeţi!
Misterios, Jamil deschise uşa pentru a-l lăsa să treacă. Apoi alergă după stăpânul său, deschizându-i uşa de la harem cu cheia sa. Ared intră cu pas grăbit. Aruncă o privire spre scară şi văzu la picioarele ei mulţimea de perne, aşternuturi şi mobilă spartă. Rada strângea de pe jos hainele şi bijuteriile, sub privirea uluită a câtorva servitoare. La vederea lui, acestea se repeziră să o ajute pe femeie.
Deja furios, Ared deschise uşa de la camera fetei, o uşă arcuită. Intră şi se opri. Camera era aproape goală. Numai patul rămăsese acolo unde

fusese, dar salteaua de pe el era jos. Fereastra era larg deschisă și o bucată de material atârna tragic de ea. Câteva zăbrele erau rupte.

- Ieși! strigă Isabell, din colțul opus al camerei.

- Ce ai făcut?

Glasul lui era calm. Dar nu blând sau înțelegător.

- Surprins? întrebă ea, dur.

Ared nu o vedea bine, retrasă acolo. Făcu un pas înainte.

- Vino aici!

Glasul lui părea o poruncă. Și ea începu să râdă, ironic.

- Vino mai aproape, îi ceru ea, întinzând o mână spre el.

- Termină!

O apucă de braț și o trase în față. Dar îi dădu drumul imediat, uluit. Frumosul ei păr lung era acum scurt, tăiat de la baza gâtului. Abia atunci observă șuvitele ei negre pe jos. Le tăiase cu furie, ca un semn al durerii pe care o simțea. Ared deschise gura să spună ceva, dar nu reuși.

- Isabell, zise el, moale.

O trase în brațele lui. Dar cu coada ochiului văzu arma îndreptată spre gâtul lui. Foarfecele cu care-și tăiase părul. Abia mai avu timp pentru a se feri de lovitura fatală. Aceasta, îndreptată spre gâtul lui, ajunse mai jos de umăr, în braț. Strigătul lui de durere îi aduse un zâmbet pe buze, chiar dacă știa că dăduse greș.

Jamil alergă spre ea, o lovi peste față și o împinse la pământ. Dar nu reuși să-i șteargă zâmbetul acela nebun de pe chip. Începu să râdă.

- Ridic-o de acolo! ordonă Ared, apăsându-și brațul cu mâna.

Porunca îi fu ascultată și Isabell se ridică, ținută strâns de Jamil. Un alt eunuc, un băiat slăbuț, se grăbi să-l ajute, dar Isabell nu se mai lupta cu el. Râdea în continuare, privindu-i chipul strâmbat de durere.

- Leag-o în curte, de stâlp, porunci el. Și așteptați!

Ieși ca o furie, fără să-i răspundă lui Yasmine, care alergă spre el, îngrozită. S-ar fi oferit să-l ajute, dar nu-l putu opri. Ared era deja jos, ieșind pe mica ușă din curte. Intră în salonul de jos al casei și-l strigă pe Richard.

- Ce s-a întâmplat?

- Ticăloasa aceea mică m-a atacat!

Richard alergă și porunci să se aducă cele necesare pentru a-i îngriji rana. Apoi se întoarse cu un bărbat mititel, rotund și cu barbă. Acesta înclină capul.

- Abdul, vezi ce poți face!

- Ce ați pățit, stăpâne?

- O greşeală!

Îşi scoase haina şi cămaşa. Şi Abdul privi rana. Sângera tare, dar nu era adâncă. Se apucă de treabă. Aduse aţă şi alcool. Şi începu să lucreze. Ared strânse din dinţi, dar nu scoase nici un cuvânt.

- Acum ce vei face?

Richard privi cu stomacul strâns felul în care Abdul spăla rana cu alcool şi ardea acul pentru a începe să coase rana care continua să sângereze.

- Îi voi da o lecţie!

- Ai putea să o ucizi pentru ce a făcut?

- Mai ai mult, Abdul?

- Mai am cât mai am, răspunse omul ursuz.

Richard privi în partea cealaltă. Dar Ared nu-şi feri privirea. Nu mai durea. Rana fusese unsă cu o soluţie pe care Abdul o avea mereu la el şi care făcea orice durere suportabilă. Începu din nou să-i şteargă sângele, terminând de cusut. Apoi strânse peste ea o bucată de pânză albă. O înfăşură de câteva ori în jurul braţului.

- Nu o uda, stăpâne.

- Voi avea grijă.

- A curs destul sânge, zise el, strângându-şi instrumentele în gentuţa de piele pe care o avea prinsă la brâu. Trebuie să dormi acum!

- Mai târziu!

- O să oboseşti, zise el.

- Nu se va infecta? întrebă Richard.

Abdul îl privi urât şi plecă, încruntat. Englezul era culmea. Habar nu avea să trateze cea mai mică boală şi acum îndrăznea să-i vorbească pe tonul acela superior, de parcă el fusese medic la viaţa lui. Abdul avea cum să se laude cu aşa ceva pentru că stătuse peste douzeci de ani în casa unuia şi-l slujise cu credinţă. Îl ajutase de multe ori şi învăţase mai multe decât cei care îi erau ajutoare plătite.

Ared îşi trase o altă cămaşă pe el şi altă haină. Braţul îi era amorţit dar dacă îl mişca, durerea îi străbătea întreg corpul.

- Unde te duci?

- Am ceva de făcut!

- Vrei să o omori? întrebă Richard.

- În mii de moduri, răspunse el peste umăr, mergând repede, cu braţul îndoit, pentru a evita durerea.

Intră în harem pe unde ieșise și o văzu în fața lui, legată de stâlp, cu mâinile deasupra capului. Încă mai avea privirea aceea sfidătoare, dar nu mai râdea. Jamil pregătise biciul și aștepta în picioare.

– Stăpâne!

– Douăzeci de lovituri!

Femeile, strânse în capul scărilor, scoaseră un șuierat îngrozit. Se strânseră una în alta. Numai Nazira privea parcă satisfăcută scena de jos. Jamil se pregăti. Pocni biciul în aer pentru a arăta forța lui și surâse aspru.

– Începe!

Ared trecu în fața ei. Privirea lui nu era ironică, amuzată sau sfidătoare. Era sigură și directă. Ochii lui verzi nu păstrau în ei nici un fel de sentiment. Îi privea fața frumoasă, dar murdară, părul scurt și corpul puternic și ferm. Prima lovitură nu o făcu să strige de durere. Biciul lăsă o urmă sângerie pe spatele ei. Și ea strânse din dinți. La a doua, strânse ochii atât de tare încât o durură. Dar nu deschise gura.

– Trei! anunță Jamil.

Ared nu se mișcă din loc, privind parcă vrăjit. Numai chipul ei.

– Patru, cinci, șase...

Loviturile veneau una după alta. Și Isabell închise ochii. Durerea nu o mai lăsa să respire. Nu știa ce era mai rău. Când era lovită peste o veche rană sau noua dâră care-i apărea pe spate. Lacrimile începură să i se prelingă pe chipul ei murdar, dar ea tot nu deschise gura. Ared încetă să mai respire când văzu puterea și voința ei. Ridică mâna sănătoasă și îl opri pe Jamil când acesta ajunse la unsprezece.

Capul lui Isabell alunecă în față, fără vlagă. Respiră adânc și deschise ochii. Printre lacrimi îl văzu pe Ared. Inima îi bătea foarte repede.

– Te va învinge! șopti ea.

– Ce ai spus?

Îi ridică capul cu două degete și ea îl privi în ochi.

– Acum, Nicky te va ucide! repetă ea și leșină cu un zâmbet satisfăcut pe chip.

Ared se trase înapoi.

– Du-o sus, în altă cameră, porunci el. Să fie îngrijită!

Privi cum era dusă sus, pe brațele lui Jamil și ale lui Ali.

– Yasmine!

– Da, stăpâne?

– Pune pe toată lumea să-i refacă camera. Vor fi aduse alte lucruri și vreau ca fereastra să fie închisă definitiv!

– Prea bine, zise ea, plecând capul.

Ieşi, întorcându-se în salon. Richard îl aştepta acolo.

– Ai pedepsit-o?

– Da!

– Şi?

– Ştii de ce a făcut-o?

– Nu!

– Pentru a-i oferi lui un avantaj. Dacă el e bun, atunci viaţa mea este în pericol cu această rană. E mâna dreaptă...

– Lupţi foarte bine şi cu stânga!

– Da.

Obosit, se rezemă de spătarul scaunului pe care stătea.

– Mergi sus, ai nevoie de odihnă!

– Da, şopti el, ridicându-se cu greu.

Richard îl ajută şi-l susţinu până sus. Era palid şi tras la faţă. Într-o zi, parcă era alt om. Chipul lui nu mai strălucea, ochii nu-i mai străluceau la fel. Povestea asta îl schimba într-un fel ciudat.

12.

Mihai îşi potrivi mai bine gluga hainei negre care-i acoperea capul şi mai bătu o dată în poarta negustorului Hasan ben Ali. Îi deschise un negru şi acesta îl pofti să intre.

– Ştiu că stă aici un tânăr francez...

– Poate! i se răspunse.

– Atunci spune-i că Mihai Avram e aici şi vrea să-l vadă!

Negrul îl lăsă în grija unui alt bărbat şi dispăru. Apăru peste câteva clipe cu Nicky pe urmele lui.

– Vreau să-ţi vorbesc!

– Urcă!

Mihai trecu pe lângă sclavul negru şi intră în casă. Hasan era acolo, tolănit pe o sofa.

– Domnule Avram!

– Bună seara, Hasan. O duci bine, văd...

– Foarte bine.

– El cine e?

Surdul stătea pe un scaun, aplecat în faţă. Avea un cuţit şi o sabie la brâu. Şi privea urât spre Mihai.

– El e un prieten, zise Nicky.
– Un prieten?
– Nu-i destul? se răsti prietenul, ridicându-se.
– E destul! răspunse repede, ridicând mâna pentru a-l tempera pe colos. Pot sta jos?
– Stai!
Mihai își scoase haina neagră cu glugă și se așeză. Era înarmat cu o sabie încovoiată.
– Am venit pentru că trebuia să-ți vorbesc!
– Despre ce?
– Ce știi despre mine, băiete?
– Că ești fratele mamei, că ai trecut o singură dată pe la Marsilia și te-ai oprit pe la castel pentru câteva ore. Mai știu că atunci când mama mea a venit în Moldova, înainte ca eu să mă fi născut, tu și mama ta o urați de moarte. Că erai răutăcios și arogant!
Se vedea că Nicky nu se încurca cu amabilități și era total lipsit de tact. Dar Mihai știa că asta se datora nervilor.
– Știi destul de multe! zise el cu un zâmbet. Dar e prima dată când te văd așa, mare, un bărbat. Atunci erai un copil...
– Acum nu mai sunt, zise el tăios. De ce ai venit?
– Ești nervos, se înțelege. Dar nu ai de ce să mă ataci pe mine, eu nu am nici o parte în acest plan. Am nimenit să mă aflu aici, în Alger acum.
– Ești prietenul lui Selim!
– Sunt. Și știu că este drept. Tu trebuie să înțelegi că aceasta este o răzbunare împotriva lui Santos...
– Pentru ce? se interesă Surdul, prietenul lui Santos.
– Se pare că Santos a ucis niște rude apropiate ale familiei lui Ared el Selim. Persoane importante pentru ei. Acum mulți ani...
– Și de asta a răpit fata?
– Nu ți se pare un motiv suficient? Sau nu e adevărat că a ucis acele persoane?
– Eu unul nu mai țin minte așa ceva. Se poate. Dar fata este nevinovată. De ce nu l-a provocat la o luptă directă?
– El nu vrea asta. Dar nu sunt aici pentru a discuta motivele lui Ahmed și Ared el Selim. Sunt aici pentru a-ți cere să pleci acasă, Nicky!
– Nu plec fără ei!
Mihai clătină din cap. Încăpățânat ca mama lui. Și ca el, își spuse.
– Te va ucide!

– Voi muri dacă trebuie, dar nu voi pleca fără luptă. Voi face totul pentru a o salva pe ea din mâinile lui Ared. Orice.

– Vei muri şi sacrificiul tău va fi în zadar. Chiar dacă învingi, Ared nu va permite să o ai. Ascultă-mă, sunt sigur că nu ţi-o va da. Şi pe Santos îl vor ucide oamenii lui în clipa în care el va muri. Crede-mă!

– Dar aşa ceva este lipsit de onoare!

Mihai privi spre Hasan şi acesta oftă.

– Aici lucrurile sunt diferite de ţara ta, băiete!

– Adică voi nu aveţi onoare?

– Nu vorbi despre ce nu ştii. Ared va învinge în orice fel va putea. Şi tu vei muri fără rost. Dacă îl ucizi, oamenii lui te vor ucide pe tine. Şi se va termina. Crede-mă, trebuie să pleci!

– Să o las în mâinile lui?

– Isabell este puternică, va supravieţui. Viaţa pentru o femeie aici nu este grea, poate nu are libertatea de a pleca şi veni când doreşte, dar va avea tot ce va dori. Nu va trebui decât să ceară!

– E prizonieră!

– E în haremul lui, zise Mihai. Înţelegi asta?

Nicky lovi cu pumnul în perete. Îşi rezemă capul de el, cu o furie incredibilă. Dacă ar fi puut, ar fi distrus Algerul de pe faţa pământului. Nimeni, niciodată, nu-l mai făcuse să sufere în aşa fel. Nici când bunicii lui muriseră. Mai ales pentru că se simţea neputincios, pentru că soluţiile îi scăpau printre degete.

– Nu o pot lăsa aici, Santos nu ar vrea asta!

– El nu mai are mult de trăit!

– Căpitanul va lupta până în ultima clipă!

– Poate, dar nu mai are nici o şansă!

– Am putea da foc casei, sugeră Surdul.

Nicky se întoarse spre el ca spre un salvator.

– Se poate?

– Vrei să rişti? Sunt oameni în casa aceea. Femei, copii. Sclavi. Şi ea e acolo. Dacă nu reuşeşti să ajungi în harem la timp? El este sus.

– Dacă am da foc la casă în mod controlat...propuse Nicky. De exemplu, în grădină. Aducem oamenii noştri de pe vas, îi punem să stea în partea din faţă şi când vor ieşi, speriaţi de foc, îi vom ucide. Apoi intrăm!

– Rişti!

– Nu risc nimic. Şi de asta tu vei sta aici...

– Nicky, gândeşte-te bine la ce vrei să faci. Casa e plină de oameni. De luptători. Ared a adus noi oameni pentru a păzi totul. Şi turcii sunt aproape!

– Şi?
– La un strigăt, sunt pe capul vostru. Înarmaţi. Antrenaţi. Gata de luptă!
– Are dreptate, un atac direct ar duce la moarte!
– Surdule, te temi?
– Nu mă tem de nimeni pe lumea asta şi sunt gata să mor. Dar aş vrea să ştiu că avem o şansă să-i eliberăm, nu să murim degeabă..
Nicky se trânti furios pe sofa.
– Nu există nici o posibilitate de a o salva?
– Îmi pare rău pentru tine, băiete! zise Hasan. Resemnează-te!
Privirea neagră a lui Nicky îl făcu pe Hasan să ofteze. Avea ochi buni şi ştia să recunoască hotărârea de a muri.
– Domnule, eu voi lupta, chiar dacă nu voi învinge. Un lucru de rog...
– Ce?
– Domnule Avram, nu mă îndoiesc că mama va veni aici. Dacă nu ajunge înainte de duel, atunci te rog spune-i că nu am avut încotro şi am făcut ceea ce onoarea mi-a cerut şi dragostea pentru Isabell. Spune-i că nu regret nimic!
– Îi voi spune. Ared a stabilit duelul peste o zi, la el acasă. Cu martori şi tot ce este necesar...
– Mulţumesc pentru că ai venit să-mi spui. Aşadar...mai este o noapte...
– Da!
– Vei intra în casa lui din nou? întrebă Surdul. E prea riscant...de ce nu cerem să vă duelaţi în altă parte? Poate pe plajă, undeva...
– Nu voi protesta. Vrea aşa, aşa va fi.
Nimeni nu comentă nimic.
Mihi se ridică.
– Eu trebuie să plec!
– Cum doreşti!
– Dacă ai nevoie de mine, Hasan ştie unde stau. Voi fi acasă, tot timpul...
– Nu cred că voi avea, dar dacă va fi aşa, atunci vă voi căuta. La revedere, domnule Avram.
– Ne vedem în ziua duelului...
– Veţi fi acolo?
– Voi fi, cu un doctor. Mă voi ruga pentru tine!
– Şi pentru Ared?
– Şi pentru el.

– Dacă m-aţi ajuta... voi puteţi intra liber în casa lui, aţi putea ajunge la ea, sau la Santos. Aş face orice, vă plătesc. Am cu ce...

– Băiete...începu Mihai, cu un zâmbet îngăduitor faţă de durerea şi disperarea tânărului.

– Orice vreţi vă voi da. Suntem o familie foarte bogată. Tata v-ar da orice aţi dori dacă mă ajutaţi să-i scot din Alger.

– Nu pot!

– Gândiţi-vă la asta, aş putea să vă fac un om incredibil de bogat...

– Sunt bogat şi nu vreau mai mult. Nicky, dragul meu, zise Mihai, punându-şi mâna pe după umerii săi. Eu sunt un bărbat care urmăreşte propriile interese. Am învăţat asta de copil, când am rămas singur, cu puţini bani în buzunar şi cu o sumedenie de oameni gata să profite de mine. Am învăţat să mă descurc, am făcut lucruri de care nu sunt foarte mândru şi fac orice dacă este benefic pentru mine.

– Atunci...

– Dar nu acum. Ahmed el Selim a fost ca un tată pentru mine, m-a ajutat mult. Şi, mai mult decât atât, nu cred că te pot ajuta cu ceva. Aş putea intra în casa lui Ared, acum. Santos e păzit în mijlocul casei, Isabell este în harem. La fel de bine păzită. Cum aş putea intra fără să fiu văzut?

– Oamenii mei v-ar putea însoţi!

– Nu. Nu voi risca totul. Afacerile mele sunt aici. Şi nu voi risca totul pentru nişte persoane pe care le cunosc prea puţin...

– Dar ai venit să mă previi!

Mihai începu să coboare scările de la intrare.

– Am venit, zise el, mergând încet. Pentru nişte ochi negri plini de lacrimi...

Ieşi din casa lui Hasan, cu Nicky privindu-l lung. Ochi negri? se întrebă el. Isabell?

– Nicky!

– Vin!

Intră şi se alătură prietenilor săi. Magus, prietenul său, un bărbat slab şi roşcovan, venise şi el. Paul se aşeză pe jos, mâncând nişte prăjiturele dulci de care nu se mai sătura. Surdul învârtea un pocal cu vin în mână şi Hasan fuma. Se aşeză şi el.

– Ce facem?

– Dacă el nu vrea să ne ajute, atunci o vom face singuri!

– Ce?

– Băiete, te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?

– Să intri în casă, în timpul duelului. Cu o mână de oameni, puţini. El va fi ocupat cu mine!

– Dacă aş intra prin grădina haremului?

– Are aşa ceva? întrebă Magus.

– Da, casa are grădina despărţită în trei părţi. Cea din mijloc este pentru oaspeţi şi pentru stăpânii casei, zise Hasan. Partea dinspre est este a lui Ared. Haremul se află acolo, la etaj.

– De unde ştii?

– Ştiu şi gata. Puteţi intra pe acolo, zise el. Dar va trebui să o căutaţi prin camere, fără să faceţi gălăgie. Eunucii stau de pază!

– Voi intra cu zece oameni. Vom omorî paznicii şi o vom căuta. Dar Santos?

– Nu ştiu, se plânse Nicky, Ared el Selim este imprevizibil, nu ştiu cum gândeşte, ce vrea să facă şi ce va face.

– Dacă tu ai fi în locul lui...sugeră Paul.

Mai multe perechi de ochi se întoarse spre el. şi copilul aproape se înecă cu portocala pe care o mânca cu poftă.

– Ce e?

– Puştiul are dreptate, zise Nicky. Dacă aş fi în locul lui, mi-aş asigura spatele. Aş păzi haremul şi locurile pe unde casa este mai vulnerabilă...

– Aceste locuri nu prea există, replică Hasan.

– Poate nu. Şi l-aş aduce pe Santos acolo...

– Şi pe ea?!

– Poate da, poate nu. Nu ştiu ce simte pentru ea...zise el încet, cu durere. Dacă ţine la ea...

– L-a ameninţat pe Santos că-i ia viaţa! îi aminti Magus.

– Dar nu a făcut-o. Şi cred că nu era adevărat. Nu ar fi ucis-o!

– Nu?

– Nu ştiu. nu facem decât presupuneri. Nu ştim nimic sigur. Voi merge acolo, mă voi lupta. Şi voi avea oamenii pregătiţi, afară. Aduceţi explozibil de pe corabie...

– Asta se poate. Ce vrei să faci cu el?

– Aruncăm în aer porţile, sugeră Surdul. Şi intrăm.

– La semnalul meu. Voi avea un pistol în cizmă. Când voi trage, aruncaţi poarta în aer...

– Şi intrăm. Dracu să-i ia de arabi şi de turci. Dacă ne prind...

– Vom muri onorabil, în luptă. Tot va trebui să o facem într-o zi, nu? râse Magus.

Își strânseră mâinile și Nicky respiră adânc. Mâine. Cât de puțin timp mai era! Și știa că viața lui se va schimba mâine. Va muri sau va trăi.

13.

Isabell era întinsă pe burtă, fără să se poată mișca. Mâinile îi amorțiseră și amețeala pe care o simțea, în urma leșinului, începea să dispară. Era prima dată în viața ei când leșina și nu era mândră de acest lucru. Se mișcă ușor și spatele o săgetă, umplându-i ochii de lacrimi.

– Stăpână, stai așa!

– Rada, ce mama dracului faci?

Femeia îi atinse spatele, făcând-o să geamă.

– Este o cremă făcută din plante și ajută. Rănile se vor închide complet...

– Vor rămâne cicatrice!

– Nu. Jamil a lovit cu grijă...

– Diavol blestemat, îi voi scoate inima neagră cu un topor. I-a făcut plăcere fiecare minut...

– Nu spune asta, stăpână. Stăpânul Ared a decis să fii pedepsită, nu Jamil. Pentru că ți-ai tăiat minunăția de păr și ai distrus camera...

– Ar fi trebuit să-i dau foc. Unde e el?

– Nu a venit aici, răspunse femeie.

– Cât e ceasul?

– E trecut de amiază, stăpână.

– Azi e duelul...

– Duel?

Isabell se ridică, ignorând durerea.

– Nu, stăpână, nu pune haina pe tine... nu...

Ușa se deschise în clipa în care Rada apucă de halatul de mătase, încercând să i-l ia din mână Isabellei.

– Te-ai ridicat din pat! zise Ared, simplu, închizând ușa în urma lui. Ieși!

Rada făcu o plecăciune și se grăbi să asculte porunca. Nici unul dintre ei nu se mișcă. Când rămaseră singuri, Isabell făcu un pas înainte și ridică halatul, încercând să se acopere cu el.

– Nu!

– Dă-i drumul, se răsti ea.

– Va durea mai tare dacă nu lași aerul să-ți vindece spatele...

– Ce-ți pasă ție de spatele meu?

– Îți faci griji pentru că te văd aproape goală? întrebă el cu un surâs scurt. Nu e prima dată când te văd așa...

– Spre nenorocirea mea. Azi e duelul?

El aprobă din cap.

– Și? Ce plan laș ai mai pus la cale de data asta? întrebă ea arogantă.

– Plan?

– Nu va reuși, promise ea, cu o veselie falsă întipărită pe chip. Ești mai slab decât el, mai ales cu acea rană...

Ared aruncă o privire scurtă spre umărul lui strâns legat. Putea mișca mâna acum, mai ușor decât în seara trecută, dar durerea nu dispăruse.

– E atât de slab încât a fost nevoie de asta? întrebă el.

– Nicky este un spadasin iscusit. Te va distruge, așa cum meriți.

– Poate.

Ea se trase înapoi când el se apropie. O prinse de umăr și o trase aproape de el. Ea gemu de durere, dar nu se plânse.

– A meritat această durere?

– Fiecare lovitură. Îl iubesc!

Ar fi vrut să-l vadă furios. Chiar dacă se temea puțin de el. În ultimele zile, Ared părea alt om. Nu mai era amantul tandru, iubitul ei care îi arătase deșertul și o fermecase în brațele lui. Ochii lui nu mai erau tandri și iubitori, erau duri și reci. Acum, ca un adevărat stăpân, o prinse de față și își lipi buzele de ale sale, cu putere.

Ea îl mușcă.

– Niciodată nu mă vei mai avea!

– Zău?

O împinse pe pat și se lăsă peste ea, fără să-i pese de strigătul de durere când spatele ei lovit atinse așternuturile. Îi prinse mâinile în ale sale și apăsă.

– Ah!

– Doare?

– Poți să-mi faci ce vrei, nu contează. Te voi urî și mai tare!

El își lăsă buzele să-i sărute gâtul, apoi coborî spre piept. Fără să vrea, ea scoase un geamăt.

– Când totul se va termina, vei fi alături de mine!

– Nu și dacă el învinge!

– Chiar și așa, răspunse el, prvind-o în ochi. În orice caz...

– Ce ai de gând?

– Dacă mor, atunci vei fi veșnic prizonieră în casa asta. Singură. Trăind în harem. Iar dacă iubitul tău moare, atunci, la fel, vei sta aici.

Şi vei trăi cu mine, îmi vei purta copiii şi vei muri între aceşti pereţi care vor fi închisoarea ta.

- Te voi ucide!

- Ai avut o şansă, trebuia să loveşti mai sus. Nu vei mai avea o a doua şansă...

- Crezi?

- Sunt sigur!

- Atunci mă voi sinucide!

Râzând, el se ridică. Deschise uşa şi o strigă pe Rada care apăru în fugă.

- Îngrijeşte-i spatele, sângerează!

Făcu doi paşi să iasă, dar se întoarse.

- În seara asta se va termina. Într-un fel sau altul!

Şi plecă, lăsând-o plină de furie şi de durere. Fizică şi nu numai. O durea inima şi mintea nu găsea nici o soluţie.

Rada îi îngriji rănile şi începu să-i facă vânt cu un evantai enorm din pene. Nici una dintre ele nu auzi când uşa se deschise şi Yasmine intră. Nu închise uşa în urma ei.

- Te simţi mai bine?

Isabell ridică capul, încercând să o vadă pe favorita lui Ared. Aceasta purta haine deschise la culoare şi un zâmbet larg. Avea buzele vopsite frumos şi ochii desenaţi cu negru. Şi era foarte atrăgătoare. Păşi foarte feminin şi se aşeză pe marginea patului.

- Doare?

- Ca dracu! zise ea, neştiind ce să spună.

- Eşti foarte curajoasă şi îndrăzneaţă. Şi frumoasă...

- Mulţumesc!

- Vrei să pleci, nu?

- Da. Împreună cu tata...

- Nu cred că acest lucru va fi posibil, spuse ea, cu un zâmbet frumos.

- Ştii dacă e viu?

- E. Dar nu cred că va mai trăi până mâine...

- Rada, lasă-ne!

Fata se opri, lăsând evantaiul jos.

- Dar...

- Ieşi acum!

Rămaseră singure.

- Unde îl ţine?

- Nu departe de aici, îi răspunse Yasmine. Dar nu vei reuşi să ajungi la el, e imposibil, acolo sunt foarte mulţi oameni. Plătiţi, sclavi.

– Este în capătul curţii de la intrare, nu?
– Ai ochi buni. E acolo. O scară coboară sub pământ şi duce la unele încăperi unde dorm sclavii şi gărzile. În capătul lor este închisoarea...
– Ai fost vreodată acolo?
– Nu eu, dar unele dintre sclavele mele merg acolo pentru a se vedea cu unii dintre paznici. Ele l-au văzut pe tatăl tău acolo!
– Le-ai întrebat?
– Da. Chiar dacă eu stau în harem, ştiu tot ce se întâmplă afară. Şi în partea cealaltă a casei. Şi pot ieşi ori de câte ori vreau!
– Te lasă să ieşi?
Isabell o privi cu speranţă.
– Nu, nu sări aşa, pe tine nu te va lăsa să ieşi niciodată. L-ai atacat, acum paza ta a sporit. Şi ai evadat o dată din casă. Ţi-am spus doar pentru a te linişti!
– Crezi că o pot face? Tata este aici şi-l va ucide!
– Probabil. Isabell, vrei să pleci?
– Da!
– Atunci te voi ajuta!
– De ce?
Ea o privi foarte serioasă.
– Pentru că ştiu foarte bine că-l urăşti. Şi-l vei ucide într-o zi şi eu n-aş suporta asta. Aşa că mai bine să pleci de aici..
– Dar dacă află, vei fi pedepsită!
– Nu va afla, zise ea sigură pe sine. Mâine...
– Trebuie să fie în seara asta, zise Isabell.
Yasmine se ridică. Vălurile sale o făceau să pară o regină.
– De ce în seara asta? Pentru că e duelul?
– Da. Atunci voi avea o şansă. Te rog!
– Voi încerca. Dar trebuie să fii foarte atentă şi dacă vei fi prinsă...
– Nu voi spune niciodată că tu m-ai ajutat. Îţi jur!
Îi luă mâna.
– Nu-mi mulţumi, nu o fac dezinteresată. Îl vreau pentru mine, vreau să fiu soţia lui Ared şi să-i nasc copiii.
– Nu ai nici un copil?
– Nu. Dar voi avea.
– Şi Nazira?
– Nici ea. Dar fereşte-te de ea, este periculoasă şi nu se teme de nimeni decât de stăpânul Ared şi de Jamil. Dacă te prinde, nu ştiu ce va face...
– Mulţumesc!

– În seara asta, sclava mea, o fată arabă înaltă cât tine va veni aici. Ea îți va arăta ce ai de făcut, să o asculți. Și scapă de Rada după apusul soarelui!

Yasmine se strecură afară și Isabell privi după ea.

– Stăpână...

– Ce mai e? se răsti ea nervosă.

– Să nu o ascultați pe Yasmine, șopti ea.

– De ce nu?

– Pentru că ea este favorita stăpânului. Cred că moare de gelozie și ar face orice pentru a scăpa de tine!

– Yasmine nu este rea!

– Nu ai trăit într-un harem, stăpână, zise ea. Pentru că ați fi știut că aici femeile sunt foarte rele și posesive. Pentru dragostea și favorurile stăpânului ar ucide. Nimic nu le-ar putea opri să o facă dacă ar crede că poziția lor este amenințată. Și acum, ați fost pedepsită. Poate ea crede că nu mai sunteți în grațiile stăpânului și v-ar arunca în gura lupului...

– Ai ascultat pe la ușă, ticăloaso?

– Eu?

Femeia negă, speriată că Isabell avea să o lovească.

– Dar nu am încredere în ele, spuse ea, pentru a se apăra. Nu atunci când sunt atente și bune. Am auzit vorbe..

– Despre ce?

– Despre Yasmine. Se pare că are mare putere aici. Și este foarte bine informată. Și destul de liberă. Se duce în bazar. Iese.

– Știu asta!

– Și de ce v-ar ajuta?

– Nu mă ajută în nici un fel, răspunse Isabell. Deci ai ascultat la ușă...

– Puțin, zise ea.

– Ar trebui să-ți dau o bătaie soră cu moartea, ticăloaso ce ești. De ce asculți pe la ușă?

– Pentru a vă apăra, stăpâna mea, numai pentru asta. Nu o ascultați. Nu vă duceți...

– Gura!

– Vă va ucide de data asta și eu pe cine voi mai sluji? Dacă Jamil află că vreți să ieșiți de aici, atunci moartea vă paște. De data asta stăpânul nu vă va mai ierta așa ușor...

– Ușor? Acum a fost ușor? Uită-te la spatele meu.

– Asta nu e nimic, zise ea. La fosta mea stăpână, una din fete a încercat să-l ucidă cu un ciob pe stăpân. Era nebună, săraca.

- Și?
- A fost arsă de vie în curte.
Isabell simți un fior rece traversând-o.
- Nu-mi pasă!
- Nu spune asta, nu...
- Dacă spui cuiva ce ai auzit, îți frâng gâtul ca unui pui, ai înțeles?
- Da, stăpână!
Palidă, Rada se trase lângă pat.
- Acum fă-mi vânt, mi-e cald. Și nu mai vorbi degeaba!
Isabell începu să facă planuri. Mii și mii de variante, care mai de care mai reale. Încerca să găsească planul perfect pentru a scăpa împreună cu tatăl ei. Spre seară, Rada plecă, la porunca ei. Și ea se îmbrăcă singură cu un pantalon negru și o bluză la fel. Își prinse părul scurt sub un batic tot negru și își prinse un iașmac peste față, simplu, fără broderii sau bijuterii. Își scoase toate bijuteriile pe care le avea, cerceii și brățările. Se încălță cu papucii de mătase neagră, fini, și așteptă.
Dar nu avu mult timp de așteptat. După apus, o femeie intră la ea. Nu o recunoscu.
- Stăpâna m-a trimis!
- Știu. Ce trebuie să fac?
- Afară este un coș. Îl poți duce? întrebă femeia îmbrăcată ca și ea în negru.
- Da!
- E greu și e plin cu mâncare stricată.
- Deștept plan!
Ieșiră și ea ridică coșul. Fata luă alt coș și se îndreptară spre o mică ușă ascunsă de un copac. Ajutorul lui Jamil, tinerelul care nu vorbea aproape deloc, aruncă o privire spre coșuri și le deschise ușa. Apoi, după ce ele ieșiră, o închise la loc. Și Isabell își simți inima bătând nebunește.
- Holul ăsta duce spre curte, explică fata. Și ușa asta în holul principal, apoi în curtea interioară. Dar noi nu avem voie acolo, așa că mergi pe aici, după mine!
Vorbeau în șoaptă și ajunseră sub arcada cu o ușă deschisă. Curtea. De unde era, vedea poarta mare închisă și doi cai. Erau doi cai acolo, legați.
- Trebuie să mergi înainte, îi spuse fata, dar ea nu mai auzea. Ciuli urechile și auzi săbiile lovindu-se. Începuse. Lăsă coșul jos.
Și se întoarse spre ușa pe care i-o arătase fata.
- Ce faci?

– De aici mă descurc. Mulţumesc!

– Dar...

– Du coşul, apoi vino şi după ăsta. Pleacă!

Isabell alergă spre uşă. O deschise şi strecură capul prin ea, privind dincolo. Partea aceasta a casei o cunoştea foarte bine. Se strecură afară, mergând foare aproape de perete, fiind nimic mai mult decât o umbră pe pereţii albi, luminaţi de lămpi. Se ascunse apoi după ghivecele cu flori bogate. În genunchi, se târî printre plante, auzind, fără să vadă, cum săbiile se loveau una de alta.

Ridică capul, atentă la fiecare mişcare din jurul ei. La etaj erau oamenii lui Ared. O parte erau retraşi pe lângă pereţi. Şi o parte îl păzeau pe Santos. Îl văzu legat de un stâlp de piatră din capătul opus. Avea mâinile legate sus, cămaşa de pe el era ruptă şi murdară şi era legat la gură. Strânse pumnii, furioasă.

Ared şi Nicky se duelau în mijlocul curţii. Lumina făcliilor transforma noaptea în zi. Şi ei dansau unul în jurul altuia. Cămaşa lui Ared era pătată la umăr şi ea zâmbi, bucuroasă. Spera să-l doară îngrozitor.

– Lupţi destul de bine!

Nicky zâmbi. Ared era obosit. Mişcările lui erau îngreunate de acea rană pe care o avea la umăr şi tânărul francez nu putu decât să mulţumească cerului pentru acea şansă. Acea şansă care-i mărea lui şansele. Poate onorabil ar fi fost să amâne duelul până Ared s-ar fi vindecat dar aici nimic nu era normal sau onorabil. Poate doar prezenţa unui arab îmbrăcat în gri şi cu faţa de şoim, care-şi spunea medic. Mihai stătea alături de el împreună cu Surdul, care avea ochii cât cepele, urmărind cu jumătate de privire duelul şi cu cealaltă studiind locul. Îşi ţinea mâna pe tocul pistolului pe care trebuia să-l folosească la timpul potrivit. Dar nu acum, când prietenul lui era în avantaj.

– Dar oboseşti repede, adăugă Nicky, fandând cu putere.

– Nu poţi să-ţi ţii gura? întrebă Ared, printre dinţi, ferindu-se la timp de lovitura puternică a lui Nicky.

Acesta râse scurt şi atacă din nou. Lovi spre pieptul lui Ared, dar nu ajunse. Sabia îi fu oprită şi arabul se lăsă în jos, alunecând spre stânga. Se ridică din nou, schimbând mâna.

– Eşti sigur că dreapta e bună?

Nu-i răspunse. Se avântă spre el şi atacă ca un nebun. Lovi atât de tare încât Nicky se dezechilibră şi căzu pe spate. Sabia îi alunecă din mână. Nu se aşteptase la o aşa putere în braţul rănit al adversarului său. Sabia lui Ared se ridică, pentru a da lovitura finală.

– Nu azi!

Sabia lui Nicky o pară la timp. Dar nu era ţinută de el. Isabell pară lovitura şi atacă agilă. Destul pentru a-i oferi lui Nicky posibilitatea de a se ridica. Fără armă, însă.

– Isabell?!

– Surprins? întrebă ea, atacând fără milă, forţându-l să se apere şi să o apere în acelaşi timp. Nu voia să o rănească.

– Ce faci?

– Ce ar fi trebuit să fac din prima zi în care te-am văzut, strigă ea, atacând fără oprire.

Lupta foarte bine, fermă pe picioare, cu lovituri exacte şi se mişca foarte repede, alunecând constant din faţa lui, într-o parte şi-n alta. Nu reuşea să o oprească locului şi să o dezarmeze. Şi ea nu-l lăsa să respire. Pata de pe cămaşa lui se lăţea mereu, acum ajungând până la cot. Sângele însă nu o opri.

– Opreşte-te!

Ea zâmbi şi se răsuci. Aruncă sabia lui Nicky şi se rostogoli într-o parte, strâmbându-se de durere din pricina spatelui rănit.

– Luptă excelent, nu crezi?

Nicky atacă din nou. Pară o lovitură a lui Ared şi ridică braţul, ţintindu-i capul. Acesta se feri şi lama trecu la doi milimetri de ochiul lui stâng. Nicky se trase înapoi, pentru a respira adânc. Ared făcu la fel, ignorând sângele de pe braţ. Îşi şterse cu mâneca cealaltă transpiraţia de pe faţă şi ridică sabia.

– Nu ştiu cum ai scăpat...

– Mereu voi scapă de tine, promise Isabell, din spatele lui Nicky, privindu-l în ochi pe Ared.

– Nu mai departe, promise el.

– Zău?

Surdul întâlni privirea lui Nicky şi scoase pistolul. Nimeni nu-l observă. Ridică arma şi trase un foc în aer. Şi ochii tuturor se îndreptară spre el. În clipa următoare se auzi o bubuitură care zgudui casa din temelii. Ared ridică braţul, cerându-le oamenilor săi să vadă ce se întâmplase. Un nor de fum intră pe holul larg de la intrare şi năvăli în curte. Apoi se ridică spre cer.

– Aţi fost voi?

– Vom arde casa asta din temelii, promise Nicky, atacând din nou.

Lupta deveni şi mai înverşunată. Hakim se năpusti spre martorul lui Nicky, Surdul. Acesta scoase sabia, atacând. Mihai se trase într-o parte,

atent la ce se întâmpla și ferindu-se de focuri de armă rătăcite. Ezita să se amestece, la urma urmei, nu era lupta sa.

Isabell se feri de un arab care alerga spre ieșire, de unde se auzeau strigăte și alergă spre tatăl ei.

– Se va termina!

Glasul lui Ared se auzi peste tot acel zgomot. Fumul începuse să dispară. Și săbiile lor erau una la gâtul celuilalt. Ared ținea spre gâtul lui Nicky în timp ce sabia acestuia se afla la două degete de ochiul lui Ared, un pas să fi făcut unul dintre ei și moartea ar fi apărut. Nimeni nu se mai mișcă. Hakim se opri odată cu Surdul. Isabell, ajunsă la jumătatea distanței, se opri și ea. Mihai se desprinse de peretele unde era și făcu doi pași în față. Deschise gura să spună ceva, dar cuvintele îi muriră pe buze. Timpul părea să fi murit.

– Încetați!

Din mii și mii de glasuri, Isabell îl recunoscu pe acesta. Și ochii i se umplură de lacrimi. Din fum apăru o femeie. Ireală la început, ea prinse formă și chip pe măsură ce pășea. Purta haine simple și părul lung și blond îi încadra chipul. Sub lumina făcliilor, numai ochii îi străluceau. Se opri aproape de ei și Nicky întoarse capul.

– Mamă!

Margot de Clermont părea o apariție fantastică, mult deasupra oamenilor.

– Opriți lupta!

Ahmed, cu vocea lui uscată de vânturile Saharei, ridică brațul, parcă oprind un război. Oamenii săi se retraseră imediat și corsarii lui Santos rămaseră fără adversari. Nici o sabie nu mai atingea o alta, nici una nu mai lupta contra celeilalte în afară de ale celor doi tineri. Nici unul dintre ei nu ceda.

– Lăsați săbiile! porunci Margot, ca un general.

– E un duel, mamă!

– Nu-ți vei ucide fratele! zise ea.

Ared îl scăpă din priviri pe Nicky pentru a se opri asupra acelei femei mândre care oprise totul. Ochii lor se întâlniră. Și el văzu zâmbetul ei fericit și două lacrimi mari alunecând pe obrazul el alb.

Scăpă sabia din mână. Deschise gura să întrebe ceva, dar nu reuși. Nu se mișcă pentru că Nicky nu coborâse arma. Dar Ared nici nu o mai văzu. O vedea numai pe acea femeie. Inima lui începu să bată mai repede.

– Cum?

– Nu te mişca dacă vrei să mai trăieşti, strigă Nicky, fără să înţeleagă nimic decât că avea un duel de terminat.

– Fiule, lasă sabia şi ascultă, îi ceru Robert de Clermont, venind în spatele lui.

El privi peste umăr spre mama lui, apoi spre tatăl său. Acesta, neschimbat, cu părul negru prins la spate şi ochii negri ca ai săi, părea trist. Îşi puse mâna pe umărul lui şi îl îndemnă să se retragă. Nervos, aruncă sabia.

– Cum adică este fratele meu? se răsti el.

Nimeni nu-i răspunse. Şi Isabell alergă spre tatăl ei. Ahmed veni să o ajute să-l elibereze. Corsarul respiră adânc când legătoarea care-i acoperea gura îi fu îndepărtată. Hakim veni şi-i scoase cătuşele de fier care-i ţineau prizoniere braţele.

– Am încercat să-ţi spun...zise Santos, sprijinindu-se de Hakim. Nu m-ai lăsat...

El striga la Ared. Acesta întoarse capul, parcă prin vis.

– Ochii tăi şi rubinul. Fiul tău...Ducesă!

Ea dădu din cap.

– Adrien!

– Cine e Adrien? întrebă Nicky.

– El este fiul mamei tale cu Filip!

Nicky zâmbi, amuzat. Ridică mâna.

– Aţi înnebunit? El nu poate fi...

– Este. Este fratele tău, zise Margot. Am avut un fiu, despre care am crezut că a murit. Iartă-mă, Nicky, nu am spus la nimeni acest lucru...eu şi Santos am decis că era mai bine să păstrez secretul. Am crezut că era mort!

Ared făcu un pas înapoi. Privi spre Santos, rănit şi murdar, suferind. Isabell îl ajuta, plină de dragoste. Şi Nicky. Ridicase sabia să-l omoare. De mai multe ori. Aproape reuşise. L-ar fi ucis. Şi pe Santos. Vederea i se împăienjeni. În loc de feţele lor, vedea umbre. Îşi apăsă ochii cu degetele, pentru a se trezi din acest coşmar. Mama lui. Şi Isabell. Se învârteau în jurul lui. Căzu.

– Ared!

Ahmed îi puse mâna pe frunte, dar el i-o împinse la o parte.

– Nu...

– Ai febră, zise el. Şi rana asta sângerează...

– Ce am făcut? şopti el. L-aş fi ucis. Şi pe ea. Am rănit-o. Şi Santos. Din vina mea...

Margot se apropie de el pentru prima dată după foarte mulţi ani. Dar bărbatul mai înalt cu mult decât ea, cu ochii verzi şi turbanul alb, cu trăsături frumoase şi fine, dar puternice, nu mai avea nimic din copilul de câteva luni pe care ea îl văzuse pentru ultima dată într-o zi caldă de iunie. Un îngeraş mititel cu părul negru.

Mâna ei îi atinse chipul, într-o mângâiere suavă. Ochii lui mari se ridicară spre ea şi căzu în genunchi la picioarele ei. Cu lacrimi în ochi, îi sărută poalele rochiei ca pe ale unei sfinte.

– Iartă-mă!

– Fiul meu!

Femeia îşi îmbrăţişă copilul pierdut, lăsându-se alături de el.

– Am greşit, fiule! spuse Ahmed, ajutându-l să se ridice. Ea a greşit... femeia nu ştia adevărul.

– Femeia aceea, care te-a crescut, era ignorantă, zise Margot.

– Nu mai contează acum...şopti el.

– Richard, adu-l pe Abdul sus, imediat. Hakim, ajută-l pe Ared să urce. Pune sclavii să ajute răniţii, Abdul îi va vedea mai târziu. Vreau să fie reparată poarta şi zidul. Până mâine pune pază grea la poartă, să oprească pe oricine încearcă să intre...

Ared plecă mergând fără ajutor, dar urmat îndeaproape de Hakim. Ahmed, bucuros, împărţea porunci, fără să-i pese prea tare că zidul din faţa casei şi poarta fuseseră distruse pe o bucată bună. Se întorsese acasă şi asta compensa toate celelalte lucruri.

– Bună seara, Margot!

– Mihai?!

Acesta decise că era momentul să se apropie.

– Clermont, arăţi la fel...

– Şi tu!

Scuturându-şi hainele, cu toate că erau impecabile, acesta trecu zâmbitor prin faţa lor.

– Băiete, a fost o luptă pe cinste! zise el, bătându-l pe umăr pe Nicky. Felicitări!

– Da...

Fiul lui Margot nu privi spre el, ci spre Isabell. Fata sări în braţele lui, strângându-l fericită.

– Ah!

Nicky dădu drumul la strânsoare, atent.

– Ce ai?

– Nimic! spuse ea repede, prea mândră pentru a se plânge.

Dar el îi ridică haina.

– Acel ticălos te-a lovit! spuse el, dând să se repeadă spre scări.

– Nu contează acum, zise ea, oprindu-l. Sunt bine, tata este bine și tu ești aici. Ascultă-mă!

Fără să fie convins, Nicky o strânse în brațe. Aruncă o privire spre mama lui, care urca scările cu Ahmed, și oftă.

– Tată, eu nu știu ce să spun, zise el încet.

– Vom vorbi mâine, zise ducele. Mihai, stai aici?

– Am casa mea în oraș, nu departe. Dacă doriți să mă onorați cu o vizită... sau, poate, pot să vă ofer găzduire în seara asta...

– Eu vreau să merg, zise Isabell repede.

– Draga mea, tu nu poți pleca de aici, este împotriva legilor noastre, zise Mihai foarte amabil. Ești femeia lui Ared!

– Nu sunt femeia nimănui!

– Cred că cel mai bine este să stai aici, alături de tatăl tău, interveni Robert. Are nevoie de odihnă, au fost zile grele pentru toată lumea.

Îmbufnată, fata nu avu ce face decât să accepte. Se întoarse spre tatăl ei. Richard apăru imediat.

– Doamnă, camerele au fost pregătite, zise el foarte atent. Pentru toți oaspeții...

– Mulțumesc. Fostele mele camere sunt curate? Tata are nevoie de odihnă.

– Rada este deja acolo, vă așteaptă. Domnule duce, vă rog!

Richard îi însoți sus. Și Isabell intră în apartamentele în care stătuse nu cu mult timp în urmă. Nicky și Santos o însoțeau.

– Stăpână, am pregătit apă pentru baie pentru tatăl tău!

– Adu de la bucătărie ceva tare de băut și ceai fierbinte. Și mâncare. Grăbește-te!

Fata ieși alergând.

– Te-ai schimbat mult, râse ușor Santos, așezându-se pe un scaun.

– Crezi, tată?

– Da, prințesă. Comanzi sclavilor ca o mare doamnă. Vorbești araba mai bine!

– Țara asta m-a schimbat!

– Țara asta schimbă pe oricine și nu numai în bine, zise Nicky. Să te ajut cu baia?

– Drace, dacă nu pot să mă spăl singur înseamnă că am murit, zise el intrând în camera alăturată.

Isabell se întinse pe pat.

– Sunt moartă de obosită!

– O noapte de somn te va ajuta.

– Nicky, mulțumesc, zise ea sincer.

– Pentru ce?

– Pentru că ai venit după mine, pentru tot ce ai făcut!

– Nu am făcut mare lucru, draga mea, zise el, luându-i mâinile. Aş fi venit după tine până la capătul pământului...

– Ştiu. Şi eu aş face la fel.

– Te iubesc, Isabell, zise el, mângâindu-i fața cu două degete. Şi te voi duce acasă!

– E tot ce vreau.

Închise ochii, bucurându-se de atingerea lui. Pe neaşteptate, îl trase aproape de ea şi-l sărută. Uimit, el o sărută tandru.

– Copii...

Tresăriră, speriați. Santos intră înapoi, înfăşurat cu un halat pe care îl găsise acolo.

– Tată!

– Ai terminat aşa repede?

– M-am grăbit, pentru că mor de foame, zise el. Unde e fata aceea?

– Vine!

Nicky nu reuşi să-şi şteargă zâmbetul larg care-i lumina chipul. Când Rada intră cu alte două sclave cu mâncarea, el nu reuşise încă să-şi ia privirea de pe chipul frumos al fetei. Celelalte două fete ieşiră şi Rada rămase să-i ajute. Puse mâncarea pe o masă şi trase trei scaune alături.

– Să mâncăm, propuse ea veselă. Ai adus vin?

– Am adus. Richad a primit poruncă să vă dea tot ce doriți. Mai ales ție, stăpână. V-am adus hainele din harem.

– Da?

– Şi bijuteriile. Sunt dincolo. Mâncarea e bună?

Santos dădu din cap în semn că da şi Isabell râse.

– Când plecăm acasă?

– Nu ştiu, răspunse el, trebuie să vorbesc cu Margot şi cu băiatul...

– Care băiat?

– Ared!

– Tată, de ce vrei să vorbeşti cu el? Nu...

– Fiica mea, a greşit față de noi, dar eu nu sunt fără de pată şi nu pot arunca cu pietre în el. Şi tatăl lui a fost fratelel meu...

– Nu erați rude!

– Nu contează. Filip a fost ca și fratele meu și am o datorie față de fiul lui. Îl voi ierta pentru toate astea!

Isabell împinse scaunul înapoi.

– Nu pot crede că spui asta, tu, după ce ți-a făcut, după ce mi-a făcut mie!

– Isabell are dreptate, întări și Nicky.

– Și ce ai vrea să fac acum? se răsti el. Să-l provoc la duel din nou? Să mă lupt cu el pentru că te-a răpit?

– Aș fi preferat asta decât să te văd așa de resemnat, se răsti ea. Poate... Dar se opri brusc, realizând ceea ce spusese. Un nou duel era ultimul lucru pe care-l dorea acum. Își îmbrățișă tatăl cu disperare.

– Iartă-mă!

El îi mângâie părul scurt.

– De ce l-ai tăiat?

– Nu vreau să vorbesc despre asta acum. Nu vreau...

– Cred că cel mai bine ar fi să te culci puțin. Nicky, vino... părinții tăi au să-ți vorbească, cred!

Santos își strânse fata în brațe, apoi o sărută pe frunte. Și ieși. Nicky îi sărută și el mâinile cu dragoste și ieși, cu toate că și-ar fi dorit să rămână alături de ea.

14.

Margot nu se mai sătura să privească chipul fiului ei pierdut. Mulți ani trecuseră. Ani în care îl plânsese în tăcere, ascunsă. Nu pentru că trecutul ei era necunoscut familiei sale, dar pentru că alesese să păstreze taina asupra acelei nașteri. Pentru că durea încă.

Acum, privindu-l adormit, cu un arab alături, care îi îngrijea rana de la braț, nu putea să nu fie mândră. Ared părea un amestec între ea și Filip și dragostea care-i unise odată, demult, acum era în fața ochilor ei. Îl iubea pe Robert, soțul ei, dar Filip păstrase mereu un colț din inima ei, unde ea îl închisese. Nu-l mai iubea. Dar sentimentele tinerești pe care le simțise pentru el erau acolo. Și Ared. Adrien.

Închizând ochii își aducea aminte lungile ore ale primei sale nașteri. O noapte întreagă suferise pentru a aduce pe lume băiatul lui Filip. Moștenitorul lui. Sânge din sângele lui. Când îl văzuse pentru prima dată, Filip plânsese. Un om atât de puternic ca el, un corsar neînfricat, își strânsese fiul în brațe cu infinită grijă și vărsă lacrimi.

– Doamna mea, au fost pregătite camere dacă vrei să te odihnești! sugeră Ahmed.

– Nu, voi sta alături de el!

– Va dormi toată noaptea! zise Abdul. Opiumul pe care i l-am dat induce somn profund. Dar nu m-a ascultat, i-am spus că are nevoie de odihnă și să nu forțeze brațul. Acum Richard o să-și bată joc de mine pentru că am jurat că nu va avea febră...

– Cum s-a rănit la braț?

– Păi...

– Vorbește adevărul, zise Ahmed.

– Nu am văzut, dar Jamil mi-a spus că stăpâna Isabell a făcut asta, zise el încet. Cu un foarfece!

– L-a rănit o femeie?

– Ea nu este o simplă femeie, zise Abdul, legând rana. A evadat...a ajuns în port. Allah știe ce ar fi pățit dacă stăpânul nu ar fi ajuns-o din urmă... moartea ar fi găsit-o pe una din corăbiile alea blestemate ale francezilor..

– Dar o să-i treacă, nu?

Abdul privi spre femeia aceea incredibil de frumoasă, cu ochii mari și verzi și chipul descoperit care-l privea în ochi, așa cum femeile nu o pot face.

– Răspunde mamei fiului meu, Abdul.

– Mama?!

– De când tu pui întrebări oaspeților mei de seamă, câine? se răsti Ahmed.

– Stăpânul se va vindeca complet. Am cusut iar rana și am legat-o. Dar nu trebuie să mai lupte sau să facă efort cu brațul. Am zis!

– Acum pleacă și te vom chema dacă avem nevoie de tine!

Abdul lovi aproape podeaua cu fruntea și ieși.

Margot atinse fruntea lui Ared.

– Merg să văd dacă toate au fost făcute după poruncile mele. Dacă ai nevoie de ceva, un sclav este dincolo de ușă.

– Mulțumesc!

Se așeză alături de fiul ei, sprijinindu-și capul de o pernă. Fără să își ia privirea de la el. Găsea mii de lucruri care-i aminteau de Filip. După mai bine de două ore, o fură somnul.

Când se trezi, razele soarelui pătrundeau prin ferestrele larg deschise. Și Ared o privea, rezemat într-un cot. Părea nehotărât și stingher. Nu știa dacă să se apropie sau să stea departe. Ea zâmbi.

– Vino, fiul meu!

Învins, își plecă capul, așezându-l în brațele ei deschise. Margot simți lacrimile inundându-i ochii verzi.

– Mă vei putea ierta vreodată? întrebă el.

– Dumnezeule, Ared, nu am nimic să-ți iert!

– Dar am adus multă durere în familia ta. Am atacat un om nevinovat, am răpit-o pe fina ta, am pedepsit-o. Și știu că voi, europenii, aveți alte legi și obiceiuri. Dar nu vreau să mă urăști...

Margot îl privi în ochii.

– Eu nu am nimic să-ți iert. Dar poate sunt persoane cărora le datorezi scuze. Santos. Și mai ales Isabell.

– Mă urăște!

– Acum, da. Dar timpul îi va vindeca rănile și va înțelege. Acum stai alături de mine... am multe de povestit!

El o ascultă și se așeză alături de ea, luându-i mâna plin de dragoste.

– Așa e, spune-mi despre tine, despre viața ta...

– Știi că sunt sora lui Mihai?

– Da.

– Ți-a spus?

– Da. Mihai și eu suntem prieteni, îl cunoaște pe tata de mult timp. Avem afaceri împreună. Comerț cu tot felul de lucruri pe care el le aduce din capitala imperiului, Istanbul.

– Tatăl meu a iubit-o un timp pe mama mea, dar interesul pentru ea a scăzut repede. Bunicii mei s-au întors acasă, la Marsilia, din Istanbul, și aici m-am născut eu. Mama mea nu a trăit mult timp și tata, o dată liber, s-a recăsătorit cu Alberta, mama lui Mihai. O femeie răutăcioasă, explică Margot, neavând amintiri plăcute despre ea.

– Am văzut-o odată. Ne-a blestemat în limba ei și a plecat să se roage pentru sufletul lui Mihai.

– Stă cu el?

– Când am fost eu la Istanbul, era în casa lui.

– Să lăsăm asta, Alberta nu e importantă. Când am împlinit șaptesprezece ani, bunicul meu m-a luat pe mare pentru ultima dată, spre Neapole... când urma să ne întoarcem, trebuia să plec la Paris, pentru a mi se căuta un pretendent potrivit. Bunica mea avea o singură dorință, să mă vadă căsătorită. Așa că, plecând pe mare, mă bucuram de ultimele zile de libertate. Acolo, pe corabie, l-am întâlnit pe tatăl tău, Filip Norland.

– Filip Norland! repetă Ared, parcă numai pentru a vedea cum sună.

– M-a făcut să mă îndrăgostesc de el. Era fermecător, frumos, șopti ea melancolică. Semeni foarte mult cu el, dragul meu, spuse ea, atingându-i fața cu un deget. Același păr, forma feței și gura.

– Dar am ochii tăi!

– Ochii da. Ar fi fost nedrept altfel, râse ea veselă. Când tu te-ai născut, pe mare, am crezut că nu avea să mai simt niciodată o astfel de fericire. Numai că destinul a fost crud cu noi, șopti ea. Te-a luat de lângă mine!

– Cum?

– Tatăl tău avea un dușman, fratele lui vitreg era cel mai mare dușman al lui. Și își jurase să-l distrugă în orice mod. Așa că te-a răpit de lângâ mine, dar nu a îndrăznit să te ucidă. Avea alte planuri, dorea să ne atragă într-o cursa, folosindu-se de tine, dragul meu. Te-a dus pe acea insulă, despre care Fatima, femeia care te-a crescut ți-a spus...

– Acolo unde ea a fost adusă pentru a avea grijă de mine!

– Acolo, spuse Margot. Dar când am ajuns, coliba ardea ca o torță. Nu am mai găsit decât asta!

Margot scoase un mic lanț de aur care avea legat la el un medalion. Părea foarte vechi.

– Este o amuletă pe care tatăl tău a găsit-o demult, un lucru care-i purta noroc...

– A fost a mea?

– Pentru noroc. Ți-a căzut în acea noapte de la gât. Am găsit-o în coliba arsă.

– Dar nu mi-a purtat noroc...

– Dimpotrivă, poate asta te-a ajutat noaptea aceea, te-a ținut în viață anii care au venit și te-a făcut bărbatul care ești azi!

– Și Santos? Corsarul?

– Santos este cel mai bun prieten al meu, el e omul care mereu m-a ajutat și l-a ajutat cum a putut pe tatăl tău, ori de câte ori a fost necesar... este cel mai loial om pe care cunosc. Oh, Adrien, iubitul meu, dacă lucrurile ar fi stat altfel...

El o îmbrățișă.

– Avem o nouă șansă.

– Așa e. Ared, tată tău...

– Știu că a murit!

– Știi?

– Am simțit-o din glasul tău. Din felul în care vorbești despre el. A fost ucis?

– Da, de dușmanul lui, unchiul tău, Peroux.

– Trăiește?

– Nu, nu mai trăiește. A murit cu mult timp în urmă și tatăl tău a fost răzbunat într-o zi fatidică în care Robert și Santos mi-au salvat viața...

– Atunci va trebui să le mulțumesc pentru ce au făcut...

– Nu e necesar. Nu vreau să mai pleci vreodată de lângă mine. Am atâtea să-ți spun, despre mine, despre frații tăi. Marie și Gabriel sunt pe corabie, vor fi bucuroși să te cunoască.

– Ei da. Dar Nicky mă urăște și are dreptate.

– Nicky este încăpățânat. Va trece un timp până te va accepta, dar nu lăsa asta să ne umbrească fericirea. Azi ți-ai regăsit familia!

– Mamă!

Niciodată nu mai spusese acest cuvânt și acum nu mai reușea să se oprească. Ar fi vrut să-l strige cât de tare putea. Să fie auzit de toată lumea. Margot umplea un gol pe care nimic nu reușise să-l umple. Și era atât de frumoasă. De ireal de frumosă. Ochii ei mari păreau să strălucească. Era fină și elegantă, cu părul lung, prins simplu la spate.

Era răspunsul la rugile lui. Era ceea ce visase. Și mai mult decât atât. Avea o strălucire în ochi care părea să-l asigure că totul era bine. Cât de minunat ar fi fost să crească alături de o așa femeie?!

CAPITOLUL II

1.

Cei doi câini ai lui Gabriel se învârteau în jurul lui Isabell, căutând de mâncare. Plictisită, fata le aruncă bucăţi de carne, mici, pe care ei le aşteptau nerăbdători. Aşezată pe un scaun larg, cu perne în jurul ei, stătea afară, la soare. Domeniul Clermont era locul cel mai frumos pe care-l ştia. Pădurea din jurul castelului părea desenată, fiecare copac fiind o frumuseţe a naturii. Brazii înalţi şopteau unul cu altul în bătaia vântului. Cerul de vară se colorase aşa cum îi plăcea, în albastru pur, limpede, brăzdat ici colo de nori mari şi pufoşi, care păreau să te îmbie să-ţi aşezi capul pe umerii lor, pentru a te purta spre cele mai frumoase vise.

Privind cerul, Isabell oftă. Mâncarea din faţa ei nu-i trebuia, chiar dacă bucătarii se întrecuseră pe ei în pregătirea ei. Bucăţi mici de carne de prepeliţă, vânat prins de dimineaţă, peşte şi fructe. Un buchet de flori colorate decorau masa albă, pe care se întindeau platourile din care ea gustase prea puţin.

Mai aruncă o bucată de pui rumenit câinilor, mai departe, de data asta şi se amuză când aceştia alergară după ea, prin iarba deasă şi printre flori mărunte.

- De ce plictiseala asta?

Mâinile lui Nicky se odihniră pe umerii ei obosiţi. O mângâiară tandru, făcând-o să ofteze.

- Cum a fost?

- M-am întors mai repede, zise el, aşezându-se pe celălalt scaun. Calul nu s-a bucurat...

- Atunci de ce nu ai mai stat?

- Mi-era dor de tine!

- Zău? întrebă ea cu un zâmbet. Călăritul este una din pasiunile tale...

- Mai nou, am o altă pasiune. Zi, prinţesă, de ce eşti aşa tristă?
- Sunt plictisită, cum ai zis tu...
- Poate şi asta. Dar ochii tăi fermecători sunt plini de tristeţe. Ţi-e dor de mare?
- Da!
Răspunsul ei veni prea repede, prea direct şi el o privi atent.
- De ce îmi ascunzi adevărul? Mereu am fost prietenul tău, confident.
- Eram copii, atunci!
- Contează? Crezi că aş putea să te scot din inima mea?
- Juri?
- Jur că mereu vei fi aici, zise el, atingându-şi inima. Mereu...
Îi luă mâna.
- Unde e vechea Isabell? întrebă el, după o clipă de tăcere.
Ea suspină, greu.
- S-a pierdut undeva în Alger, murmură ea.
- Şi se va mai întoarce la mine?
Isabell se ridică, repede.
- Poate chiar a murit, undeva, departe de toţi. Au ucis-o!
- Isabell!
Fata alergă spre castel, ridicându-şi rochia cu mâna. Intră prin uşile duble şi el nu o mai văzu.
- Vallon!
- Da, domnule!
Majordomul îi ieşi înainte tânărului.
- Am nevoie de câteva lucruri...
- Ascult!
- Vino cu mine!
Vallon, un bărbat rotofei şi nu prea înalt, abia reuşea să ţină pasul cu stăpânul său, care părea din cale-afară de grăbit.
O oră mai trâziu, castelul roia de servitori grăbiţi, care se călcau pe picioare cu treburi la fel de grabnice. Nicky supraveghea totul, ajutând oamenii pentru ca ceea ce dorea să facă să iasă pe gustul său. Apoi urcă sus, închizând sala de bal cu cheia.
Nimeni nu ar fi putut intra acolo şi Nicky conta tocmai pe surpriză. La orele opt ale serii, bătu la uşa lui Isabell. Rada deschise, făcându-i o plecăciune.
- Stăpâna vine acu'! zise ea, ferindu-se din calea lui.
- Se simte bine?
- Cine ştie? îi răspunse femeia, pe un ton cam obraznic.

Nu-i dădu atenție, cu toate că nu înțelegea de ce Isabell o luase din Alger pe femeia asta obraznică și ciudată, care vorbea mult și în două limbi amestecate.

– Nicky, mergem să ne plimbăm puțin?

– Dacă asta vrei...

Îi luă brațul.

– Tu stai aici!

– Dar stăpâna poate avea...

– Sunt eu cu ea, fato!

Rada rămase în urmă, îmbufnată. Și Isabell începu să râdă.

– Nu te poate suferi!

– Nici eu pe ea!

– Nu înțeleg de ce. Este o femeie bună!

– Dar nu mă suportă.

– Ți se pare, șopti Isabell. Nu mergem în grădină?

– Mergem imediat. Dar vreau să vezi ceva..

– În sala de bal?

– Da!

Nicky scoase cheia și deschise ușile largi. Și Isabell încetă să mai respire, cu ochii măriți.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce ai făcut?

– Nu-ți place?

– Îmi place...

Lumânări ardeau peste tot. În mijlocul camerei largi, rotunde, apăruse o întreagă pădure. Pe jos erau flori colorate și câteva vaze cu trandafiri. Mai mulți copaci în suporturi de lemn păreau să înfățișeze o pădure în miniatură. Covoare groase fuseseră așezate pe jos și multe perne. În mijloc fusese pusă o tavă mare, pe care erau mai multe feluri de mâncare, feluri simple. O sticlă de vin și două pahare dė cistal alături.

– Intră!

– E minunat!

– Ia loc!

– Mulțumesc!

Isabell se așeză pe pernele mari, colorate. Nicky se așeză alături de ea și-i turnă puțin vin.

– Pentru tine!

– Pentru mine, atunci!

Vinul roşu şi dulce, cum îi plăcea ei. Uşile se închiseseră în urma lor şi ea nici nu văzuse cine o făcuse. Rămăseseră singuri în sala de bal, trasnformată într-o pădure magică, luminată.

– Doamne, Nicky, de ce eşti aşa de bun cu mine?

– Bun?

– Nu merit toate astea...

– Iubito, tu meriţi totul. Nu înţelegi că te iubesc?

– Asta e...

– E adevărul, zise el, sărutându-i degetele tremurânde. Te iubesc şi dacă nu s-ar fi întâmplat tot ce s-ar fi întâmplat, acum poate am fi căsătoriţi deja. Cu un copil pe drum...

– Nicky...

– Nu m-aş fi dat bătut, te-aş fi convins, ştiu că aş fi putut să te fac să spui da. şi pot şi acum. Voi lupta pentru tine!

– Ai luptat deja, îi aminti ea.

– De data asta voi lupta aşa, şopti el, foarte aproape de ea. Cu dragoste, cu flori, lumânări, cu vin şi sărutări...

Buzele lui Nicky le atinseră pe ale fetei, care rămase nemişcată. Dar nu se retrase. Aşteptă. Când el o trase mai aproape, veni după el, suspinând şi împletindu-şi braţele după gâtul lui.

– Ştiu că mă iubeşti, ştiu...

– Te iubesc, dar...

– Căsătoreşte-te cu mine, Isabell Deveraux. Fii soţia mea, pentru totdeauna!

Fata se trase înapoi, clătinând din cap.

– Ştiam că vei spune asta.

– Şi?

– Nu pot!

– De ce?

– Pentru că nu pot, repetă ea. Tu nu ştii...

– Ce nu ştiu?

– Nicky, aştept un copil!

Tânărul căscă ochii, mirat. Apoi plecă privirea.

– Blestematul de Ared!

– Nu ştii cât de mult mă doare asta, cât de mult sufăr, pentru că tu nu meriţi asta. Nicky, tu eşti moştenitorul unchiului Robert, eşti moştenitorul familiei Clermont. Primul născut. Tu trebuie să-ţi iei o soţie dintr-o familie nobilă, cu sânge nobil, nu fiica unui corsar.

– Mama este corsar!

– Dar este şi nobilă. Şi eu voi avea copilul altui bărbat, fratele tău...
– Nu-i spune aşa, nu este fratele meu, se răsti el, sărind în picioare. Nu-i fratele meu şi niciodată nu va fi.
– Nicky!
– Nu spune nimic!
Deschise uşa şi ieşi vijelios. Şi ea rămase singură. Nu mai reuşi să plângă. Nu mai putea de mult timp. Se lăsă pe pernele mari şi închise ochii, sperând ca somnul să-i fure gândurile rele şi durerea, lăsând numai fericirea de a avea un copil.
Nicky se opri aproape de râu. Nervos, lovi cu piciorul într-o tufă de flori, privindu-le cum se rup. Luă o piatră şi o aruncă în apă.
– Să te ia dracu'! strigă el.
Din depărtare, cei de la grajduri îl priveau cu teamă, nici unul dintre ei neîndrăznind să se apropie. Contele părea un butoi de pulbere, tremurând de nervi. Se lăsă pe iarbă, cu capul sprijinit de un copac bătrân, care ascultase durerile multor tineri înaintea lui.
– Un copil! şopti el, încet. Numai gândul că Ared o atinsese îl făcea gata de luptă. L-ar fi ucis cu mâinile sale dacă Ared ar fi fost în faţa lui.
Până atunci trecuse cu vederea faptul că cei doi trăiseră împreună. Că ea stătuse în haremul lui. Că era una dintre femeile lui Ared. Preferase ca acest detaliu să-l ascundă undeva în inima lui, să nu se gândească prea mult la el şi să se bucure de faptul că Isabell plecase cu el, fără să se uite înapoi o dată.
Îşi aducea aminte cum plecase din casa lui Ared, luând-o numai pe Rada şi câteva haine. Îl salutase pe Richard, care-i răspunsese cu o adâncă plecăciune, şi apoi dispăruse în noapte, alături de Nicky. Ochii ei nu se uitaseră în urmă. Urcase la bordul corăbiei, în cabină, şi se culcase, iar când deschisese ochii, el era alături de ea. Santos era la cârmă şi vântul le împingea corabia spre casă.
Şi nici unul nu mai discutase despre Ared, despre ce se întâmplase acolo. Santos stătuse o săptămână cu fiica lui, apoi ea şi Nicky plecaseră la Clermont. Şi nu se gândea că Ared era la Marsilia. Îi ascunsese acest lucru şi lui Isabell, preferând să o lase să creadă că el este la Alger. Şi zilele trecuseră, una după alta.
– Cât timp o să mai stai acolo?
Ridică privirea şi o văzu pe Isabell, cu o lumânare în mână. Nu se ridică şi ea nu se apropie.
– Cât timp vei mai sta aşa, supărat pe toată lumea pentru greşelile celorlalţi?

– Greşelile altora?
– A tuturor, mai puţin a ta. Tu ai făcut numai ce era corect şi pentru asta vreau să-ţi mulţumesc...
– Nu-mi mulţumi!
– De ce nu? Noi toţi am fost vinovaţi de ceva, mai puţin tu. Tu ai încercat să mă aduci acasă, în orice fel ai putut. Şi m-ai adus. Sunt aici.
– Dar vei avea copilul lui.
– Aşa e. Un copil care nu poartă nici o vină, care e pur şi neatins de răutate. Vreau să rămână aşa...
– Ce tot spui?
– Căsătoreşte-te cu mine şi dă-i un nume copilului meu. Fă-l să se simtă mândru de tatăl lui, de numele pe care-l poartă şi de tine. Nicky, tu eşti singurul care-l poate creşte...
– Are un tată!
– Ared nu-l va atinge niciodată. Mai degrabă plec la capătul lumii decât să-l las să-mi ia copilul.
– Vrei să mă foloseşti pe mine?
– Vreau să te folosesc, da.
– Şi îmi spui asta pe faţă, aşa...
– Ai prefera să te mint?
Puse lumânarea pe iarbă şi se aşeză alături de el. Mâna ei îi mângâie chipul. Părul lui părea aurit de lumina slabă a lumânării şi faţa frumoasă, alcătuită după un plan perfect, părea să sfideze lumea prin frumuseţe şi distincţie. Isabell se trase mai aproape de el şi îl strânse în braţe.
– Nu răspunde acum, nu spune nimic...
– Isabell, murmură el în părul ei.
– Lasă-mă să stau aşa, alături de tine, lasă-mă să-mi aduc aminte de noi!
Nicky nu o atinse, se lipi de copac, parcă cu frică. Ochii îi erau umezi şi privirea tulbure. Simţea căldura fetei, pielea ei lipită de a lui, părul care-i gâdila buzele şi degetele ei reci lipite de ale sale. Mort pe jumătate, ridică ochii spre cerul senin de vară şi spre stele, cerând un răspuns, o îndrumare şi un pic de noroc.

2.

Începutul lui august aduse o căldură toridă pe meleagurile Franţei. Pe la jumătatea lunii se mai potoli. Urmară apoi câteva zile de ploi şi soarele reveni în forţă. În acea zi, de dimineaţă, plouase uşor. Apoi ieşise un soare scânteietor, puternic, care uscase stropii de ploaie de pe frunzele copacilor şi făcuse ca totul să pară scânteietor de curat.

În camera ei, Isabell îmbrăca rochia de mireasă asistată de Marie. Margot ieșise să vadă dacă invitații erau bine primiți.

- Crezi că trena e prea lungă?

- Cum poate fi prea lungă? E perfectă, încetează să tot tragi de ea...

- Marie, dacă mă încurc în ea?

- Atunci o să cazi pe burtă în fața tuturor, poate chiar peste preot. Ce plăcut va fi, nu? S-ar trezi cu nasul direct în decolteul tău...

- Cred că aș leșina de rușine!

- Probabil și eu aș face la fel. Acum zi, ești sigură de ce vrei să faci?

- Sigură!

- Pentru că ultima dată când se discuta despre asta, ai plecat cu...

Marie se opri, brusc, sub privirea dură a lui Isabell.

- Asta ai făcut!

- Nu-mi aduce aminte, eram beată atunci, nu știam ce fac. Acum sunt cu capul limpede și știu ce vreau. Îl iubesc pe Nicky.

- Asta am știut mereu.

- Atunci?

- Vreau să mă asigur că nu faci asta numai pentru că ești rănită sau pentru că ai cedat rugăminților fratelui meu...

- Nu s-a întâmplat așa...

- Nu? Atunci e perfect. Ce bijuterii alegi?

Isabell se apropie de pat, unde bijuteriile sale fuseseră puse de Rada, care așeza voalul stăpânei sale.

- Sunt frumoase toate...zise Isabell.

- Dar ăsta se potrivește!

Ridică un colier cu diamante.

- E de la stăpânul Ared, zise din spate Rada.

- Da?!

Isabell îl luă și-l privi. Aceste pietre aproape o ajutaseră odată să plece din Alger.

- Sunt și cercei potriviți! zise ea, întinzându-l spre servitoarea ei, pentru a-i fi pus.

- Ai de gând să-l porți?

- Da.

- Dar e de la fratele meu...

- Tocmai de asta îl voi purta, pentru că nu-mi pasă. Sunt bijuterii, foarte frumoase și nimic mai mult. Rada, voalul...

- Dacă ai avea părul mai lung, stăpână...oftă Rada, care făcuse ce se putuse cu părul lui Isabell, care abia trecea de umeri, tăiat de mâna ei în Alger.

– Fă ce poţi şi prinde voalul ăla.

– Ai putea purta perucă!

– Pe căldura asta? Nu. Şi apoi, voalul este foarte mare, nu se vede că părul meu este mai scurt. Gata?

Isabell se privi în oglinda mare care fusese adusă acolo special. Rochia de mireasă avea broderii bogate, îi punea în evidenţă pieptul frumos deasupra căruia străluceau diamantele. Voalul o făcea să pară şi mai frumoasă, scoţându-i în evidenţă ochii mari.

– Gata, deci! zise Marie, privindu-şi propriile haine. Eu cum arăt?

– Puteai să alegi o rochie de altă culoare...

– Ador albul, răspunse Marie, strâmbându-se. Ieşi afară odată, Santos e jos...

– Da!

Santos o luă de braţ.

– Eşti sigură?

– Da, tată, sunt!

Nicky vorbise cu el înainte să anunţe tuturor căsătoria şi corsarul, ascultând, rămase un timp gânditor. Apoi îl îmbrăţişă pe Nicky şi le dădu binecuvântarea.

Capela, frumos renovată de Margot, care se preocupase de această veche construcţie, era încununată de flori. Puţinii invitaţi erau adunaţi acolo, privind peste umăr, spre uşile de lemn care fuseseră închise, pentru a primi mireasa. Nicky se învârtea, nerăbdător, privind mereu spre un tinerel care-l ajuta pe preot şi care avea datoria de a pândi ieşirea castelului, loc prin care Isabell avea să vină.

– Nicky, cred că ar trebui să te aşezi, înainte să mă ameţeşti, îl rugă Anne de Veroux, sora văduvă a lui Robert.

– Mătuşă, vine?

– Vezi bine că nu, altfel preotul s-ar fi apropiat şi nu e aşa. E acolo, vorbeşte cu tatăl tău...

– Da...

Anne de Veroux se aşeză mai bine pe bancă, verificându-şi rochia închisă la culoare. De când rămăsese văduvă, nu mai purta culori deschise, în semn de doliu etern. Înaintând în vârstă, femeia părea tot mai cucernică şi mai moale, mai ales în privinţa celor doi copii şi destui nepoţi ai săi.

– Cecile mi-a spus că era aproape gata...

– Da?

– Nicky, stai alături de mine!

– Da, mătuşă, zise el aşezându-se ca pe ace. Jean, vine?

– Dumnezeule, parcă eşti un butoi de pulbere. Stai locului şi nu te mai agita, vine dacă ţi-a spus da. Te îndoieşti?

– Veroux, nu fi prost, sigur că vine! zise din spatele lui, Andre de Saint Joseph.

– Andre, ai ajuns...singur?

– Doamnă de Veroux, părinţii mei au fost reţinuţi din păcate de o problemă de sănătate...

– Dumnezeule, sper că nu-i grav...

– Vă asigur că nu este, zise el. Deci, te căsătoreşti...

– Vezi bine!

– Şi el?

Privirea lui Nicky se îngustă, într-un fel ameninţător.

– El? se interesă Jean.

– Nu contează acum, zise repede Andre. Un cunoscut de-al nostru... nu te preocupa, domnule conte, îl luă peste picior Andre, aşa cum făcea mereu. Ce zici de o domnişoară tânără pentru tine?

– Nu am nevoie de...

– Cred că domnul de Saint Joseph are dreptate, ar trebui să te căsătoreşti, Jean, zise mama lui, ridicându-se. Uită-te la fratele tău şi la Cecile, sunt fericiţi şi deja aşteptă primul copil...

– Da?! Mătuşă, nu ştiam...

– Am aflat înainte de a pleca spre Clermont. Margot!

– Vine!

Nicky sări pe de bancă ca un arc şi aproape îl aruncă pe Andre la pământ.

– Eşti nebun! zise aceste, redresându-se la timp.

– Stai locului şi încearcă să nu omori pe nimeni, zise Margot, împingându-l spre locul lui, în faţa preotului.

Uşile mari fură deschise de doi valeţi îmbrăcaţi în livrea neagră şi Nicky privi cu ochi tulburi spre Isabell, care păşea spre el încet şi cu ochii îndreptaţi spre el, fără ruşine sau frică. Mergea spre altar ca o regină, cu spatele drept. Se opri alături de viitorul soţ.

– Să începem, zise preotul bătrân, făcându-le semn să se aşeze.

Rugăciunile care aveau să-i unească în taina căsătoriei începură.

– În numele Domnului, unesc această pereche în sfânta căsătorie, zise preotul, tare, făcând semnul crucii. Acum, mergeţi cu Dumnezeu!

Isabell se întoarse spre Nicky. Ochii lui păreau să râdă, veseli. Se apropie de ea şi o sărută uşor, tandru.

– Soția mea!

Era soția lui. Împreună cu invitații, se grăbiră spre corturile ridicate în grădină, unde mesele erau încărcate și vinul curgea gârlă. Mirele și mireasa se așezară sub cel mai mare cort, la o masă bogată. Muzica umplea grădina și casa cu acorduri puternice. Și lumea începu să bea, să mănânce și să joace. Cum soarele stătea să apună, începură să se aprindă făclii și artificiile explodară pe cer, spre bucuria tuturor, mai ales a copiilor.

– Ești fericită?

– Da, șopti Isabell, lăsând capul pe umărul lui.

– Atunci să ne retragem, nu vreau să te obosești...

– Ești foarte drăguț...murmură ea, dându-i un sărut apăsat.

O ajută se se ridice.

– Fiule, cred că trebuie să veniți cu mine! zise Robert, grăbindu-se să-i oprească.

– De ce, tată?

– E grabnic.

– S-a întâmplat ceva? Cuiva i s-a făcut rău sau...începu Isabell, dar Robert o opri, punându-și mâna peste a sa.

– Isabell, vino, acum!

Margot dispăruse și ea dintre invitați. Nici Santos nu era pe nicăieri. Dintr-o privire, Nicky își dădu seama că se întâmpla ceva rău. Și orice era, Isabell părea și ea preocupată. Cu greu, ajunseră în castel, unde Robert îi conduse spre o cameră retrasă, spre vest. Deschise ușa și-i lăsă să treacă.

– Dumnezeule!

Rezemat de o masă lată, Ared o privea fix, fără nici o expresie pe chip. Pe un fotoliu larg, Ahmed stătea tolănit, relaxat. Santos și Margot păreau încordați. Preotul care-i căsătorise era și el acolo, retras lângă fereastră.

– Nu cred că te-am invitat la nuntă, zise tăios Nicky.

– Nu, nu ai făcut-o!

– Mamă, cum ai putut să-i spui? Să-l chemi aici?

– Nu l-am chemat, știind că nici unul dintre voi nu vrea asta. Dar i-am scris despre nuntă...

Isabell nu se mișcă și încercă să se uite în orice altă parte decât spre Ared, care nu o slăbea din priviri.

– Foarte bine, ai venit. Ce vrei? Să ne feliciți?

– Nu chiar...

– Fiule, liniștește-te și stai jos, îi ceru Robert.
Proaspăt căsătoriții se așezară departe de Ared.
– Ascult.
– Căsătoria ta nu este valabilă!
– Ce fel de nebunie mai este și asta? strigă Nicky, sărind în picioare.
– Fiule, ascultă ce are tatăl tău de spus, îl rugă preotul, împăciuitor.
Cu pumnii strânși, Nicky se așeză iar.
– Din păcate, e adevărat, începu Robert, obosit. Ared a adus un act încheiat în Alger, act valabil, care arată că el și Isabell au fost căsătoriți legal!
– E un fals! se răsti Isabell.
– Nu e un fals, fiica mea, zise Santos. Are semnăturile cerute, chiar și a ta. Un contract legal, care va trebui respectat...
– Dar nu-mi aduc aminte să fi semnat așa ceva!
Vocea fetei părea să vină de departe, distrusă.
– Sunt martori de seamă, zise cu calm Ahmed. Fratele vostru, doamnă, zise el. Și cei ce au încheiat actul. Europeni de onoare. După cum vedeți...
Actul se odihnea pe masă, cu semnăturile tuturor. Preotul îl privi atent, aplecându-și spatele.
– Adevărat grăiește acest om, zise el.
– Și pe lângă asta, a mai fost și o căsătorie musulmană!
– Pentru numele lui Dumnezeu, Ahmed, fata nu-i musulmană! zise Santos.
– Așa e, căpitane, dar era în Alger, în proprietatea fiului meu. El a avut tot dreptul de a o lua de soție, lucru pe care l-a și făcut...
– Ați înnebunit cu toții? strigă Isabell. Nu-mi aduc aminte de nici o căsătorie, de acte sau de altceva. Și nu sunt soția ta, blestematule!
Ared o privi fără nici o expresie. Și calmul lui o făcu și mai furioasă.
– Mi-ai dat ceva, nu-i așa?
– Ce mai contează acum, fată? întrebă Ahmed. Ești soția lui!
– Tu să taci, bătrân nebun, urlă ea, făcându-l pe Ahmed să se îngălbenească.
Făcu trei pași spre cel care părea să fie soțul ei și-l lovi peste față. Nici acum Ared nu reacționă. Nu se feri și nu-i îndepărtă mâna.
– Ai luat darurile...
Șoapta lui se auzi în jurul lor destul de clar. Și ochii fetei se plecară spre colierul de diamante care îi împodobea gâtul frumos. Diamantele păreau urâte acum. Îl scoase și îl aruncă spre el.
– Ia-l!

– Le-ai luat pe toate, zise moale Ared, punând colierul greu pe masă, alături de contractul de căsătorie. Ești soția mea!

– Mai bine mor!

Nimeni nu păru să ia în seamă aceste cuvinte. Ochii tuturor se îndreptară spre preot.

– Această căsătrorie pe care am încheiat-o azi, zise el greu, nu este valabilă. Îmi pare rău, dar ăsta e adevărul, această femeie nu este liberă și, sincer, domnule duce, cred că fiul vostru ar putea alege o altă domnișoară...

– Părinte, cine ți-a cerut părerea? îl repezi Nicky.

– Nicky!

Margot îl opri cu o mișcare a mâinii și înaintă spre preot.

– Iertați-l, e supărat, explică ea. Părinte, vă mulțumesc pentru tot, dar cred că mai bine este să rămânem singuri..

– Desigur, doamnă ducesă. Dumnezeu fie cu voi, zise el, făcând semnul crucii și ieșind.

Așteptară până pașii preotului nu se mai auziră dincolo de ușă, semn că plecase.

– Nu vreau un mai mare scandal, Nicky, îl avertiză Robert. Preotul ne-a fost de ajutor și nu-i vina lui...

– Știu exact a cui vină e!

– A mea? întrebă Ared.

– Sigur.

Se înfruntau din priviri, ca cei mai mari dușmani. Cu pumnii strânși, Nicky ar fi sărit la bătaie, gata să-i ia viața celui pe care ar fi trebuit să îl considere fratele său.

– Și acum ce facem? întrebă Santos, clătinând din cap.

– Soția fiului meu trebuie să stea alături de el, preciză Ahmed.

– Și de când crezi tu că Santos corsarul ascultă de tine?

– Nu de mine trebuie să asculți, corsarule, rosti arabul. De legi...

– Care legi? Eu nu trăiesc după legi...

– Evident!

– Ce vrea să însemne asta?

Ahmed făcu doi pași în față, înfruntându-l pe Santos, mult mai înalt decât el. Asta nu părea să-l sperie.

– Așa nu putem rezolva situația, zise Robert.

– Nu te amesteca, Clermont.

– Santos, e mai bine dacă stai jos și ne gândim...

– Robert are dreptate, se amestecă și Margot. Copii...

– Nu e nimic de gândit, totul este clar. Femeia merge cu noi.

– Numai peste cadavrul meu, strigă Santos, punând mâna pe pumnalul de la brâu.

– Atunci așa va fi! zise Ahmed, la fel de amenințător.

– Domnilor...

Mâna mare a lui Santos îl feri din cale pe Robert și mai făcu un pas.

– Nimeni nu-mi spune mie ce să fac!

– A venit și ziua aceea!

Focul de armă îi înlemni pe toți. Margot descărcase arma în aer, privindu-i palidă și tremurând de nervi.

– Următorul va fi pentru unul dintre voi, dacă nu stați jos și închideți gura!

– Draga mea, liniștește-te!

– Sunt liniștită, Robert, dar ei se pare că nu sunt. Ahmed, Santos, asta e casa mea și voi veți sta locului și veți închide gura.

– Așa e, zise și Robert, care, pentru mai mare siguranță, luă arma nedescărcată din mâna soției sale. La ce bun să ne certăm? Trebuie să găsim o soluție!

– Ar fi una...zise Nicky rar. Dacă Ared ar muri...

Ochii verzi ai fratelui său luciră scurt.

– Vrei să încerci?

– Osă trebuiască să terminăm ce am început la Alger și unul dintre noi nu va mai fi!

– Simplu!

– Mai mult decât simplu, zise Nicky. Zi când!

– Cât de curând!

Zâmbiră scurt și ironic și Isabell își dădu seama că semănau mai mult decât crezuse. Se ridică.

– Atunci omorâți-vă, zise ea. Dar, Nicky, încearcă să faci o treabă mai bună ca ultima dată.

– Isabell, nu va învinge!

– Nu. Ascultă la mine, Ared el Selim, înainte de a pune piciorul în Alger, tu vei fi mâncare pentru pești.

– Mă ameninți?

– Ți-e teamă? întrebă ea, zâmbind. Nu voi mai alege un foarfece. Otrava e mult mai subtilă și mai sigură. Am învățat lecția!

Își ridică fustele și ieși.

– Martorul meu te va căuta! zise Nicky și se grăbi să o ajungă din urmă.

Rămaseră toți în tăcere.

– Mamă, nu-l voi ucide!

– Te vei lăsa ucis?

- Nu!

Margot oftă şi îl privi ieşind.

- Unul dintre ei nu se va mai întoarce, zise ea. Nu voi lăsa asta să se întâmple...

- Nu se poate opri, zise Santos. E un duel.

- Voi opri asta, chiar dacă e ultimul lucru pe care-l fac.

- Cum?

- Ar fi ceva...

- Ce? întrebă atât Margot cât şi Santos.

- Dacă unul dintre ei ar dispărea un timp...

- Crezi că ar merge?

- Cel puţin am câştiga timp!

- Ai dreptate, duce, zise Ahmed.

- Eşti cu noi? întrebă el surprins.

- Nu ştiu care va învinge în duel şi nu vreau ca Ared să moară. Nu vreau nici să-şi ucidă fratele, nu ar putea trăi cu o asemenea durere, chiar dacă acum nu vede...

- Atunci vom face un plan şi vom împiedica această prostie!

Aprobară toţi din cap. Se traseră aproape, discutând aprins. Dar nici unul nu-l văzu pe Nicky, dincolo de uşa crăpată puţin. Acesta se întorsese pentru a vorbi cu tatăl său, dar nu îndrăznise să intre. Se opri şi ascultă. Pe măsură ce auzea planul, furie îi creştea.

3.

Isabell ştia că aproape distrusese covorul moale de sub picioarele ei dar prea puţin îi păsa. Evita să privească rochia aruncată pe pat, bijuteriile şi florile. Ceea ce trebuia să fie noaptea nunţii sale era o noapte de singurătate şi de durere. Bătaia în uşă o făcu să tresară.

- Intră!

- Eşti bine?

- Marie!

Se aruncă plângând în braţele prietenei sale.

- Am auzit totul, Dumnezeule, este aşa de trist...

- Este groaznic!

- Cine ar fi crezut că Ared ţinea aşa de tare la tine...

Isabell se depărtă de ea, de parcă ar fi avut lepră.

- Eşti nebună?

– S-a căsătorit cu tine!

– Fără ca eu să știu nimic!

– Isabell, nu ești dreaptă. Crezi că în Franța se întâmplă altfel? Părinții aranjează căsătoriile copiilor lor...

– Crezi că unchiul Robert va face așa ceva?

– Nu cred, pentru că tata mă iubește și vrea să fiu fericită, dar majoritatea prietenelor mele sunt căsătorite sau logodite cu bărbați pe care nu-i cunosc sau pe care i-au văzut o dată sau de două ori. Ăsta e adevărul!

– Eu nu voi face asta niciodată.

– Deja ai făcut-o. Ești soția lui și Ared are toate cărțile acum.

– Ce cărți?

– Ești soția lui cu acte în regulă. Are un contract de căsătorie. Are martori. Și te-ai culcat cu el.

– Marie! strigă ea, nervoasă.

– Neagă!

– Nu am ce să neg, zise ea. Nu-i adevărat...

– Preferi să chem moașa?

Isabell se prăbuși într-un fotoliu.

– Își va da seama...

– Sigur. Va vedea că nu mai ești fecioară.

– Ce mă fac? gemu ea. Dacă își dă seama de copil...

– Ce copil? întrebă stins Marie.

– Voi avea un copil.

– Al cui e?

– Ce contează?

– Vreau să știu.

– E nepotul tău, Marie.

– Asta e clar. Dar vreau să știu al cui e.

– Nu-ți e de ajuns?

– Nu, sunt prietena ta cea mai bună, sora ta. Te rog, spune!

– E al lui Ared, Marie, al lui Ared. Și dacă află de copil, o să mi-l ia. Știi ce se întâmplă în Alger cu copiii? Sunt lăsați în harem cu mamele lor un timp, apoi sunt luați de lângă ele, dacă sunt băieți. Și dacă va fi fată, va putrezi în harem, cu mine, până va trebui să se mărite și va intra într-un alt harem. Refuz să accept așa ceva! Jură să nu-i spui, Marie, jură!

– Dar e fratele meu!

– Și eu sunt prietena ta, sora ta. Jură!

– Jur să nu-i spun nimic lui Ared despre copil, zise ea nervoasă.

Isabell o îmbrăţişă strâns. Şi înainte ca una dintre ele să spună ceva, Nicky năvăli înăuntru.

– S-a întâmplat ceva?

– Ia-ţi haine de drum, Isabell. Bărbăteşti.

– De ce?

– Plecăm!

– Unde vrei să pleci? întrebă sora lui, răstit.

– Marie, lasă-ne singuri...

– Imediat te las singur şi mă opresc la uşa tatei, replică fata, fără să se mişte din loc.

Nicky se încruntă la ea, dar fata nu păru impresionată. Îl privi zâmbitor şi luă loc cu calm.

– Tata, mama, Santos şi Ahmed pun la cale un plan pentru a ne face să încetăm cu duelul şi planul este să ne trimită din zonă...

– Nu înţeleg!

– Toţi s-au pus de acord că dacă noi nu ne-am mai întâlni, lucrurile s-ar rezolva. Mama a propus, pentru ca toată lumea să fie fericită, zise el sarcastic, să ne răpească, atât pe mine cât şi pe Ared şi să ne trimită în direcţii opuse. Cred că eu voi pleca în Anglia şi Ared spre Marsilia.

– Nu cred că asta ar rezolva ceva!

– Şi eu?

– Despre tine nu s-a discutat, dar cred că Ahmed deja ştie în care parte vei pleca tu.

– Dumnezeule, asta e o prostie, zise Marie. Ared s-ar întoarce imediat aici, când va scăpa de ei. Şi tu ai face la fel.

– Bineînţeles!

– Trebuie să-i spunem şi lui Ared despre asta! propuse Marie.

– De ce?

– Pentru că şi el are dreptul...

– Nu are nici un drept, sări Isabell. Noi trebuie să-l salvăm pe Nicky din această capcană. Ared poate să plece!

– Crezi că vei putea trăi fericită, alături de fratele meu? Pentru cât timp?

Mintea fetei era limpede şi ascuţită ca un brici. Cei doi amuţiră.

– Se va întoarce şi va da vina pe noi de acest plan, zise Marie. Poate te va ucide mişeleşte pe la spate...

– Crezi?

– Tu ce ai face dacă ţi s-ar întâmpla la fel?

– Are dreptate. E nevoie de un plan şi de Ared. Unde a plecat? se interesă Marie.

– Cred că stă la hanul de lângă oraş.
– Atunci mergem după el, zise Isabell. Dă-mi un moment...
– Avem nevoie de haine bărbăteşti. Ai aici şi pentru mine?
– Marie, mergi cu noi?
– Ce altceva am de făcut?

Peste o oră, în puterea nopţii, trei cai ieşeau pe poarta de nord a castelului, poartă mică şi închisă mereu. Cheia lui Nicky o deschisese şi se strecurară afară, cu caii de frâu. Nici un suflet nu-i auzi. În urma lor nu venea nimeni. Ieşiră la drumul lat, care ducea spre castel, în mijlocul pădurii. Luna le era de mare ajutor, arătându-le drumul spre han.

Hanul *Calul de Aur* era la răscruce de drumuri, vad bun pentru călători. Retras din oraş şi loc de popas pentru orice trecea prin faţa sa. Nicky îşi împinse tricornul pe cap şi urcă scările, fără să se uite la vreunul dintre cei care trăseseră peste noapte. Fetele urcară în urma sa, cu mâna în şold, mergând apăsat. Hangiul, cunoscând bine odraslele ducelui, se feri din calea lui Nicky după ce-i şopti în ce cameră era arabul. Urcară sus, pe scări, şi cercetară holul lung şi întunecat. Nicky se opri în faţa unei uşi de lemn vechi şi bătu de două ori.

Hakim deschise uşa, cu mâna pe sabie.
– Dă-te la o parte, lasă-ne să intrăm!

Arabul, recunoscându-l pe fratele stăpânului său, păşi într-o parte şi se înclină.
– În miez de noapte vrei să te lupţi? întrebă Ared, tolănit numai în cămaşă şi pantalon pe pat.
– Am a-ţi vorbi, începu Nicky, scoţându-şi tricornul.
– Şi pentru asta ai adus ajutor?
– Hakim, lasă-ne!
– El stă, preciză Ared, ridicându-se într-un cot. Domnilor, bună seara!
– Eşti la fel de arogant şi pe încrezut, zise Isabell, ferindu-şi pelerina şi tricornul. Marie, stai de veghe...
– Ce cauţi aici? Aşa?

Marie îi zâmbi şi se duse spre fereastră. Se aşeză pe pervaz, cu jumătate de privire afară şi jumătate înăuntru.
– Aşa călătorim noi, Ared, zise sora sa.
– Ce vreţi?
– Trebuie să vorbim cu tine...zise Nicky. Părinţii noştri şi Santos pun la cale un plan, pentru a ne despărţi.
– Ce plan?
– Unul în care eu plec în Anglia şi tu la Marsilia, şi de acolo la Alger.

– Și tu?
– Eu nu intru în acest plan, zise fata. Vine cineva...
Marie clătină din cap.
– Nu a sosit nimeni!
Și totuși, pe hol se auzeau pașii unor persoane. Hakim lipi urechea de ușă.
– Bețivi!
Marie zâmbi superior.
– Drum liber.
– Vor să rezolve situația asta, zise francezul. În modul lor...
– Și din ce motiv te-ai prezentat aici? întrebă Ared, suspicios.
– Nu vreau să plec legat fedeleș în Anglia și știu că așa vor face. Nu renunț la Isabell!
– Nici eu!
Privirile lor se izbiră una de alta.
– Hei, destul cu tâmpenia asta. Vreau divorțul.
– Vrei?
– Da. Îți înapoiez bijuteriile, aurul și hainele. Și pe Rada.
– Rada e a ta, ca și bijuteriile!
– Nu le mai vreau. Dar lasă-mă să plec.
– Să te căsătorești cu el? întrebă Ared, arătând spre fratele său.
– Ce-ți mai pasă?
– Refuz să pierd o soție ca tine, draga mea, zise amabil arabul.
– Chiar dacă am fost cu fratele tău?
– Chiar și așa, zise Ared, fără să-și piardă zâmbetul, cu toate că privirea lui devenise tăioasă. Ești a mea.
– Cu un copil al lui Nicky?
– Aștepți un copil? întrebă el, răstit.
Marie se prinse de pervaz, fără să mai vadă ceva afară.
– S-ar putea, dacă trăim împreună!
– Ăsta nu-i un răspuns..
– Nu aștept un copil, dar s-ar putea. În seara asta chiar, aș putea să îi dăruisc un copil lui Nicky. M-ai lua înapoi, cu un copil al altui bărbat?
Ared izbucni în râs.
– Vrei să mă faci gelos sau să mă pedepsești?
– Să ce?
– Ai auzit foarte bine, draga mea soție, zise el, luându-și haina neagră. Culcă-te cu Nicky și voi putea să-i iau viața fără regrete și fără să fiu pedepsit. Ar fi mult mai ușor pentru mine...
– Crezi că eu nu aș riposta?

– Cine știe dacă vei avea timp. Și chiar dacă decid să nu-ți iau viața, tu, Isabell, tot ai merge cu mine la Alger. Ai naște copilul și l-ai pierde...

Ared văzu privirile îngrozite ale celor trei.

– Nu aș ucide un copil nevinovat, explică el indignat că ei se gândiseră la așa ceva. Aș trimite copilul tatălui.

– Ai face așa ceva?

– E mai mult decât poți spera de la un monstru ca mine, nu? Aș putea să te ucid, din moment ce mi-ai fost necredincioasă. Toate legile lumii mi-o permit!

– Plecăm!

Isabell își puse pelerina și tricornul. Marie trecu pe lângă ei, spre ușă.

– A fost o greșeală să-ți spunem despre plan!

– Sau a fost o idee bună, zise el ironic, salutând.

Îi însoți spre ușă.

– Tu plecat în Anglia, eu la Alger...și Isabell? Ce ar face tata cu soția mea rămasă singură în Franța?

– Tata te-a ucide dacă m-ai răpi iar!

– Santos nu ar avea ce face pentru că, dacă se împotrivește, va plăti scump!

– Scump? Crezi că ne temem de tine?

– Știu cine este el cu adevărat și aș putea să-l fac să plătească. Să cadă în mâinile autorităților de la Marsilia, care-l caută de mult timp pe un oarecare corsar, numit Santos. Sau Pierre Deveraux.

– Dacă tata pățește ceva...

– Corsarii sunt spânzurați, nu?

Nicky îl lovi atât de tare încât Ared se prăbuși la podea. Sări peste el, lovind cu pumnii, fără să-i pese. De lângă ușă, ajunseră la fereastră. Într-o grămadă de mâini și picioare, se ridicară și Ared îl lovi pe Nicky în față, aruncându-l înapoi jos. Îi era spartă buza de jos, care sângera puternic și ochiul lui Nicky era închis, cu arcada de deasupra spartă.

– Nicky!

Hakim decise să era momentul să intervină, așa că-l apucă pe Ared pe haină, ferindu-l într-o parte. Nu reuși să se ferească la timp și piciorul lui Nicky îl lovi în burtă. Fără aer, Hakim îl împinse pe francez în cel mai apropiat perete.

– Destul!

– Dacă Santos pățește ceva, întreaga mea familia te va urmări până la moarte, împreună cu mama. Nimeni nu îi face rău mamei!

– Ce legătura are mama cu un pirat asasin și hoț ca el?

– Tata e un corsar, zise aspru Isabell, cu mâna pe sabie. Şi tu nu eşti cu nimic mai breaz. Ai furat, ai prădat, ai lovit. Crezi că eşti mai bun?
– Nu sunt un hoţ! zise Ared, ştergându-şi sângele de pe bărbie.
– Oare? Să plecăm odată...zise ea, deschizând uşa.
Nicky se repezi afară, înainte să simtă nevoia să-l lovească din nou pe Ared. Dar nu făcu decât un pas şi se opri. Margot şi Ahmed erau în capătul celălalt. Şocul îi împietri pe cei trei. Sângele de pe faţa lui Nicky o făcu pe Margot să nu-şi mai simtă genunchii de frică. Deja vedea corpul lui Ared, fără viaţă, în cameră. Isabell ieşi şi ea, urmată de Marie. Se izbi de Nicky şi se opri.
– Mamă...exclamă Marie, fără să mai respire.
– Unde-i Ared? întrebă ea, fără să se mişte.
Acesta apăru în hol, în spatele lor.
– Mamă, bine ai venit. Intră!
Margot înaintă.
– Ce faceţi aici, voi trei?
– Vorbim! zise Marie. Trebuia să-mi salut fratele...
– Nu puteai aştepta până mâine?
– Nu. Noapte bună, Ared, zise ea, îmbrăţişându-l, spre uimirea tuturor.
Cei trei se grăbiră să iasă.
– Nicky, aşteaptă un moment! îl rugă mama sa.
Fetele coborâră scările şi el rămase sus. Ared intră cu tatăl său în cameră, lăsându-i singuri.
– Ce vrei să faci?
– Am venit pentru a vorbi singuri şi nestingheriţi..
– Despre ce?
– Despre duel. Despre Isabell.
– Şi de asta ai adus-o şi pe ea?
– Mamă, vorbim despre Isabell...
Margot oftă cu greu.
– Nu vreau să ai probleme!
– De ce aş avea?
– Pentru că te cunosc foarte bine. Nu vreau să te apropii de el.
– De ce? Te temi pentru viaţa lui?
– Pentru numele lui Dumnezeu, băiete!
El plecă privirea.
– Vrei sau nu, fratele tău este căsătorit cu ea, este soţia lui şi va trebui să plece cu el înapoi la Alger. Cât de repede pricepi asta, cu atât mai bine pentru tine!

– Nu voi înțelege niciodată!

– Atunci vei avea de suferit și eu nu te voi putea ajuta. Ared nu se va da înapoi de la nimic pentru a o avea acasă și dacă până acum nu a luat-o cu forța, a fost numai din considerație pentru mine și pentru familia mea. Dacă altul ar fi fost în locul tău...mă tem că ar fi fost mort acum!

– Așadar chiar crezi că eu nu sunt în stare să mă apăr, mamă? Ai uitat că tu erai mai tânără ca mine când o făceai? Și erai femeie...

– Asta nu înseamnă nimic!

– Înseamnă mult. Sunt un bărbat. Gata să mă însor, gata să lupt pentru regele meu și pentru țara mea, gata să-mi apăr familia de acești...

– Termină ce ai de spus, fiule!

– De acești nenorociți care ne-au distrus fericirea, pacea și liniștea. Care ne-au invadat viața. Aș vrea să fi murit atunci când era un copil!

Ochii frumoasei ducese de deschiseră, uluiți. Două lacrimi alunecară din frumoșii ei ochi, pe obrazul alb.

– Mamă, iartă-mă!

– Nu mai spune nimic, Nicky, nu e nevoie. Am înțeles...

– Nu cred!

– Nu? Îți dorești moartea fratelui tău, a sângelui tău. Nu asta ai spus?

– Nu-i sângele meu, mamă. Este un bastard.

– Deci asta era, zise ea rar, cu durere în privire. Gelozie pe fratele tău, tu, care ai avut totul, care ai trăit fericit toată viața, cu toate capriciile îndeplinite. Ești un răsfățat gelos și răutăcios, nu un bărbat!

– Mamă! exclamă el, palid.

– Așa cum ai auzit.

– Am auzit, dar nu pot crede...zise el, coborând două trepte. Se opri și urcă înapoi. Tu ești mama mea, murmură el. Te respect și te iubesc mai mult decât viața mea, dar sunt nevoit să spun ce gândesc, mamă. Poate tata te-a iertat că i-ai ascuns adevărul, poate l-a acceptat pe Ared dar eu nu sunt gata să o fac. E un monstru, un ticălos fără inimă și cred că seamănă cu blestematul care i-a fost tată...

Margot ridică palma și-l lovi peste față.

– Niciodată să nu mai spui așa ceva despre un om pe care nu l-ai cunoscut. Filip a fost un om deosebit, curajos și cu onoare.

– Multe laude!

– Adevărul, i-o tăie ea, dur.

Ochii lui Nicky se îngustară, dureroşi. Felul în care mama lui vorbea nu făcea decât să-l supere şi mai tare.

– Ared nu este decât o greşeală a ta, mamă.

– Ared este fiul meu, nu o greşeală. Este dragostea mea, aşa cum sunt toţi copiii mei şi tatăl tău. Ura te orbeşte!

– Nu ura mă orbeşte, indiferenţa ta o face, faptul că îl preferi pe Ared înaintea mea, felul în care-l aperi şi în care mă îndepărtezi pe mine. Crezi că-i uşor?

– Dacă nu ar fi fost soţul lui Isabell, la fel ai fi vorbit? Sau dacă era o fată frumoasă?

– O fată? întrebă el ironic.

– Aşa cum e Isabell. Dacă ţi-aş fi spus că în loc de un băiat, am avut o fată frumoasă? Dacă aş fi adus-o acasă? La fel ai fi îndepărtat-o? Ai provoca-o la duel?

– Nu aş avea motiv!

– Nu? Poate aş iubi-o mai mult, poate aş fi mai atentă la ea...

– Mamă, ce spui este o fantezie. Adevărul este că ai avut un băiat, unul care se află aici şi care ne face pe toţi să suferim. Şi dacă Isabell suferă, eu îl ucid în afara unui duel.

– Fă-o şi nu mai eşti fiul meu!

– Sunt, oare?

Îi întoarse spatele şi o lăsă acolo unde era, în lacrimi. Încet, se lipi de perete, cu capul dureros şi inima grea. Când simţi două braţe puternică îmbrăţişând-o, se trase înapoi.

– Ared?!

– Ce ţi-a spus de te-a făcut să suferi aşa?

Ridică privirea spre el şi îi atinse faţa. O luă în braţele lui, strângând-o cu putere. Şi Margot se simţi şi mai vinovată, pentru că îşi dădu seama că în ultimul timp, se preocupase mult mai mult de Ared decât de ceilalţi trei copii ai săi. Dar Ared era aşa de sigur pe sine, de uşor de iubit şi de maleabil încât dragostea pentru el era un lucru limpede. Nu se certa niciodată cu ea, nu striga şi nu se supăra. O asculta atent şi o ajuta mereu. Nu se grăbea să plece cine ştie unde şi o asculta cu interes, orice lucru-i spunea. Nicky era mereu pe fugă. Grăbit. Distrat. Îndrăgostit. Gabriel era un copil care avea alte preocupari, cu cei de seama lui. Numai Marie o însoţea mereu, dar avea şi ea preocupările sale, tinerii deo seamă cu ea, fetele dornice de distracţii şi baluri, de bijuterii şi călărie.

Şi ea dorea să-l cunoască mai bine pe Ared. Să ştie ce făcuse când era un copil, să-i asculte povestirile despre casa lui, despre deşert, despre

darurile pe care le primise sau călătoriile în care fusese. Era interesată de fiecare detaliu și își petrecuse ore întregi cu el la Marsilia, ascultând mii și mii de lucruri despre viața lui. Și își dăduse seama, chiar dacă el nu scosese un cuvânt, că o iubea pe Isabell.

– Vino, tata s-a retras în camera lui, obosit, iar Hakim este jos!

Margot se așeză lângă fereastră. De acolo unde stătea, îi vedea pe cei trei tineri încălecând pe caii lor și plecând spre castel.

– Pleacă acasă?

– Da. Ați vorbit despre duel?

– Nu. Mărturisesc că și eu l-am provocat. Dar nu știu ce aș mai putea face.

– Ai putea să o lași aici.

– Nu pot.

– De ce?

El se ridică.

– O iubești?

– Da!

– I-ai spus asta?

– M-ar crede? întrebă el, oftând. Ar crede că este numai o încercare de a o duce înapoi acasă.

– Și nu e și asta, în parte?

Ared aprobă din cap.

– Este. Viața mea la Alger s-a schimbat cât a fost ea acolo. Și mi-a plăcut.

– Ared, tu ai alte două femei în harem, îi aminti ea. Nu ți-am spus nimic pentru că înțeleg că asta e religia ta, legile tale, dar vreau să pricepi că pentru noi e greu de înțeles, de acceptat. Isabell e o fată tânără, liberă și energică. Crezi că ar putea trăi toată viața închisă între patru pereți?

Margot vedea bine că el nu înțelegea ceea ce îi explica. Se ridică și îi luă mâinile.

– Gândește-te bine la ce vrei să faci, pentru că e greu pentru toată lumea.

– E soția mea, nu ar trebui să fie greu.

– Ai lăsat-o să plece, îi aminti mama sa.

– Am plecat toți la Marsilia. Și da, am lăsat-o să plece de lângă mine pentru că mă simțeam vinovat față de ea și de tatăl ei. Dar asta nu înseamnă că obligațiile ei s-au încheiat.

– Isabell va lupta cu tine până la capăt.

– Se pare că ești de acord cu acest lucru, mamă!

– Sunt, pentru că am crescut-o ca pe fiica mea și știu foarte bine ce-i poate pielea. Nu va merge de bună voie cu tine, așa că ai două soluții: o răpești din nou sau o cucerești.

– Nici una nu e ușoară!

– Pentru tine, prima ar fi.

– Așa crede și ea.

– Nu face nimic înainte de timp, lasă-mă să vorbesc cu Santos. Dacă ai obține binecuvântarea lui, poate am avea mai mult noroc.

– Crezi că ar accepta ca fiica lui să plece cu mine?

– Santos este singurul de care ea se teme, singurul care are autoritate asupra ei. Așa că trebuie să-l atragi de partea ta...

Ared dădu din cap.

– În oraș este un loc unde el merge...un fel de bordel...

– Cum se numește?

– Casa fericirii.

– Normal.

– Va fi acolo în seara asta. Are o fată care-i place, o oarecare Lily. Ai mare grijă...

Margot îi dădu o sărutare și ieși pe ușă, grăbită. Ared o privi cum se urcă în trăsură și vizitiul dă bice cailor.

– Să fie o capcană?

Poate era, cine știe? Dar era primul sfat pe care i-l dădea mama sa, primul ajutor adevărat. Se îmbrăcă, își puse haina lungă, neagră, își luă arma și turbanul. Și o pungă cu bani, știind că avea să aibă nevoie dacă voia să fie ajutat în acel loc. Coborî jos și-l căută din priviri pe Hakim. Acesta mânca singur, tăcut, așa cum făcea mereu.

– Hakim, vino!

– Unde mergem, stăpâne?

– În oraș, am o treabă...

Încălecară pe caii lor negri și plecară în galop întins spre oraș. Din umbra unor capaci, alți trei călăreți se avântară în urma lor. Intrară în oraș fără să se vadă unii pe alții. Ared intră primul, cu Hakim alături și cu mâna pe sabie. Întrebă și i se dădu ajutor pentru a găsi bordelul în care Santos petrecea de unul singur.

Pe o scândură prinsă cu un lanț ruginit scria Casa fericirii, cu litere mari. Ușa era închisă, dar se auzea muzică puternică. Camerele de sus erau slab luminate și mirosea chiar și afară a alcool. Intră împreună cu Hakim.

– Domnilor...

În hol era o femeie blondă, cu sâni mari și o rochie care părea să-i cadă în orice moment. Într-o parte îi era ridicată pentu a descoperi un picior gol și o coapsă albă. Zâmbi larg, agățându-se de Hakim, care o privi disprețuitor.

– Doamnă...

– Doamnă? râse ea și Ared își dădu seama că era beată. Bebe, drăguțule...

– Bebe, căutăm un bărbat..

– Așa, de ăștia sunteți...zise ea, dezamăgită. Nu am băieți aici...

– Ai înțeles greșit, căutăm un client de-al vostru, unul care trece pe aici. Știu că în seara asta e aici...

– Trec mulți.

– Sa...începu el, dar se opri. Deveraux. Pierre Deveraux.

Mâna lui lăsă câteva monede de aur în mâna femeii,care mări ochii și îmblânzi privirea.

– El? Se bat fetele pentru el, râse ea, împleticindu-se spre salon. Pe aici, pe aici...

Cei doi se luară după ea, prin fumul puternic. Se fuma opium acolo, realiză Ared, recunoscând mirosul, Văzu câțiva domni tolăniți pe fotolii mari, cu câte o fată peste ei, sau pe jos. Ochii le erau tulburi și paharele se umpleau mereu. O fată brunetă se ridică, lipindu-se de Ared, căutându-i buzele. Tânărul o împinse ușurel la o parte, cu un zâmbet. Era frumușică și tânără.

– Pe scară, prima ușă...

Ared înclină capul spre ea și trecu spre scară. Urcă repede și bătu o dată la ușă. Nici un zgomot nu se auzi din încăpere. Încercă ușa, dar aceasta era închisă. Mai încercă o dată.

– De ce s-ar închide înăuntru?

– Poate nu vrea să fie întrerupt.

– Într-un bordel? E timid? întrebă Ared. Hei, e cineva aici?

Nimeni nu-i răspunse.

– Dă-te la o parte, stăpâne!

Umărul lui Hakim aruncă ușa într-o parte.

– Santos!

Corsarul era așezat pe pat, cu fața în sus. Un pumnal îi era înfipt în burtă și patul era plin de sânge. Într-un colț, o femeie aproape goală părea moartă, întinsă cu fața în jos.

– Allah, Hakim!

Ared îi luă mâna corsarului care întoarse capul spre el.

– Mor...băiete...

– Cine a fost? Cine?

– Chiorul...străin...fiica mea Isabell...

Mâna i se încleştă în cea a lui Ared. Privirea lui căută ceva în tavan, de parcă acolo ar fi fost altceva decât un perete murdar.

– Kitty...

Încetă să mai respire. Inima încetă să mai bată. Mâna deveni moale şi rămase strânsă în cea a lui Ared. Ochii larg deschişi încă mai priveau, fără viaţă, tavanul afumat.

– Santos...şopti Ared, ridicându-se.

Hakim se apropie.

– E cuţit străin...

– Ca al nostru! termină Ared, lipindu-se de perete. Cine ar fi putut face asta?

– Ajutor, l-au ucis...

Bebe urla ca o nebună, apucându-se de uşa spartă.

– A murit Pierre!

De jos se auzi un zgomot infernal. Mai mulţi bărbaţi intrară în cameră, alergând.

– Asasinii!

– Nu-i ucide, Hakim, porunci Ared, văzând gloata care venea spre ei.

Treziţi din beţie, se repeziră spre cei doi. Hakim izbi pe unul cu capul de perete, trimiţându-l pentru un timp departe de lumea asta. Ared încercă să explice, dar nu avu timp. Fu apucat de umeri şi trântit jos, legat bine la mâini.

– Nu l-am ucis eu!

Vocea lui Ared nu răzbi printre toţi acei nebuni. Hakim fu legat şi el, fără să mai apuce să spună ceva.

– Lily... e moartă!

– Nu, trăieşte!

O fată plină o ridică de jos cu ajutorul a doi bărbaţi. O puseră pe un scaun şi Bebe, revenindu-şi din criză, o lovi peste faţă cu putere. Fata tuşi şi deschise ochii, ameţită.

– Unde-i el?

– Ce tot spui, Lily?

– Bebe, Pierre...gemu ea, începând să plângă când văzu corpul corsarului fără viaţa. Dumnzeule, l-au ucis...

Fata se repezi spre Santos, sărutându-i ochii pentru ultima dată.

– Au fost ei! zise un bărbat, împingându-l pe Ared în faţă. Are sânge pe mâini...

– Nu-i adevărat! zise el.
– Gura, păgânule!
– Spune adevărul, a fost altul...
Lily căzu în genunchi.
– A intrat pe cealaltă uşă, din cameră alăturată. Avea trei oameni cu el şi l-au ucis, înainte ca el să apuce să se ridice...
– Eşti sigură?
– Da. Unul m-a lovit pe mine...
– Putea fi ăsta!
Ea clătină din cap, tânguindu-se.
– Cel care l-a ucis nu avea un ochi...
– V-am spus că nu am fost noi, noi eram prietenii lui...
– De unde ştiu că-i aşa? întrebă Bebe, suspicioasă.
– E adevărul, întări Ared. Şi dacă-l chemaţi aici pe ducele de Clermont, doamnă, aţi vedea că mă cunoaşte, aşa cum îl cunoaşte şi pe acest om... erau buni prieteni...
– Asta ştie tot oraşul!
– Adevărat. Tita, fugi jos şi trimite băiatul la castelul Clermont, să anunţe pe duce. Grabnic!
– Da, da...
Bruneta slabă care-l oprise pe Hakim jos alergă pe scări ca vântul. Şi aproape se izbi de Nicky, care urca discret.
– Dă-le drumul...
Ared, liber, se apropie de Santos.
– Cred că suntem prea mulţi aici, zise el, moale.
– Da, murmură Lily, apropiindu-se cu o lumânare pe care o puse pe măsuţa de lângă pat.
Oamenii se retraseră, unul câte unul. Rămase numai Hakim, lângă uşă, Bebe alături de pat şi Lily, plângând încet.
– Ce se întâmplă...
Ochii lui Nicky se măriră peste măsură. Şi încetă să mai respire, tremurând. Palid ca un mort, se apropie de pat.
– Nu... asta nu...
– Nicky!
– Ce s-a întâmplat? Tu...
Îl prinse de gât pe Ared şi scoase cuţitul.
– Nu am fost eu, a fost un străin fără un ochi, bolborosi Ared, fără aer. Mi-a spus el înainte să moară...
Nicky îl privi în ochi şi aruncă cuţitul departe. Şi se apropie de pat.

– De ce? Cine ar fi putut?
– Avea duşmani?
– Cine nu are? Isabell e jos...
Fals. Era în dreptul uşii, cu ochii negri uscaţi şi morţi. Se apropie de mort, ca şi cum nu era tatăl ei acolo. Părea să aştepte să se ridice. Marie încercă să o ţină, dar nu reuşi.
– Tată!
Santos nu-i mai răspunse. Nu avea să o mai facă vreodată. Ochii lui deschişi păreau să zâmbească.
– Ce a spus înainte de a muri? întrebă ea cu voce tremurată.
Plecară privirea, neîndrăznind să spună nimic.
– Cine era aici? urlă ea.
– Ultimele lui cuvinte au fost pentru tine, zise Ared, foarte încet. Fiica mea Isabell...
– Atât?
– Da!
Privi cuţitul împlântat până la plăsele. Puse mâna pe el şi-l trase afară. Era murdar de sânge. Ea îl înfăşură în batistă, fără să-i pese de sânge.
– Arab, zise Hakim.
– A fost ucis de un arab...
– Sau au încercat să dea vina pe unul, completă Ared.
Isabell se ridică. Luă un cearşaf şi-l acoperi pe Santos.
– Tata nu mai este aici, zise ea, fără să verse o lacrimă. Adio, tată!
Privi cuţitul pe care-l strângea în mână.
– Nu contează cât va trece, va plăti, jură ea şi lama plină de sânge lăsă o urmă adâncă în palma ei. Jur!
Sângele se amestecă şi Nicky o prinse în braţe, înainte de a leşina.
– Trebuie dusă acasă!
– Hakim, fă rost de o trăsură.
Arabul dispăru pe scări, tăcut. Isabell fu aşezată în camera alăturată.
– Unul dintre noi va trebui să meargă cu ea!
Se priviră, fără încredere.
– Merg eu, zise Marie, de care toţi uitaseră.
Fata avea ochii roşii de lacrimi şi de durere, dar se ţinea tare.
– Eu o duc acasă şi voi aveţi grijă de corpul lui.
– Dar...
– De data asta, ascultaţi, le ceru ea autoritar. Nu mi se pare momentul pentru o nouă ceartă...

Amândoi aprobară cu o mişcare a capului şi înainte să spună ceva, Hakim năvăli înăuntru.

– Trăsura e jos!

– Ai găsit o trăsură la ora asta?

– Am făcut ce am putut pentru stăpână, zise el, făcându-le loc să treacă cu fata leşinată pe braţe.

Trăsura fusese furată, dar asta era ultima dintre grijile lor. Hakim sări în locul vizitiului şi dădu bice celor doi cai.

– E a bancherului, zise fără rost Nicky.

– Ce?

– Trăsura. A furat-o de la bancher, murmură el.

Aerul răcoros al nopţii părea să mai alunge durerea din suflet. Ared ridică ochii spre cer.

– Am venit să-i vorbesc...

– Despre ce?

– Despre Isabell, răspunse el. Mama mi-a spus că-i aici...

– Nici nu ştiu ce va face mama, Santos era mai apropiat decât orice membru al familiei sale. Între ei era o legătură veche şi puternică...

Intrară înapoi în casă şi urcară scările spre locul unde era trupul lui Santos. Lily nu plecase de acolo, rugându-se încet, cu ochii închişi. Ared rămase lângă uşă, rezemat de toc, în timp ce Nicky îngenunche alături de pat.

– Nicky!

Robert de Clermont năvăli înăuntru cu soţia lui alături.

– Nu!

Margot alergă spre Santos, aruncă cerşaful cu care era acoperit şi căzu alături de el, hohotind jalnic. Sărută fruntea corsarului, cu lacrimi în ochi.

– Ce faceţi voi aici? se interesă Robert, încercând să se gândească la altceva.

– Nu contează, tată, zise Nikcy, apropiindu-se de fratele lui, ca şi cum l-ar fi apărat de întrebările dureroase. A fost un bărbat străin...

– De unde ştii?

– Când am ajuns aici, nu era mort, zise Ared, fiind obligat să spună din nou ce se întâmplase.

– Deci fără un ochi? Poate unul de pe corabia lui?

– Cred că dacă ar fi fost aşa, i-ar fi spus numele exact, nu? Nu a fost aşa...

– Ai dreptate, Ared, zise Robert. Trebuie să fi fost un duşman care l-a urmărit până aici. Dar se poate să...

- Ce, tată?

- Să nu fi fost chior cu adevărat. Dacă încerca să-şi ascundă adevărata identitate?

Preocupat, se duse spre Margot. Aceasta plângea în hohote, tremurând. Cu greu, reuşi să o tragă de acolo, îmbrăţişând-o cu putere.

- Trebuie să fii puternică, îi şopti el la ureche.

- Nu pot...

- Trebuie, iubita mea, zise Robert. El ar vrea asta...

Ochii verzi al ducesei se ridicară spre el.

- Crezi?

- Da. Ar vrea răzbunare. Nu lacrimi.

- Robert, nu mai pot fi tare, nu mai pot...suspină ea, la pieptul lui.

O liniştea să-l aibă aşa, aproape, alături de ea. Încrederea în el era totul pentru ea, dragostea era mai puternică decât orice obstacol.

- Nu pot face nimic...

- Du-te acasă, Margot!

- Da, mamă, avem noi grijă...

- Bine că Isabell nu a fost aici, zise ea, ştergându-şi lacrimile.

- A fost.

- Cum aşa?

- Era cu mine când am venit aici. Le-am spus să stea jos, dar nu m-au ascultatşi au urcat. Şi l-a văzut...

- Dumnezeule!

- Ea a scos cuţitul!

Margot făcu semnul crucii.

- L-a luat cu ea, zise Nicky.

Margot nu mai ştia în care parte să apuce. Oftă greu şi se îndreptă spre uşă. Nu-l văzu pe Ared, trecu pe lângă el, fără să vadă nimic. Coborî scările apăsat şi cumva urcă în trăsură. Robert o sărută de rămas bun şi femeia plecă.

- Trecutul moare...

4.

În cimitirul familiei, Santos avea o cruce de piatră, pe care era trecut numele lui. Mai jos era imaginea unei corăbii, în linii mari, tăiată în piatră. Isabell atinse cu degetele reci piatra, căutând ceva din trecut. Văzu cu ochii minţii corabia lui Santos, tăind valurile, şi pe el pe

punte, înfruntând marea, cum o făcuse de atâtea ori. În lacrimi, lăsă capul să atingă piatra.

– Nu voi uita...

Se ridică, fără să-i pese de noroiul care îi murdărise rochia neagră. Fustele lungi şterseseră pământul ud de ploaia grea, care căzuse cât timp durase înmormântarea şi în cele trei zile cât trecuseră de atunci. În fiecare zi Isabell, în straie negre, coborâse pentru a depune flori la mormântul nou. Ducea câte un singur trandafir, în fiecare zi, pe care-l aşeza lângă piatră. Apoi îi vorbea încet, în şoaptă, mult timp.

Îşi şterse lacrimile de pe obraz şi se uită spre castel. Margot era pe terasa largă de jos, privind spre ea. Avea tot haine negre şi ochii din cale-afară de obosiţi. Încet, se îndreptă spre ea.

– Te las singură...

– Stai, Isabell!

Fata se opri.

– Da?

– Nu ştiu ce vom face acum, când el nu mai e.

– Nici eu nu ştiu.

– Ared a trecut de dimineaţă pe aici. Nu a stat mult.

– Rada mi-a spus, zise ea şters.

– Ce vei face cu ei?

– Vreau să fiu singură şi nu-mi pasă de ce fac ei.

Margot îi luă chipul între palme. Îi cercetă ochii negri şi o sărută.

– Vor aştepta, dar ceva trebuie făcut...

– Ştiu!

O lăsă pe ducesă, în urmă şi intră în castel. Încăperile erau răcoroase şi mirosea plăcut. Dar se simţea atât de goală, de pustie şi de singură încât ochii i se umplură de lacrimi. Urcă sus, în camerele sale.

– Isabell!

– Ce faci aici, Nicky?

– Voiam să te văd.

– Tu şi Ared.

– Ai auzit?

– Da.

– Te simţi mai bine?

– Da, minţi ea, cu seninătate, descoperind că asta putea face foarte uşor. Minciunile nu o dureau şi nu o costau nimic.

– Atunci trebuie să facem ceva, zise Nicky, privind afară, ca pentru a vedea dacă nu era cineva în grădină.

– Ared nu-i acolo, Nicky.
– Știu.
– Atunci?
El o trase spre un scaun și se așezară unul în fața altuia.
– Va veni după tine, în orice clipă.
– Nu o va face, mătușa Margot mi-a promis că va aștepta...
– Și crezi că o va face?
– Da.
– Nu lăsa garda jos, Isabell, poate fi periculos. Crede-mă, Ared așteaptă momentul propice.
– Și care-i ăsta?
– Momentul în care vei pleca spre Marsilia, spre mare. Te va răpi...
– Ești sigur de asta? întrebă ea plictisită, fără nici un chef să discute iar și iar despre planurile lui Ared, dar neavând încotro de insistența lui Nicky.
– Îl cunosc, zise el sigur pe sine. Așa că am făcut un plan...
– Care?
– Plecăm!
– Unde Dumnezeu vrei să pleci ca el să nu te găsească?
El zâmbi inteligent și sigur de sine.
– În singurul loc unde nu ne va căuta, unde nu ne va putea ajunge.
– Unde?
– În Lumea Nouă. La Bogdan Andoni.
Isabell ridică sprâncenele, uimită. Nu-l mai văzuse pe Bogdan Andoni de când avea cincisprezece ani, când acesta venise cu soția lui, Claire, vara unchiului Robert, în vizită. Atunci stătuse un timp cu ei la Paris apoi la Clermont. Peste cinci luni, cei doi plecaseră acasă. Desigur, fiind cel mai bun prieten a lui Robert și a lui Margot, cunoscându-se de ani buni, înainte ca ducele să se fi căsătorit cu Margot, îi lega o prietenie puternică. Dar să stea la el?
– Putem începe de la capăt, aș putea cumpăra pământ, am auzit că este foarte profitabil. Gândește-te...
– Să plec așa departe?
– De ce nu?
Îl vedea cât de decis era, cât de convins de acest plan.
– Nicky, nu vreau să plec!
– De ce? Am putea începe totul de la capăt, tu, eu și copilul. Gândește-te, Ared nu ne-ar găsi niciodată...
– Crezi?
– Sigur.

El îi luă mâinile.
- Am fi fericiți!
- Ared nu s-ar lăsa niciodată, însistă ea, tot mai obosită.
- Ce contează? Te va uita odată ajuns înapoi în brațele femeilor sale din harem. Crede-mă, putem face asta.
- Nu vreau!
- Isabell, te rog!
- Nu!
El se ridică, nervos.
- Ești încăpățânată!
- Și? Așa sunt eu.
- Poate altul este motivul pentru care nu vrei să pleci, zise el suspicios. Poate nu vrei ca el să te uite.
- Cum poți spune asta? se răsti ea.
- Spun ce văd. Acum vrei să pleci de lângă el, mai târziu nu vrei. Ce simți pentru Ared, Isabell?
- Nu-l iubesc.
- Jură-mi!
Ea se ridică și se uită în ochii lui.
- Nu-l iubesc pe Ared, jur. Îl urăsc!
El păru mai mulțumit dar, totuși, bănuia ceva.
- Ai de ales!
- Am? Mereu am de ales, Nicky.
- De data asta eu fac regulile, zise el dur. Ori pleci cu mine, ori te duc eu în casa lui Ared. Ai înțeles?
- Nu ai face asta!
- Și îi voi spune și de copil, zise el decis.
- Nicky!
Isabell încercă să-l apuce de umeri, pentru a-l privi în ochi, dar nu reuși.
- Ai auzit, Isabell. Pleci cu mine sau te duc la el, știi bine că singurul motiv pentru care nu vine acum, aici, să te ia, mai ales când Santos nu mai este, e că sunt eu alături de tine. Ared nu vrea să provoace o rupere definitivă în această familie, dar dacă te duc eu la el...
- Nu ai face asta!
- Crezi?
Râse scurt și fără să fie amuzat.
- M-am săturat să fiu băiatul bun și amabil, care mereu pierde. Aștept decizia ta!

Ieşi, trântind uşa. Şi Isabell se prăbuşi la pământ, în lacrimi şi cu inima bătându-i nebuneşte, de frică şi de durere. Lovi cu pumnul în podea, blestemând.

– Stăpână!

– Rada?!

Ridică capul de pe podea.

– Du-te şi caut-o pe doamna Margot, dar fără să te vadă cineva!

Se ridică de jos, puternică.

– Da, stăpână!

Fata alergă repede să îndeplinească porunca primită. Peste jumătate de oră, Margot intra în camera fetei şi peste o oră ieşea, foarte preocupată. Ceru să fie pregătită trăsura şi fără să anunţe pe nimeni, plecă spre hanul la care trăsese Ared şi tatăl acestuia. Nu intră, ci ceru lui Ahmed să o însoţească la o plimbare. Era foarte preocupată şi nervoasă, cercetând cu ochii prin perdeluţele de la portieră împrejurimile.

– S-a întâmplat ceva aşa urgent de hanul nu-i loc bun de discutat... sau castelul vostru?

– E prea multă lume-n jur.

– Adevărat, spune, doamnă.

– Ahmed, mă vei ajuta să pun sfârşit acestei situaţii? întrebă ea direct, aşa cum îi era felul.

El se trase înapoi, privind-o uimit.

– Fiii mei se vor ucide într-o bună zi din pricina ei.

– Adevărat grăieşte mama fiului meu, zise el cu respect. Dar ce pot face eu? Planul nostru de a-i despărţi a mers rău...

– S-a făcut alt plan.

– Cine ştie despre asta?

– Eu şi Isabell, până acum.

– Cum aşa?

– Fiul meu, Nickolas, şi-a pierdut minţile, vrea să plece în Lumea Nouă cu Isabell.

– Şi fata?

– Fata nu vrea să plece din Franţa. Sub nici o formă.

– Nu înţeleg care-i problema...începu Ahmed. Dacă nu vrea să plece...

– Nicky ameninţă că o va duce la Ared dacă nu pleacă cu el.

Privirea arabului se îmbună.

– Atunci nu văd care-i problema. Fata nu va pleca cu el şi se va întoarce în casa fiulul meu, ca soţie a lui.

Margot clătină din cap.

– Am vorbit cu Isabell care, de altfel, mi-a spus acest plan fără minte al lui Nicky. Dacă Nicky pleacă cu Isabell, ne vom pierde copiii, pentru că sunt sigură că Ared va pleca pe urmele lor...

– Dar fata nu vrea să plece! insistă Ahmed.

– Dar nu vrea, sub nici o formă, să stea cu Ared. Ce preferi, Ahmed? Dacă Isabell se întoarce la Ared, va găsi o cale să scape de el, chiar cu prețul vieții. Mi-a jurat asta cu mâna pe inimă și o cred în stare.

– Te temi pentru Ared? Din partea unei femei?

– Această fată a fost crescută de mine, știu ce-i poate pielea și dacă va dori, îl va ucide. A încercat deja, nu?

– Foarfecele a dat greș!

– Atunci, da. Dar ești gata să riști din nou? Isabell nu-i potrivită pentru Ared. Și nici pentru Nicky. Dar sunt orbi.

– Ai toată dreptatea. Ce-i de făcut?

– Fata vrea de la noi bani, un servitor și un drum până la Genova.

– Unde va pleca?

– Știu că merge la Genova, nimic mai mult. Nu vreau să știu altceva, pentru a nu fi nevoită să mint...

Ahmed o privi cu ochii lui șireți. Și zâmbi.

– Voi face toate aranjamentele necesare...

– Ea va pleca mâine noapte spre Marsilia cu Rada. De acolo, trebuie să ia o corabie spre Genova. Și nimeni nu va ști despre asta.

– Nici soțul tău, doamnă?

– Robert va afla imediat ce ajung acasă.

Margot ridică perdelușele și scoase capul afară.

– Întoarce spre han, Jean!

Vizitiul opri caii, care mergeau la pas și-i întoarse.

5.

Dis de dimineață, Nicky coborî prost dispus. Ceru să-i fie pusă șaua pe cal și luă ceva de mâncare. În timp ce aștepta cu o cană de ceai în mână, Ared apăru în ușă, îmbrăcat așa cum nu-l mai văzuse vreodată, în stil european, cu haină brodată albastru închis și pantalon strâns în cizmă, negru. Avea numai turbanul alb pe cap, înfășurat strâns.

– Pentru ce această schimbare?

– Nu-i permis să schimbi hainele, frate? întrebă el pășind înăuntru.

– Nu credeam că-ți plac hainele noastre...

– Nu-mi plac, dar voiam să fac o schimbare. Le găsesc prea strânse şi călduroase. O zi în deşert şi mori!

– Am să ţin minte, dacă vreodată merg în deşert...

– Aşa să faci!

– Dar nu cred că se va întâmpla, zise Nicky, terminându-şi ceaiul. De ce ai venit?

Ared luă loc pe o canapea largă, picior peste picior.

– Am cerut să o cheme pe Isabell!

– Doarme!

– Atunci o vor trezi, zise el direct. Încerc să o văd de zile întregi...

– N-ai decât să încerci, dar nu va coborî, zise Nicky. Ce-ţi spuneam?

Majordomul apăru în dreptul uşii.

– Domnule Selim, doamna Isabell nu este...

– Cum aşa?

– Nu vrea să te vadă, râse scurt Nicky, dând să treacă pe lângă el.

– Nu-i aşa, domnule conte, zise majordomul cu o plecăciune. Mă tem că a plecat...

– Unde?

– Patul nu-i făcut şi, după câte îmi dau eu seama, lipsesc unele lucruri personale ale doamnei...

Cana din mâna lui Nicky se făcu ţăndări pe podea în timp ce el alerga spre etaj. Deschise uşa şi năvăli înăuntru. Patul era neatins.

– Marie! urlă el.

Ieşi în hol şi bătu cu pumnul în uşa camerei lui Marie.

– Poate au dormit împreună!

– Da, poate, zise Ared, preocupat.

Bătu din nou, exact în momentul în care sora lui, somnoroasă, deschise. Îşi pusese un halat înflorat şi abia vedea bine.

– Isabell a aici?

– Nu!

Nicky băgă capul pe uşă.

– Nu-i!

– Ce aţi păţit, voi doi?

– Isabell nu a dormit aici.

– Nu?

Trezită din somn, Marie alergă în camera lui Isabell. Cercetă totul, sub privirile nerăbdătoare ale celor doi şi a majordomului, care ajunsese şi el sus.

– A luat câteva rochii, bijuteriile şi unele lucruri. Şi armele...

– Drace!

– Unde s-ar fi putut duce?

– A fugit de voi doi, se răsti Marie, furioasă. Asta a făcut.

Nicky aruncă o vază frumoasă de perete, de nervi.

– Dacă aş fi în locul ei, începu Ared păstrându-şi calmul, unde m-aş duce? Paris? Marsilia?

– Pe mare! zise Marie, deodată, ca pentru sine.

– Pe mare, exclamă Nicky, fericit. Pe corabia lui Santos. Surdul trebuie să fie pe mare...

– De bună seamă. Mama a trimis vorbă în port, la *Micul Corsar*, pentru a le spune că Santos a murit.

– Atunci s-a dus acolo.

– Şi voi doi unde alergaţi aşa?

– După ea! ziseră în acelaşi timp.

– Pe mare?

– Vom ajunge la timp pentru a o aduce înapoi.

– Şi dacă nu vrea?

Nici unul nu răspunse, alergând care încotro. Ared se grăbi spre han, să-şi ia armele, lucrurile şi să plece spre Marsilia. Nicky strigă după majordom să-i pregătească calul şi un valet.

Peste trei ore, patru călăreţi goneau spre Marsilia. Nu împreună, pentru că ura dintre ei nu-i lăsa să împartă acelaşi drum. Nu opriră nicăieri, nu dormiră şi nu mâncară decât pe cal, pentru a ajunge la timp. Când Marsilia îşi deschise porţile în faţa lor, stătea să cadă noaptea. Nicky nu intră la castel şi se grăbi spre port, spre hanul *Micul Corsar*. Hanul se ridica în port, într-o clădire destul de veche. Avusese vremuri mai bune, dar şi mai rele, şi acum era undeva între ele. Nicky sări jos şi lăsă calul în seama valetului.

Intră şi cercetă sala cu o privire neliniştită. Hangiul îl recunoscu şi îşi făcu lor printre o grămadă de beţivi puşi pe ceartă.

– Bine ai venit, domnule!

– Hangiule, trebuie să-ţi vorbesc grabnic...

– În spate!

Intrară printr-o uşă mititică şi hangiul cercetă uşa să fie închisă.

– Aduci vorbă de la ducesă?

– Nu, nu-i asta. Am nevoie de veşti...

– Despre ce?

– Surdul e în port?

- În port? Nu, nu-i. Când am auzit aşa veste proastă, zise hangiul abătut, mângâinu-şi barba albă, cum că Santos a murit...

- Da!

- A fost greu să-i dau aşa veste şi am crezut că acolo îmi vor putrezi oasele când a aflat. Niciodată nu am văzut corsari mai furioşi. Numai hârtia mamei tale m-a salvat de la moarte...

- Cred, cred şi a fost greu şi pentru noi. Însă altceva vreau să ştiu...

- Ascult!

- Unde-i Isabell?

- Domnişoara? Nu am văzut-o.

- Eşti sigur?

- Cum să nu fiu, băiete? întrebă el, lovind cu pumnul în masă. Crezi că-s bătrân şi orb?

- Ascultă-mă bine, hangiule, Isabell e de negăsit şi credem că a ajuns aici. Vreau să ştiu dacă e pe corabia lui Santos cu Surdul. Vorbeşte!

- Nu e, mărturisi el. Au plecat azi dimineaţă şi eu eram acolo. Mi-am luat rămas bun de la ei.

- Eşti sigur?

- Crezi că nu aş fi ştiut dacă prinţesa era acolo?

Nicky se lăsă pe scaun.

- Vreau să pui oamenii să o caute peste tot. Vreau să ştiu dacă-i în oraş...

- Merg...

Făcu trei paşi şi se opri.

- De ce a plecat?

- Ce spui?

- Isabell...de ce a plecat? Poate a luat-o iar arabul...

- Nu cred...

- Eu unul n-aş avea încredere în ei, sunt vicleni şi ascunşi. Dar tu ştii mai bine!

- Arabul ăla e fratele meu, nu ai auzit?

- Am auzit eu ceva, mormăi hangiul. Dar a fost crescut de străini...

Nicky dădu din cap în semn că era de acord şi plecă repede. Dacă avea dreptate hangiul? Se putea ca Ared să o fi răpit din nou şi să se arate acum preocupat şi să o caute puţin, aşa, că să nu se arate vinovat. Fără să poată să-şi scoată gândul acesta din cap, francezul sări în spatele calului, trimise valetul la castel şi se grăbi spre corabia lui Ared. Îl găsi pe chei, vorbind în şoaptă cu Hakim.

De acum era întuneric bine. Cheiul era aproape gol.

- Ai găsit vreo urmă?

– Nu! răspunse Ared sec.
Nicky legă calul şi se apropie de ei, cu mâna pe mânerul armei.
– Corabia lui Ahmed...
– A plecat cu treburi, după cum se pare. Spre Italia.
– Ce convenabil, nu?
– Ce tot spui?
– Nu a plecat spre Alger cu treburi mult mai importante? Poate cu Isabell?
– Crezi că aş face aşa ceva?
– De ce nu? Nu e prima oară...
Ared scoase sabia înainte ca Hakim să poată să-l oprească
– Cred că e timpul să terminăm odată...
– Cum vrei!
– Stăpâne, e...
– Hakim, destul!
Săbiile celor doi se loviră una de alta.
– Hei, băieţi...
Zece bărbaţi se desprinseră din întuneric. Şi arma unuia se descărcă înspre Hakim, care se prăbuşi ca un sac la pământ. Ared alergă spre el, dar sufletul bărbatului părăsise lumea asta în căutarea unui loc mai fericit.
– Ared!
Şoapta lui Nicky îl făcu să se ridice. Îşi scoaseră pistoalele şi le descărcară înspre atacatori. Şi se aruncară asupra lor cu săbiile şi pumnalele. Doi se prăbuşiră morţi într-o clipă. Dar tinerii erau puţini şi atacatorii păreau să sporească. Unul cădea sub ascuţişul săbiei, era înlocuit de altul. Şi cheiul, altă dată plin de suflete de tot felul, se arăta acum gol şi tăcut.

Ared lovi puternic, îl scăpă de Nicky de atacul unui ticălos care ridicase un lemn gros şi voia să-l doboare pe la spate. Fratele lui se întoarse şi făcu un semn scurt de mulţumire cu capul, dar nu mai apucă să spună ceva. Ared simţi lovitura în cap şi căzu înainte. Cu ultimele puteri, îl văzu pe Nicky alergând spre el cu sabia în mâna. Restul se pierdu într-o ceaţă groasă.

6.

Glasul dintr-un minaret se mai auzi o singură dată, apoi se aşternu liniştea. Un bărbat tânăr, cu părul lung şi prost îmbrăcat, se ridică pe de bucata de covor veche. O împachetă şi o puse sub salteaua sa, încet şi în linişte.

– Allah te ajută? întrebă altă voce, o voce de bărbat.

– Vreau să cred asta, răspunse el, așezându-se cu fața în sus pe salteaua de paie, tare. Privi prin fereastra mică, care dădea spre grădină, cerul senin și înstelat.

Apoi se uită spre bărbatul care-i vorbise.

– Fratele meu nu se mai roagă?

– Nu am fost niciodată prea evlavios, zise el. Și nu-mi spune așa...

– Cum vrei, Nicky!

Fiul ducelui de Clermont trase pelerina veche și uzată pe umeri și închise ochii. Prefera să nu vorbească. Se mulțumi să privească țintă peretele înnegrit aflat la două degete de fața sa, așa cum făcea în fiecare seară.

– Când voi scăpa de aici, o să beau până ce am să termin tot vinul tatei!

– Crezi că ai rezista?

– Să beau?

– Da.

– Sigur, zise Nicky, întorcându-se cu chef de vorbă. Și aș merge la Paris, la curte. Și aș mânca...

– Ce?

– Pui fripți, și mistreț. Prepelițe umplute, așa cum numai la Clermont se fac. Și prăjiturile acelea mititele care ți se topesc în gură...

– Și ceai fierbinte, curmale și pâine fierbinte...

– Da.

Ochii le străluceau veseli. Deja vedeau mesele pline, femeile frumoase alături de ei și muzica puternică.

– Am putea merge la un bal, își dădu cu părerea Nicky.

– Nu cred că vom ajunge la un bal în viitorul apropiat!

Elanul lui Nicky se stinse la fel cum apăruse.

– Ea nu ne va lăsa să plecăm de aici vii.

– Eu nu-mi pierd încrederea că vom reuși să evadăm...

– Ultima oară ne-am ales cu urme de bici pe spate și am rămas închiși aici trei zile, fără mâncare și cu o găleată de apă. Nu mai risc...

– Te dai bătut? Ești un laș, Ared, asta ești! se răsti Nicky.

– Hei, cum îndrăznești să...

– Să ce? Să-ți spun adevărul? Pentru că e adevărat că ești un laș. Dacă ai fi ca mine, am fi luptat...

Ared se ridică în picioare, urmat imediat de fratele lui mai mic, roșu la față de nervi.

– Pentru a lupta, ar trebui să fim împreună, să avem încredere unul în altul, să lucrăm împreună. Asta faci tu?

Privirea lui Nicky se schimbă, dar nu se plecă, continuă să-l înfrunte pe fratele său.

– Suntem doi străini, care au ajuns să fie închiși între pereții acestei case împreună, nimic mai mult...

– Ared...

– Nu mai spune nimic, nu mai vreau să ascult reproșurile tale vechi. Avem trei luni de când suntem sclavi...

– Nu spune asta, zise Nicky, ca și cum cuvintele acestea i-ar fi ars buzele.

– E adevărat, sclavi. Asta suntem...

Nicky negă din cap.

– Vrăjitoarea ne-a transformat în sclavi. Și vrea răzbunare...

– Și tu crezi asta?

– Da. Vezi? Nu vorbim unul cu altul. Și vrei să luptăm?

Livid la față, Nicky nu răspunse.

– Noapte bună, domnule conte!

Ared se trânti pe saltea și închise ochii, nervos. Fratele lui rămase în picioare, nemișcat, cu pumnii strânși.

– Ared!

– Ce mai e acum?

Cu greu, Nicky se lăsă în genunchi alături de fratele lui, spre a fi auzit numai de el.

– Femeia asta ne urăște, zise el. Din cauza mamei, cred eu...e singurul punct pe care-l avem noi doi în comun..

– Nu înțeleg...

Nicky îl împinse într-o parte pe Ared și se așeză alături, cât mai aproape de el.

– Acum câteva zile, m-a chemat la ea...

„– Stăpâna dorește ceva?

– Vino mai aproape!

O ascultă și se apropie.

– Ared unde e?

– Jos, spală curtea!

– Știi cât timp a trecut de când sunteți aici?

– O lună de când am ajuns în casa asta și alte două luni de când am fost răpiți, stăpână!

Ea veni spre el, ridicându-se de pe sofa. Chipul ei întunecat era luminat de ochii mari, dar răutăcioși. Totuși, era o femeie foarte frumoasă, cu toate că avea destui ani și ar fi putut fi mama tânărului. Dar asta

nu o deranja. Își trecu mâna prin părul lăsat pe spate, negru ca noaptea și îl privi pe Nicky de parcă era o marfă.

– Mă găsești frumoasă?

El o privi fix. Cuvintele îl ardeau pe buze dar preferă să tacă. «Ca un șarpe veninos!», zise în gând.

– Da, stăpână! zise cu glas tare.

– Ești tânăr... șopti ea, foarte aproape de el.

Mirosea a trandafiri. Un parfum greu care-l făcea pe Nicky să ameţească. Cât de ușor ar fi fost să o apuce de gât și să strângă. Așa ea ar fi plătit pentru răpire, care fusese din ordinul ei, și pentru biciuirea lor și pentru toate celelalte lucruri de care ea se făcea vinovată. Dar reuși să se abţină. Instinctul de supravieţuire era mai puternic ca dorinţa de răzbunare.

Buzele ei erau acum lipite de gâtul lui, tandru. Urcau încet spre ale sale. Se opri puţin și-l privi. Se aștepta la ceva din partea lui, dar el nu știa prea bine la ce. Să continue? Asta nu era greu. Dar dacă nu era decât un test, care avea să se sfârșească cu o nouă pedeaspsă?

– Stăpână! șopti el și o prinse de gât.

Dar nu pentru a o strânge de gât, ci pentru a o săruta, nebunește. O trase aproape de el și mâinile lui îi apucară capul. Închise ochii și în locul chipului ei apăru Isabell, frumoasă, veselă. Nici nu mai știu ce face dar, peste câteva clipe, era în patul ei, peste ea, trăgând ca un nebun de hainele femeii.

– Destul! strigă ea, împingându-l.

Nu-i dădu drumul. Nu încă...

– Destul, am spus! strigă ea și reuși să se ridice. Blestemată fie familia ta.

Nicky se ridicase deja din patul ei. Încercă să o liniștească, dar ea era neagră de furie.

– Nu, niciodată... nu voi accepta! strigă ea.

Și începu să respire greu.

– Fiica lui Săndulache nu se lasă înșelată de astfel de trucuri. Ieși afară, sclavule!

– Stăpână!

– Ieși!“

Nicky se opri din povestit.

– Ar fi trebuit să insiști, poate așa ai fi îmblânzit-o... dacă e atrasă de tine, poate fi un lucru bun...

– Tot nu înţeleg...

– Numele ei!

Ared ridică din umeri, fără să recunoască numele.

– Şi m-am gândit, continuă Nicky, fără să-i explice nimic lui Ared. Acest nume e moldovenesc...

– Dacă spui tu!

– Aşadar ea face parte din trecutul mamei...

– Ascultă, eu nu ştiu despre ce vorbeşti. Cine este această femeie?

Nicky se opri brusc şi îşi privi fratele. Şi îşi dădu seama că el nu cunoştea acea parte din viaţa mamei lor.

– Ştii că mama noastră, începu el, a venit în Moldova?

– Da, a venit când Mihai era un băiat. Ştiu că a crescut departe de tatăl ei, în Franţa.

– Adevărat, a fost crescută de bunicul meu...al nostru, se corectă Nicky. În Moldova a stat puţin, dar ceva trebuie să se fi întâmplat acolo, acest Săndulache trebuie să fi avut ceva de-a face cu ea pentru ca fiica lui să ne răpească..

– Nu poate fi o coincidenţă?

– Nu, nu se poate. Ne păzeşte, ne urmăreşte...

Ared rămase pe gânduri.

– Atunci mama e în drum spre noi, zise el.

– Poate, dar ea va şti să se apere, nu trebuie să-ţi faci griji...

– Cum aşa? E o femeie...

Nicky privi spre el.

– Mama nu ţi-a spus totul...

– Despre ce?

– Despre viaţa ei, despre trecutul ei care uneori se amestecă cu prezentul...

– Spune-mi!

– Ared...

– Vreau să ştiu totul!

– Ea trebuie să-ţi spună, se eschivă tânărul.

– Nicky, poate nu mai ieşim de aici, zise el răstit. Poate mâine murim. Vreau să ştiu ce se întâmplă, m-am săturat să descopăr secrete...

Nicky îşi acoperi ochii obosiţi cu degetele. Apăsă, încercând să se linişească şi să explice totul cât mai clar şi mai puţin dureros. Nu ştia cum avea să reacţioneze Ared la asemenea veşti.

– Mama noastră...

– Da?

– Nu este cine crede toată lumea. Ducesa de Clermont este o femeie care ascunde un mare secret.

– Ce secret?

– Ai auzit vreodată despre o femeie corsar, căreia i se spunea Ducesa?

– Vag!

– Ce știi despre ea?

– Că avea o corabie de tâlhari, de hoți, cei mai periculoși din câți au existat vreodată.

– Așa se spune, da. Poveștile s-au schimbat de la an la an. Se spune că este moartă, că este o fantomă care nu poate fu ucisă și tot așa... Femeia asta este mama noastră!

Zâmbetul răsări pe chipul tânărului în întunericul slab care se lupta cu jumătate de lună argintie.

– Nu mă crezi?

– Cum aș putea? Mama noastră nu poate fi un hoț, un pirat...

– Mama preferă termenul de corsar, să știi. Și eu la fel. Nu luptăm împotriva Franței.

Nicky își dădea seama că era greu de acceptat. Ared nu era un om care trăise într-o lume idilică, ferită, dar nici nu avusese de-a face cu bandiți și cu hoți. Era fiul unui negustor bogat, care-l învățase tot ce putuse ca să facă din el un bărbat, unul drept și bun, care credea ferm în adevăr și în dreptate.

– Mama, un corsar?! șopti el, rezemându-se de perete.

– Ared, încearcă să te gândești cu calm la asta, este un adevăr greu de acceptat, știu asta...

– Tu știai?

– Da.

– De când?

– Ared, eu am știut asta mereu. Și frații mei.

– Și Isabell?

– Pentru numele lui Dumnezeu, exclamă Nicky cu greutate, mergem pe mare împreună de ani de zile! Ea străbatea mările cu Santos când nu este cu noi la Paris, Marsilia sau la domeniul nostru de la Clermont!

Încercă să-l facă se se uite la el, dar Ared îl împinse.

– M-ați mințit!

– Mama a vrut să te apere de acest adevăr, a crezut că era prea repede pentru tine să afli atâtea lucruri despre ea...

– Prea repede?

– Știu că poate fi greu de acceptat așa ceva...

– Este greu, se răsti el. Și tata știe cine este cu adevărat mama? Filip Norland știa toate astea sau totul despre el este numai o invenție?

– Ce tot spui?

– Mama mi-a spus despre felul în care s-au cunoscut, despre dragostea lor. E adevărat sau era unul dintre oamenii ei cu care s-a culcat și a avut un copil pe care l-a pierdut pe undeva?

Nicky nu se lăsă atras în altă ceartă.

– Totul e adevărat. Numai că Filip...

– Ce-i cu el?

– El era corsarul care a făcut din mama noastră ceea ce este acum. Ducesa Mărilor, femeia temută și puternică care luptă cu bărbații pe Mediterană. El era soțul ei, el a condus oamenii Ducesei până când a murit!

Ared gemu, cu durere și își acoperi ochii.

– De ce nu mi-a spus asta la Alger? Sau la Marsilia?

– A crezut că nu erai pregătit să afli totul, deodată. Și trecutul familiei noastre este mai mult decât complicat.

– Complicat? Ce văd eu este că din vina ei suntem aici. Pentru asta am fost biciuiți, pentru ea am fost loviți și din vina ei și a vieții pe care o ducea eu am trăit departe de familia mea. Am vrut să cred că era o mamă plină de dragoste care-și pieduse copilul și care făcuse totul pentru a-l recupera, dar dăduse greș. Însă acum înțeleg că nu era așa. Înțeleg că m-au răpit atunci tot din vina ei, ca și acum.

Nicky nu zise nimic. Poate Ared avea dreptate. Dar el nu o putea condamna așa, el știa că mama lui era o femeie deosebită, care-l iubea.

– Este o asasină. Câți oameni a ucis?

– Nu a ucis niciodată oameni nevinovați, se răsti Nicky.

– Sigur, primul corsar care are conștiință și onoare. Asta vrei să spui? Cum te simți tu, frate, știind ce femeie ai drept mamă?

– Destul, Ared!

– Am spus ceva ce nu-i adevărat? întrebă el, ridicându-se în picioare.

– Da. Mama nu-i ușă de biserică, dar nu este o criminală fără milă și onoare. Este curajoasă, mândră și deosebită. Și nici tu nu ești fără de păcat, tu, care ai răpit-o pe Isabell, ai biciuit-o, ai închis-o și l-ai torturat pe Santos fără vină. Sânge de corsar curge în venele tale și asta se vede...

Ared se aruncă asupra lui Nicky, lovindu-l cu pumnul în stomac. Se prăbușiră pe jos, lovindu-se ca nebunii.

– Destul, câini turbați ce sunteți!

Biciul lui Konstantin îl lovi pe Nicky peste umeri. El se feri din calea grecului, care-l apucă de ceafă pe Ared și-l aruncă pe jos. Îl lovi cu piciorul în burtă, lăsându-l fără suflare. Apoi îi aplică și lui Nicky câteva lovituri.

– Un zgomot dacă mai aud şi rup biciul de spinările voastre, zise el, izbind uşa şi răsucind cheia.

Plecă. Pentru câteva clipe se auzi o altă uşă închisă. Ared ridică capul, plin de durere. Buza de jos îi sângera de la pumnul lui Nicky. Îl durea pieptul. Şi capul.

– Te simţi bine?

– Ce-ţi pasă?

– Ared...

– În fiecare clipă, viaţa mea devine mai complicată şi mai grea. Şi asta din vina unei singure persoane. Ştii care este, nu?

– Nu o vei înţelege?

– Nu. Şi nici nu o voi ierta vreodată. Tot ce vreau e să scap de aici şi să ajung înapoi la Alger, la tatăl meu. Acolo de unde nu ar fi trebuit să plec niciodată!

Se târî spre salteaua sa şi închise ochii. Refuzând să se mai gândească la mama sa. O înlocui cu amintiri mai frumoase. Isabell, în lumina soarelui slab, ce stătea să apună, în deşert. Chipul ei părea perfect atunci. Neatins de durere şi de trădare. De trecut.

CAPITOLUL III

1.

Isabell privi afară din trăsură. Era frig. Rada tremura în fața ei, cu toate că era înfășurată în haine călduroasă.

– Deja nu-mi place țara asta, decise ea, suflând în pumni. Allah iubește căldura.

– Atunci de ce în deșert noaptea e frig? zise Isabell.

– Doamnă, sunteți prea bună. Dar eu aș fi preferat să plecăm acolo decât aici. A trecut mult timp...

– E iarnă și iarna e așa!

– Și de ce a trebuit să plecăm din casă, de la căldură, pentru a bate drumurile astea proaste? Mai ales acum...

– Acum?

– În trei luni naști, stăpână!

– Nu înainte ca zăpada să se topească, sper!

– Va fi cum va dori Allah, răspunse Rada. Dar de ce trebuie să vizităm oamenii ăștia?

– Pentru că m-am săturat să stau la familia Andoni...Vreau să văd lumea... și familia Neagu este numai potrivită pentru așa ceva. În plus am primit o invitație de ieri!

– Stăpână, după ce copilul va veni, ne întoarcem acasă?

– Îți este dor de casă?

– Care casă? întrebă ea, oftând. Am stat câte puțin peste tot. La stăpânul Ared, apoi la Marsilia. La Clermont, în casa aceea mare. Și aici. Care este casa ta, stăpână?

– Tata avea o casă, zise ea încet. Dar nu prea stătea în ea...

– Nu am văzut-o!

– E în Marsilia. Dar nu stă nimeni în ea, spuse ea, amintindu-și de tatăl ei și cât de mândru era când o cumpărase. Un cuib pentru bătrânețe.

Şi ea se bucurase, pentru că asta însemna că el avea de gând să ajungă un bătrân îndărătnic şi vesel. Speranţe deşarte.

Isabell oftă. Îi era foarte dor de el.

– Ajungem! anunţă Rada, văzând conacul şi zidurile lui.

Vizitiul opri aproape de cele două trepte de la intrare şi Aziz sări jos de lângă el pentru a-i deschide uşa. Isabell nu venea aici pentru prima dată. Fusese invitată la o petrecere pe care boierul Neagu o dădea pentru a-şi sărbători ziua de naştere. Şi apoi trecuse pe aici, într-o bună zi, cu Irina. Dar acum venea singură.

– Doamnă, bine aţi venit!

Boierul Dan Neagu ieşi înaintea sa şi se înclină asupra mâinii sale reci. Avea părul aproape alb şi ochii vicleni. Era trecut de şaizeci de ani dar înfăţişarea lui avusese puţin de suferit. Se ţinea drept, păşind mândru. Şi fata, din clipa în care-l văzuse, îşi dăduse seama că povestirile lui Margot era adevărate. Era viclean şi prefăcut, avea două feţe, dar era arătos. Probabil aşa fusese şi în tinereţe, atunci când Margot îl cunoscuse. Dar numele ei nu apărea niciodată. Pentru el ea era o cunoştinţă de familie, fiica unui negustor francez bogat.

Asupra acestor invenţii căzuseră de acord ea şi Ştefan Andoni, care prefera să nu răscolească trecutul şi să trezească în boierul Neagu, cel cu care Margot se jucase în trecut, lăsându-l să spere într-o posibilă uniune între ei.

– Sper că vă regăsesc sănătos!

– Am o sănătate de fier. Şi sunt bucuros că aţi acceptat invitaţia mea, doamnă. Fata e servitoarea voastră?

– Da. Rada.

– Arabă?

– Da, răspunse ea. Un cadou de la soţul meu, Dumnezeu să-l odihnească în pace, zise ea cu evlavie. Este musulmană şi este foarte eficientă...

– Nu mă îndoiesc. Şi arabul?

– La fel. Soţul meu, vedeţi, explică ea, avea afaceri cu arabii. Foarte profitabile, de altfel!

– Am auzit şi eu, se lăudă Neagu. Intraţi, vă rog!

Îi deschise uşa şi se feri pentru a-i face loc să treacă.

– Isabell!

– Doamne, Liza, arată puţin respect pentru doamna Deveraux, o certă mama ei, de pe sofa, unde cosea liniştită.

Margareta Lupaşcu, acum Neagu, nu mai era ce fusese în tinereţe. Căsătoia o schimbase foarte mult. Chipul ei ca o lună se cam lăsase şi se îngrăşase destul. Arăta acum exact ca mama ei, doamna Floarea, pe care Isabell o văzuse des acasă la Irina. Cu douăzeci de ani mai puţin.

– Nu vă preocupaţi de asta, doamnă, zise fata, cu o uşoară plecăciune în semn de salut. Prefer să fiu întâmpinată aşa...

– Doamna Deveraux abia a sosit, Liza, o certă vesel Dan Neagu. Strigă la servitoare!

Liza îşi ridică fustele şi se repezi spre uşă. Dar nu făcu decât trei paşi şi se opri. Respiră adânc, se linişti şi păşi graţios ca o domnişoară de familie bună. Deschise uşa şi alunecă dincolo de ea.

Dar după ce uşa se închise în urma ei, alergă spre bucătării.

– Unde alergi aşa?

Frumoasa blondă se opri brusc. Recunoscu glasul plictisit al fratelui său şi se întoarse spre el. Vlad Neagu se rezema de scară, răsfoind o carte pe care nu se decidea dacă să o citească sau nu. Ochii îi fugeau jucăuşi, ori de câte ori prin faţa lui trecea vreo slujnică frumuşică, care se înroşea toată descoperindu-i privirea fixă şi obraznică. Darurile pe care le primise la naştere îl ajutau, pentru că avea un trup slab şi înalt, privirea îndrăzneaţă şi părul bogat.

– Avem oaspeţi!

– Iar? Ce babă ne mai calcă pragul?

– Of, cum poţi fi aşa de rău? întrebă Liza, încruntându-se spre el. E doamna Deveraux!

– Zău?!

– Da.

– Atunci trebuie să merg să-mi prezint respectele unei doamne atât de frumoase. Am auzit multe despre ea...

– Isabell este foarte frumoasă, dar nu numai. Suntem prietene!

– Nu mă îndoiesc. Aud că aşteaptă un copil...

– Este văduvă. Plec acum...

– Mergi!

Convins că Liza nu făcea decât să înflorească adevărul, păşi cu un aer de stăpân în salonul de iarnă, încălzit bine de slugi la cererea mamei sale, care mereu suferea de frig.

– Am auzit că avem oaspeţi! zise el, intrând.

– Da, avem, Vlad. Doamnă, fiul meu, Vlad Neagu!

Acesta se înclină înainte de a privi bine spre doamna care stătea alături de mama sa. Şi pe măsură ce spatele se pleca, ochii se deschideau.

Ochii aceia ar fi fermecat şi un mort. Şi părul lung, ridicat în coc bogat, prins în pietre preţioase. Se controlă la timp.

– Bine aţi venit în casa noastră, doamnă Deveraux!

– Este o plăcere, zise ea, înclinând din cap, regal.

– Am inpresia că v-am văzut undeva...

– Nu-cred.

– Şi totuşi, aşa este. Tocmai m-am întoars din Franţa. Sunteţi franceză?

– Da!

– Din Paris?

– Marsilia, dragul meu, zise Margareta, amabilă.

Vlad dădu din cap spre mama lui şi se întoarse din nou spre Isabell.

– Nu aţi trecut niciodată prin Paris?

– Mă tem că nu. Afacerile soţului meu erau în sud.

– Şi cum de aţi decis să vizitaţi Moldova? Sau v-aţi stabilit aici definitiv? întrebă el curios.

– Am venit în vizită. Am nevoie de un timp departe de Franţa.

– Trebuie să fi fost dificil să călătoriţi aşa, aşteptând un copil!

Ea îl privi tăios.

– Nu a fost dificil. Şi copilul nu este o povară...

– Doamne, departe de mine astfel de gânduri. Vă rog să mă iertaţi dacă v-am supărat, nu era intenţia mea. Oare ce o reţine pe Liza? întrebă el, cu un zâmbet larg, conştient că asta atrăgea femeile.

Dar doamna Deveraux nici nu clipi. Chipul ei părea de gheaţă, lucru care-l făcu să strângă pumnii de furie. Femeile îi răspundeau mereu. Nici una nu se uitase în cealaltă parte şi nu îl privise de parcă era din sticlă, aşa cum făcea această văduvă frumoasă.

Fără să mai audă conversaţia, se mulţumi să o privească direct, jurându-şi să o aibă în braţele lui înainte de Crăciun. Avea să o facă să-şi piardă capul după el.

– Jur! şopti el.

– Ai spus ceva, fiule?

– Nu, tată.

– Am sosit, anunţă Liza intrând, urmată de două servitoare cărând tăvi grele cu mâncare. Plăcinţele calde, date prin zahăr, prăjituri cu miere, dulceaţă, fructe uscate şi mere proaspete, vin şi apă. Şi ceai fierbinte.

Mirosurile invadară micul salon.

– Sper că totul este pe gustul vostru, doamnă!

– Sunt sigură că e aşa!

Degustarea le răpi mai mult de o oră, timp în care Liza nu-şi mai găsea locul. Abia dacă gustă ceva şi privi tot timpul spre tatăl ei, care părea să nu se mai decidă să lase doamnele în pace. Liza se rugă pentru vreo zece minute ca el să plece, dar pentru că nu i se răspunse, decise să acţioneze.

– Veţi naşte în iarnă? întrebă ea.

– Aşa cred.

– Oh, abia aştept să văd copilul. Pot veni să-l văd imediat? Sunt aşa curioasă...

– Vrei să o deranjezi pe doamna Deveraux? o certă mama ei.

– Nu mă deranjează. În curând vei avea copiii tăi...

– Liza este destul de tânără pentru a ne gândi la nuntă, zise Neagu, uşor.

– De bună seamă, dar nu mai e mult de aşteptat. Un an, doi şi gata, o căsătoriţi, nu?

– Liza îşi va ucide soţul într-o lună, zise Vlad, glumeţ.

– Ce vorbe-s astea?

– Mamă, era o glumă...va trebui să-i găseşti un soţ care să o poată struni, tată!

– Struni? Un cuvânt urât...

– Credeţi, doamnă?

– Da.

– Atunci pentru a o proteja. Acest cuvânt este pe gustul vostru?

– Mai potrivit, fu fata de acord.

Vlad strânse ochii, privind-o cercetător şi fără ruşine.

– Credeţi că va fi băiat sau fată?

– Nu ştiu. Rada spune că...

– Cine este Rada?

– Servitoarea mea, răspunse Isabell, agasată de întreruperile lui frecvente. Este acolo...

Vlad întoarse capul şi o văzu pe Rada, aşezată pe un scăunel lângă foc. Privea spre ei, de deasupra iaşmacului.

– Nici nu am văzut-o. E arabă?

– Da.

– Şi nu înţelege nimic din ce spunem?

– Nu!

– Atunci cum vă înţelegeţi cu ea?

– Vorbesc araba, domnule Neagu. Şi ştie franceză destul pentru a ne înţelege.

– Ciudat, foarte ciudat.

– Credeţi?

– Da. O femeie musulmană în casa noastră. Cred că este pentru prima dată, nu, tată?

– Da. Să mergem, Vlad!

– De ce?

– Doamnele au de discutat despre copii şi despre naşteri. Sunt sigur că nu doreşti să le deranjezi...

– Păi... nu!

Ar fi stat acolo veşnic să o privească şi să discute cu Isabell Deveraux. Era o femeie foarte frumoasă, dar şi deşteaptă. Avea o limbă ascuţită şi nu ezita să o folosească. Şi el era sigur că dacă ar fi fost singură cu el, şi-ar fi arătat unghiile. Acum stătea liniştită pe sofa, aparent încântată că era acolo. Evită să-l privească.

– Mă scuzaţi, zise el, ridicându-se. A fost o plăcere să vă cunosc, doamnă!

– La fel!

O minciună mare cât casa, îşi spuse el, fără să-şi piardă zâmbetul. Înclină din cap, urmându-şi tatăl. Nu deschise gura până nu ajunseră departe de salonul de iarnă.

– Foarte frumoasă. Care este povestea ei?

– Isabell Deveraux este o cunoştinţă a familiei Andoni.

– De când suntem aşa de apropiaţi de ei?

– Nu suntem, dar prefer să am duşmanii aproape. Dar această doamnă nu este un pericol, ea a apărut cu puţin timp în urmă. Ce ştiu este că soţul a murit recent şi ea a decis să părăsească Marsilia pentru că totul îi amintea de el.

– Însărcinată?

– Şi? Nu este pe moarte, aşteaptă un copil. Ţi-a plăcut?

– Cum să nu? zise Vlad, răsturnându-se într-un fotoliu.

– Însărcinată sau nu, este o femeie care opreşte respiraţia. Ce ochi...

– Aşa e!

– Va sta?

– Ea spune că e în vizită, dar niciodată nu se ştie. Cert este că nu va pleca înainte de a naşte, nu are cum.

– Şi arabii?

– Ea zice că i-a moştenit de la soţ. Crezi că ascunde un mister?

– Aş putea jura că am văzut-o undeva, dar nu reuşesc să-mi aduc aminte unde. Era la Paris!

– Eşti sigur?

– Da. era acolo, undeva. Mă voi gândi...

– Te las, am ceva treabă. Sunt sigur că te poţi îngriji ca doamna să aibă tot ce doreşte?!

– Voi avea grijă, promise el.

Rămas singur, Vlad îşi rezemă capul de spătarul scaunului. Închise ochii. Avea el grijă să-i dea tot ce dorea şi nu numai. Va sta aici şi după naştere. Nimeni nu călătorea cu un copil de câteva săptămâni. Nu o va face nici ea. Şi el va fi alături de ea. Iar timpul până atunci va fi perfect pentru a o putea cuceri. O va avea în patul lui pentru câteva luni.

– Stăpâne?!

Nu deschise ochii, dar ghici al cui era glasul. O mână îi atinse umărul, apoi alunecă spre gât. Degete subţirele, calde.

– Ileano, ce cauţi aici?

– Curăţ!

– Pe gâtul meu, ticăloaso?

– Ei na, stăpâne. Pe gât.

Vlad ridică privirea şi ochii căprui ai slugii se întâlniră cu ai săi. Fata subţirică, cu pietul plin şi gura la fel se aplecă spre el.

– Eram sus...

– Am avut treabă!

– Acum mai aveţi? întrebă ea, aproape de urechea lui.

– Mergi sus şi scoate tot de pe tine.

– Vai...şopti ea, niţel cam speriată.

– N-ai auzit?

– Da, da...

Aruncă cârpa cu care se făcea să şterge praful de pe mobila din cabinetul boierului şi alergă afară. Vlad se ridică. Pentru moment, Ileana avea să fie distracţia lui. Gândindu-se la altcineva, care nu era departe de el, urcă scările spre primul cat unde, în aşternuturi, îl aştepta o ţărăncuţă darnică şi frumuşică.

Boierul Neagu habar nu avea ce îndeletniciri avea fiul lui şi, chiar de ar fi ştiut, nu l-ar fi deranjat prea tare, din moment ce acelaşi lucru îl făcea şi el uneori, când îl prindea plictiseala. Dar acum el avea alte lucruri de făcut care nu-i dădeau pace. Şi unul dintre aceste lucruri se găsea în salonul principal al casei, aşezat pe o sofa acoperită cu covoare moi aduse de departe, după gustul soaţei sale.

– Boier Andoni, fii bine venit în casa mea, îi ură el bărbatului cu părul înspicat de fire albe dar care, ca şi el, avea aceeaşi putere şi înfăţi-

șare pe care o avusese și-n tinerețe. Pentru oameni ca ei, anii nu treceau decât pentru a-i face mai învățați, mai vrednici și mai puternici. Dar nu îi îmbătrânea.

Și totuși, Ștefan era mai tânăr decât el. Purta haine europene și scăpase de haina groasă și îmblănită, precum și de căciula cu blană de vulpe.

– Bine te-am găsit, boier Neagu!

– Ia loc, îl pofti Dan Neagu, cu o mișcare a mâinii. Ioane, adu vin și gustări...

– Nu te deranja!

Cuvintelel lui Ștefan Andoni trecură neauzite, pentru că Ion alergă afară din încăpere cu poruncă grabnică la bucătărie. În timpul acesta, până ce Ion se întoarse cu o femeie mititică cu o tavă grea, conversația fu banală, despre sănătate, despre vreme și despre noi achiziții în materie de cai. Apoi Ion și femeia se retraseră, lăsându-i pe cei doi cu câte un pahar de vin în mână și cu poftă de plăcinte calde, abia scoase din cuptor.

– Nu este o vizită simplă, Dane, începu Ștefan, lăsând paharul din care abia dacă băuse.

– Nu?

– Nu. Și cred că bănuiești despre ce este vorba...

– Sincer să fiu, nu știu! zise Dan, învârtind paharul între degete. Dar ascult...

– Știi că Șerban al meu s-a întors acasă acum două luni.

– Știu. Vlad s-a întors recent din Franța. Studiile în străinătate au devenit lucru obișnuit acum.

– Dar le va servi pe viitor!

– De asta nu am nici o îndoială, rosti Dan Neagu.

Ștefan decise că era mai bine să mai ia o gură de vin. Sorbi încet, simțind aroma puternică, de vin dulce și tare, galben la culoare. Goli paharul și-l așeză la loc.

– Am venit pentru a cere mâna Lizei!

– Cuum?!

– Șerban vrea să o facă soția lui. Sunt tineri, se iubesc. Așa că...

– Așa că ai venit aici pentru a o cere de soție pe fiica mea pentru fiul tău? repetă Neagu, apăsând fiecare cuvânt.

– Exact!

– De asta umbla așa...de asta era așa agitată și nu-și găsea locul azi... mormăi el cu un zâmbet. De asta. Știa că vii aici, nu, Ștefane?

– Poate. Ce știu eu? Dane, suntem la fel de bogați, avem moșii întinse, avem nume vechi și uniunea asta...

– Nu se va întâmpla!
– Cum?
– M-ai auzit foarte bine!
– Da, dar...
Dan Neagu se lăsă pe spate, în fotoliul său, și își privi cu atenție vecinul.
– Credeai că voi fi de acord?
– De ce nu ai fi? Fiul meu este cea mai bună partidă din zonă.
– Mai sunt pretendenți prin zonă, Ștefane!
– Sunt, dar nici unul demn de fiica ta. Este foarte frumoasă, tânără...
– Știu ce calități are fiica mea. Și știu că nu va intra în familia ta niciodată, doar după moartea mea...
Ștefan se aplecă în față, prinvindu-l cu ochii strânși.
– Acum apare adevăratul Ștefan Andoni. Ce ai fi în stare să faci pentru familia ta? Pentru fericirea fiului tău?
– Știi bine că aș face orice.
– Și eu aș face la fel. Și fiul tău îmi stă în cale.
– O amenințare?
– Ia-o cum vrei. Îl cunosc pe Șerban de mulți ani, copiii noștri au copilărit împreună, dar asta nu înseamnă nimic pentru mine. Nu înseamnă că ți-o voi da pe fiica mea, sau că fiul meu se va uita vreodată spre Ana ta, chiar dacă este o frumusețe de fată, ca și mama ei.
– Dane, ai grijă ce spui!
– Am. Și de asta îți dau un sfat. Ia-ți băiatul, du-l la Iași, găsește-i o soție și așează-l la casa lui. Departe de moșia mea și de fiica mea, pentru că dacă-l prind aici, îi voi da o lecție de care-și va aduce aminte toată viața... dacă are noroc! adăugă el glumeț. Acum iartă-mă, dar sunt ocupat... am oaspeți.
– Isabell Deveraux este aici, nu?
– Da.
– Refuzul tău este definitiv?
– Este!
Ștefan se ridică, cu o privire înghețată.
– Spune-i doamnei Deveraux că este așteptată acasă, degrabă. Și pe viitor, Dane..
– Da?
– Ferește-te din calea mea!
Ieși fără să se uite înapoi. Dan Neagu se ridică și el și se duse spre fereastră. Îl urmări pe Ștefan cum sare în spatelel calului cu care venise, un superb animal alb pătat. Urmărindu-l depărtându-se, strânse pumnii.

Așeză paharul de vin pe care-l golise pe măsuța joasă și ieși. Când mâna lui se opri pe clanța ușii de la salonul de iarnă, furia îi invadase întreaga minte. Trădare striga inima sa. Intră ca o furie. Isabell stătea între soția și trădătoarea de fiică a lui, vorbind cine știe ce nimicuri.

– Lizo, urcă sus în camera ta!

– De ce, tată?

– Nu ai auzit? strigă el, lovind tocul ușii cu pumnul.

– Dar...eu...

– Știai că va veni, nu? Știai că te va cere azi de soție.

– Da! șopti fata, neliniștită. Și ce...

– Ce am răspuns? Nu. Asta am zis. Nu te vei căsători cu Șerban Andoni niciodată. Mai degrabă te trimit la mănăstrire...

– Nu!

– O, ba da, răspunse el cu un surâs diavolesc pe chip. Vei sta acolo, încălzind o chilie rece, rugându-te la sfinți pentru restul vieții tale, dar în casa lui Andoni nu vei intra ca mireasă. Niciodată!

– Ba da!

Strigătul fetei îl surprinse. Ridică mâna și o lovi peste față. Liza căzu la pământ, grămadă de mătăsuri scumpe, plângând cu lacrimi amare.

– Tu, fiică nerecunoscătoare și rea. Ai trădat casa asta, zise el, repezindu-se spre ea.

O ridică de jos de parcă ar fi fost un fulg. Și ridică din nou mâna, gata să o lovească.

– Boier Neagu, destul!

Ca rupt dintr-un vis, Neagu ridică privirea de la fiica lui spre Isabell. Îl prinsese de braț, oprindu-l, puternică. Respiră adânc și îi dădu drumul fetei, care se refugie în brațele mamei sale. Speriate, cele două tremurau la fel de tare. Nebunia din ochii lui se stinse ușor. Și fu înlocuită de o furie rece, dar de data asta îndreptată asupra sa, pentru că cedase în așa fel încât se făcuse de râs în fața doamnei Deveraux.

– Nu știu cum am putut reacționa așa, îmi cer scuze de la domnia voastră, doamnă.

– Vă accept scuzele, murmură ea, apăsându-și inima cu mâna, deși adineauri fusese gata-gata să-l lovească pentru ce făcuse. M-ați speriat...

– Îmi cer iertare, repetă el spășit, privind oriunde, numai spre fiica sa nu. Ștefan Andoni a lăsat un mesaj pentru voi, doamnă.

– Da?

– Da. Vă așteptă acasă.

– Așa? întrebă ea Atunci va trebui să mă retrag...

– Vă însoțesc, se oferi el, văzând asta ca un mod de a-și cere iertare pentru scena pe care o făcuse, lucru care nu i se mai întâmplase niciodată, mai ales acum, la bătrânețe.

Ieșiră și Isabell văzu că mergea repede. Se grăbea să o trimită acasă pentru a se întoarce la fiica lui și să termine ceea ce începuse.

– Boier Neagu, am ceva să vă rog!

– Da? Vă ascult, doamnă.

– Liza este speriată și nu e vina ei pentru ce s-a întâmplat.

– Nu?

– Nu. Sunt sigură de asta, doar stau acasă la Andoni. El e de vină, Șerban Andoni. O urmărește, o încântă cu vorbe tandre și inima fetei nu e de gheață. Și ochii lui Șerban strălucesc apring.

– Credeți că el a sedus-o, anume...

– Nu știu asta, este peste puterea mea. Dar fiica voastră e frumoasă, tânără și a căzut în plasa lui Șerban. Am să vă spun un secret... de care mi-e rușine... începu ea, agățându-se de brațul lui. Nici un știu dacă pot ...

– Vă rog, pentru fiica mea! o rugă boierul, în pragul ușilor de la intrare.

– Șerban a încercat să... Dumnezeule, mi-e rușine...

– S-a apropiat de voi?

– Complimente, priviri lungi, șoapte la ureche. Și eu sunt o doamnă decentă. Soțul meu este mort și nu am pe cine să mă bazez... sunt singură pe lume, cu un copil pe drum...

Vocea ei ar fi mișcat morții. Ochii ei mari se umplură de lacrimi și inima lui Dan Neagu se muie. Îi luă mâinile și le strânse călduros.

– Vă voi ajuta!

– Mulțumesc din suflet, șopti ea. Acum înțelegeți ce fel de om este el? Că Liza este nevinovată, chiar dacă spune altceva?

– Da, înțeleg. Am fost nedrept.

– Ați fost. Ați lovit-o și o împingeți în brațele lui. Ea este tânără, fără experiență. Fiți îngăduitor...

– E un plan bun.

– Eu așa cred. Acum trebuie să plec.

– Vă mulțumesc pentru ajutor și pentru sfaturi. Și vă voi ajuta la nevoie...

– Eu știu să mă apăr, atât cât poate o femeie. Rămâneți cu bine, boier Neagu!

– Ușile casei mele vă vor fi mereu deschise, doamnă Deveraux!

Se aplecă adânc și îi sărută mâna recunoscător. Ea mai zâmbi o dată, apoi urcă în trăsură, alături de Rada. Vizitiul dădu bice cailor și ea nu privi în urmă.

– Ce s-a întâmplat acolo? întrebă Rada, care nu înţelesese nimic.
– Nu contează. Aziz...
– Da, stăpână?
– Dă bice cailor, vreau să ajungem repede!
– Da, stăpână!

2.

Trăsura trecu ca un fulger pe porţile larg deschise ale conacului Andoni şi se opri în faţa scărilor de la intrare. Isabell nu mai aşteptă să-i fie deschisă portiera, ci o deschise singură. Era prea grăbită pentru a mai aştepta. Ştefan Andoni şi fiul lui, un tânăr înalt şi slab, cu părul negru şi ochii mari, cu un chip visător şi frumos, se învârteau într-o parte şi-n alta în salonul de jos. Pe un fotoliu, Irina răsfoia o carte, fără a citi ceva.

Când ea intră, privirile celor trei se îndreptară deodată asupra sa.

– Am venit cât de repede am putut...

– Deci?

– S-a întâmplat aşa cum am bănuit, răspunse ea, aşezându-se grea pe sofa.

– Ceai?

– Nu, mulţumesc. Am băut tot ceaiul din lume azi.

– Ce a spus? se repezi Şerban, nerăbdător.

– A lovit-o!

– Diavol nenorocit!

Ea îl apucă de mână, oprindu-l să sară în sus de lângă ea şi să alerge să-şi ia armele pentru a începe un război contra lui Dan Neagu.

– S-a liniştit acum şi nu o va mai atinge, îl asigură ea. Cel puţin asta cred, adăugă ea în gând.

– Cum ai reuşit?

– Nu cred că o să-ţi placă felul în care am făcut-o, Şerbane!

– De ce nu? Ce i-ai spus?

– Cred că i-am lăsat impresia că eşti un cuceritor fără scrupule!

– Cuum?!

Toţi trei se încruntară spre ea. Isabell se trase înapoi pe canapea. Dar nu era mirată de reacţia lor.

– Acum mă va urî şi mai tare! exclamă Şerban, luându-se cu mâinile de cap.

– Şi ce mai contează? întrebă ea. Aşa nu o va mai lovi pe Liza şi o va înţelege. Dacă tu eşti personajul negativ, ea va fi mai liberă. Sau preferai să o vezi la mănăstire, păzită şi încuiată cu şapte chei?

Se lăsă tăcerea. Irina lăsase cartea deoparte şi îşi frângea degetele, suspinând. Ştefan se aşeză pe sofa, în faţa fetei şi a fiului său.

– Mărturisesc că m-am lăsat purtată de sentimente, dar am decis că aşa e cel mai bine.

– Cum de te-ai gândit la aşa ceva?

– Ideea mi-a venit de la Vlad Neagu şi de la felul lui arogant şi cuceritor de a fi. M-am gândit că dacă Neagu crede că tu faci acelaşi lucru, atunci va fi mai uşor...

Şerban îi luă mâna şi o strânse uşor.

– Te gândeşti mereu la ceilalţi, Isabell. Îţi mulţumesc pentru ce ai făcut şi iartă-mă dacă te-am supărat...

– Nu face nimic, înţeleg. Ştiu cât de mult o iubeşti. Ştiu că ai face orice pentru ea şi de asta mi-am permis să fac ceea ce am făcut. Poate te-am pus într-o lumină proastă, dar cred că este de preferat asta decât suferinţa Lizei...

– Dar ea? Ea nu ştie că toate astea nu sunt decât o invenţie?

– Crezi că Liza va fi crezută de Neagu, doamnă Irina? Acum?

– Poate nu, fu de acord ea. Dar ce vom face? Căsătoria este imposibilă dacă el nu este de acord.

– Nu mă voi lăsa invins de el!

– Şerbane, nimeni nu se aşteaptă să o uiţi de azi pe mâine dar, cu timpul, poate...

– Tată, o iubesc!

– Ştim asta, dragul meu. Dar dacă pleci un timp, la Iaşi sau înapoi în Franţa...

– Crezi că o voi uita? întrebă el plin de amărăciune. Mamă, tu l-ai fi pututu uita pe tata? Dragostea ta pentru el, dacă ar fi plecat?

Irina simţi lacrimile care-i umpleau ochii alunecând pe obraji. Oftă adânc. Şerban atinsese fără să ştie o rană care încă mai sângera în inima sa. Dragostea ei, prima, cea adevărată, nu fusese Ştefan. Fusese fratele lui, Bogdan. Din pricina ei, acesta fugise de acasă în ţări străine, numai pentru a o uita. Şi ea îl uitase pe el, dar asta îi luase ani buni şi o ajutase iubirea lui Ştefan, care mereu fusese acolo. Şerban nu avea aşa ceva. El nu avea o soţie care să-l iubească. Nu avea decât acestă pasiune care îi ardea sufletul.

– Ţi-ai supărat mama, Şerbane, îi atrase atenţia Ştefan. Şi nu-i ea de vină pentru necazurile tale.

– Iertare, mamă!

– Nu am nimic să-ți iert, mai ales când ai dreptate, fiule.

Peste ei se așternu din nou tăcerea.

– Vei merge cu mine la Iași mâine. Trebuie să pregătim multe lucruri până în martie...

– Ce lucruri?

– Irino, nu ți-am spus încă, pentru că nu am avut timp, dar suntem așteptați la Iași pentru un congres care va avea loc anul ăsta, în vară, la Focșani.

– Despre lupte?

– Despre poziția Moldovei și Țării Românești în legătură cu războiul și cu Poarta Otomană. Se vorbește despre independență!

– Atunci trebuie să mergeți, decise Irina. Acolo sunt multe de făcut, mai ales că Șerban vine din străinătate.

– Acest război nu are legătură cu studiile mele!

– Băiete, mamei tale îi vei vorbi cu respect. Acum urcă și pregătește totul pentru plecare. Acum!

– Dar...

– Nici un dar. Nu ne întoarcem până la Crăciun.

– Dar, tată...

– De data asta, Șerbane, decizia stă în mâinile mele. Mergi sus și pregătește-te!

Tânărul ieși.

– Credeți că așa va uita?

– Nu va avea altceva de făcut. Se va ocupa de mii de lucruri, de război, de...

– De orice altceva, adăugă Isabell. Așa cum fac mereu bărbații, când au o problemă care ține de inimă. Plecați la război!

Ștefan nu se hotărî dacă tonul ei era amuzat sau sincer. Pentru a-și da seama, o privi atent.

– Mă retrag acum, a fost o zi plină.

Înclină capul spre cei doi și ieși și ea, cu Rada pe urmele sale. Când femeia intrase în posesia ei, cu toate că se împotrivise, se simțise incomod cu ea pe urmele sale. Dar acum devenise o parte din ea. Era mereu acolo, undeva. Aștepta, fără să se plângă. Vorbea mereu, povestind mii de lucruri pe care le găsea ciudate și neobișnuite, mai ales cu privire la hainele celorlalți, și o ajuta la toate. Isabell o plătea. Îi dădea bani pe care Rada îi strângea, neavând ce să cumpere prin zonă. Dar pe drum, când veniseră în Moldova, îl pusese pe Aziz să-i cumpere dulciuri, de

care nu se putea lipsi, și pânză de culori închise. Dar niciodată nu mergea ea să le cumpere.

– Dacă sunt răpită? spunea, spre amuzamentul lui Isabell care, în nenumprate rânduri, încercase să-i explice că europenii erau inofensivi și nu avea să fie răpită din mijlocul străzilor. Dar asta nu o făcea să se depărteze de ea mai mult de doi metri și să iasă singură.

Acum urcă sus, spre camerele în care, după cum povestea Irina, stătuse și Margot. Era o cameră nu prea mare, dar foarte frumos decorată, cu lucruri fine și mobilă bună. Rada intră, dar ea se opri în ușă.

– Pregătește-mi rochia arabă, vreau să dorm, zise ea. Vin imediat!

Se grăbi spre apartamentele lui Șerban. Bătu de două ori și așteptă. Ușa se deschise brusc și Șerban, negru la față de supărare, apăru în dreptul ei, gata să se răstească la ea. Îl văzu oprindu-se brusc și schimbându-și înfățișarea.

– Pot intra?

El se feri din calea ei. Camera, bărbătesc mobilată, cu lucruri închise la culoare în contrast cu albul pereților, i se potrivea. Isabell luă loc pe un scaun cu picioarele obosite.

– Vreau ceva de la tine, îi ceru ea.

– Ce?

– O scrisoare, mărturisi ea direct. O vei scrie în seara asta...

– Ce fel de scrisoare?

– Una în care vei scrie ceea ce simți pentru Liza Neagu, în care-i vei mărturisi adevăratele tale sentimente. Această scrisoare va ajunge în mâinile ei cât de curând!

Șerban rămase înghețat în dreptul ușii închise.

– În mâinile ei? murmură el, cu o voce gâtuită.

– Da. Crezi că poți scrie așa ceva?

– Isabell!

Șerban se aruncă la picioarele ei, sărutându-i mâinile ca pe ale unei sfinte.

– Niciodată nu voi putea să-ți mulțumesc îndeajuns!

– Va fi suficient să scrii scrisoarea. Va ajunge la ea.

– Mulțumesc, șopti el.

Isabell se ridică.

– Aș putea să te întreb ceva?

– Da!

– De ce Neagu îl urăște așa de tare pe tata?

– Nu știi?

– Nu. Tata nu vrea să vorbească despre asta. Mama nici atât. La Paris am întrebat-o pe doamna de Clermont.

– Şi ce ţi-a spus?

– Că a fost logodită un timp cu Bogdan pentru că asta era dorinţa tatălui ei, dar apoi a plecat şi s-a căsătorit cu ducele de Clermont, prietenul unchiului meu. Ştiu că-l iubea pe el, mama mi-a spus asta. Şi mai ştiu că, mulţumită ei, Ştefan Săndulache a fost exilat şi a părăsit ţara, dispărând mult timp, pentru a apărea mort în Franţa.

– E adevărat, el este mort. Şi mătuşa Margot nu s-a căsătorit cu Bogdan pentru că nu-l iubea. Însă Neagu era celălalt pretendent, cel care, la plecarea unchiului tău în Franţa, după ce logodna s-a încheiat, a încercat să devină Domn. Avea avere, relaţii şi mătuşa Margot, ca fiică de Domn, era exact de ce avea el nevoie.

– Dar nu a reuşit pentru că ea a plecat. Asta ştiu şi înţeleg. Neagu este şi cred că a fost mereu foarte ambiţios. Dar de ce ne urăşte pe noi?

– Din pricina familiei tale el a fost respins prima dată ca logodnicul ei. A doua oară, ea a plecat. Dar el o voia cu orice preţ şi, din povestirile unchiului Robert, cred că era şi îndrăgostit de ea. Ştiai că a plecat după ea în Franţa?

– Nu!

– Aşa a fost. A plecat şi acolo a avut loc un duel. În acel duel, Neagu a fost învins de Robert de Clermont şi de martorul lui, Bogdan Andoni, unchiul tău. Această rană mai sângerează şi azi!

– Ai dreptate. Ne urăşte...

– Acum înţelegi de ce tatăl tău are motive întemeiate să te trimită de aici? Dan Neagu ar face orice pentru a se răzbuna.

– După douăzeci de ani?

– O sută ar fi prea puţini pentru orgoliul rănit. Bogdan şi Robert sunt departe de el dar voi, aici, la îndemână...

Şerban se aşeză alături de ea.

– De ce nu mi-ai spus la Paris? Te-am întrebat...

– Ai făcut-o, dar atunci nu puteam să-ţi spun. Nu era secretul meu.

– Şi acum?

– Acum sunt multe lucruri în joc. Viaţa ta, de exemplu.

– Ce mai contează viaţa mea?

– Şerban, acum trebuie să ai răbdare şi să fii mai deştept decât el, dacă o vrei cu adevărat...

– Voi face orice.

– Atunci caută-i slăbiciunile. Atrage-l într-o capcană din care nu va mai putea ieși. Când îl vei avea la mâna ta, îi vei cere un preț...

– Liza!

– Exact. El este un vulpoi bătrân. Și avar. Trebuie să aibă secrete. Și acum sunt vremuri tulburi. Nu-ți trebuie mult pentru a fi acuzat de trădare sau de orice altceva. Dar pentru asta trebuie să mergi la Iași, să cauți, să asculți. Vorbește cu cei cu care el are relații, fii atent, discret. Amabil și poate și nițel naiv. Fă-i să aibă încredere în tine, dar fără să te implici prea mult sau să te compromiți. Atunci, când vei găsi ceva cu care să-l ai la mână, vei putea face ceva!

– Ceva? râse el. Doamne, cât de deșteaptă ești!

– Destul cu laudele. Ai fi văzut și tu asta dacă te-ai fi liniștit puțin și te-ai fi gândit. Tu-l cunoști pe Neagu, știi ce fel de om este. Numai să fii atent.

– Voi fi!

– Acum trebuie să plec, sunt obosită...

– Eu voi scrie scrisoarea.

– Rada va trece în seara asta după ea.

– Într-o oră. Odihnește-te, Isabell, ești palidă...

– Dar mă simt bine, nu te preocupa!

– Nu te obosi mult. Nu mi-aș ierta-o niciodată dacă îți voi provoca vreo suferință!

– Mereu atent, Șerban!

– Mereu, promise el, conducând-o spre camera sa. Îi deschise ușa apoi se retrase, făcându-i o plecăciune la care ea râse, veselă.

3.

Vlad Neagu pusese ochii pe frumoasa văduvă și nimic nu avea să-i stea în cale. Avea să o aibă în patul lui de îndată ce va naște. Nu-l deranja acest lucru. Copilul avea să fie dat în grija unei doici, poate araba pe care Isabell Deveraux o căra după ea și el va avea cale liberă. Nici măcar dușmănia dintre tatăl lui și familia Andoni nu avea să-i stea în cale. Boierul îl chemase la sfat. Numai ei doi. Vlad nu era obișnuit cu așa ceva, tatăl lui fiind destul de secretos și retras când era vorba de afacerile sale. Așezat în fața lui, aștepta.

– Șerban a fost și el la Paris...

– Da, tată!

– Şi?! Ce poţi să-mi spui despre el?

– Ce pot să-ţi spun? repetă tânărul.

Aşadar era un interogatoriu, îşi spuse el.

– Şerban avea rezultate foarte bune, răspunse el. Dar asta o ştiu din auzite, pentru că el este mai mare decât mine. Studios. Dar nu frecventam aceleaşi locuri...

– Cum aşa?

– El stătea la familia Clermont, în una din casele lor din Paris!

– Ştiam eu, exclamă tare boierul, lovind cu pumnul în masa biroului.

– Ce legătură are asta cu...

– Are toate legăturile, îi tăie el vorba.

– Poate ar trebui să-mi explici mai bine...

– Băiete, dacă Şerban a stat acasă la Clermont, şi eu asta suspectam, e limpede că asta este o răzbunare a acelui nenorocit împotriva mea. Doamna Deveraux avea dreptate...

– Cum aşa?

– A fermecat-o pe sora ta, care-i slabă de inimă la cuvinte frumoase. Numai pentru a lovi în mine!

Vlad aprobă din cap, fără să înţeleagă mare lucru.

– Nu înţelegi, văd asta pe faţa ta...

– Adevărat!

– Ştii ce ţi-am spus când ai plecat la Paris?

– Să studiez bine şi să nu aduc ruşine numelui nostru, rosti sincer fiul boierului.

– Atât?

– Şi să stau departe de familia Clermont, adăugă el uşor.

– Exact. Vezi rana asta? întrebă el, desfăcându-şi haina şi cămaşa. Mai jos de umăr avea o pată mică, sidefie. A fost Clermont!

– Te-ai duelat cu ducele?

– Da. Şi el a câştigat, lucru de care nu sunt mândru. Dar sunt realist. Era mai bun ca mine, poate este şi astăzi. Dar acum duelurile sunt de domeniul trecutului, atunci eram tineri şi fără minte. Acum luptăm altfel.

– De ce te-ai duelat cu el?

– Nu bănuieşti?

– O oarecare domniţă pe care ai pierdut-o, tată? întrebă maliţios tânărul.

– Nu fi obraznic, nu am pierdut-o. A plecat din vina lui Clermont. Azi e soţia lui.

– Ştiu. Am văzut ochii care te-au înnebunit acum douăzeci de ani şi mărturisesc că aş fi făcut acelaşi lucru. Frumuseţe ca a ei mai rar vezi...

– Adevărat!

Dan închise ochii, amintindu-şi râsul ei plin de viaţă şi ochii mari şi verzi. Fiul lui văzuse şi el acei ochi, dar găsise o pereche. Văduva de la Andoni era la fel, putea trezi pasiuni arzătoare, aşa cum păţise el. Mai ales că acum îşi amintea unde o văzuse. Dar secretul ăsta avea să-l ajute mult şi nu era momentul să-l divulge.

– Acum Şerban Andoni se foloseşte de farmecul lui pentru a o prosti pe Liza. Femeiele...

– Slabe, nu?

– Asta aşa e.

– Dar Şerban a plecat la Iaşi!

Dan Neagu îşi închise haina la loc.

– Aşa este, dar ceva pune el la cale. A cedat prea uşor.

– Sunt de acord cu tine, tată. Dar a trecut mai bine de o lună de când el a cerut mâna Lizei. Acum trebuie să aşteptăm ca ei să facă o mişcare. Vom vedea...

– Vom vedea, dar eu voi pleca la Iaşi imediat după Crăciun. Voi sta acolo un timp şi te las pe tine stăpân peste casă. Vreau să nu o scapi din ochi pe Liza.

– Voi avea grijă. Dar trebuie să te previn, tată, că am de gând să fac mâine o vizită la familia Andoni!

– Pentru ce, Dumnezeule?

– Pentru a o vedea pe doamna Deveraux. Aş invita-o la noi, dar doamna nu poate călători din pricina copilului. Aşa că voi merge eu!

– Îţi strălucesc ochii după văduvă, nu?

– E rău să-mi placă o femeie frumoasă şi inteligentă?

– Nu am nimic împotrivă, dar să nu-ţi treacă prin cap că o vei lua de soţie, Vlad. Înţeles?

– Da, domnule. Nu o voi lua de soţie.

Neagu îşi bătu fiul pe umăr şi plecă, vesel. Tot el conducea jocul.

Vlad privi în urma lui. Apoi zâmbi.

– Voi face ce doresc, tată. Pentru că eu am toate cărţile acum. Toate.

A doua zi, după amiază, Vlad bătu la uşa lui Ştefan Andoni. În casă nu era nici un bărbat, aceştia fiind la Iaşi, cu treburi multe, după cum îi spuse jupâniţa Irina, invitându-l la masă.

– Nu te aşteptam Vlad, zise Irina. Dar îmi face plăcere că ne vizitezi.

– Tata este la Iași, explică el, conducând-o spre camera alăturată, pentru a lua masa. Și eu sunt de părere că trebuie să păstrăm o relație bună, doar suntem vecini...

– Și eu cred la fel. Mai mult decât atât, am fi putut fi și rude...

– Și aici sunt de acord, zise el. Doamnă Irina, eu nu am nimic împotriva lui Șerban ca soț pentru Liza, dar decizia aparține tatei.

– Știu, Vlad, știu.

– Bună ziua, Ana!

– Vlad!

O copilă bălaie și subțirică le ieși înainte. Sempăna la chip cu mama ei și la înălțime, dar avea ochii lui Ștefan Andoni și părul lui. Îi zâmbi larg lui Vlad și se feri, pentru a-i lăsa să treacă.

– Ați venit în vizită, domnule Neagu? întrebă Isabell, coborând greu scările.

– Pentru a le saluta pe doamnele cele mai frumoase din Moldova. Doamnă!

Își apleacă spatele și o privi de jos, cuceritor. Când ea ajunse jos, îi luă mâna pentru a depune un sărut cast pe degetele sale.

– Vlad abia a sosit și l-am poftit la masă. Isabell, te simți bine?

– Da, răspunse ea, cu un zâmbet.

Și o minciună. Dacă ar fi știut că Vlad Neagu era acolo, nu ar fi coborât în veci. Dar acum era prea târziu să mai dea înapoi. Se lăsă condusă la masă și luă loc în fața lui Vlad, alături de Ana. Irina făcu semn să fie aduse mâncărurile.

– Nu vă temeți că tatăl vostru ar avea ceva de obiectat dacă ar ști că ați venit aici?

– Dumnezeule, nu! răspunse el. Tata știe unde sunt, chiar dacă nu este acasă. Și aș fi venit chiar dacă mi-ar fi cerut să stau departe.

– Cum așa? se interesă Irina.

– Nu puteam să nu vin să vă salut înainte de Crăciun. Și să vă aduc urările noastre de bine.

– Vă mulțumim, răspunse Ana. Îi vei spune familiei tale că le transmitem urări de bine?

– Desigur, Ana, zise el, fără să o scape din priviri pe Isabell, care abia se atingea de mâncare. Sunteți palidă, doamnă Deveraux!

– Sarcina este de vină, explică repede Irina. Bărbații nu au de unde să știe astfel de lucruri...

– Aici aveți dreptate. Trebuie să vă fie foarte greu, în starea asta, departe de casă și de cei pe care-i iubiți...

– Este greu, rosti încet Isabell, fără să-l privească, făcându-și de lu-

cru cu mâncarea din farfurie.

– Liza cum se mai simte? întrebă Ana.

– Este sănătoasă, dar nițel tristă. Lucru de înțeles...

– Așa este, fu de acord Irina.

– Este tristă pentru că voi nu o lăsați să se căsătorească cu băiatul pe care-l iubește, zise Ana.

– Ano!

Vlad o abandonă pentru câteva clipe pe Isabell pentru a privi spre Ana. Aceasta îl privi urât.

– Ana are dreptate, doamnă Irina. Dar ce pot face eu, Ano?

– Ai putea să-l convingi pe boierul Neagu că fratele meu este o partidă potrivită, răspunse ea foarte elegant și matur pentru cei șaptesprezece ani pe care-i avea.

– Am încercat, mărturisi el afectat. Nimic nu înduplecă inima tatălui meu...

Isabell ridică privirea, pentru a căuta urme ale adevărului pe chipul său. Mai nimic nu era acolo.

– Știți că v-am spus că mi se părea că v-am văzut undeva?

– Da... șopti Isabell neliniștită, cu o privire spre Irina, care închise ochii, înfricoșată.

– Mi-am adus aminte cu cine erați și unde. La un bal la Paris, cu fiul ducelui de Clermont. Și cu sora lui, domnișoara Marie de Clermont. Și Șerban era acolo. Am dreptate?

– Nu, vă înșelați!

– Așa să fie? Poate. Cred că va trebui să-i spun tatei despre acest lucru...

– De ce?

– Pentru că el este interesat de tot ce se întâmplă cu familia Clermont. Știți că au avut o confruntare, cu mult timp în urmă? Au rămas multe răni neînchise de atunci.

– Sunt sigură de asta!

– Așa că atunci când va auzi că sunteți prietenă apropiată cu ei...

Isabell aruncă furculița în farfurie și împinse scaunul înapoi.

– Veniți cu mine, domnule!

– Mă scuzați!

O ajunse din urmă într-un mic salon, din apropiere. Isabell închise ușa și rămaseră singuri.

– De ce nu i-ați spus până acum?

– Nu am avut timp!

– Oare?

Isabell îl privea cu ochii strânşi. El se apropie de ea.

– Ştiu să păstrez secretele unei doamne...

– Chiar de familia voastră?

– Dacă este necesar...murmură el, aproape de urechea fetei.

– Chiar dacă asta ar putea aduce necazuri familiei voastre?

– Nu ai aduce necazuri, doamna mea, zise el. Eşti prea frumoasă şi dacă tata ar şti că eşti prietenă cu duşmanii lui, atunci nu aş mai putea să te văd. Dar dacă mă refuzi...

– Da?!

– Atunci nu aş mai avea nici un motiv pentru care să tac. Şi Şerban ar fi distrus. Tata ar trimite-o la mănăstire mâine pe Liza!

– Crezi? Va crede vorbele tale?

– Va crede, ar crede orice dacă este vorba despre Clermont. Acum...

Trecu din spatele ei în faţă. Mâna lui îi atinse burta. Ochii lui o cercetau. Isabell rămase nemişcată. Mâna lui urcă mai sus şi îi atinse sânii prin materialul gros al rochiei. Respiraţia i se schimbase. Uşor, ea se ridică spre el. Nu era cu mult mai înalt. Şi buzele ei le căutară pe ale lui. Nebun, disperat, o strânse în braţele lui. Se topea la picioarele ei în timp ce ea îl săruta profund, dornic. Se retrase şi gemu uşor, lăsând capul pe umărul lui, în timp ce buzele îi şterseră gâtul, în treacăt.

Vlad nu mai vedea bine. Încetase să mai respire. Şi picioarele îi erau moi. Visele sale se împlineau. Sângele îi lovea venele, aproape dureros. O dorea cu disperare, ca un nebun. Dacă nu ar fi aşteptat un copil!

– Asta vreţi de la mine?

– Da!

– Veţi fi aliatul meu? Mă veţi ajuta?

– Cu orice vreţi!

– Atunci după ce voi naşte...şopti ea, muşcându-l uşor de gât.

– Voi aştepta. Orice doriţi.

– Nu mai e mult. În februarie...

– Două luni, murmură el, ridicându-i chipul spre el, dornic de alte sărutări.

– Ne aşteaptă, Vlad!

Numele lui pe buzele ei părea să sune diferit de tot ce auzise el până acum. Ciudat, îl făcea să ardă numai cu o şoaptă. O sărută apăsat, scurt, dar plin de pasiune, şi îi deschise uşa. Îşi aranjă haina şi respiră adânc.

– Ne-am întors, zise Isabell cu un zâmbet larg.

Vlad o ajută să se aşeze. Apoi luă loc la masă.

– Despre ce discutam? Ah, despre Liza.

4.

Februarie veni peste Isabell. O parte din ea aştepta cu nerăbdare această clipă. Altă parte se temea. Şi făcea planuri. După naştere, Vlad va veni la ea. Şi ultimul lucru pe care-l dorea era să devină amanta acelui nenorocit. Chiar dacă era un bărbat atrăgător, îi era antipatic şi respingător. Dar în ultimile luni nu o chinuise cu prezenţa lui. Ninsese mult şi drumurile erau practic închise aşa că, din când în când primea câte un mic dar, la care ea abia dacă se uita, şi câte o scrisoare. Versuri. Scrisori de dragoste. Lucruri de care s-ar fi lipsit cu plăcere. Dar le ignora. Cu cât sarcina înainta, îi era tot mai greu să umble şi asta o omora cu zile. Ar fi vrut să fie în putere, să poată ieşi afară, să călărească sau să alerge. Dar nu reuşea mai nimic. Devora în schimb cărţile din biblioteca lui Şerban, ascunsă într-un fotoliu larg, la căldură.

Şi privea cum ninge. Val după val, straturile de zăpadă o izolau în Moldova. Cu ochii minţii vedea valurile înspumate ale Mediteranei şi ura ei faţă de Ared şi de Nicky creştea. Din vina lor era departe de dragostea ei, marea, şi ce cei dragi ei.

Voia să ştie că ei suferă. Că se gândesc mereu la ea, că nu pot dormi noaptea, că o caută. Şi Ared... Oare plecase acasă? Oare uitase de soţia lui? Un fior rece o străbătu. Era pentru prima dată când gândea aşa.

– Soţia lui! exclamă ea. Soţia. Dumnezeule!

Îi era frică de acest termen. Şi era fals. Nu erau căsătoriţi. Nu erau împreună. Nu o iubea şi ea îl ura pe el. Oftând, lăsă capul pe spate.

– Stăpână, stăpână...

– Ce e? De ce strigi aşa?

Rada intră val vârtej în casă şi se împiedică. Căzu jos, dar sări la timp în picioare.

– Boierul s-a întors, zise ea.

– Ştefan e aici?

– Da,dar nu e singur. Oh, ce bucuroasă vei fi...

– Ce tot spui acolo? Ajută-mă să mă ridic...

Cu greu ajunse pe picioarelel ei. Rada îi puse pe umăr şalul gros, să îi ţină de cald, şi surâse larg.

– Vino, stăpână!

– Drace, mă omori cu graba asta!

Ieşi şi se opri brusc. În holul larg de la intrare, inconfundabil, îmbrăcat complet în alb, stătea Mihai Avram. O privea zâmbind, ca şi cum ar fi fost plecat pentru o zi. Isabell rămase fără suflare. Şi ochii i se umplură de lacrimi. Mihai trecu pe lângă Ştefan şi Irina, uimiţi, şi se opri în faţa ei.

– Mihai!

Se aruncă în braţele lui.

– Vrăjitoare ce eşti, ai fugit de acasă? râse el, strângând-o la piept.

– La, la!

Araba îi surprinse pe membrii familiei Andoni. Mihai îi ridică chipul cu două degete şi privi ochii negri.

– Nu?

– Nu, repetă ea. Mi-a fost dor de tine...

– Aşa să fie?

– Da. Nu credeam că voi spune asta vreodată, dar mi-a fost dor. Ce cauţi aici?

– Am treburi în Moldova şi când am auzit despre o doamnă care venea din Franţa şi se numea Isabell Deveraux...

– Ai ghicit că eram eu!

– Ce era de ghicit?

– Putea fi o impostoare! sugeră ea, luându-l de braţ, de parcă ar fi fost fratele ei.

– Cine ar îndrăzni să-i răpească identitatea unei femei ca tine? Ai fugit de ei, nu? Cu un copil pe drum?

– Da!

– Şi soţul tău?

Isabell se opri locului şi îşi trase mâna dintr-a lui.

– Pentru asta nu te-am iertat, domnule Avram, zise ea cu duritate, dar tot în arabă. M-ai minţit...

– Era secretul lui Ared, nu al meu. Nu aş fi putut. Mă vei ierta?

Ea deschise gura gata să-l atace, dar o săgeată dureroasă o străbătu prin tot corpul. Se agăţă de mâna lui, cu disperare. Deschise gura să scoată un strigăt, dar nu reuşi decât să geamă dureros. Se îndoi de durere.

– Copilul! exclamă Irina, alergând spre ea.

– E timpul? întrebă Mihai, susţinând-o.

– Da, gemu Isabell, ridicând capul. Durerea trecuse aşa cum venise, dar mai păstra amintirea ei. Cred că a început...

– A fost nevoie de mine, nu? întrebă Mihai, susţinând-o. S-ar zice că m-a aşteptat. Poţi merge?

- Da, dacă mă ajuţi!
- Sigur. Te-aş lua în braţe, dar mă tem că voi aluneca pe scări cu tine.
- Chem moaşa! strigă Ştefan, alergând spre uşă.
- Eu chem femeile, zise Irina cu calm. Nu te nelinişti, totul va fi bine.

Isabell o privi speriată, dar dădu din cap. Încet, cu Rada pe urmele sale, începu să urce.

- Eu am zis, stăpână, că vei naşte din clipă în clipă!
- Şi aşa a fost, constată Mihai, care încerca să-şi înlăture frica prin conversaţie. Rada, nu?
- Da, stăpâne.
- Ştii ce trebuie să faci? întrebă el şi fu întâmpinat de o privire nedumerită a sclavei.
- Stăpâna nu e prima femeie care aduce pe lume un copil, stăpâne!
- Puţin îmi pasă! strigă Isabell, care era străbătută de noi valuri de durere.

Se aşeză pe pat, respirând greu.

- Eu aştept jos!
- Mihai...
- Da?!
- Dacă eu...ai grijă de copil, da? Du-l acasă, la tata. Te rog!

El se întoarse şi o sărută pe frunte, realizând că era speriată.

- Îl vei duce tu singură, dar îţi promit că voi avea grijă de el. Sunt jos! şopti el, depunând încă un sărut pe fruntea ei.

Practic alergă din cameră. Jos dădu peste Ştefan, care deja ataca o sticlă de vin. Fără să-l întrebe, îi turnă în pahar şi i-l întinse.

- Crezi că va dura mult?
- Nu ai copii, nu?
- Nu!
- Va dura destul. Când s-a născut Ana, Irina a suferit aproape toată noaptea. Ia loc!

Mihai îşi dădu drumul de sus.

- Cum se face că o cunoşti?
- Ştefane, este o poveste încâlcită şi lungă...
- Eu nu plec nicăieri, numai dacă nu ai încredere în mine...
- Am încredere, ştii bine. Dar dacă ea nu v-a spus nimic, este pentru că aşa doreşte. Nu pot să trec peste dorinţele sale, mai ales că am o datorie faţă de ea...
- Cum aşa?
- I-am ascuns unele lucruri, în trecut.
- Am auzit-o vorbind araba.
- O vorbeşte, aşa e.

– Așadar, te-ai întâlnit cu ea într-o țară arabă!

– În Alger, acolo unde am o casă, după cum bine știi. Ești un om foarte curios, Ștefan Andoni!

– Nu neg asta!

– Asta pot să-ți spun, ea era acolo, acolo am cunoscut-o. Și aș vrea să sper că mă consideră un prieten.

Ștefan sorbi din paharul lui cu vin. Înțelese că mai departe Mihai nu va merge. Așa că tăcu, terminând acolo discuția despre trecut. Orele începură să se scurgă greu, interminabile. Cei doi mâncară câte ceva de pe o tavă adusă de la bucătărie. Din când în când priveau din ușă spre scări, dar nici unul dintre ei nu urca. Servitoarele alergau pe scara de la bucătărie cu apă caldă și cu pânză curată. Moașa nu ieșise din cameră, și nici Irina. Spre seară, Irina, obosită, coborî scările.

– De când stați aici, domnilor? întrebă ea, din ușă, privindu-i pe cei doi bărbați care se întrețineau cu vin și mâncare, discutând politică.

– Deci? sări Mihai.

– Doi gemeni! zise ea, cu un zâmbet larg. O fetiță minunată și un băiat cu părul negru.

– Și ea?

– Isabell e obosită și doarme acum. Dar se simte bine. Ți-a fost dată o cameră, domnule Avram?

– Este destul timp. Aș putea să o văd?

– De dimineață, mai bine, sugeră Irina. Trimit slugile să pregătească o cameră pentru domnia ta imediat.

– Irino, ești frântă de oboseală, merg eu, zise Ștefan, binevoitor. Mâine avem de sărbătorit...

– Văd că deja ați început!

– Oh, eram nerăbdători să știm dacă totul a mers bine. Și așa a fost!

Zâmbind, Irina se îndreptă spre scări. Copiii, care nu aveau decât o oră, o făceau să zâmbească mereu. Și în curând, ea însăși va fi bunică. Cu acest gând, adormi într-o clipă.

5.

Mihai avea mii de treburi la Iași, dar nu reuși să se rupă de la familia Andoni mai mult de două zile. Prefera să stea alături de Isabell și de cei doi copii frumoși pe care îi avea. Nici trei săptămâni mai târziu chipul fetei nu încetase să zâmbească. Și o făcea larg, de par-

că nimic altceva nu mai conta. Vizitele pe care le primea nu o oboseau. Cadourile pe care le primise o încântau.

– Vei sta aici până vor fi mari?

– Poftim?

Distrată, fata ridică privirea de la copiii care dormeau ca doi îngeraşi pe patul ei spre Mihai, aşezat lângă fereastră, într-un fotoliu.

– Cât ai de gând să stai?

– Aici? Nu ştiu.

– Dar de ce ai plecat din Franţa?

– Mihai...

– Vreau să-mi spui, insistă el. Nu voi vorbi cu nimeni, nu voi spune nimic, dar nu plec de aici fără adevăr.

– De ce? Nu va schimba nimic.

– Să spunem că pentru liniştea mea sufletească vreau să ştiu care este adevărul. De ce ai plecat, aşa, însărcinată cu copiii lui Ared...

– Am spus că sunt ai lui? întrebă ea, cu un zâmbet încântător.

– Eşti soţia lui. Sau nu?

– Sunt printr-o minciună la care tu ai luat parte. M-aţi înşelat amândoi şi m-aţi drogat pentru a semna acte pe care nu le-aş fi semnat niciodată.

– Oricum ar fi, insistă Mihai, fără a se lăsa atras într-o capcană în care el ar fi putut sfârşi prin a cere scuze şi a încheia discuţia, vreau să ştiu ce s-a întâmplat după ce am plecat din Alger spre Istanbul.

– Dumnezeule, nu mă vei lăsa în pace, nu?

– Slabe şanse!

– Tata a murit în Franţa, Mihai.

– Corsarul Santos a murit?

Ochii ei se plecară, încă cu durere.

– Îmi pare rău! şopti el. Cum s-a întâmplat?

– A fost ucis într-un bordel, de un bărbat necunoscut, zise ea şi rămaseră în tăcere.

Ea se ridică dintre copii şi se aşeză pe fotoliul de lângă Mihai.

– Numai mătuşa Margot şi Ahmed ştiu că am plecat la Genova, dar nimic mai departe. Atât. Şi nici unul nu va spune nimic. Ca să-ţi spun drept, am fugit din Marsilia, sufocată de pretenţiile celor doi nepoţi ai tăi.

– Ai fugit?

– Cu o corabie a lui Ahmed până la Genova, apoi am plecat spre Moldova cu o trăsură pe care am cumpărat-o de acolo. I-am luat cu mine pe Aziz şi pe Rada şi banii lui Ahmed. Şi am plecat la drum, departe de ei.

– Generos Ahmed, nu?

– A făcut-o pentru a mă ajuta şi pentru a-i opri să se omoare între ei. A fost stabilit un duel...

– Şi?

– Între Ared şi Nicky.

– De ce?

– Pentru că după ce am plecat de la Alger, m-am logodit cu Nicky. Ared a ajuns în ziua nunţii, fluturând acel mizerabil act de căsătorie de care eu nu ştiam nimic.

– Te-ai căsătorit cu fratele soţului tău? râse Mihai.

– Nu-i de râs!

– Dacă spui tu...pe Allah, Ared trebuie să fi fost negru de supărare...

– Ce mai contează acum?

– Era?

– Da. A oprit nunta şi au început să se certe. S-a ajuns la duel, apoi tata a murit şi eu am plecat. Aş face-o din nou, ştiind ce ticăloşi egoişti sunt.

– Ai dreptate. Şi copiii?

– Sunt ai mei.

– Socotind, e limpede că sunt ai lui Ared.

– Nimeni nu ştie despre copii...

Ochii lui Mihai, involuntar, se deschiseră şi mai mult.

– Nimeni?! Ai minţit într-o problemă aşa de importantă?

– Aş face-o din nou. Ared m-a înşelat.

– Aşa că-i plăteşti o poliţă? întrebă uluit Mihai.

– Da!

– Isabell, este vorba de copii. Nu de tine. De ei şi de tatăl lor. Vrei să-i ascunzi veşnic acest lucru?

– Dacă se poate, da. Refuz să fiu una din femeile lui din harem. Spune-mi, Mihai, care este soarta mea ca femeie într-o lume arabă? Viaţa întreagă într-un harem? Desigur, îmi va lăsa fiica să o cresc, şi băiatul un timp. Apoi îl va lua, pentru că băieţii nu stau în harem, şi atunci l-aş vedea când şi când. Şi fata mea? Îi va găsi un soţ care o va închide într-un alt harem? Mai bine mor decât să văd asta!

– Ai dreptate, asta e viaţa într-un harem!

– Exact. Şi eu? Voi privi marea de la fereastra haremului, văzând corăbiile cum vin şi pleacă, fără să pot ieşi? Aşteptând până Ared va avea poftă să vină în patul meu? Sau poate o va alege pe Yasmine sau pe Nazira. Cine ştie? Depinde ce doreşte el, nu?

Furioasă, lovi cu pumnul braţul fotoliului.

– Isabell, iartă-mă...

– Tu nu înțelegi...

– Înțeleg. Știu că un copil francez, european, are mai multă libertate, și o femeie la fel.

– Înțelegi, șopti ea, luându-i mâna care se așezase peste a sa.

– Nimeni nu știe că ai plecat așteptând un copil?

– Tata știa. Și Marie și Nicky.

– Nu-i va spune lui Ared?

– Nu atâta timp cât relațiile dintre ei sunt așa cum sunt!

Mihai îi mângâie obrazul frumos. Nu putea să nu admire acest curaj și această putere.

– Dar aici te ofilești, frumosul meu trandafir!

– Nu am ce face...

– Oh, Isabell, nu ai ce face? Ce-mi aud urechile? Să fie asta vestita fiică a corsarului Santos? Cea care a înfruntat mările? Care m-a pus la pământ ca nici o altă femeie?

Râsul înflori în colțul gurii ei. Ochii prinseră a străluci ca zăpada înghețată de afară.

– Vino cu mine, trandafirul meu sălbatic! La Istanbul...

– Istanbul?

– Nu e Parisul, dar e plin de culoare, de arome. De viață. Și vine vara!

– Și?

– Vara va aduce schimbări în viața ta. Vei fi alături de mine, acolo. Te voi apăra...

– Un alt harem?

– Crezi că ți-aș face așa ceva? Casa mea este una europeană, ocupată de mine și de mama mea, împreună cu fiica mea adoptivă, Amina. Nu vei regreta...

– Nu?

– Jur. Te voi trata așa cum vei dori. Vei fi regina casei...

– Și mama ta?

– Mama va fi plecată mult timp. Petrece timpul la mănăstiri, rugându-se pentru odihna sufletului tatei și pentru sufletul meu păcătos și negru.

Isabell îl privi țintă.

– Să plec?

– De ce nu? Ești prizonieră în casa asta?

– Sunt un oaspete, nimic mai mult.

– Atunci vino.

– Și Șerban?

– Șerban ține la tine și vrea să te vadă fericită.

Fata se ridică. Făcu câţiva paşi, gânditoare.

– Aş putea să vin, dar vreau să fac ceva întâi...

– Ce?

– Ştii cine este vecinul lui Ştefan Andoni? Boierul Dan Neagu.

– Nu-i el cel care a plecat după Margot şi s-a întors umilit înapoi?

– Exact. Şi acum se răzbună pe Şerban, nelăsându-l să se căsătorească cu fiica lui, pe care el o iubeşti cu disperare. Pentru a-l salva de la cine ştie ce faptă necugetată, Ştefan l-a trimis la Iaşi.

– L-am întâlnit acolo!

– Boier Neagu are un fiu...

– Ştiu, Vlad. Am auzit...sunt un om informat...

– Atunci, ca un om informat ce eşti, ce spui că acest puşti vrea să intre în patul meu, cu un şantaj?

– Cum aşa?

– Vlad Neagu s-a întors din Franţa, de la studii, blestemată fie ora în care a făcut-o. Acolo, la cine ştie ce blestemat de bal m-a văzut cu Nicky şi Marie. Era şi Şerban. Adevărul e că am fost la atâtea, încât memoria nu mă mai ajută acum să-mi dau seama care era. Nu că ar avea cine ştie ce importanţă...

– Şi cu asta...

– Ameninţă să-i spună lui Neagu adevărul şi aşa el şi-ar da seama că sunt o prietenă apropiată a familiei de Clermont, pe care el îi urăşte. Şi căsătoria lui Şerban cu Liza ar fi imposibilă...

– Cum aşa?

– Ameninţă să o trimită la mănăstire!

– Acolo ameninţa şi tata că o va duce pe Margot, îşi aminti Mihai. A dat greş...

– Liza nu-i Margot, Mihai. O poate duce la mănăstire, o poate căsători cu cine ştie ce moşneag. Nu-l pot lăsa aşa pe Şerban şi să plec...

– E vina ta că el s-a îndrăgotit tocmai de fiica duşmanului?

– M-am amestecat deja, ce mai pot face?

– Şi băiatul ăsta...

– Mi-a scrie ieri. Vrea să mă vadă. De ce crezi?

– De când durează situaţia asta? se interesă el.

– Dinainte de Crăciun!

Mihai clătină din cap.

– Ar putea fugi...

– Nu cred că ar fi fericiţi pe fugă, departe de familie.

– Sau Neagu ar putea fi şantajat!

– Șerban se ocupă de asta, dar nu a găsit nimic care să poată fi folosit. Ce facem?
– Te-ai gândit că Vlad ar putea fi răspunsul?
– Cum așa?
– Neagu are mulți copii?
– Doi. Pe Liza și Vlad.
– Atunci aici e soluție. Vlad este moștenitorul lui. Ce ar face pentru a-i salva viața?
– Dumnezeule, spui ce cred eu că spui?
– De ce nu? Îl răpești, pui la cale nunta, se căsătoresc și-i dai drumul. Simplu.
Isabell se așeză pe marginea patului, gânditoare.
– Ștefan nu va accepta niciodată!
– Atunci nu-i spui. Șerban va accepta dacă o iubește, nu?
– El, da.
Mihai se apropie și el de pat.
– Îmi place că gândești așa, simplu și complicat totodată. Mihai, tu ești la fel ca mine...
– Îmi pare bine să aud asta, șopti el cu un zâmbet înfumurat, care îl făcea atrăgător și sofisticat.
– Ia copiii cu tine, du-i la Istanbul!
– Ce?
– Dacă sunt aici, ar putea fi în primejdie. Îi duci cu tine, o iei pe Rada, ea va avea grijă de ei. Pe Aziz îl țin cu mine și vă ajung din urmă.
– Isabell, nu ai mai fost pe aici...
– Margot s-a descurcat înaintea mea, nu? Și tu vei trece înainte. Lasă vorbă la hanuri, că voi veni. Plătește, îți dau eu bani...
– Lasă asta. Și dacă nu reușești?
– Atunci las totul baltă și plec după tine. Mihai, e un plan bun...
– Nu atât de bun, din moment ce viața ta este în primejdie.
– Nu sunt în primejdie. Știu să mă păzesc. Acum, plecarea ta cu copiii trebuie să fie un secret. Altfel, ar ridica suspiciuni...
– Ce nu fac eu pentru tine? întrebă el, oftând.
Peste trei ore, Mihai pleca la drum. Nu departe, numai până la Iași, la un oarecare tânăr, pentru a-i aduce la cunoștință un plan de taină. Și mâna lui Isabell luă o pană pentru a scrie un mesaj, care, spera ea, îi va merge la inimă lui Vlad Neagu.
Și avea dreptate. Răspunsul sosi imediat, într-un plin sigilat cu ceară roșie. Cuvintele lui înflăcărate o făcură să se strâmbe. Apoi aruncă hâr-

tie în sobă. O privi cum arde și se răsturnă în pat, întânzându-se ca o pisică. Prin ușa deschisă o vedea pe Rada, fredonând un cântec în arabă, care suna puțin fals. Nici asta nu o deranja. Deja se vedea la Istanbul, cunoscând oameni noi.

Dar până la Istanbul, primi cu plăcere vestea că Șerban tocmai ajunsese. Se vedea treaba că plecase în goana calului de la Iași și nu stătuse o clipă. Pașii lui pe hol o făcură să se ridice din fotoliu. Lăsă baltă cartea pe care o citea.

– Radă, du-te dincolo și vezi de copii!

Nu apucă bine femeia să plece și să închidă ușa că Șerban bătu.

– Intră!

– Am venit cât de repede am putut, Isabell. Dumnezeule, când am auzit...

– Stai jos și bea un ceai. Nu-i fierbinte dar e numai bun. Afară e frig!

– Zapada s-a dus și se înmoaie și frigul.

Bău ceaiul de-o dușcă. Apoi lăsă cana jos.

– Spune-mi că se poate face!

– Ești de acord?

– Da!

– Atunci ce pot să-ți mai spun? Mergi la preot, cere să pregătească totul pentru poimâine, la ora amiezii...

– Și tu?

– Unde-i Mihai?

– Jos. A venit cu mine. În urma noastră vin șase oameni de-ai lui. Vor trage la han...

– Perfect!

Șerban își permise să respire.

– Liza va...

– Nu-i vom spune nimic. Șerban, tot ce voi face eu, tu nu vei ști.

– Dar...

– Nici un dar. Vreau să pregătești totul cu preotul. Nimeni altul nu va ști.

– Și actele?

– Neagu și punga lui plină vor rezolva asta, zise ea, care știa ce se putea face cu punga plină. Mergi la preot, pregătești totul și cere-i să păstreze taina...

– O va păstra, ține mult la mine și știe de dragostea mea, de la spovedanie. Nu-i voi cere decât să fie acolo poimâine, pregătit.

– Foarte bine.

– Isabell, dar mâine?

Isabell se ridică. Deschise ușa și privi pe hol. Nu era nimeni. Apoi o închise.

– Nu mai pleci nicăieri. Stai acasă mâine toată ziua. Cheamă-l pe Radu Lupașcu la tine. Să stea aici cu tine toată ziua. Mihai va fi și el aici, și Ștefan.

– Și tu?

– Nu pune atâtea întrebări...

– Isabell, nu știu dacă facem bine, mai ales că tu nu vrei să-mi spui ce se întâmplă... cum l-ai putea convinge pe Neagu să...

– Am găsit un secret, unul dureros pentru el. Mihai Avram mi l-a spus. Va face ce vreau eu, dar te vreau pe tine aici...

– Și de ce nu pot ști care-i secretul?

– Pentru că am jurat lui Mihai, jurământ pe care nu-l voi încălca. Urechile lui Dan Neagu vor auzi acest secret și nimeni altul. Va veni aici și va fi de acord cu nunta ta. A doua zi te vei căsători, la amiază...

– Și el nu va fi suspicios, nu va crede că eu știu secretul?

– Ce-ți pasă ție de el? Vei fi soțul Lizei. Nu asta vrei?

El se ridică în picioare și începu să umble prin cameră.

– Știu că tu și Nicky, cu Marie, la Paris, făceați tot ce vă tăia capul, că lumea era la picioarele voastre. Știu că te furișai noaptea prin Paris, îmbrăcată în bărbat, cu barbă, perucă și arme. Dar, Isabell, aici e viața mea!

– Șerbane, crezi că aș risca? Vreau să te văd fericit...

– Dar Neagu nu te va suspecta pe tine?

Ea îl luă de mână.

– Eu voi pleca.

– Unde?

– Plec la Istanbul.

Îi zâmbi, îmbrățișându-l.

– Îți mulțumesc pentru că ai fost așa un bun prieten pentru mine, Șerbane. Acum, fugi și caută preotul...

– Da, mă duc, răspunse el, amețit.

Ieși val-vârtej pe ușă și din fugă își salută tatăl.

6.

Când Vlad Neagu puse piciorul în cabana de vânătoare a tatălui său, crezu că ajunsese în altă lume. Era cald în încăperea largă de jos. Focul ardea bine în sobă și o masă era acoperită cu o catifea roșie. Pe ea era o tavă cu mâncare caldă, care răspândea mirosuri dumnezeiești, o sticlă de vin roșu și două cupe de metal. Și o femeie. Isabell ridică capul când el intră. Purta haine bărbătești.

Surprins, înaintă. Își scoase haina și căciula. Privi în jur. În aer plutea și nu miros pe care nu-l recunoștea.

– Doamnă!

– Vlad Neagu!

Isabell se ridică și inima lui Vlad se izbi dureros de coaste, încercând să bată mai repede. Nu mai văzuse până atunci o femeie care să poarte pantaloni strânși pe picior, negri, cămașă albă cu dantelă și broderii și să arate așa. Simți gura uscându-i-se. Se apropie de ea și fata îi întinse o cupă. Bău cu sete, fără să o scape din priviri.

– Nu credeam că voi fi primit așa...

– Nu?

– Nu, șopti el. m-am temut că ar fi numai o farsă..

– Te-am mințit eu vreodată, domnule?

– Nu...

O trase în brațele lui, dar fata alunecă ca un pește. El scoase un geamăt și se întinse după ea.

– Ești așteptat acasă?

– Nu în seara asta!

– Atunci, pentru ce atâta grabă? întrebă ea, ridicând o prăjitură pe care i-o întinse. Vreau să nu ne grăbim... am așteptat atâta, gemu ea, cu prefăcută durere. Stai jos...

Greu, Vlad alunecă pe un scaun.

– Vin?

– Da, mulțumesc, răspunse el, urmărindu-i mișcările cu patimă.

– Nimeni nu știe unde suntem...

– Nu. Nici nu s-ar putea, pentru că nici eu nu am știut, dacă nu ar fi fost arabul de afară, care m-a adus aici. Unde-i?

– Aziz a plecat acasă. El e omul meu de încredere, zise ea. Face numai ce-i spun eu și nimic mai mult.

Se aplecă spre el, dându-i altă prăjitură pe care el o mâncă din mâna ei. Isabell zâmbi și gemu, ca și cum sărutările lui ar fi mișcat-o. Se ridică și o prinse de braț, pe neașteptate.

– Ce faci?

– M-am săturat de toate astea, te doresc ca un nebun de luni de zile. Crezi că slujnicele de la moșie se pot compara cu tine? Trupul ăsta...

Mâna lui o mângâie apăsat. O lipi de el. Isabell strânse din dinți și îl trase spre ea. Se învârtiră și căzură la pământ. Ultima mișcare fu tot ce avea el nevoie. Privirea i se încețoșa.

– Dragul meu, nu te simți bine?

– Ba da, gemu el, cu buzele lipite de gâtul ei. Sunt...

Ochii i se închiseră ușor și capul îi căzu pe umăr. Cu o mișcare puternică, ea îl împinse într-o parte, privindu-l cum se rostogolește pe covor. Dormea profund.

– Aziz!

Ușa se deschise larg și arabul, în hainele lui negre, intră.

– Leagă-l bine în fotoliul de colo și păzește-l. Leagă-l și la ochi...

– Da, stăpână.

– Ești sigur că nu te-a văzut nimeni, că nu ai fost urmărit?

– Nu, stăpână. Am făcut totul cum mi-ați poruncit. Am așteptat la jumătatea drumului. El era singur. I-am dat mesajul pe care el l-a citit și m-a urmat până aici. Nici suflare de om nu era pe afară, pe vremea asta.

– Și la moșie la el?

– Pustiu, stăpână.

– Foarte bine. Atunci leagă-l și stai cu el. Dimineață se va trezi, nu?

– Ați pus tot ce v-am dat în băutură?

– Da!

– Mâine dimineață, cred, zise el, scoțând o funie.

– Perfect. Dă-mi inelul și crucea de la gât...

Aziz scoase bijuteriile tânărului și i le întinse fetei.

– Barba stă bine?

Isabell își prinsese barba falsă și părul lung. Apoi își îndesă căciula de blană peste ele și își înfășură gâtul cu o blană moale și călduroasă. Își puse mănușile apoi, cu ajutorul lui Aziz, îmbrăcă haina de blană neagră.

– E bună.

– Stai cu el. Dacă auzi ceva, îi legi gura și pleci de aici. Orice ar fi, să nu te prindă pe tine, Aziz...

– Dar, stăpână...

– Viața ta aparține copiilor mei. Te vreau în viață, cu mine, la Istanbul!

– Mergem la turci?

– Da. Mâine dimineață pleacă Rada cu trăsura și cu copiii. Noi plecăm poimâine.

– Dar vor avea protecție pe drum? întrebă Aziz.

– Mihai are oamenii lui, nu te preocupa. Merg să-l văd pe Neagu mâine la amiază. Afară e frig... Dumnezeu este alături de noi...

– Cum așa, stăpâna mea?

– Frigul ne ajută, pentru că nu se cunosc urmele, pământul e încă înghețat. Ții minte, Aziz, dacă ești găsit, fugi la moșie, eu voi fi pregătită...

– Nu voi fi, zise el, sigur pe sine.

Isabell aruncă o privire spre Vlad, care dormea pe jos, legat de mâini și de picioare.

– Nu-l scăpa din ochi!

– Voi avea grijă, promise el cu o plecăciune, deschizându-i ușa.

Afară, cerul părea să se fi unit cu pământul. Și nu era decât zece seara. Strângându-și hainele în jurul trupului, Isabell își luă calul de frâu. Blestemată iarnă, își spuse, urcând în spatele armăsarului, cu ajutorul lui Aziz.

– Rămâi cu Allah, Aziz!

El o salută adânc. Și-ar fi dorit să o însoțească acasă, dar nu era posibil. Stăpâna lui era foarte încăpățânată și lui, chiar dacă se temea pentru ea, nu-i rămânea decât să asculte ordinele sale. Intră înapoi în casă și-l ridică pe necredincios de jos, aruncându-l pe o bancă de lemn. Îi legă picioarele și mâinile de mânerele ei și aruncă pe el o pătură ponosită. Apoi se așeză pe un scăunel, în fața focului, privind flăcările.

Isabell opri calul în fața unui argat care-i ieșise înainte. O durea capul, dar era atentă la fiecare mișcare. Nu coborî de pe cal.

– Chemă-l pe boier Neagu!

– Stăpânul doarme!

– Trezește-l!

Argatul o privi la lumina făcliei, descoperind un tinerel slab cu barbă și mustață. Nu i se vedeau decât ochii și nasul fin din mormanul de haine. Haina de blană îl strângea bine, protejându-l de frig.

– Du-te și spune-i că fiul lui e în pericol...

Argatul făcu trei pași și se opri.

– Cine sunteți, domnule?

– Un prieten de la Iași.

Bărbatul voinic alergă spreo intrare laterală. Isabell își liniști calul, în așteptarea lui. Privi in spatele ei, la poarta deschisă larg. Nu aveau timp să o închidă. Până Neagu ar fi dat poruncă, ea ar fi fost deja dincolo de ea. Asta dacă stătea călare.

– Tinere, cine ești?

Boierul, în cămașă de noapte albă și cu o haină groasă pe el, strânsă bine, ieși în ușă. Argatul ținea un felinar și un alt om, Ion, după cum vedea Isabell de unde era, avea un pistol în mână. Era precaut.

– Bună seara, boier Neagu!

– Nu te cunosc.

– Adevărat.

– Fiul meu! Ilie zice că este în pericol...

– Prinde!

Din zbor, Dan Neagu prinse inelul fiului său, cu un smarald. Îl recunoscu dintr-o privire. Crucea de aur urmă. O prinse și pe asta.

– Le recunoști?

– Da. Unde-i?

– Un om așa deștept...

– E mort? se înfioră boierul.

– Mort? La ce-mi folosește mort? întrebă Isabell, cu un glas schimbat, gros. E viu...

– Atunci ce vrei?

Isabell făcu un semn cu mâna.

– Vreau ca poimâine, la amiază, să-ți căsătorești fiica cu fiul lui Ștefan Andoni...

– Mai bine mort!

– Atunci mort îl vei avea, răspunse dur fata. În loc de nuntă, înmormântare. Dacă nu se căsătoresc, fiul tău va muri. Eu aștept...

– Ioane!

Sluga de încredere a lui Neagu ridică arma. Fata nu se pierdu cu firea și scoase și ea un pistol.

– Trag bine, boierule!

– Viu nu ieși de aici!

– Mor eu, moare și fiul tău. De nu mă întorc în seara asta, el moare. Corpul lui fără viața îl vei găsi la capătul satului, lângă fântână... devreme...

Mâna lui Neagu prinse arma lui Ion și o aruncă.

– Căsătorie, deci? Aici e mâna lui Șerban Andoni și a nemernicului de Ștefan. Așa-i? Ești omul lor?

– Sunt omul dreptății și ai de ales, o căsătorie sau moarte. Andoni nu știe de toate astea și, de-i spui, știi ce va urma... nici un cuvânt despre înțelegerea noastră!

– Dar cum...

– Ești deștept, boierule, găsești tu ceva să-i spui.

– Și dacă Andoni refuză nunta?

– Atunci vei avea un mort de îngropat. Seara bună, boierule...

– Care-i numele tău?

– Mi se spune Filip!

– Filip?

Isabell dădu pinteni calului, fără să se uite înapoi. Făcu un semn de rămas bun cu mâna, apoi se topi în întunericul de nepătruns. Dincolo de poarta boierului, încetini. Privi peste umăr, pentru a vedea dacă o urmăresc. Nici țipenie de om, nici un suflet rătăcit. Nici de pe lumea asta, nici de pe cealaltă. Vântul șuiera. Un fior o străbătu din cap până în picioare. Și se simți singură, departe și goală. Strânse hainele în jurul ei, oftând. Se aplecă peste grumazul calului, simțind căldura animalului. Asta o mai liniști. Cel puțin nu era singura viețuitoare în acest loc pierdut de lume.

7.

Boierul Neagu mai degrabă și-ar fi tăiat o mână decât să facă ceea ce avea să facă, dar era vorba de viața unicului său moștenitor, sângele său. Așa că ceru să-l vadă pe Ștefan, palid și distrus. Așteptă până acesta sosi, în tăcere. Boierul Andoni nu știa ce să mai creadă. Intră și-l privi cu curiozitate.

– Dane?!

– Bună ziua, Ștefane. Nu am mult timp...

– Ai ceva să-mi spui?

– Da. Fiul tău e acasă?

– E.

– Am venit să-ți spun că-s de acord cu nunta!

Ștefan deschise gura să spună ceva, dar nu reuși. O închise la loc, uimit.

– Mâine la amiază!

– Mâine?

– Așa doresc.

Ștefan se așeză.

– Cum de te-ai răzgândit?

– Trebea mea, se răsti boierul. Ești de acord?

– Da!

Șerban răspunsese din ușă.

– Fiule, cred că trebuie să discutăm despre asta!

– Tată, o vreau de soție pe Liza. Nu știu de ce boierul s-a răzgândit dar, dacă așa stau lucrurile...

– Așa stau, zise el cu o privire urâtă, care nu-i scăpă lui Șerban, dar pe care Ștefan nu o văzu. Mâine la amiază. Am vorbit cu preotul, am totul pregătit. Fiica mea își pregătește rochia și cele de trebuință. Am încredințare că nu vei refuza, boier Andoni!

Acesta îl privi cu ochii strânși.

– Nu!

– Atunci plec!

– Așa repede?

– Sunt multe de făcut, de bună seamă. Și voi trebuie să aveți multe de pregătit, mai ales că vestea a venit așa de brusc.

– Ne vom grăbi, îl asigură Șerban.

– Mâine, deci, zise Dan, ridicându-se.

Șerban înclină capul și Dan se opri în fața lui. Ochii lui erau ai unui criminal. Ar fi ucis în acea clipă dacă s-ar fi putut. Se mulțumi să salute și ieși, cu un servitor pe urmele lui.

– Ce mama dracului a fost asta?

– Tată, e nebun, de bună seamă...

– Neagu este calculat, deștept și avar. A venit aici, a aruncat propunerea și a plecat ca un nebun. Ceva se întâmplă!

– Eu nu știu nimic!

– Șerbane?!

Tânărul era complet nevinovat. Dar și Ștefan era vulpoi bătrân. Îl studie atent și clătină din cap.

– Ai mare grijă ce faci, fiule!

– Am, tată! Căsătoria e mâine...

– Mâine, da...mama ta va intra în panică...

– Îi spui tu sau o fac eu?

Ușa dinspre grădină se trânti cu zgomot. Și Mihai înjură de mama focului, susținut de Isabell. Ștefan se grăbi să-i ajute.

– Ce s-a întâmplat?

– Blestemat de frig...

- Ce are?
- A alunecat, răspunse Isabell. Cred că şi-a lovit piciorul.
- Chem doctorul...
- Ştefane, nu chema pe nimeni, nu am timp. Sunt aşteptat la Iaşi degrabă, nu pot pierde timpul...
- Dar trebuie să stai, să te vindeci!
- Nu pot!
- Dar mâine e nunta mea, domnule?
- Cum aşa, băiete, te căsătoreşti?
- Da!
- Cine e fericita logodnică despre care nu am auzit nimic?
- Liza Neagu, vecina noastră!
- Fiica lui Dan Neagu? Sper că nu-i seamănă...
- Câtuşi de puţin, domnule! râse scurt Şerban. Piciorul doare?
- Dacă-l pun jos, răspunse el. Mă vei ierta dacă nu pot rămâne la nunta ta?
- Dacă nu se poate altfel...

Mihai gemu şi se aşeză pe sofa. Isabell luă loc lângă el.

- Vei lua trăsura mea!
- Doamnă, cum aş putea...
- Trăsura mea stă degeaba, acolo. Îţi va folosi până la Iaşi, domnule. Crede-mă, nu poţi călări...
- Putem să-i oferim noi o trăsură, sugeră Ştefan.
- Nici vorbă, decise fata. Mâine e o nuntă, după cum înţeleg. Veţi avea nevoie de trăsuri. Ale mele sunt disponibile. Luaţi-le, vă rog!

Mihai îi sărută mâna.

- Vă sunt etern îndatorat!
- Nici vorbă. Aşadar, Neagu a fost de acord?
- Ciudat, dar da. S-a decis că o nuntă e ceea ce doreşte. Aşa că mâine...
- Mă voi pregăti, atunci. Mă scuzaţi, merg să văd de copii...vă puteţi descurca, domnule?
- Sigur că da.
- Îl voi ajuta eu, se oferi Şerban. Tată, vorbeşti tu cu mama despre nuntă?
- Bineînţeles. Vă las un moment...
- Nici o grijă. Bagajele mele sunt gata deja...
- Atunci voi cere să se pregătească trăsura!
- Mulţumesc.

Ştefan ieşi grăbit. Deja avea o mulţime de lucruri pe cap. Strigă o poruncă în grabă, spre un argat, care alergă să pregătească trăsura. Şi el

urcă sus, la soția sa. Irina era alături de fiica sa, cosând. Alături de ele, Raluca Lupașcu le povestea ceva dar se opri brusc când auzi ușa deschizându-se. Interesat, fratele ei, care aproape adormise încălzit de razele soarelui slab, ridică capul, sperând că Șerban se întorsese.

– Boier Ștefan, Șerban nu urcă?

– Radule, cred că mai bine ai coborî tu, Șerban are ceva să-ți spună.

Tânărul fiu al boierului Lupașcu, un băiat blond și vesel, slab, ieși grăbit. Sora lui dădu să se ridice, pentru a saluta.

– Ralucă, nu te-am văzut când ai sosit...

– Nu. Bună ziua, boier Andoni. Șerban și Ana ne-au chemat în vizită.

– Bine, bine...dacă tot sunteți toate aici, amceva să vă anunț...

– Ce e, Ștefane?

El trase aer în piept și zise:

– Mâine avem nuntă!

– Cum așa?

– Neagu tocmai a plecat. A acceptat căsătoria, dar numai dacă are loc mâine. Nu pot înțelege...

– Pentru numele lui Dumnezeu, cum pot pregăti o nuntă până mâine?

– Asta am zis și eu, dar Șerban vrea să fie mâine. Am acceptat deja.

Irina aruncă cusătura din mână și se grăbi spre ușă.

– Copiii ăștia mă vor omorî pe mine! exclamă ea, alergând afară spre bucătării. Ano, vezi de haine...se auzi din capătul holului vocea sa.

Fata se ridică.

– Dan Neagu s-a răzgândit așa, deodată?

– Da, fiica mea.

– Șerban trebuie că-i fericit.

– E!

– Atunci merg să văd de haine. Ralucă, mă ajuți?

– Da. Să mergem, trebuie să găsim hainele potrivite...

Ștefan Andoni coborî din nou. Mihai își îmbrăca haina groasă, cu blană, cu toate că afară nu era foarte frig. Șchiopăta destul de tare și se sprijinea de Șerban. Nici chiar povara aceasta nu-l făcea pe tânăr să-și piardă zâmbetul larg.

– Gata de drum?

– Da, Ștefane!

Își strânseră mâinile.

– Tinere, să ai o viață fericită ca om căsătorit. E muncă grea...

– Voi avea, grijă, domnule Avram. Drum bun!

– Mihai!

Isabell coborî scările încet şi se opri în faţa lui. Ochii ei mari erau umbriţi şi plânşi.

– Vino!

O trase într-o parte.

– E gata?

– Rada e în trăsură. Copiii au fost puşi într-un coş mare şi nimeni nu ştie ce e acolo. Să ai grijă...Adrienne şi Henry sunt inima mea, dragostea mea, Mihai...

– Voi avea grijă de ei ca şi cum ar fi copiii mei, jur!

– Atunci te las să pleci, timpul curge.

– El unde e?

– Cu Aziz, sub pază straşnică. Oamenii lui Neagu sunt afară, păzesc totul. Dar n-ai grijă, ştiu ce fac!

Îi întinse o scrisoare mare, groasă.

– Pentru Marie, dacă se întâmplă ceva.

– Nu va fi nevoie să i-l dau, spuse el, sărutându-i mâna.

Ea îl îmbrăţişă strâns.

– Mergi cu Dumnezeu!

Mihai sări în trăsură, oarecum agil. Ştefan se uită mirat la el.

– Dă-i drumul! porunci Şerban vizitiului, tocmai când Ştefan deschisese gura să întrebe ceva.

Trăsura ieşi ca o furie pe porţile casei. Şi cei trei rămaseră în uşă, privind în urma ei. În spatele lor, Radu aştepta.

– Acum putem să ne ocupăm de treburile noastre?

– De bună seamă, zise Şerban. Isabell, tată, ne scuzaţi...

– Desigur.

– Doamnă!

Radu o salută cu o mişcare a capului, apoi îi întoarse spatele, urcând la etaj pe urmele prietenului său.

– Cum de unchiul Dan s-a răzgândit? Ştiu că a venit la noi acum vreo două săptămâni, blestemându-te. Din vina ta, Liza adoarme cu lacrimi în ochi, zicea el.

– Din vina mea? E vina lui!

– E ciudat. Ai ceva de-a face cu asta?

– Nu am nimic de-a face cu asta. Nu am văzut-o pe Liza de mult timp. Am primit un mesaj de la ea acum trei săptămâni. Nimic altceva...

– Sper să nu fie un joc de-al lui!

– Vreau să am încredere, zise Şerban, deschizându uşa camerei sale.

– Şi eu la fel. Deci, ce facem acum?

– Vedem dacă am haine potrivite. Şi apoi mergem să vedem dacă la biserică s-au făcut pregătirile...

8.

În timpul scurt pe care-l avusese, Irina pregătise tot ce putuse. Mâncarea era din prisos, băutura curgea şi casa era curată. Invitaţii erau destui, cu toate că, dacă s-ar fi avut mai mult timp, casa ar fi fost plină ochi. Aşa, erau numai vecinii cu copiii lor şi rudele care putuseră să ajungă. Ştefan trimisese slugile prin zonă, să anunţe că a doua zi era nunta. Mai mult din curiozitate veniseră. Toţi se întrebau cum de nunta se făcea aşa de repede.

Isabell se apropie de Şerban:

– Şerbane, rămas bun!

– Pleci acum?

– Da.

– De ce?

– Ascultă-mă! Orice se va spune, tu nu ai ştiut nimic. Nu ai făcut nimic. Şi Liza este soţia ta!

Îl îmbrăţişă.

– Nu spune la nimeni nimic, că plec. Rămâi cu bine!

– Te voi mai revedea?

– Dacă treci vreodată prin Istanbul, opreşte-te la Mihai Avram... poate voi fi mai acolo...

– Aşa voi face. Mergi cu bine!

Isabell se strecură printre invitaţi. Urcă sus şi, peste un sfert de oră, scăpată de rochia grea, purta haine bărbăteşti, barbă, perucă, căciulă. Îşi strânse haina şi luă sabia. Avea un pumnal la brâu şi pistolul pregătit. Îşi luă sacul de piele în care avea câteva lucruri şi coborî pe scara de la bucătărie. Ieşi în holul mic din spate şi apoi se strecură afară.

Calul ei era pregătit. Îl luă de frâu şi-l trase spre grădină. Nu avea să iasă pe poarta principală, acolo unde Neagu supraveghea totul. Dădu pinteni calului şi tăie câmpul spre moşia lui Neagu. Întoarse capul. Nu era nimeni în urma sa.

Cabana părea părăsită. Nu ieşea fum. Nu se auzea nimic. Fata descălecă şi intră.

– Aziz!

– Stăpână!

Bărbatul îi făcu o plecăciune.
– Ți-a dat bătaie de cap ieri?
– Nu prea. I-am dat mâncare și apă, dar nu l-am dezlegat la ochi. A vrut să mă cumpere...
– De bună seamă. Îi voi desface legătoarea...
– Dar...
– Nu mai contează. Plecăm. Du-te și vezi de cai.
Aziz ieși. Și fata se lăsă în genunchi alături de Vlad. Aziz îl legase de bancă. Îi scoase legătura de la ochi și de la gură.
– Bună ziua!
– Cine dracu ești tu? Ce vreți de la mine?
– Ești așa supărat...râse fata. Își scoase căciula.
– Ce ai făcut cu Isabell? răcni el.
– Isabell? zâmbi ea subțire. A murit...
– Te voi ucide. Ce vrei de la mine?
– Deja am luat ce voiam de la tine, băiete. Uită-te la mine!
Îl prinse de față, puternic, și se uită în ochii lui.
– Nu mă recunoști?
– Isabell?
Ea îi dădu drumul și se ridică din nou.
– Caii sunt gata! anunță Aziz.
– Domnule Neagu, a fost o plăcere să vă cunosc, dar drumurile noastre se despart aici. Sper să nu te mai văd vreodată!
– Voi muri aici, așa...
– Drept.
– Vrei să mă ucizi? Ești nebună?
Isabell se apropie de el, așezându-și la loc căciula. Scoase pumnalul și-l plimbă pe gâtul lui, privindu-i ochii înfricoșați. Cu o mișcare bruscă, tăie legăturile de la mâini.
– Ești un copil!
Înainte ca el să se miște, ei erau plecați. Ușa rămăsese larg deschisă. Vlad își desfăcu picioarele și, dând să se ridice, căzu la pământ. Îl durea fiecare os din corp, fiecare mușchi. În genunchi, se târî spre locul unde îi era aruncată haina. O îmbrăcă, dârdâind de frig. Își îndesă căciula pe cap. Apoi ieși afară. Nu era foarte frig, dar cunoscuse el și primăveri mai calde. Privi în jur. Calul lui dispăruse. Evident. Isabell, ticăloasa, nu avea să-l lase să ajungă prea repede acasă. Voia să-l mai chinuie.
O luă la fugă spre casă. Dar se opri numai după o sută de metri. Respirând greu, căzu la pământ. Îi era sete și foame. Picioarele îi erau înțepate

de mii de săgeți dureroase, dar nu se lăsă. Se ridică din nou. Tăie pădurea, prin locuri cunoscute de el.

Când văzu casa în fața sa, căzu la pământ și zise o rugăciune scurtă.

- Ajutor!

Strigătul lui făcu să iasă un argat. Acesta nu-l recunoscu.

- Pleacă, cerșetorule!

- Am să-ți iau pielea de pe tine, țăran prost ce ești! Sunt eu, Vlad!

- Stăpâne!

Țăranul îl ridică și îl ajută să se îndrepte spre casă.

- Unde-i toată lumea?

- Boierul abia s-a întors, răspunse el. De la nuntă...

- Ce dracu de nuntă? Tatei îi arde de nunți când eu sunt răpit?

Intră în casă, aproape plângând când simți căldura binefăcătoare.

- Tată!

Ecoul îi purtă vocea prin toate ungherele. Și Neagu apăru, alergând. Se opri brusc. Îl privi atent, văzu că era întreg, apoi îl strânse la piept. Dar nu mult timp. Se depărtă și, sub privire uluite ale soției sale, își lovi fiul peste față cu putere. Vlad alunecă pe jos.

- Cum poți fi atât de idiot încât să te lași răpit? De nimic nu ești în stare, în afară de aventuri cu servitoarele?

- Tată, ce ai pățit?

- Ce am pățit? Tot el întreabă, drace!

- Sora ta s-a căsătorit azi cu Șerban, zise Margareta, încet.

- Cuum?!

Neagu îl ridică de jos și-l aruncă pe un scaun.

- Știi că răpitorii au pus condiția asta ca să te elibereze?

- Ce condiție?

- Sora ta să devină soția lui Andoni. Și așa a fost.

- Dar de ce Isabell ar fi vrut ca ei să se căsătorească?

- Ce legătură are doamna Deveraux?

- Ea m-a răpit, m-a ținut legat în cabana noastră de vânătoare până azi. Arabul ăla al ei m-a păzit...

Neagu se prinse cu mâinile de cap. Strigătul lui nu era uman. Părea un urs rănit de moarte. Lovi cu pumnul în perete și aruncă o frumoasă vază de perete.

- Târfa ne-a înșelat în tot acest timp!

- Da.

- Ce căutai la cabană? întrebă el, neobișnuit de calm.

- M-a chemat acolo... eu și ea...

– Nu mai spune nimic! Nu vreau să mai aud! Trădat! Am fost trădat!

– Tată, era o femeie! O simplă femeie, așa am crezut. Ce ar fi putut face?

– A făcut.

– Așa e, acum îmi dau seama. Dar eu am crezut că este numai o domnișoară care a fugit din Franța pentru că a călcat strâmb pe la curte!

– Curte? Nu-i din Marsilia?

– Nu știu.

– Vlade, dacă nu-mi spui tot acum, te ucid cu mâinile mele...

– Este protejata lui Robert de Clermont...

Neagu se albi la față. Inima încetă să-i mai bată și se prăbuși ca mort pe podea. Margareta începu să strige, îngrozită. Vlad se lăsă alături de tatăl lui, căutându-i inima, pentru a vedea dacă mai bate. Slugile dădură năvală.

CAPITOLUL IV

1.

De la fereastra camerei sale, în apartamentul scump, pus la dispoziția sa de către Mihai, se deschidea capitala unui imperiu. Ochii ei erau mirați și curioși, dar încerca să o ascundă. Istanbulul o fascina, o mira și o îmbia. Parcă și-ar fi dorit să poată umbla pe străzile înguste, să intre în tavernele pline de tot felul de oameni sau să intre în magnificele clădiri. Dar nu putea să o facă. Nu încă! se gândi ea.

Dar acum nu putea decât să privească minaretele care înfruntau cerul. Se lăsa întunericul, soarele era aproape dus. În lumina lui, clădirile păreau aurite. Din vârful unui minaret se auzi glasul puternic al preoților lui Allah.

Acest sunet nu-i era necunoscut, se auzea și la Alger. Poate nu exact la fel ca aici, dar...

– Termină, Algerul e departe!

Întoarse spatele orașului și se îndreptă spre singura și adevărata ei comoară. Pe patul mare, printre pernele colorate, erau doi copii, adormiți unul alături de celălalt. Cine ar fi crezut că avea să aibă gemeni?

– Stăpână, camera copiilor e gata!

– Nu sunt frumoși?!

– Nu, zise Rada, venind mai aproape. Sunt minunați.

Isabell îi studie atent. Când se uita la ei, parcă nu mai reușea să-și desprindă privirea.

– Henry e numai ochi și Adrienne e ca o rază de lumină, nu?

– Cum ar putea fi altfel? șopti Rada, atentă să nu le deranjeze somnul dulce.

Cu greu Isabell se depărtă de copii. Trecu în camera alăturată.

– Nu vreau ca altcineva să se atingă de ei, ai înțeles?

– Da, stăpână! zise ea. Nimeni nu se va apropia de ei, dar...

– Ce e?

– Nici chiar domnul Mihai? întrebă ea în șoaptă.

– El nu le-ar face rău copiilor și ține la ei, dar mă refer la celelalte slugi. Nu știu ce fel de oameni sunt și nu am încredere decât în tine și în Aziz!

– Îi voi păzi cu viața!

Isabell dădu din cap, mulțumită. Rada era ajutorul ei, sprijinul ei, dar și trecutul ei. Cu toate că o certa, fata aducea vorba uneori de Ared și asta nu făcea decât să o supere.

– Ești instalată, draga mea?

– Da!

Mihai intră pe ușa deschisă și zâmbi larg.

– Atunci vino, vreau să ți-o prezint pe fiica mea!

Îi luă brațul și o luă pe holul principal, spre partea opusă a casei.

– Camerele ei sunt în partea asta a casei, tocmai pentru ca nimeni să nu o deranjeze, explică el. Ea este o musulmană, la urma urmei!

– Da? Ai crescut-o în religia părinților?

– A fost alegerea sa, eu nu am forțat-o. Așa a decis ea, cu toate că era abia un copil. Dar și eu sunt acum un musulman, cu toate că nu unul adevărat!

– Numai cu numele? întrebă ea.

– Nu, nu e așa. Încerc să respect Coranul, să-l înțeleg și să fac ce-i drept. Dar asta nu înseamnă că am uitat trecutul. Și chiar dacă ar fi așa, mama mea mi-ar aduce aminte încontinuu de acest lucru!

– Ea trăiește aici?

– Nu mereu. Are apartamentele sale aici, bineînțeles, dar stă puțin. Preferă mănăstirea decât această casă păcătoasă în care trăiește propiul ei fiu, cea mai mare dezamăgire a sa!

– Nu te-a iertat pentru că ai trecut la o altă religie?

– Mama nu mă va ierta niciodată, lămuri el, ridicând mâna pentru a bate într-o ușă dublă, închisă.

Isabell mai avea o grămadă de întrebări pe care să i le pună, dar nu reuși. Ușa se deschise și o slujnică slabă se feri din calea lor.

Casa lui Mihai nu se deosebea de casa unui nobil francez, mare, spațioasă, cu lemn, marmură și mobilă europeană. Ici și colo erau aruncate lucruri care le deosebeau. Pernele, draperiile bogate, mesele mici și divanele colorate. Dar camerele Aminei erau total diferite. Pentru o clipă, Isabell avu sentimentul că mai fusese aici. Îi aducea aminte de haremul lui Ared.

Camera în care intraseră era mare, largă, cu ferestre închise, care dădeau spre mare. Erau acolo trei divane mari, câteva mese și perne aranjate cu grijă. Lângă ferestre erau flori în vase albastre și câțiva copaci pitici în suporturi de lemn și metal. Ușile, atât într-o parte cât și-n alta, erau deschise.

– Amina!

Fata ieși în fugă, dar se opri la vederea Isabellei. Se uită la ea cu curiozitate. Deosebirile dintre ele erau clare. Fata avea un păr lung, negru ca pana corbului, lăsat liber pe spate. Purta șalvari largi din mătase verde deschis și o bluză neagră, scurtă. Peste acestea avea o haină transparentă, lungă și cu broderii bogate la mâneci și jos. Nu avea multe bijuterii. O pereche de cercei cu smaralde, câteva brățări și un lanț de aur cu pietre prețioase.

Aceste haine o făceau să pară o femeie din harem, dar felul în care se uita și în care stătea demonstrau contrariul. Avea ochii alungiți, de culoarea alunei, cu nasul mic și fin. Buzele pline erau colorate cu roșu palid. Era mică de înălțime, mai mică decât Isabell.

– Draga mea fiică, aceasta este Isabell, o prietenă de departe!

Fata se apropie cu un pas lin și elegant. Se uită la hainele Isabellei și zâmbi.

– Cred că îți este cald!

– Așa e, răspunse Isabell, în franceză. Vorbești limba mea?!

– Tatăl meu a insistat să învăț această limbă și multe alte lucruri. Tu de unde ești?

– Din Franța, răspunse Isabell.

– Da?! exclamă fata deodată. Atunci poate poți să-mi povestești...

– Amina, Isabell abia a sosit, este obosită și are nevoie de odihnă. Cred că este destul timp pentru a-ți povesti tot ceea ce vrei să știi!

– Da! zise ea repede.

Isabell însă nu era mulțumită. Nu-i plăcese tonul serios și aspru a lui Mihai.

– O ții închisă aici? întrebă ea.

– Și dacă ar fi așa?

– Atunci ți-aș spune că nu e drept, zise fata tăios.

– Amina poate ieși când dorește, însoțită, bineînțeles. Iar în casa asta este liberă să facă tot ce dorește!

– Atunci, te aștept în seara asta la mine, pentru a-ți prezenta pe copiii mei! decise Isabell direct.

– Copii? întrebă uimită Amina.

– Isabell a născut nu demult doi copii frumoşi, explică Mihai. Acum trebuie să mergem, draga mea, trebuie să te odihneşti!

Isabell strânse mâna Aminei şi ieşi la braţul lui Mihai. Merseră în tăcere şi abia în faţa uşilor apartamentelor sale Isabell se opri.

– Amina o să fie o bună prietenă!

– Sper să fie aşa! îi răspunse Mihai. Acum te las, am câteva lucruri de aranjat...

– Du-te, eu voi fi bine!

– Dacă ai nevoie de ceva, de orice, nu trebuie decât să-i ceri lui Ibrahim!

Isabell îl cunoscuse pe servitorul personal al lui Mihai atunci când ajunsese. Era un turc înalt, foarte slab şi cu o privire indiferentă. O salutase adânc şi ea găsise că era rece şi alunecos ca un peşte.

Mihai depuse un sărut respectuos pe mâna ei şi se retrase.

2.

Să se simtă atinsă de laude, de complimente sau invidia femeilor care, în alte condiţii, ar fi sfâşiat-o cu dinţii, ca animalele sălbatice, era un nou fel de viaţă. Şi nicidecum neplăcut. Vedea privirile bărbaţilor pline de ea, adorându-i mersul legănat şi ochii întorşi, ascunşi de gene dese. Niciodată nu crezuse că buzele colorate şi ochii desenaţi discret cu negru ar fi putut câştiga inimile aşa uşor. Şi nici că va putea trece aşa de uşor peste ele.

Nici unul dintre acei bărbaţi, căsătoriţi sau liberi ca pasărea cerului, nu o atrăgea, nu o mira sau surprindea. Nimic nu era nou sau ciudat, atrăgător sau seducător. Nici un comentariu nu o atingea. Nici o privire nu o făcea să se ruşineze sau să plece capul.

Putea să stea alături de ei, să guste vinul dulce sau băuturile mai tari. Statutul de văduvă i se potrivea ca o mănuşă. Şi petrecerea olandezului Van Olden era un succes. Lumânările ardeau cu putere, transformând crudul întuneric al orelor târzii în zi.

Din locul unde se afla, îl vedea pe Mihai discutând aprins cu un bărbat îmbrăcat în strai musulman. Nu-l mai văzuse şi nu avea habar cine era. Decise că era momentul să afle, când în faţa sa apăru prinţul Krilov. Puţin lipsi să nu se lovească de el.

– Pentru numele lui Dumnezeu, prinţe, m-aţi speriat!

– Îmi cer iertare pentru graba mea, zise el, înclinând capul spre ea.

Prinţul Alexei Krilov era un bărbat mai înalt decât ea, cu o înfăţişare atrăgătoare pentru cele mai multe femei. Era trecut de treizeci de ani, poate chiar se apropia de patruzeci, era văduv, cu un copil de vreo zece ani pe care nu-l adusese cu el la Istanbul. Era singur, numai cu o mână de oameni şi venise ca reprezentant al ţării sale la Poarta otomană.

– Vă văd mai strălucitoare azi, doamnă Deveraux!

– Complimentele domniei voastre mă încântă, prinţe.

– V-am aşteptat ieri...

– Nu am putut veni la petrecerea domnului de Willfort!

– Aşa am auzit, lucru care m-a supărat...

– Înălţimea voastră, am avut o indispoziţie. Sigur nu aţi fi vrut să vin şi să mă îmbolnăvesc apoi...

– Cum să fi vrut asta? Numai că...clipele pe care le petrec cu voi, doamna mea, sunt atât de deosebite, încât aş vrea să vă am alături în fiecare clipă...

Declaraţia lui directă o surprinse.

– Cum aşa?

– Veniţi...

O trase spre grădina mică a casei. Acolo, sub un copac în floare, se opri.

– Este prea devreme pentru a vă spune că vă iubesc?

Isabell încetă să mai respire. Pentru a se aduna, îi întoarse spatele. Ştia că el nu se mişcase din loc.

– Nu spuneţi nimic?

– Nu pot...

– Cum aşa? Este altcineva?

Ea se întoarse fulgerător şi el, pentru câteva clipe, văzu adevărata ei faţă. Puternică, fără zâmbet fals şi dulceaţă ireală. O femeie care nu s-ar fi dat înapoi de la nimic.

– Nu acum...

Înainte ca el să o poată opri, ea alergă înăuntru. Îl găsi pe Mihai şi, în câteva clipe, era plecată de acolo. Se trânti în trăsură, respirând greu din pricina corsetului.

– Vreau să-l văd azi!

– Nu cred că se poate! zise Mihai.

– Am spus azi, Mihai! Trimite pe cineva la el, vreau să-l văd şi e pentru binele lui...

– Ce ţi-a spus?

– Prinţul este nerăbdător! zise ea.

– Ce vrea să însemne asta? întrebă el şi, cum ea nu-i răspundea, o trase aproape de el: Ce a zis?

– Mă doare! se plânse ea.

– Oare? întrebă el, aproape de urechea ei. Sau n-ai învăţat cum trebuie să te porţi cu bărbaţii? Ai văzut că lacrimile şi aparenta lipsă de putere pot trece lesne peste inimile bărbaţilor, nu?

– Cum îndrăzneşti...

Dar el nu o lăsă să termine. O prinse în braţele sale şi o sărută ca un apucat, de parcă era nebun de dragoste pentru ea. Nu o lăsă să-i scape din braţe, buzele ei devenind singurul lui reper. Fără sărutările ei, el ar fi murit. Nu avea nici o îndoială în această privinţă.

– Mihai! suspină ea, când el reuşi să se tragă înapoi.

Ochii ei mari şi întunecaţi îl priveau uimiţi. Apoi se aruncă ea spre el, împletindu-şi mâinile pe după gâtul lui. El putea să o ajute. Şi nu numai pentru a o scoate din plictiseala în care trăia de luni de zile. Putea să o ajute să înceapă din nou, aşa cum promisese.

– Dacă te atinge cu un deget, îl ucid! ameninţă el, în părul ei.

– Nu vei face nimic, pentru că prinţul este un bărbat important. Şi nu mă va atinge!

El o sărută din nou, posesiv. Dar trăsura se opri şi le distruse cele câteva clipe de singurătate.

– Aş fi vrut să stau în partea cealaltă a oraşului! zise el, cu ciudă, ajutând-o să coboare.

– Oare? râse ea şi intră la braţul lui între zidurile casei, luminate de făclii.

Dar nu departe. În camera de primire, pe o sofa colorată, stăteau două femei. Una dreaptă ca un băţ, cu privirea aprigă, cu ochii mici şi umbriţi de gene groase. Purta haine negre şi avea părul acoperit. Alături de ea, o doamnă roşie la faţă, cu ochii iscoditori, îi cerceta. Era mai grasă, cu chipul ca o lună şi părul foarte deschis la culoare. Hainele ei mai aveau şi câteva pete de culoare.

– Mamă! exclamă Mihai, oprindu-se brusc.

– Ai sosit, în sfârşit! zise femeia slabă pe un ton de reproş. Te aştept de două ore...

– Am fost la o petrecere! lămuri el înaintând spre ea, cam fără chef.

– Şi ea cine e?

Isabell veni şi ea mai aproape. Sosise şi doamna casei, îşi spuse fata, studiind-o atent pe cea care fusese doamna Moldovei, mama vitregă a lui Margot. Alberta Avram.

- Doamna Isabell Deveraux este o cunoştinţă foarte apropiată care îmi este oaspete, mamă. Isabell, mama mea, Alberta, văduvă Avram!

Isabell mai făcu un pas şi se lăsă într-o plecăciune adâncă, foarte elegantă şi demnă. Înclină capul în semn de respect şi apoi se ridică. Dar se vedea foarte bine că femeia nu era mulţumită de acest salut. Totuşi, salută şi ea din cap, rece.

- Doamna este însoţitoarea mamei mele, doamna Maria Stavros.

Cealaltă doamnă salută şi ea, din spatele Albertei.

- Cum de nu ai urcat în apartamentele tale?

- Nemernicul acela de servitor al tău, Ibrahim, a refuzat să mă asculte! se plânse ea.

- Nu se poate!

- Ba asta a făcut, zise ea tare.

Mihai strânse ochii, cu neîncredere. Ibrahim era cel mai eficient om al său. Şi nu era prost.

- Îl voi chema, pentru a lămuri această problemă!

- Să-l pedepseşti!

- Voi vedea, zise el, fără a da un răspuns clar.

Femeia păru pentru câteva clipe satisfăcută. Apoi se întoarse din nou spre fiul ei.

- Şi doamna va sta mult în casa asta?

- Nu...

- Da! zise tare Mihai. Doamna şi fiii ei vor sta aici atât cât vor dori.

- Fii? Ai copii?

Isabell văzu o uşă care dădea spre inima femeii.

- Am doi copii, gemeni, de câteva luni!

- Şi tatăl?

- Destul, mamă, cu aceste întrebări indiscrete despre viaţa doamnei. Acum, cred că mai bine ar fi să te retragi în camerele tale!

- Da, poate ar fi mai bine! spuse ea şi, mândră, ieşi.

Cei doi rămaseră privind după ea.

- E o femeie nefericită şi dură! zise Isabell, fiind cele mai blânde cuvinte pe care le găsise.

- E mult mai mult decât atât. Dar nu te preocupa, nu are ce să-ţi facă. Eu te voi proteja!

- Mihai, eu nu am nevoie de protecţie împotriva unei femeie ca ea, zise fata, aşezându-se. Sunt lucruri mult mai importante...

- Aşa e. Ibrahim! strigă el.

Bărbatul aştepta chemarea stăpânului pentru că fu acolo imediat. Se înclină şi rămase în tăcere.

– De ce mama mea nu a fost ascultată?

– Stăpâne!

– E mama mea, ştii asta, şi atunci când vine aici, este servită aşa cum doreşte! preciză Mihai.

– Aşa este, stăpâne, dar doamna Alberta a...

– Ce a făcut?

– Ordinele voastre sunt clare. În lipsa voastră eu ascult ordinele domnişoarei Amina şi pe cele ale doamnei Isabell. Doamna Alberta nu m-a lăsat să o chem pe domnişoara Amina, numind-o...

– Cum i-a spus?

– Fiica diavolului!

Mihai îşi pierdu culoarea din obraji. Pentru a se calma, strânse pumnii. Era nebună, mama lui era nebună, nu mai judeca limpede.

– Nu m-a lăsat să o chem, aşa că am aşteptat să vă întoarceţi. De altfel, nu am vrut ca doamna să o insulte pe domnişoara Amina şi de asta nu am informat-o de prezenţa doamnei în această casă!

– Ai făcut bine, te poţi retrage!

– Da, stăpâne!

– Ibrahim!

– Da, stăpâne?

– Mulţumesc pentru felul în care te-ai descurcat în această situaţie grea pentru oricine!

Servitorul se înclină şi se retrase.

– Linişteşte-te! şopti Isabell.

– Cum poate spune aşa ceva?

– Mama ta nu ştie ce spune, nu te mai gândi la asta. E mai bine că Amina nu a auzit ce s-a întâmplat.

Mihai se întoarse spre ea. Apoi, fără nici un cuvânt, o strânse în braţe. Peste două ore, în puterea nopţii, cei doi ieşeau pe jos din casa lui Mihai. Fata se îmbrăcase în bărbat, un vechi truc folosit de Margot în călătoriile ei. Peste un sfert de ceas bătură la o uşă. Le deschise un sclav negru cu capul acoperit şi îi conduse pe un hol rece spre o cameră ascunsă sub pământ. Acolo, pe o sofa simplă, stătea un bărbat. Avea în jur de cincizeci de ani şi era foarte prezentabil. Un turban negru îi acoperea părul uşor încărunţit şi hainele lui, cu toate că simple, erau din cel mai fin brocart. La vederea lor, zâmbi.

– Mesajul era urgent!

– Mărite vizir!

Isabell înclină din cap, simplu. Marele vizir al sultanului Mustafa, Fatih, o privi în ochi. Şi ea nu plecă capul, cu curaj.

– Luaţi loc! zise el în turceşte.

Se aşezară în faţa lui.

– Deci? întrebă el direct în arabă, limbă pe care Isabell o înţelegea şi o vorbea cu uşurinţă, spre diferenţă de turcă, care era o limbă nouă pentru ea.

– Prinţul a căzut! anunţă ea. Ultimele veşti au ajuns la urechea lui...

– Sunt încântat! mărturisi Fatih. Planul merge...

– Merge, dar eu sunt în gura leului, spuse fata. El s-a îndrăgostit de mine, parcă e nebun. Şi bărbaţii sunt periculoşi...

– Poate doreşte o căsătorie!

– Nu voi accepta!

– Şi aveţi ceva de protestat? Este un bărbat atrăgător, foarte bogat şi bine văzut la curtea Rusiei!

– Mărite vizir, ce spui? Nu asta ne era învoiala...

– Mihai, crezi că doamna va găsi un alt soţ la fel de puternic? O femeie trebuie să ştie care-i sunt nevoile...

– Destul, strigă fata, tăios, scoasă din sărite. V-am ajutat, l-am făcut să-şi piardă capul pentru mine şi i-am spus lucruri false, pentru care mi-aş putea pierde eu capul. Acum s-a terminat, domnule!

– Domnule?

– Nu sunt musulmană, nu am de ce să vă vorbesc folosind titlurile voastre. O fac în felul meu, domnule. Şi vă spun că nu voi face ceea ce propuneţi!

– Oare? întrebă el, fără să-şi piardă privirea amuzată.

– Nu mă voi căsători cu prinţul.

– Aşa?

– Nu o pot face, domnule, pentru că sunt deja căsătorită.

– Cum aşa? Credeam că sunteţi văduvă! Aţi minţit?

– Am făcut-o, da.

– Şi unde este soţul vostru, doamna mea? întrebă vizirul, aplecându-se în faţă, curios.

– Cred că este în Alger.

Ochii vizirului se îngustară.

– Care este numele acestui soţ...

– Ared el Selim, mărite vizir.

– El Selim? Fiul negustorului din Alger? Un musulman?

– El!
– Mihai?!
– E adevărat!
Isabell îl privi mândră.
– Ai fugit din haremul lui cu Mihai? întrebă el, încet.
– Nu, nu am fugit cu Mihai, m-am întors la casa tatălui meu, apoi am plecat în Moldova și m-am întâlnit întâmplător cu Mihai. Acesta este adevărul, mărite vizir.
– Și copiii?
– Sunt ai soțului meu, răspunse ea.
– Mărite vizir, începu Mihai.
– Destul! se răsti acesta, ridicându-se. Am fost înșelat...
– Cu ce?
– Sunteți o femeie a unui drept credincios, chiar dacă sunteți europeană. Și pe deasupra, căsătorită!
– Cu forța, da. Și v-am ajutat, deși nu aș fi avut de ce. Am făcut-o cu prințul, l-am sedus, așa cum mi-ați cerut. L-am încântat și am aflat de la el ce planuri are țarina lui. Acum nu mai sunt omul vostru de încredere?
– Nu!
– Atunci voi pleca.
Vizirul ridică mâna și patru ieniceri blocară ușa.
– Mihai, pleacă!
– Dar...
Un nou semn și Mihai fu scos afară din încăpere. Isabell rămase singură cu vizirul.
– Ce veți face acum?
– Aș putea să te trimit acasă!
– La ce ar folosi?
– Ai fi alături de soțul tău, așa cum cere legea noastră. Sau măcar ai ajunge acolo, pentru a fi pedepsită de el, pentru că ai plecat din casa lui, cu doi copii pe drum...
– Ared m-a lăsat să plec!
– Oare? Așa să fie?
Isabell îl înfruntă din priviri. Și nu cedă când ochii lui iscoditori o cercetară.
– Stai jos, doamnă, și gustă aceste migdale...
Isabell se așeză și luă o migdală.
– Să fie otravă în ele, mare vizir?

– De ce să ucid un astfel de fluture rar? râse el scurt. Am vrut să rămân singur cu tine, trandafirul meu, pentru că Mihai te privește prea des și prea posesiv. Și să mă bucur de compania ta...

– Cum așa?

– Păi, mă uimești, trandafir sălbatic, mă uimești și mă atragi...dar șterge-ți zâmbetul de pe chip, nu voi cădea în plasa întinsă de tine...

– Care plasă?

– Oh, ești foarte pricepută. Jumătate din oamenii mei nu-ți ajung la degetul mic.

– Nu știu dacă să mă bucur sau să vă plâng de milă!

Râsul vizirului alunecă în încăpere. Părea să nu reușească să se mai oprească. După un timp însă, se liniști. Închise ochii și, când îi deschise, era din nou omul serios și atent.

– Acum să discutăm cu adevărul în mână, zise el. Ne-ai ajutat în unele privințe...

– Am făcut-o!

– Și ai fost plătită pentru asta.

– Am fost plătită.

– Vrei să te retragi acum?

– Ce aș mai putea face?

– Ai putea să asculți, dacă ai fi mereu alături de el. Un lucru vreau de la tine!

– Ascult!

– Dar nu ai acceptat!

– Prefer să știu întâi în ce mă bag, mărturisi ea, gustând o migdală, ca dovadă a bunăvoinței sale. Foarte bune!

– Îți voi trimite mâine în dar astfel de bunătăți. Vreau să știu cine este omul care susură la urechea prințului planurile noastre...

– Pentru numele lui Dumnezeu, asta e sinucidere! exclamă ea, aproape înecându-se.

– Nu neg că este din calea-afară de periculos. Dar vreau să știu cine e. Știu că e unul de-ai noștri, un musulman.

– Aveți vreo bănuială, orice?

– Am cinci nume. Dar toate sunt ale unor oameni influenți în imperiu și nu pot risca să-i suprim, fără să-mi ridic în cap toată suflarea otomană. Înlăturarea unuia ar fi floare la ureche și m-ar ajuta mult...

– Să conduceți un imperiu?

– De ce nu?

– Şi de ce nu aţi încredinţat această taină unui om apropiat vouă? Sau lui Mihai, care este un vechi...

– Pentru că nu am încredere deplină în ei. De asta vreau să nu-i spui lui Avram aceste lucruri!

– Şi dacă o fac?

Vizirul se lăsă pe perne şi-i aruncă un medalion. Fata îl prinse.

– Doamne!

– Copiii voştri, mi s-a spus, sunt cu adevărat frumoşi. Sănătoşi. Acest medalion, o piatră preţioasă, aparţine fetei, nu?

– Da. Rubinul pentru Adrienne şi smaraldul pentru Henry...

– Fă asta pentru mine, doamnă, şi vei avea destule pietre pentru a-i acoperi... ştiu să fiu foarte darnic cu cei care mă ajută şi foarte dur cu cei care-mi vor moartea. Din care categorie vrei să faci parte?

– Nu prea am opţiuni...

– Mereu avem opţiuni, depinde de noi ce alegem.

– Vă voi ajuta!

Isabell ascunse piatră în buzunar şi se ridică.

– Voi căuta şi voi cerceta. Când voi afla, trandafirul vostru va trimite vorbă...

– Voi aştepta nerăbdător!

Isabell ieşi în stradă. Fără să fie frig, strânse haina pe trupul ei slab. Mihai ieşi din întuneric.

– Ce ţi-a făcut?

– Nu te preocupa, mă va plăti mai bine.

– Dar ce ţi-a cerut să faci?

– Să stau alături de prinţ şi să aflu ce veşti primeşte din Rusia.

– Ştie ce veşti primeşte!

– Ştie ce scrie în scrisorile oficiale, nu în cele secrete, în mesajele ascunse. Vrea ca eu să fiu pe aproape când le va citi...

– Este riscant!

– Este, dar vreau să o fac pentru plată. Voi avea destul pentru a-mi cumpăra o insulă, dacă asta vreau.

– Isabell...

– Mihai, vreau să mă întorc acasă puternică şi bogată. Destul de bogată pentru a-i împrumuta bani regelui, dacă-mi va cere. Nu te preocupa!

– Istanbulul te-a schimbat!

– Viaţa m-a schimbat. Acum să mergem acasă, mi-e frig...

O luă pe jos, înainte. Mihai se grăbi să o ajungă, cu mâna pe sabie.

3.

Prințul se opri lângă o bancă străjuită de o tufă de trandafiri roșii, parfumați.

– Să luăm loc aici, este mai retras, doamnă Kazanikys!

– Da!

Elena se așeză pe bancă și prințul Krilov se așeză alături.

– Înălțimea voastră poate vorbi acum, fără griji...

– Sunt îngrozit, speriat...

– Cum așa?

– Am atâtea griji pe cap, doamnă, problemele mă apasă și eu nu pot gândi limpede...

– Să nu fiți bolnav, murmură ea, cu o voce aparent speriată.

– Nu, sunt sănătos, mereu am fost. Dar inima mă doare, doamnă Elena!

Elena suspină adânc.

– Nu pot trăi fără ea, departe de ea...

– Cine să fie cea care v-a fermecat?

– Nu ați văzut nimic? Inima domniei voastre, inimă de femeie nu a văzut nimic?

– Păi...

– Ea e, trandafirul...

– Protejata lui Mihai Avram? exclamă Elena, cu un surâs larg.

– Ea, sări rusul Alexei Krilov. Nu e minunată?

El se ridică, începând să umble dintr-o parte în alta.

– Este o femeie foarte frumoasă...

– Franceză. Atrăgătoare. Și ochii... aș muri dacă în ochii ei ar fi ură față de mine. Dar nu e. Mă iubește!

– V-a mărturisit asta?

– Nu încă. Doamna, chiar dacă e văduvă, este foarte rezervată și temătoare...

Elena fu deșteaptă și nu râse. Cu toate că cuvintele temătoare și rezervată nu se potriveau deloc cu doamna Deveraux pe care ea o știa, pe care o cunoscuse la o petrecere la casa ambasadorului Angliei.

– Și i-am mărturisit dragostea mea...

– Și doamna?

– S-a speriat și de atunci nu am mai văzut-o. Și nu mai pot...

– Vreți ajutorul meu?

– V-aş fi etern recunoscător, doamnă.
– O voi face...
– Vă cer asta pentru că ştiu că sunteţi prietenă cu Mihai Avram.
– Cunoştinţe, prinţe, cunoştinţe.
– Cum spuneţi, dar doamna mea stă la el, spre durerea mea, cu toate că ştiu sigur că ar prefera să se mute...
– Ea, femeia cea mai apreciată din Pera şi nu numai, v-a ales pe voi, prinţe.
– Aşa a făcut, ştiu asta. Dar acum nu o pot vedea... nu pot să intru în casa lui Mihai Avram, fără să fie el, fără să stea cu ochii pe mine. Dacă aş putea să rămân singur...
– S-ar putea să te pot ajuta cu asta, rosti decisă Elena.
– Ştiţi că asta ar însemna mult pentru mine şi vă voi fi etern îndatorat.
Elena zâmbi şi se ridică.
– Să mergem, trebuie să scriu un mesaj acestei doamne... zise ea numai zâmbete.
Se depărtară.

4.

Isabell se întinse ca o pisică în patul mare şi cald. Apoi se întoarse şi descoperi chipul zâmbitor al lui Mihai. Acesta nu dormea, aşa cum crezuse ea. O privea. Încet, el ridică mâna şi îi atinse faţa. Ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă într-adevăr era acolo. Ea îi zâmbi şi se ridică, goală, din pat. Deschise ferestrele camerei, lăsând soarele înauntru. Dar nu feri perdeaua.
– Ai grijă, turcii se pot speria!
– Dar tu?! întrebă ea, venind spre el.
– Eu nu, zise el şi o prinse în braţe.
O sărută apăsat.
– Isabell...
Bătaia în uşă îl făcu să tresară.
– Drace!
– Pune ceva pe tine, zise ea şi se ridică, luându-şi halatul subţire, din mătase albastră.
Deschise uşa şi scoase capul afară.
– Stăpână, a venit un mesaj pentru voi! zise Rada.
– De unde?
– De la doamna Elena Kazanikys şi omul trimis de ea aşteaptă răspuns...

Mihai ridică privirea, brusc. De ce Elena trimitea mesaje, de dimineață?

– Așteaptă aici! spuse fata și închise ușa.

Desfăcu hârtia și citi cele trei fraze.

– Mă invită la ea!

– De ce?

– Nu spune, zise Isabell. Ce crezi că vrea?

– Păi, prințul stă la ea, nu?

– Și tu crezi că el a pus-o să scrie?

– S-ar putea. Trebuie să fii foarte atentă cu Elena, este o femeie foarte periculoasă și vicleană. Să nu-i spui nimic despre tine. Numai ce știe toată lumea...

– Că sunt o tânără văduvă, o prietenă de-a ta din Franța. Știu ce trebuie să spun, Mihai, nu sunt proastă! se răsti ea.

El se apropie de ea și o strânse în brațe.

– Nici nu am spus asta, frumoasa mea, dar ai grijă cu Elena, ea este foarte periculoasă. Te duci?

– Da, sunt curioasă!

– Atunci spune-i Radei să-l anunțe pe trimis și pregătește-te. Eu voi fi aici!

– Chiar aici?

– De ce nu? spuse el, furându-i un sărut. Nu, voi fi în casă, dacă ai nevoie de ajutor!

– Îl iau pe Aziz cu mine, el pune pe fugă pe toată lumea! îi spuse ea și deschise ușa.

Rada stătea acolo, așteptând.

– Spune-i să-i zică stăpânei sale că voi veni!

– Da, stăpână, spuse fata, aruncând o privire spre camera fetei, știind foarte bine cine era acolo și ce făcea. Se înclină și se grăbi pe scări.

Isabell privi în urma ei, apoi trânti ușa.

– Știe!

– Rada?

– Da, și va ști toată casa. Și mama ta!

– Puțin îmi pasă de asta. Mama nu poate face nimic. Ai încredere în mine și evită să discuți cu ea...

– E greu când te blestemă pe coridoare, nu?

Mihai își luă cămașa deosebit de fină și o îmbrăcă.

– Tu nu știi blesteme?

– Blestemele pe care le știu eu pun pe fugă spiritele mării, iubitule, dar cu mama ta nu știu dacă ar funcționa. Du-te acum, Rada vine să mă ajute cu hainele...

– Isabell! zise el, din ușă.

– Da?

– Ai mare grijă!

Ea alergă spre el, îi dădu un sărut și-l împinse dincolo de ușă. Apoi se rezemă de ea, respirând adânc. Mihai o iubea, era sigură.

Se lăsă pe mâinile pricepute ale Radei, care o pregăti de plecare. Peste o oră ieșea pe poarta casei lui Mihai. Acesta ieși la fereastra de la primul etaj și-i făcu semn cu mâna. Ea îi răspunse și se urcă în trăsură. Rada se urcă alături de ea și Aziz se urcă alături de vizitiu, care dădu bice cailor și, nu peste mult timp, se opreau în fața casei Elenei. Era prima dată când venea aici. Se uită la porțile mari și la zidurile groase ale casei. Părea o mică fortăreață. Doi servitori îi ieșiră înainte și ea se lăsă ajutată de Aziz pentru a coborî.

– Pe aici, doamnă, spuse un bărbat mic și îndesat, conducând-o pe coridoare răcoroase spre locul unde era Elena.

Aziz o însoțea la doi pași în urmă și Rada, atentă la fiecare mișcare din spatele vălurilor sale, mergea foarte aproape.

– Stăpână!

Bărbatul se opri și se înclină. Și Elena se ridică de pe divanul pe care stătea. Era toată un zâmbet. Ieși înaintea ei.

– Bine ai venit, draga mea!

– Doamnă Kazanikys, e o plăcere să vă revăd, susură fata.

Elena îi luă mâna și o trase spre unul din divane.

– Adevărul este că mesajul vostru m-a mirat!

– De ce?

– Este prima dată când mă invitați în această casă, doamnă!

– Elena, te rog. Suntem două doamne tinere, spuse ea. Cafea?

– Da, mulțumesc!

În aceeași clipă, un servitor grăbit intră cu o tavă plină cu dulciuri și cafea. Le așeză pe o măsuță joasă și începu să le servească. Isabell luă cafeaua din care sorbi delicat, fără să se ardă și apoi gustă o prăjitură mică și foarte dulce.

– Foarte bune! spuse.

– Sunt mândră de bucătăreasa mea, se lăudă Elena.Vreau să vă fac o mărturisire...

– Da?

– Aș dori foarte mult să fim prietene. La urma urmei, aici, la Istanbul, nu poți avea prea multe cunoștinte, femei, mă refer, desigur, pen-

tru că bărbați sunt destui. Dar acești turci își țin femeile închise și este imposibil să poți vorbi ceva cu ele...

– Da, așa este. Ciudat obicei!

– Și mie mi s-a părut ciudat la inceput. Dar omul se învață cu orice, nu?

Isabell dădu din cap, fără să înțeleagă ce urmărea Elena.

– Lasă-ne singure! îi ceru Elena servitorului, care se retrase.

Acesta ieși pe unde venise și aproape se izbi de un bărbat slab și înalt.

– Are vizite?

– Da, o doamnă!

Sevitorul, un tânăr slab și palid, dispăru. Dar nu și celălalt bărbat. Acesta urcă scările și găsi un loc prielnic pentru spionat. Pe o fereastră mică ce dădea în camera de zi, acolo unde Elena își primea invitații. Din acel loc Elena spiona discuțiile soțului ei cu privire la afaceri și nu numai. Ei nu-i scăpa nimic.

Dar nu o vedea pe acea femeie. Și știa că trebuia să ajungă aproape de ea.

– Vreau să vă arăt ceva...

– Ce? întrebă Isabell.

– Așteptați o clipă, vă rog! se scuză Elena și ieși pe mica ușă din dreapta.

Bărbatul respiră adânc, știind că ea nu avea să urce. Dacă ar fi urcat, ar fi trebuit să o ia pe cealaltă ușă.

– Doamnă! se auzi vocea prințului Alexei Krilov, care apăru deodată pe ușa care dădea spre ieșire.

Isabell se ridică repede. Acum înțelegea de ce fusese chemată acolo. Zâmbi. Nu rusului, dar pentru planul Elenei. Cât de naivă o credea? se întrebă, în timp ce prințul îi luă mâna.

– Doamna mea, sunteți aici!

– Ca și cum nu ați ști! zise ea tăios.

Făcu doi pași și se opri, privind spre fereastra de unde bărbatul spiona. Nu-l văzu.

– Am știut, dar nu am putut face altceva. Mă veți ierta pentru această farsă? O veți ierta pe doamna Kazanikys, care a acceptat, după îndelungi rugăminți, să mă ajute?

Mai avea puțin și cădea în genunchi, constată ea. Îl privi dur, apoi chipul ei se îmblânzi. Zâmbi.

– Alteță, sunteți iertat!

– Da?! exclamă el înflăcărat. Doamnă, trebuia să vă văd...

– De ce?

– De ce? Nu mă chinuiţi aşa, nu merit, eu care vă iubesc, care aş face orice pentru voi...

– Prinţe, încetaţi!

– Nu mă credeţi? întrebă el, luându-i mâna. Este pentru domnul Avram?

– Mihai Avram este un bun prieten care mă găzduieşte şi nimic mai mult, dar sentimentele voastre... spuse ea, depărtându-se de el. Nu cred...

– Sunt adevărate!

– Oare? Nu este numai ceva trecător? În curând veţi pleca, înapoi în Rusia. Şi eu?

– V-aş lua cu mine oriunde aş pleca. La capătul lumii chiar. Vreţi bijuterii? Palate? Servitori? Cere-mi orice, Isabell! spuse el ca un nebun.

Ea îi întoarse spatele şi el o strânse în braţe.

– Îmi cereţi să fiu amanta voastră? întrebă ea cu un glas tremurat, gata să plângă.

– Doamnă, departe de mine aşa gând. Vreau să devii soţia mea!

Ochii lui Isabell se deschiseră cât de tare putură. Se întoarse spre el, gata să răspundă, dar un strigăt o opri. Venea de la etaj.

– Cum îndrăzneşti, ticălos ce eşti!

Isabell ridică privirea. Prinţul făcu şi el la fel.

– Ce se întâmplă?

Elena ieşi în fugă. Cei doi ridicară din umeri.

– Un hoţ?

Elena strânse pumnii.

– Ce se întâmplă? strigă ea tare. Konstantin!

Uşa din stânga se deschise larg cu un pocnet puternic şi un om se rostogoli afară. În urma lui, o namilă de om chior de un ochi, Konstantin, apăru rânjind. Isabell se uită în treacăt la bărbatul de pe jos, apoi la uriaşul care-l împinsese. Era încredibil de urât şi arăta periculos. Avea un petec de piele neagră care-i acoperea ochiul drept, pe care cine ştie unde-l pierduse.

– Ascultă!

– Ce?

Konstantin îl apucă de haină şi-l ridică în sus. Ared ridică privirea, fixând-o pe Elena, ca şi cum Isabell nu s-ar fi aflat la un metru de el. Grecul îl lovi peste cap şi el căzu în genunchi. Şi fata îl văzu pe soţul ei, la picioarele ei. Nu putea crede. Clipi de mai multe ori, crezând că o înşeală ochii. Şi se prinse de mâna prinţului, care îi surâse larg, crezând că o făcea din teamă şi căuta protecţia lui. Acest lucru nu făcu decât să-l încânte.

– Ce căutai acolo?

– Făceam curat! zise Ared, limpede.

Elena îl pălmui puternic. Și inima fetei începu să bată mult mai repede. Dar el nu se uita la ea. O privea sfidător pe Elena. Aceasta strânse pumnii, furioasă. Îi făcu un semn grecului și acesta îl lovi pe Ared, care se prăbuși la pământ, ținându-se de stomac.

Isabell se repezi înainte și-l prinse în brațe. Încercă să-l ridice, dar nu reuși.

– Cum puteți să vă purtați așa, doamnă Kazanikys? întrebă ea răstit.

Elena clipi de câteva ori și se uită spre prinț. Acesta o privea pe iubita lui, ajutând pe acel bărbat și decise că avea dreptate.

– Da, doamnă, acest om era sus. Cum ar fi putut auzi ce vorbeam?

Nu putea face nimic de față cu ei. Și ei nu știau că de acolo se putea auzi tot ce se vorbea în salon.

– Aveți dreptate, alteță, m-am supărat pentru că am crezut că v-a deranjat!

– Nu, nu ne-a deranjat. Cel care a făcut-o a fost omul vostru...

Konstantin plecă capul sub privirea tăioasă a Elenei.

– Ia-l de aici și tu vei fi pedepsit, spuse ea grecului.

Isabell abia reuși să se desprindă de Ared și să se ridice. Simți mâna lui atingând-o pe a sa și încetă să mai respire. Se ridică și se retrase câțiva pași. Între timp, Konstantin îl luă pe Ared, împingându-l de la spate.

– Vă rog să mă iertați pentru acest incident neplăcut!

– Doamnă Elena, nu...

– Eu trebuie să plec, spuse Isabell, deodată.

– Acum?

– Alteță, nu cred că acum este momentul pentru a vorbi. Trebuie să plec, este târziu!

– Dar...

Elena îl opri cu o privire.

– Mulțumesc pentru invitație, Elena. Sper să ne vedem în curând...

– Și eu sper! spuse ea, însoțind-o spre ușă. Și sper să-mi iertați acest incident...

– Nu vă mai gândiți la asta. Totuși, acest bărbat... servitorul...

– Sclavul, Isabell, o corectă Elena, ținând-o de braț.

– Exact, el, încuviință ea. Un bărbat ciudat...

– Cum așa?

– Nu mi s-a părut a semăna a sclav, zise ea. Felul în care vă privea, pentru un moment, m-am temut pentru viața voastră, doamnă...

– Ești așa de bună, draga mea. Află că e un sclav pentru care am plătit mult... adus din Franța. Minunat exemplar...

– Așa? întrebă Isabell, făcându-și aer cu evantaiul. Este un bărbat frumos...

– Foarte, zise Elena.

– Nu că aș dori să-l ating, desigur. Dar cred că trebuie să aveți grijă cu un așa exemplar... se poate dovedi periculos..

Elena ridică sprâncenele, mirată.

– Mihai avea un așa tinerel în casă și servitoarele îl urmăreau ca nebune. Era o nebunie...

– Nu te teme, pe ăsta știu eu să-l strunesc.

– Mă rog să fie așa. Acum vă las...

Ieși în grabă din casa Elenei Kazanikys. Și nu respiră decât când ajunse în trăsură, alături de Rada. Femeia așteptase pe hol, fără să știe ce se petrecuse înăuntru. Dar văzu chipul palid al stăpânei sale.

– Stăpână...

– Nu acum! zise ea. Aziz, repede acasă! spuse ea încet.

– Da, stăpână! zise acesta și sări în trăsură.

Abia după ce se depărtară de casa grecului Isabell își permise să mai respire. Ared la Istanbul. Atât de aproape de ea și era sclav. Privindu-l pe Ared la picioarele ei, bătut, lovit și umilit. Acum era el sclavul. El suferea, privat de libertate. Simțise pentru o clipă o satisfacție enormă să-l vadă așa.

Dar ce căuta la Istanbul? Ce făcea în casa unei grecoaice? De ce era sclav? Mii de întrebări nu-i dădeau pace. Cine era această femeie? Îl cumpărase oare? Fusese răpit din Marsilia? Dar de ce până acum Margot sau Ahmed nu veniseră după el?

– Nu acum!

– Ai zis ceva, stăpână?

– Nu, nu, nimic.

5.

Ared fu împins în față și abia reuși să nu cadă. Dar Konstantin îl lovi din nou, în stomac, și de data asta căzu. Pe spate, pe pietrele din curte. Alți doi bărbați se repeziră spre el și-l apucară de brațe. Înainte să deschidă gura, se trezi legat de stâlpul din mijlocul curții. Acel loc de

pedeapsă era pus acolo pentru ca toată lumea să-l vadă și să știe ce-l aștepta dacă încălca poruncile.

Îl văzu pe Konstantin luând biciul de pe perete și strânse dinții. Îi fu ruptă cămașa și el, respirând adânc, își spuse că, dacă mai vedea vreodată Algerul, va da foc stâlpului din propria casă cu mâna lui.

- Ared!

Nicky apăru în curte, alergând. Se opri brusc când își văzu fratele legat.

- Stai pe loc! îi spuse Konstantin.

- Da, ascultă-l, dacă nu vrei să urmezi și tu! spuse Elena cu un zâmbet larg pe față, ca și cum ar fi asistat la o piesă de teatru. I se aduse un scaun și ceva de băut. Un sclav negru veni cu o umbrelă, pentru a o feri de soare.

- Începe!

Loviturile începură să cadă peste spatele gol a lui Ared. Primele căzură peste cele vechi și, în curând, întreg spatele și nu numai era plin de răni deschise. Pielea crăpată durea groaznic, mai ales când biciul, ud de sânge, lovea în același loc. Iar și iar.

Nu mai știa câte lovituri primise. Ochii lui, acum tulburi de durere, îl vedeau ca prin ceață pe fratele lui, cu pumnii strânși și chipul negru de furie. Abia reușea să rămână locului. Alături de el, Elena era numai un zâmbet. Și între ei era Isabell. O vedea pe ea, cu un zâmbet larg.

Deschise gura să o strige și se mișcă. Dar spatele, acum o rană deschisă, îl fulgeră dureros. Capul îi căzu în față.

- Destul! spuse Elena, ridicându-se.

Se uită cu dispreț spre Ared, apoi zise:

- Ai grijă de el, Nicky, nu-l vreau mort!

Ared fu dezlegat și căzu la pământ. Și fură lăsați singuri.

- Ce ai făcut? întrebă Nicky, ridicându-l cu greu.

- Ea...

- Cine?

- Ea... șopti el, dar nu reuși să mai spună ceva.

Cu greu, Nicky îl duse în mica încăpere în care trăiau. Acolo, îl întinse pe burtă, pe saltea. Apoi aduse apă rece și pânză curată, dar veche. Și îi spălă rănile adânci.

- Ce ai făcut? întrebă el după ce termină.

- Nimic!

Nicky se uită la spatele lui lovit și clătină din cap.

- Nu vrei să-mi spui!

- Nicky...

– Ared, suntem amândoi în aceeași situație. Dar tu nu ai încredere în mine, nu?

Cu greu, Ared se săltă puțin, pentru a întoarce capul.

– Isabell este aici!

– Ce?

– Aici, la Istanbul. Și a fost în casa asta azi!

Tânărul sări în picioare.

– Nu se poate... ea...

– E aici și e... începu Ared, dar se opri.

– Spune! aproape strigă Nicky.

– Stă în casa lui Mihai și prințul rus e îndrăgostit de ea!

– Ai auzit rău, ea nu ar face așa ceva. Nu se poate!

Ared oftă și strânse ochii de durere când respiră adânc.

– L-ai auzit pe rus vorbind de femeia pe care o iubește. Ai auzit ce spunea în grădină. Despre ea vorbeau, despre femeia cea mai apreciată din Pera, despre frumusețea ei, despre Isabell Deveraux.

Nicky se sprijini cu capul de perete. Ea era femeia cea mai râvnită din Pera? Ea era femeia care îi cucerise inima rusului? Pentru ea era el în stare să se lupte în duel? se întrebă el. Și la urma urmei, de ce nu? O făcuse și el. Și Ared. Dar să fie aici? Și cu Mihai Avram?

– Și Mihai? Ce legătură are?

– El a văzut-o în casa mea, dar nu înțeleg cum de este aici cu el. Doar dacă...

– Dacă ce?

Ared închise ochii.

– Dacă a fugit cu el, dacă el a ajutat-o la Marsilia. Atunci nu mai rămâne urmă de indoială... ei doi sunt împreună și el o folosește pentru afacerile sale!

– Cu ce se ocupă el? întrebă potolit Nicky, dar cu furie în ochi.

– Comerț. Cumpără, vinde mai departe, așa cum facem și noi. Dar, pe lângă asta, se mai ocupă și cu politica, în secret. Acum în zonă-i război, nu? Mihai poate câștiga enorm...

– Și Isabell netezește calea, îndrăgostindu-i pe cei cu care el tratează! spuse Nicky printre dinți.

– Dacă ai fi auzit cum vorbea, felul în care se purta. A cerut-o de nevastă!

– Asta e nebunie, ea este...

Ared își feri privirea. Soția lui, gândi el. Sau logodnica fratelui său. Nicky gândea și el același lucru. Era soția lui Ared. Soția lui, în fața tuturor.

– Soția ta!
– Și a ta!
– Căsătoria noastră nu a fost valabilă, zise Nicky, de data asta fără urmă de reproș, ci ca o simplă constatare.
– Și acum? Planul nostru era ca, o dată ajunși în oraș, să încercăm să evadăm. Ziceai că aici va fi mai ușor decât la țară...
– Am zis, dar de unde era să știu că aici vom fi păziți zi și noapte? Că ne vor închide în această încăpere?
– De fapt, era de așteptat...
– Așa e.
– Dacă vrea să se răzbune, atunci trebuie să ne păzească bine până mama ajunge aici. Probabil vrea să ne execute în fața ochilor ei.
– Asta dacă nu reușim ceva înainte. Isabell m-a văzut.
– Dar ai uitat că ne urăște? întrebă Nicky. Ce a făcut când te-a văzut? A plâns? A zis ceva?
– Nimic.
– E limpede că ne urăște. Din vina noastră ea a plecat. Eu am șantajat-o, tu ai presat-o. Ce ar fi putut face? Nici acum nu-mi dau seama cum am fost atât de prost să-i spun ce i-am spus în acea seară...
– Nu are rost să te simți vinovat. Ce s-a întâmplat, trecut este. Acum avem alte griji... zise Ared, fără să se miște, cu spatele plin de răni dureroase. Trebuie să credem că va face ceva...
– Va face. O cunosc bine, am crescut împreună și știu că va face orice pentru a ne ajuta, chiar dacă este rănită! zise plin de încredere Nicky.
– Nu ai văzut-o. E diferită, mai sigură pe sine și mai dură. Fermă. Puternică.
– Dar arată la fel? se interesă Nicky.
– Fizic, pare mai frumoasă, zise Ared, cu o sclipire scurtă în ochii. Nu știu ce să cred despre ea, frate...
– Adică?
– M-aș fi așteptat la o șoaptă, un cuvânt. Și a avut destul timp să-mi spună ceva. Dar s-a ridicat și a plecat la brațul Elenei. Crezi că poate fi în legătură cu ea?
– Nu, cred că nu știe...
– Să fi văzut cum se juca cu Alexei, zise încet Ared. L-a înnebunit, rusul e îndrăgostit mort de ea și ea urmărește ceva. Dar dacă-i spune ceva lui Mihai, el nu va sta de gânduri și va veni să ne scoată de aici... lui nu-i poate fi greu, cunoaște pe toată lumea în Pera și nu numai.
– Ai încredere așa mare în Mihai? Mama nu prea avea...

– Mama?! întrebă pufnind ironic Ared. Mihai este ca şi fratele meu, va face ceva, sunt sigur...

– Aşadar suntem la mâna ei, zise Nicky, gânditor.

– Aşa se pare.

Rămaseră în tăcere un timp. Apoi Nicky se ridică.

– Am treabă sus... ai nevoie de ceva?

– Da, de un drum spre Alger!

– Speră, speranţa ne-a mai rămas acum.

Nicky urcă scările, repede, înainte să fie repezit de vreun servitor vechi al casei, aşa cum se întâmpla mai mereu, sub privirile gărzilor amuzate. Încruntat, începu să frece podelele, ştiind că devenise un expert în aşa ceva.

– Băiete, unde e doamna Kazanikys?

Nicky ridică privirea cu o lucire criminală ascunsă acolo. Dar bătrânul Spiros nu văzu nimic, fiind slab cunoscător al oamenilor, nici măcar a celor apropiaţi lui.

– Cred că a ieşit, kir Spiros!

– Unde să se fi dus la orele astea? se întrebă el, gânditor.

– Cred că o însoţea alteţa sa, prinţul Krilov, răspunse Nicky, văzându-şi de treabă. Aşa am auzit jos...

– Atunci e bine... nu-i singură, se linişti singur Spiros. Am auzit că fratele tău a fost biciuit.

– Ared este jos, acum...

– Băiete, lasă frecatul şi vino cu mine!

Spiros intră într-un salon mic şi plăcut. Se aşeză pe sofa.

– Voi, servitorii ştiţi mereu totul...

– Nu e... da, kir Spiros, se corectă el la privirea dură a bătrânului.

– Dar ştii că Elena nu este prima mea soţie?

– Nu am ştiut asta!

– Acesta este adevărul. Am mai fost însurat, tânăr fiind. Soţia mea a fost prietenă cu Elena!

Nicky îl privi cu mai multă atenţie.

– Vezi tu, băiete, eu sunt bătrân acum. Dar am avere.

– Asta toată lumea ştie, stăpâne, răspunse Nicky cu calm, cu toate că murea de curiozitate.

– Elena este o femeie foarte frumoasă, încă tânără. Dar şireată...

Bătrânul aşteptă să vadă dacă tânărul său servitor spune ceva, dar acesta păstră tăcerea. Continuă tot el.

– Ştiu foarte bine cine sunteţi voi şi pentru ce sunteţi aici!

– Kir Spiros! exclamă şoptit Nicky, nevenindu-i să creadă.
– Un conte francez şi un arab bogat slujind prin casă, râse el, mângâindu-şi barba albă. Numai pentru răzbunare...
– Este adevărat, Elena Săndulache a făcut totul pentru a se răzbuna, dar nu ştim de ce... credem că era ceva legat de tatăl ei...
– Banditul ăla merita să moară, era un hoţ la drumul mare.
– Cum a murit, domnule Kazanikys? se interesă Nicky, deodată intrând în rolul contelui francez şi nu al sclavului umil şi murdar.
– Cine ştie? A murit undeva în Franţa şi cred că în asta a avut ceva de-a face părinţii tăi, domnule conte, zise grecul, destul de încet. Elena nu ştie că eu cunosc toată această poveste... Ştiu că m-a luat pentru banii mei. Dar zilele trecute, domnule conte, zise el ridicându-se, am aflat ceva...
– Ce?
– Nu, nu... mai bine nu spun acest lucru, durerea mea ar fi prea mare. Acum fiica mea vine acasă şi asta schimbă totul!
– Fiica?
– Am o singură fată. Moştenitoarea mea. Şi soţul ei ar moşteni o avere foarte mare..
– Nu înţeleg!
– Oare? Eu cred că înţelegi foarte bine. Fiica mea a crescut la o mănăstire, apoi la o mătuşă de-a fostei mele soţii. Departe de Elena!
– Şi acum se întoarce!
– Exact. Şi mă tem pentru draga mea copilă... în casa asta sunt multe pericole... foarte multe!
– Vreţi ca eu să...
– Vreau să te căsătoreşti cu ea, zise Spiros clar. O voi aduce în secret, te voi scoate din casă şi mergem la biserică. Te căsătoreşti şi vei deveni stăpânul acestei case...
Nicky căzu pe cealaltă sofa.
– Vreţi să vă uniţi fiica cu un om care nu are nimic?
– Acum nu ai nimic, e adevărat. Dar vei avea. Şi ai un titlu, nu-i aşa? Tatăl tău este duce. Fiica mea va încăpea pe mâini bune şi Elena va rămâne fără bogăţiile la care visează...
– Dar... chiar aţi putea să-i faceţi asta?
– Eu m-am trezit din acel vis pe care-l credeam o căsătorie fericită alături de o femeia frumoasă. Femeia asta mi-a otrăvit soţia pentru a mă lăsa văduv, ca apoi să se arunce în braţele mele şi eu, orbit de frumuseţea ei, am luat-o în casa mea!

Vocea lui părea de gheață. Durerea îi strălucea în ochi. Mâinile sale uscate și bătrâne se mișcau neîntrerupt, gata să rupă, să distrugă.

– Zile întregi m-am gândit, fără să pot pune geană pe geană noaptea, la ce se poate face. Apoi Konstantin, acest om periculos pe care Elena îl are mereu alături, mi-a spus că fratele tău a fost biciuit. Atunci am știut care este cea mai bună soluție...

– Elena o să fie furioasă!

– Așa va fi, râse satisfăcut grecul. Dar tu vei conduce această casă, tu și fratele tău.

– Și dacă o să vrem să plecăm?

– El poate pleca, dar tu... cel puțin până la moartea mea, trebuie să stai.

În fața lui nu mai era altă soluție. Își aducea aminte de Ared și de ceea ce spusese. Dacă ar fi putut să facă ceva pentru a fi eliberat sau măcar pentru a putea ieși în oraș, să ajungă acasă la Mihai...

– Aș putea câteva zile de gândire?

– Ți se pare că ai de ales? Sau îți place să fii sclav?

– Nu, nu-mi place.

– Fratele tău va suferi. Tu la fel. Elena face mereu planuri și mă tem că urmează ceva...

– Poate, dar tot am nevoie de un timp.

– Ai alte angajamente pe care trebuie să le onorezi?

Nicky se gândi la Isabell, dar o alungă repede din mintea lui.

– Nu. Nu-mi veți da acest timp?

– Nu mult însă, fu de acord Spiros.

– Vă mulțumesc, dar mai am o mare rugăminte la voi, domnule Kazanikys.

– Ascult!

– Nu vreau ca fratele meu să știe despre asta așa că, după căsătorie, dacă ea se va face, s-ar putea să-l trimiteți în Franța, pe o corabie? Nu a voastră...

– Voi găsi ceva potrivit!

– Vă mulțumesc!

6.

Când Isabell ajunse în casa lui Mihai, era mai liniștită. Intră la răcoare și își desfăcu voalul care-i acoperea părul. Rada îl luă, urmând-o cu un pas în spate, așa cum se cerea.

– Ai ajuns, în sfârșit...

Glasul nervos și ironic nu era a lui Mihai. Era al mamei sale, doamna Alberta. Stătea pe sofa, în camera de primire de jos, citind dintr-o Biblie neagră. O închise cu un pocnet sec.

- Am ajuns, după cum se vede, zise fata. Doriți ceva de la mine?

- Aş vrea...

- Vă ascult, doamnă!

Femeia o privi urât.

- Vreau să pleci, cu copiii, imediat!

- Cum așa?

- Nu m-ai auzit? Această casă este a fiului meu și tu nu ești decât un oaspete aici, stăpâna sunt eu!

- Mihai nu mi-a spus asta.

- Mihai este atras de farmecele tale diavolești, doamnă, o asigură Alberta, făcând semnul crucii spre ea. Tu și copiii trăiți în păcat. Păcătoasa aceea pune mâna pe ei...

Isabell își înfrână un zâmbet și privi spre Rada. Aceasta se uită urât, înțelegând foarte bine strigătele în franceză pe care mama lui Mihai le arunca.

- Copiii mei sunt bine îngrijiți de Rada și eu sunt mulțumită!

- Ce-mi pasă mie? Eu știu că este o păcătoasă... la fel ca și copilul diavolului de sus...

- Vorbiți de mine, doamnă Alberta?

Amina coborî cu pas ușor scările și ajunse alături de ele. Purta haine arabe, de culoare deschisă și chipul nu-i era acoperit.

- Tu atragi blestemul asupra acestei case, tu și diavolul la care te rogi. Am auzit eu...

- Ați auzit? Cum ați putea auzi ceva? Nu veniți niciodată în camerele mele, doamnă, cu toate că v-am invitat de mai multe ori, zise Amina, dulce.

- Aud zi de zi cum păcătoșii se roagă din minarete. Aud cum strigă spre cer. Într-o zi, bunul Dumnezeu vă va lovi din înaltul cerului și veți arde cum a ars Sodoma și Gomora...

Isabell, departe de a se supăra, se așeză pe un scaun, ca și cum ar fi privit o piesă de teatru. Îi făcu semn Radei să se retragă și aceasta o ascultă, după ce o mai privi o dată pe femeia aceea nebună.

- Și dacă nu plec, ce veți face?

- Îi voi cere lui Mihai să te arunce în stradă, așa cum merită o stricată ca tine. Știu totul, amenință ea, îndreptând un deget uscat spre fată. Știu că trăiești în păcat cu jumătate din bărbații din Pera!

– Cum ați aflat asta? Nu ieșiți din casă...

– Lumea vorbește și eu mai am oameni care mă cunosc în acest loc. Puțini, e drept, dar sunt. Știu ce faci. Am mai văzut asta, cu mult timp în urmă... femeile ca voi sunt blestemate, trebuie arse pe rug pentru că distrug totul în jurul lor!

– Amina, dragă, cred că mi-ar prinde bine un ceai, în camerele tale, ce spui?

Isabell se ridică și se îndreptă spre Amina.

– Cum îndrăznești să mă lași așa? Nu am terminat, blestemato. Nu te vei căsători cu fiul meu niciodată, nu-l vei atrage în păcat, mai mult decât este...

– Credeți că asta vreau?

– Știu ce vrei, păcătoaso. Tu și copiii aceia din păcat, blestemați fie ei...

Cuțitul lui Isabell se opri la un deget de gâtul Albertei, care se albi la față ca o moartă. Înlemni acolo unde era.

– O vorbă să mai scoți despre copiii mei, vrăjitoare blestemată ce ești, și te tai ca pe un pui!

Amina se lipi de balustrada scărilor și își acoperi gura cu mâna.

– Nu îndrăzni să-i atingi cu o vorbă, dacă vrei să mai vezi lumina soarelui...

O împinse pe sofa și cuțitul dispăru în hainele sale.

– Mergem, draga mea?

Urcă scările ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Poți respira acum, draga mea!

– Dar... dar...

– Alberta face zile negre tuturor!

– Dar să o ameninți cu un cuțit... suspină ea, apăsându-și inima pentru a o opri să nu iasă afară din piept de teamă. Nu-și mai simțea genunchii. Nu ai fi ucis-o, nu?

– Sigur că nu, numai am speriat-o, răspunse Isabell, mințind cu seninătate. Amina, du-te să te odihnești puțin, ești palidă...

– Da.

– Merg să-l caut pe Mihai, zise fata. Și nu te teme, vrăjitoarea ne va lăsa în pace...

Mihai lucra în cabinetul lui, o cameră largă, cu o masă mare, pe care se găseau mii și mii de lucruri. Biblioteca era plină de cărți, în mai multe limbi. Acesta era aplecat asupra unei cărți din care citea concentrat. Când ea intră fără să bată, nu ridică capul.

– Lasă tava și pleacă!

– Mă dai afară? întrebă ea, amuzată.

Ochii lui părăsiră rândurile cărţii şi găsiră chipul de care îi fusese dor.

– Te-ai întors...

– Aşa e. Pot lua loc sau eşti prea ocupat?

– Când sunt eu prea ocupat pentru tine, iubita mea?

Puse un semn la carte şi o închise. Apoi o trase pe genunchii lui, sărutând-o încet şi tandru.

– Ce voia Elena?

– Ce voia? Prinţul m-a chemat, sub semnătura Elenei...

– Ca şi cum nu am bănuit, râse el. Ce voia Krilov atunci?

– Voia să mă ceară de soţie!

Vestea îl luă prin surprinere pe Mihai, care se trase înapoi, pentru a-i căuta ochii, citind acolo dacă era o glumă sau era adevărul cel pe care i-l spusese.

– De soţie? Ticălosul a îndrăznit?

– Da, şi înainte de a-l provoca la duel, trebuie să ştii că această situaţie îmi convine de minune, un timp...

– Un timp?

– Pentru a afla ceea ce Fatih vrea. Acum, ca viitoarea lui soţie, aş putea să mă apropii de el mai mult. Un pahar de vin şi va începe să vorbească...

– Eşti sigură de asta?

– Ce ai vrea să fac? El mă va plăti foarte bine. Nu mai trebuie decât să aşteptăm un timp şi apoi rusul va pleca acasă...

Mihai oftă.

– Să ştii că Krilov este tânăr, adevărat. Dar nu este prost. Şi se duce în Moldova, pentru a se întâlni cu generalul rus care conduce luptele. Care vor începe în curând...

– Ştiu asta. Am aflat de la Şerban că la Focşani tratativele au dat greş.

– Şi dacă Fatih îţi cere să pleci cu el?

– Nu se va ajunge la aşa ceva... odată plecată din Istanbul, nu mai sunt de folos vizirului. Dar altceva trebuie să-ţi spun, ceva mai important.

– Ce?

Ezită puţin.

– Mama ta. Am avut o nouă confruntare, acum câteva clipe. Mihai, îşi pierde minţile...

– Nu cred asta, zise el cu greu. Şi le-a pierdut cu mult timp în urmă!

– Mi-e teamă pentru copii. Îi urăşte.

– Oamenii mei îi păzesc ori de câte ori ieși din casă și au porunci clare să nu o lase să intre în camerele tale. Nu poate trece de ei!

– Dacă pune ceva în mâncare?

– Rada este cea care le pregătește mâncarea. Doica este de încredere...

– Este. O plătesc foarte bine pentru a nu mă trăda. Dar nu pot să-mi înlătur frica...

– Ești o femeie curajoasă!

– Nu când este vorba de copiii mei, Mihai. Atunci sunt îngrozită. Merg să-i văd!

– Du-te. Te aștept jos...

Isabell îi făcu semn cu mâna, apoi dispăru dincolo de ușă. Când intră în odaia copiilor, Rada și doica erau acolo. Aceasta din urmă era o femeie mititică și rotundă, cu chipul ca un soare și ochii umbriți de gene groase.

– Fatima i-a hrănit, stăpână!

– Atunci puteți pleca, vreau să rămân singură cu copiii... Rada!

– Da, stăpână?

– Despre ce s-a întâmplat azi la Kazanikys, zise ea în franceză, nici o vorbă nimănui. Ai priceput?

– Da, stăpână! spuse ea cu o plecăciune. Cele două femei ieșiră și Isabell se așeză pe pat, alături de cei doi copii. Dormeau liniștiți acum, dar în majoritatea timpului erau foarte agitați și energici.

Îi privi multă vreme, de parcă ar fi căutat ceva pe chipul lor. O urmă, un semn. Și erau toate acolo. În fiecare trăsătură îl vedea pe Ared. Ochii lui verzi. De ce nu aveau ochii ei? se întrebă ea. Ar fi fost mai ușor să uite.

– De ce îmi face asta?

Lacrimile ținute eroic alunecară pe obrazul ei palid. Și le șterse furioasă.

– Te urăsc!

Anii aveau să treacă, unul după altul, mereu, fără să se oprească. Își vedea copiii mari, adulți, frumoși și puternici. Oare ce aveau să-i spună? Ce aveau să întrebe despre tatăl lor? Și ea va răspunde că murise? Că nu știa unde dispăruse, că nu-l căutase?

Până acum nu se gândise la acest lucru, dar acum nu mai era numai ea singură, erau și copiii, doi prințișori fără griji acum, dar care vor crește și vor pune întrebări. Va reuși să ascundă totul?

Fără să găsească un răspuns la aceste întrebări, se ridică. Le dădu câte o sărutare și ieși pe ușă.

7.

Ducesa opri în portul Istanbul. Şi cei pe care-i aducea cu ea săriră pe chei. Era a doua oară când Margot punea piciorul în acest loc şi ultima dată stătuse aici o zi. Alături de Marie, cercetase plină de curiozitate străzile Istanbulului, Pera şi cartierul grecesc. Se aventurase spre Moscheea Albastră şi privise cu admiraţie impresionanta biserică. Agia Sofia o lăsase fără respiraţie. Când se lăsase seara, preoţii lui Allah începuseră din minarete rugăciunea de seară. Margot nu reuşise să doarmă toată noaptea, atunci, pe corabia care o ducea spre Franţa, din cauza acestui oraş, atât de diferit şi de curios. Văzuse tot felul de oameni, creştini, musulmani, greci avari şi arabi serioşi.

Acum, nu mai era la fel de mirată, ci mai degrabă blazată. Şi preocupată. Venise aici cu un scop. Alături de ea, Robert o ţinea de braţ. Marie şi Gabriel, pe care nimeni nu reuşise să-i lase acasă, ameninţând că vor face orice pentru a veni, chiar să fugă din Marsilia, priveau cu ochii mari, încercând să nu piardă nimic din acele minunăţii, amestecate într-un aer greu, cum mirosea orice oraş mare şi plin ochi de lume de toate felurile.

Fill, căpitanul lui Margot, rămase pe corabie alături de oamenii săi. Alături de *Ducesă*, corabia lui Ahmed, *Privighetoarea*, trăgea şi ea în port.

– Mergem? întrebă Robert.

– Da. Ahmed...

– Da, doamnă. Să mergem...

Încet, o luară spre Pera. Pe jos. Înarmaţi şi periculoşi. Femeile purtau haine bărbăteşti şi pălării mari, care să le ascundă sub borurile largi trăsăturile frumoase. Marie încerca mereu să ridice capul spre înaltul cerului pentru a admira minaretele, palatele sau turnurile, dar mama ei o avertiza să se abţină. Singurul lucru de care mai aveau nevoie acum era să o piardă pe Marie prin imensul Istanbul.

Porţile casei lui Mihai erau larg deschise şi o trăsură era trasă la scară. Vizitiul era la locul lui şi Mihai nu se vedea pe nicăieri.

Intrară, dar la poartă un uriaş le opri calea. Văzând grupul numeros, făcu semn spre oamenii lui, care se apropiară, ameninţători.

– Numele meu este Ahmed el Selim!

Nici o schimbare. Uriaşul în negru stătea tot în acel loc, de parcă ar fi aşteptat altceva.

– Chemă-l pe stăpânul tău, se răsti arabul, fixându-l cu privirea lui de gheață pe omul din fața sa.

Ahmed ridică din umeri spre prietenii săi, semn că nu reușise să-l convingă pe bărbat.

– Poate nu știe araba! sugeră încet Robert.

– Se poate. Cine știe de unde-l are Mihai pe uriașul ăsta...

– Domnule el Selim!

În spatele bărbatului apăru Ibrahim, servitorul de încredere al lui Mihai. Acesta făcu o plecăciune adâncă și-i făcu semn servitorului să elibereze drumul.

– Abia am sosit, Ibrahim!

– Stăpânul va fi foarte fericit să vă vadă. Ați ajuns la timp...

– Cum așa? se interesă Ahmed, intrând în casa fratelui lui Margot, loc în care ea venea pentru prima dată.

– Tocmai plecau la o petrecere, ambasadorul Franței insistă ca doamna să-i fie alături de fiecare dată când dă o petrecere.

– Doamna?!

Ibrahim se feri din calea lor, lăsându-i să intre în salonul de primire al casei lui Mihai. Ahmed făcu câțiva pași, văzându-și prietenul la brațul unei femei. Nu că asta l-ar fi surprins, Mihai fiind atras de partea femeiască mai tare decât oricine.

– Mihai! exclamă el, cu amuzament în glas.

Rămaseră toți personajele unei piese de teatru foarte proaste. Păreau să fi uitat să mai vorbească. Nici să respire nu mai îndrăzni Margot. La cinci metri de ea, la baza scărilor, Isabell era radiantă și frumoasă, strălucind de sub mii de diamante. Surprinza de pe chipul ei fu înlocuită imediat de furie.

– Așadar ai ajuns aici! strigă Margot, trecând ca o vijelie pe lângă Ahmed, spre fată.

– Mătușă Margot...

Femeia furioasă se îndreptă spre ea. Dar găsi o piedică. Un bărbat în negru o opri, ridicând sabia sa curbată. Nu i se vedeau decât ochii prin turbanul înfășurat bine. Isabell își permise un mic zâmbet.

– Departe de casă, nu?

– Mamă, lasă sabia, strigă Marie. Isabell este ca și fiica ta, nu?

Margot îngustă ochii și lăsă arma în jos.

– Din vina ta, s-a ajuns aici! îi aminti Margot lui Isabell. Tu le-ai distrus viața!

– Despre ce tot vorbiți?

Mihai o lăsă pe Isabell din brațele sale și se îndreptă spre mijlocul camerei.

– Ce căutați toți la Istanbul? Ați venit după ea?

– Tu habar n-ai de nimic?

– Despre ce vorbești, Clermont?

– Fiul meu și Ared au fost răpiți de la Napole și am fost chemați aici. Sunt la Istanbul!

– Nu știu nimic despre asta, îi asigură Mihai. Eu și Isabell am sosit din Moldova, unde ea a fugit cu ajutorul tău...

– Pentru binele ei! se răsti Margot, palidă de furie mocnită.

– Isabell!

Fata se aruncă în brațele prietenei sale. Aceasta râse vesel.

– Ești la fel de nebună...

– Mi-a fost atât de dor de tine!

Întâlnirea lor ar fi continuat, dacă ceilalți nu ar fi fost atât de nerăbdători.

– Așadar sunt aici, zise Mihai.

– Da. O răzbunare pentru o problemă veche, explică așezându-se Robert. Am adus ceea ce ni s-a cerut și acum trebuie să așteptăm...

– Ce v-a cerut? Cine?

– Un mort, zise Gabriel, foarte serios.

Mihai privi spre nepotul lui, un băiat înalt și slab, cu un păr în toate părțile, peste care avea trântită o pălărie cu pană.

– Un mort?

– Da. Elena Săndulache vrea acest schelet și îi are pe băieți și ne-am gândit că putem veni la tine... începu Ahmed, dar se opri, când Mihai sări în picioare, spre Isabell.

– Știai?

Isabell se depărtă de Marie, cu un zâmbet rece întipărit pe față. Începu să râdă.

– Ai fost acolo...

– Sigur!

– Și? întrebă Margot, nerăbdătoare. Sunt în viață?

– Ared e viu, dar e sclavul Elenei. Despre Nicky nu știu nimic.

– Ai fost la ea săptămâna trecută. De atunci mi-ai ascuns asta? se răsti Mihai.

– Ești supărat?

Nu-și pierdea zâmbetul, nu lăsa mânia să o cuprindă.

– Pe Allah, sunt! strigă Mihai. M-ai mințit...

– Ce ai fi făcut dacă ai fi știut?
– M-aș fi dus acolo, i-aș fi ajutat cumva. Ai uitat că sunt nepoții mei?
– Elena este foarte șireată și nu are încredere în tine. Eu, spre diferență de tine, pot intra oricând în casa ei...
– Cum așa? se interesă Ahmed, curios de felul lui.
– O cunosc destul de bine. Am devenit oarecum prietene... zise ea.
Satisfăcută de uimirea de pe chipul lor, se așeză.
– Știam că Elena ascunde ceva în clipa în care l-am văzut acolo pe Ared. Așa că am scris unui prieten, care m-a informat că Elena Kazanikys este o moldoveancă ajunsă acum mult timp la Istanbul, după moartea tatălui, un oarecare Ștefan Săndulache. Puse cap la cap, toate aceste lucruri se leagă foarte bine cu ceva ce tata a spus cândva...
– Santos nu trebuia să vorbească despre aceste lucruri!
– Unchiule Robert, tata era nițel băut atunci și ciudat. Vorbea despre o comoară și despre un mort. Moldoveanul pe care l-am ucis, zicea. În grotele de la Marsilia.
– Ștefan Săndulache era un nebun care a încercat de mai multe ori să mă ucidă, zise Margot dur.
– Și Elena face la fel, numai că lovește în Ared și Nicky, știind că sunt punctul tău vulnerabil.
Se lăsă tăcerea și Isabell se ridică de pe sofa.
– Ce vreți să faceți acum?
– Un schimb!
Isabell se apropie de Marie.
– Îți jur că ceea ce fac este foarte important, șopti ea la urechea ei. Dar ei nu vor înțelege...
– Ce spui?
– Copiii sunt sus, poți intra să-i vezi, dar nu poți să-i iei de aici.
– Copiii? Sunt doi?
– Da. Mergi sus...
– Isabell, nu mai înțeleg...
Ea o strânse în brațe și îi dădu un sărut pe obraz. Apoi își luă pelerina de la Aziz.
– Trebuie să plec! anunță ea tare, făcându-i pe toți să tresară.
– Unde te duci, Isabell?
– Ambasadorul Franței dă o petrecere azi, în cinstea regelui. Va avea mulți invitați...
– Cum poți să te gândești la petreceri în asemenea clipe?

– Viața mea merge mai departe. Vă las pe voi să discutați despre cum puteți să-i scoateți din casa Elenei în viață...

– Ce vrei să spui cu asta?

– Pentru mine, mătușă Margot, e mai mult decât clar totul. Elena vrea răzbunare și cred că are o persoană în vedere... tu!

– Evident. Dar asta nu înseamnă că...

– Înseamnă că vă las să faceți planuri, la asta sunteți foarte pricepuți.

O luă spre ușă, cu Aziz pe urmele sale.

– Îi voi spune ambasadorului că o teribilă indispoziție te ține departe de sălile sale azi, Mihai. O seară plăcută!

Dispăru dincolo de ușă, într-o mare de voaluri scumpe și bijuterii.

– E nebună, Mihai, și-a pierdut mințile!

– Margot, Isabell a ajuns așa din vina tuturor, sări el.

– Dar să fie atât de insensibilă... și rea... se plânse Gabriel. Pare să nu-i pese de ei...

Mihai se ridică și își turnă un pahar plin de coniac. Ce mai conta acum dacă bea? Îl dădu peste cap cu sete. Apoi strigă la Ibrahim.

– Pregătește masa și camere pentru oaspeți. Și spune-i Aminei să coboare, unchiul Ahmed a sosit!

– Da, domnule. Au sosit dulciurile domniței Isabell!

– Lasă-le Radei. Și vezi de ce ți-am spus!

Oftând, se întoarse spre oaspeții săi, căzuți din cer.

– Ce înseamnă asta?

Privirile tuturor se ridicară spre capul scării.

– Mamă, am oaspeți!

– Iar? întrebă ea, coborînd cu Maria alături.

Se opri jos, privindu-i disprețuitor. Mai ales pe Ahmed, care o recunoscu șio salută adânc. Ea pufni, nervoasă, și se uită spre Margot. Disprețul era întipărit în privirile celor două femei. În aceeași măsură, una o disprețuia pe cealaltă.

– Tu, fiică a diavolului, ce cauți în casa asta?

– Bună seara, Alberta!

– Trădătoare, ticăloasă fără margini, asasino!

Întinse degetul spre ea și făcu semnul crucii.

– Vei arde în iad!

– Mamă, zise încet Mihai, încercând să o tempereze.

– Tu să nu vorbești! O lași să intre în casa noastră, o lași să pună piciorul aici, după ce și-a ucis tatăl. Întâi târfa ta, acum asta. În iad vei ajunge!

– Mulțumesc, mamă, pentru aceste observații!

Femeia deschise gura să strige alte insulte, dar simți o mână ușoară pe umăr. Amina, cu ochii surâzând și chipul acoperit, scoase de sub haine un cuțit cu plăsele de argint și pietre prețioase.

– Doamnă Alberta!

În mâna fetei se odihnea cuțitul cu care Isabell o amenințase nu demult.

– Dumnezeule!

Își ridică fustele și alergă pe scări, fără să se uite înapoi.

– Ce faci cu acel cuțit, Amina? întrebă Mihai, tăios.

– Mama ta l-a uitat sus! zise limpede fata. Îl voi da...

– Să faci asta, răspunse el șiAmina văzu zâmbetul înfrânat pe chipul lui serios. Vino aici.

– Da, tată!

– Fiica ta, Mihai?

– Adoptivă, explică el. Draga mea, aceasta este sora mea, Margot. Despre care ți-a vorbit Isabell.

– Bun venit, doamnă! zise ea, salutând cu o mișcare a capului. Tu trebuie să fii Gabriel, nu?

– Da, domnișoară, zise băiatul, făcându-i o plecăciune fetei din fața lui, pe care o privea fermecat.

O recunoscu pe Marie și îi fu prezentat Robert de Clermont. Se părea că povestirile lui Isabell fuseseră foarte exacte și detailate.

– Unchiule Ahmed!

– Fata mea!

8.

Elena își pusese cele mai bune haine, cele mai scumpe bijuterii și intră la brațul prințului Krilov la petrecerea ambasadorului. Francezul le ieși înainte.

– Prințe, bine ați venit, doamnă Kazanikys...

– Domnule de Ferioll, ați strâns cea mai bună lume din Pera!

– Sper, sper, râse bărbatul rotofei, cu un nas mare și ochii bulbucați.

Lume bună și multă. Un ac nu puteai arunca în încăperile pe care francezul le deschisese invitaților săi. Nu se dădea în lături de la a petrece ori de câte ori prindea ocazia. Nu multe erau ocaziile pe care le avea aici, motiv pentru care fiecare profita din plin. Curtea sultanului nu era curtea regelui Franței. Fastul cu care nobilimea petrecea la curte era

deja cunoscut tuturor. Poate nu mai era vremea lui Ludovic al XIV-lea, spuneau cei bătrâni, care-şi mai aduceau aminte de acele timpuri, dar Franţa încerca să rămână în frunte. Cu toate că era atacată din toate părţile de Rusia Ecaterinei a II-a, pusă pe fapte mari, de Prusia luptătoare şi de Austria. Asta pentru a uita de Anglia, ce din insula ei conducea întreaga lume.

Dar lumea în acea seară avea multe altele pe cap. Şi Isabell vedea acest lucru foarte clar. Sorbi din cupa sa cu şampanie şi aruncă o privire largă peste capetele tuturor. Locul strategic pe care şi-l găsise o favoriza. Mai sus cu două trepte, putea privi peste capetele tuturor, chiar şi ale bărbaţilor. De unde stătea, alături de doamna de Ferioll, observa totul.

– Tocmai a venit! şopti la urechea ei doamna Amelie de Ferioll.

– Văd!

– Să ştii că ar trebui să accepţi!

– Ştiţi?

– Draga mea fată, ştie întreg Istanbulul! Poate şi sultanul, răspunse femeia slabă şi cu multe riduri pe faţă, pe care fardul nu mai reuşea să le înlăture.

– Adevărul e că nu ştiu ce să fac! mormăi ea, sorbind un pic de şampanie.

– Spune-i da şi pleacă cu el. Rusia câştigă şi mereu trebuie să fii alături de câştigători...

– Credeţi?

– Fata mea, eşti singură aici, nu ai un sfat bun, pentru că ştiu că puşlamaua aceea de Avram nu te sfătuieşte bine... o voi face eu. Prinţul e bogat, arată bine la chip, este amabil şi vrea să facă din tine o prinţesă. Poţi căuta, dar dacă Delfinul nu te cere de nevastă, nu văd altă ocazie mai bună. Sau aştepţi cererea sultanului?

Isabell izbucni în râs, alături de doamna de Ferioll, făcând să se înalţe câteva sprâncene mirate.

– Sultanul nu mi-a făcut nici o propunere, decentă sau mai puţin decentă!

– Atunci zi un da mare şi du-te în Rusia. Am auzit că acolo este foarte plăcut.

– Aşa am auzit şi eu, răspunse Isabell. Merg să-i vorbesc...

– Vei accepta?

– Nu azi!

Îşi făcu loc printre invitaţi până ajunse aproape de prinţ. Acesta venea şi el spre ea, cu Elena alături.

– Doamnă Deveraux, ce fericire să vă văd!
– La fel, înalţimea voastră, răspunse ea veselă. Elena!
– Vă las să vorbiţi!
– Mulţumesc!
Elena se depărtă câţiva paşi, dar se ţinu aproape de cei doi.
– Am crezut că nu voi putea scăpa de domnul Avram, se plânse ea.
– Cum aşa? se interesă prinţul.
– Au sosit nişte prieteni de-ai lui din Franţa. Oameni foarte ciudaţi, de altfel...
– Doamnă, Isabell, zise el neliniştit, cred că mai bine te-ai muta de la el. Cred că acel loc nu este potrivit pentru o tânără mamă, o femeie nevinovată şi inocentă...
– Cum aş putea? Unde să mă duc acum? Pera nu este Parisul.
– Ştiu asta, dar aş putea să cer doamnei Kazanikys să...
– Vai, Alexei, se sperie ea, respirând precipitat, cum aş putea abuza în acest fel?
– Nu va fi un abuz, dacă vorbesc eu cu Elena. Dar nu pot permite să stai acolo, cu el. Ştiu ce fel de om este!
– Cum aşa?
– Mihai este foarte şiret şi alunecos. Să fie ăsta motivul pentru care nu puteţi spune da propunerii mele?
– Alteţă, îmi este frică! suspină ea. Am avut o viaţă grea...
– De acum nu mai trebuie să suferiţi, frumoasa mea Isabell. Aţi fi prinţesa mea, mai importantă decât ţarina!
– Ce spuneţi? râse ea afectat.
– Adevărul. Plec în curând în Moldova şi de acolo la Moscova.
– Nu la St. Petersburg?
– Voi merge şi la curte. V-aş prezenta ţarinei...
– Nu aş putea... este prea devreme, se plânse ea. Toate aceste lucruri deosebite pe care mi le daţi! Şi cadourile! Florile şi bijuteriile! Prinţe, sunt o femeie simplă!
– Sunteţi eterna mea dragoste!
– Şi totuşi, aţi lipsit la petrecerea de la ambasadorul Angliei!
– Am fost reţinut!
– O femeie?
– Nu, doamnă, nu... se grăbi el să răspundă, cu un zâmbet încântat că o făcuse geloasă.
– Atunci cu cine v-aţi întreţinut o seară întreagă?
Krilov privi în jur.

– Nu pot...

– Nu puteți să-mi spuneți? termină ea. Atunci a fost o femeie, decise ea, supărată. Înțeleg!

Trecu ca o furie pe lângă el, aproape alergând spre ieșire. Din câțiva pași, ajunse la poartă. Aziz, care o aștepta, făcu semn să fie adusă trăsura.

– Stați, doamnă!

– Mă grăbesc! zise ea, încercând să-și elibereze mâna dintr-a lui.

– Vă jur că...

– Nu jurați, Dumnezeu vă va pedepsi. Știu asta și nu aș suporta ca sufletul voastru să ardă în flăcările infernului. Rămâi cu bine, domnule!

Sări în trăsură, lăsându-l încurcat. Strânse pumnii, nervos. Dacă ar fi putut vedea în trăsură, ar fi văzut zâmbetul ei larg și fericit. Dar ochii lui nu băteau așa departe. Și trăsura trecuse de colțul străzii înguste, îndreptându-se spre casa lui Mihai, cufundată în semi-întuneric. Numai câteva făclii ardeau prinse în suporturile lor.

– Aziz, mergi și odihnește-te, nu mai am nevoie de tine în seara asta! zise ea, când el o ajută să coboare.

– Da, stăpână!

Ea făcu trei pași.

– Stăpână!

– Da?

– Stăpânul Ared este în Istanbul?

– Da!

El nu îndrăzni să mai întrebe ceva, dar ea se apropie de el.

– Aziz, ai fost mereu alături de mine, mut, surd și loial. Întreabă!

– Îl vom salva?

– Asta fac. Dar vreau să asculți numai poruncile mele și nu ale lui Ahmed.

– Sunteți stăpâna mea!

– Știu că va încerca să te tragă de limbă, că va pune întrebări și va dori să-i spui ce fac eu. Ascunde-i adevărul!

El făcu o plecăciune adâncă și se luă după ea, așa cum făcea în fiecare seară. O conducea până înăuntru, apoi se retrăgea ca o umbră. Uneori Isabell avea impresia că este slujită de o umbră, și nu de un om în carne și oase.

– Ai ajuns!

– Mihai!

– Casa asta a devenit un han, este plină de lume! se plânse el, luându-i mâinile. Cum a fost?

– Așa cum m-am așteptat. Capcana mea a prins un prinț, râse ea, lăsându-și capul pe umărul lui.

O conduse sus.

– Și mătușa Margot?

– Este palidă de furie.

– Evident.

– Marie a stat la Amina, în camerele ei, un timp. Gabriel e fermecat de ea...

– Cine nu ar fi? Amina este un înger...

– Asta văd și eu.

– Îți place să ai casa plină, râse ea ușor.

– Cine ar fi crezut, nu?

Deschise ușa camerei sale și o lăsă să intre. Rada era acolo, alături de Marie și de copii.

– Vă las. Noapte bună!

Isabell îi zâmbi și intră.

– Marie!

Se îmbrățișară din nou.

– Ești la fel, nu te-ai schimbat deloc, zise ea.

– Crezi? Mie mi se pare că m-am schimbat, se plânse Isabell, pe care Rada se apucase să o dezbrace. Ce spui?

– Adevărul? Sunt cei mai frumoși copii pe care i-am văzut vreodată. Numai Gabriel mai era așa dulce când era mic.

– Îmi aduci aminte?

– Da. Mi-a fost așa dor de tine... și de ei. Am crezut că au murit, un timp. A fost groaznic!

– Marie, credeam că mă vei urî pentru ce am spus jos!

– O clipă numai, apoi mi-am dat seama că tu nu ai face niciodată ceva împotriva lor. Că erai supărată!

– Încă sunt!

– Isabell, nu am spus nimic despre copii...

Fata își strânse halatul greu în jurul ei și se așeză pe marginea patului.

– Știu și îți voi veșnic îndatorată.

– Copiii seamănă așa de bine cu Ared!... zise Marie, încet.

Nimeni nu-i mai spusese aceste cuvinte. Adevărul nu o mai lovise în așa fel. Își împinse părul pe spate, pentru a găsi o preocupare, pentru

a avea ceva de făcut. Cu toate astea, abia mai respira. Lacrimile îi umpleau ochii adânci. Părea din cale-afară de obosită.

– Îl urăsc!

– Știu, draga mea, știu...

O strânse în brațe.

– Pentru că nu mă iubește! exclamă ea furioasă.

Copiii începură să plângă amândoi deodată. Speriată, Isabell îi luă în brațe. Erau dolofani și numai ochi, cu părul negru des și gura ca un trandafir îmbobocit. Și erau foarte neastâmpărați. Marie luă fetița în brațe.

– Cine ar fi crezut?

– Ce?

– Că vei avea doi. Și așa frumoși. Ce vei face după ce se va termina totul la Istanbul? Vei sta aici, cu Mihai?

– Nu știu!

– Ared o să vrea să mergi cu el. Și Nicky la fel. Te-au căutat mult când ai plecat...

– Nu-mi pasă. Marie, dacă merg cu Ared, mă va închide în harem. Și Nicky și-ar lega viața cu a mea. Și nu-l iubesc.

– Îl iubești pe Mihai?

– Da, așa cred.

– Dar ești soția lui Ared!

– Nu-mi adu aminte. Am atâtea pe cap...

Oftând, se rezemă de perne. Micuțul Henry începu să o tragă de păr. Isabell îi feri mâinile dolofane și se strâmbă la el, făcându-l să râdă.

– Te las să te odihnești, zise Marie. Și mi-e îmi este somn...

– Dormi cu mine în noaptea asta, Marie. Vreau să aud despre călătorie, despre ce se mai întâmplă la Marsilia. Despre Andre!

– Andre?!

Marie zâmbi larg, cu un aer ușor încrezut.

– Încă îi mai faci ochii dulci?

– Isabell, e trecut de miezul nopții...

– Așa e, copiii sunt agitați. Strigă după Rada să ne ajute să-i culcăm.

Trecură cu ei în brațe în camera alăturată, așezându-i în patul mare, acoperit cu dantele. Rada intră, veselă.

– Lasă-i cu mine, stăpână!

– Să mă trezești, știi doar!

– Nu va fi nevoie, îngerașii dorm deja!

Și avea dreptate. Odată așezați în patul lor, copiii începură a căsca, obosiți. Își frecau ochii cu degetele, învârtindu-se. Rada stinse lămpile,

lăsând numai una. Isabell își sărută copiii și fetele se întoarseră în patul mare și cald. Marie se strecură alături de Isabell și aceasta stinse lampa. Peste Istanbul se așternea noaptea, grea perdea întunecată, fără lună, ascunsă sub mulțime de nori. Adormiră, înainte să mai apuce să povestească ceva.

Nu departe de casa lui Mihai Avram, în camerele de taină ale Elenei, aceasta se ruga. Stinse singura lumânare care ardea, lăsând numai cele două lămpi de pe masă. Bătaia în ușă nu o surprinse.

– Intră, Konstantin!

– Stăpână, i-am închis la locul lor!

– Foarte bine ai făcut. Momentul este aproape...

– Cum așa?

– De dimineață, vreau să chemi omul din port iar. Să ne spună cum a trecut noaptea peste corăbiile lor...

– Două sunt, stăpână. Două corăbii. Una creștină și una arabă. Pericol poate însemna pentru noi, au mulți oameni la bord, pot avea arme puternice, cu toate că sunt ascunse. Femeia aceea e un diavol!

– Nu vreau să distrugi corăbiile încă. Tatăl meu este acolo...

– Ce vei face?

– Voi face ceea ce trebuia să fac cu mult timp în urmă. Acum însă a vrut destinul să mă ajute. Când am aflat că erau doi copii, doi băieți...

– Trei!

– Cel mic nu contează acum. O va durea enorm, așa cum trebuie!

– Planul a fost perfect, murmură Konstantin. Dar mă tem de Avram!

– Mihai e un laș, exclamă ea, strângând pumnul. Așa cum era și tatăl lui. Margot e singura cu curaj și îndrăzneală în familia aceea, de asta va fi așa de plăcut să o distrug, să o omor, după ce o voi face să sufere...

– Pe care-l ucidem primul?

– Tu ce zici?

– Arabul este copilul ei bastard. Primul născut. Celălalt este os nobil. Care ne-ar aduce mai mult câștig?

Elena rămase în tăcere un timp. Apoi făcu un semn cu mâna.

– Nu-mi pasă. Nu cred că avem vreun beneficiu omorându-l pe unul sau pe altul. Dar mâine devreme mergi în port și lași un bilet la căpitanul vasului. Acest bilet!

– Pentru cine-i? întrebă Konstantin, care nu reuși să descifreze scrisul.

– Pentru doamna de Clermont, răspunse ea. Așa voi ști că va veni la locul de întâlnire, la momentul stabilit...

– Îl voi duce. Și apoi?
– Apoi ne vom întâlni în port.
– Voi chema oamenii.
– Cheamă-i să păzească casa. Margot nu va îndrăzni să mă atingă, atât timp cât prețioșii ei fii sunt în mâna mea. Îl voi lua cu mine pe Ared.
– De ce arabul?
– Pentru că blestematul de Spiros vrea să joace șah cu Nicky și nu pot să fac nimic. Nu-mi place această apropiere...
– Bătrânul nu bănuiește nimic!
– Crezi?
– Dacă francezul ar fi deschis gura, Spiros ar fi zis ceva. Dar nu e așa. El se poartă la fel ca totdeauna...
– Așa e. Ce prost!
– Te iubește, stăpână!
– Așa e. Am știut ce să-i spun, ce să fac. Pleacă acum, vreau să dorm, mâine voi avea o zi lungă și grea și trebuie să fiu puternică!
– Ești mereu, doamna mea!
Îi făcu o plecăciune și se retrase. Coborî jos, în încăperea în care dormea și stinse lampa. Alături, Nicky se ridică de pe salteausa și privi cerul. Întuneric de nepătruns. Părea viața lui, în ultimul timp. Și mâine... privi spre Ared. Fratele lui dormea adânc, pe o parte. Spatele lui era plin de răni care nu se vindecaseră pe deplin. Și știa că încă mai dureau. Și nu se plângea niciodată.
– De data asta, soarta noastră se va schimba, promise el, strângând pumnii.

9.

Sub ochii mirați ai tânărulului francez, mândrie de mătăsuri cărate din îndepărtatul Orient prinseră a luneca spre altar. Degeaba ochiul lui căuta să descopere chipul ascuns de voal sau piciorul acoperit de greu brocart. Numai două mâini strângeau un lanț greu de argint, de capătul căruia spânzura o cruce simplă.

Spiros prinse de cot fata și o împinse ușurel spre bărbatul nemișcat și palid. Preotul zâmbi călduros și deschise Evanghelia prinsă în coperți de aur, neînchipuit de bogate. Făcu semnul crucii, mirii făcură la fel și glasul lui puternic lovi pereții sfintei biserici în care se aflau. În spatele lor, în picioare, era un alt preot, un bărbat rotofei și vesel, cu surâs în obraz,o

maică înveşmântată în negru, cu chipul încruntat şi degetele ca ale unui schelet. Nicky nici nu îndrăzni să întrebe cine era femeia aceea austeră şi bătrână ca munţii. În partea cealaltă a bisericii erau doi băieţi slabi, ajutoarele preotului, şi un bărbat şi o femeie, pe care Spiros îi prezentase, dar el nu-şi mai aducea aminte numele lor.

Ca prin vis, auzea cuvintele preotului, fără să priceapă ceva. Privea pierdut altarul din faţa lui. Când preotul ridică coroana rece şi i-o puse pe cap, ajutat de bărbatul în vârstă, invitatul lui Spiros, Nicky tresări, fiind traversat de un fior rece. Înconjurară masa în faţa căreia erau şi mirosul de tămâie îl îmbătă. Aruncă o privire pierdută spre Sofia Kazanikys. Fata părea să fie de piatră, privind înainte, la imaginile pictate pe altar. Se întrebă cum arată sub mulţimea de văluri care o acopereau din cap până în picioare. Grasă? Slabă? După haină, ar fi zic să era cât el de grea, dar degetele îi erau fine şi lungi.

– Mergeţi în pace! zise preotul, făcând semnul crucii pentru ultima dată.

– Ginere!

Spiros îl strânse în braţe pe Nicky cu nedisimulată fericire. Apoi strânse mâinile fiicei sale.

– Părinte Stavros...

– Dumnezeu să-i aibă în pază!

Cu urarea părintelui răsunându-i în urechi, Nicky păşi spre uşă cu soţia lui de braţ. Pentru un moment lumina îl orbi. Soarele puternic al dimineţii îl lovi în faţă şi făcu un pas înapoi.

– Tată!

Glasul Sofiei îl făcu să se întoarce spre ea, dar nu reuşi să vadă unde se uita. Spiros părea să fi dispărul. Bezmetic, Nicky îl găsi în sfârşit, la picioarele lui. Un om mascat stătea deasupra lui, victorios, cu o bâtă de lemn.

– Fugi!

Sofie se mişca destul de repede, cu toate că hainele păreau s-o incomodeze. Alergă spre stradă, în marea de văluri. Nicky nu avea decât un singur gând în minte. Să scape. Ştia că Elena realizase să soţul ei o înşela şi se grăbise să-i ajungă. Femeie vicleană, nu atacase pe faţă, îşi folosise oamenii, ascunşi sub măşti negre.

– Nicky!

O trăsură aproape se lovi de ei. Şi prin portiera deschisă tânărul îl găsi pe tatăl său. Aplecat în faţă, Robert o apucă pe Sofie, pe care proaspătul ei soţ o împinse înainte şi o trase înăuntru. Nicky sări dintr-o mişcare alături de tatăl său, care trânti portiera şi plecară în goana cailor,

lovind o mică tarabă în care se vindeau fructe, ajungând după ei protestele și strigătele proprietarului.

– Tată!

Robert își strânse în brațe băiatul, descoperindu-l mai slab, mai tras la față și mai matur. Nu mai era copilul care fusese la Paris. Îl privi în ochi.

– Ești bine?

– Da, sunt. Sofie, stai locului...

– Dar... cine-i?

– Soția mea!

Soția lui se trase în colțul opus al trăsurii. Privea de după voal pe cei doi, fără să înțeleagă mare lucru. Și totuși, nu părea înspăimântată. Nu plângea. Aștepta.

– Unde mergem?

– La Mihai, răspunse Robert, aruncând o privire afară.

– Și mama?

– Va fi acolo, răspunse Robert.

Era ceea ce își dorea, cu toate că inima îi bătea repede, din pricina ei. Margot plecase cu Santos, singuri, spre port. Omul pe care-l plătea Mihai, un cerșetor slab și fără o mână, trimisese vorbă pe un puști nespălat că grecul plecase la biserică cu un tânăr care semăna cu descrierea lui Nicky. Imediat, Robert sărise în trăsură și luase cu el o mână de oameni de pe corabia lui Santos. Aceștia se ascunseseră printre cerșetorii de la intrarea în biserică. Robert încercase să intre, dar văzuse bine că ușile erau închise, ferecate bine, pentru a opri pe oricine încerca să intre. Așa că nu-i mai rămăsese decât să aștepte, nerăbdător, în trăsură, privind orice mișcare.

Nu departe de ei, Margot se plimba dintr-o parte-n alta pe chei. Într-un loc retras, Ahmed și ea așteptau vești. Arabul se așezase pe un butoi vechi, sperând să nu se rupă sub greutatea lui și privea liniștit. Privind la el, Margot clătină din cap.

– Cum poți să fii așa calm?

El o privi cu o licărire de amuzament în ochii.

– Eu nu mai pot sta locului. Aș prefera să fie o luptă...

– Nu e, nu?

– Mereu ești așa blestemat de calm. Capul tău pare să se rupă de inimă...

– Inima știe că nu are ce face. Așa că aștept.

– Așteptăm de mai bine de o oră...

– Elena e aici!

– Unde crezi că se putea ascunde?

– Orice loc e bun pentru ea. Vine cineva...

De după o clădire joasă apăru un bărbat. În spatele lui mergea clătinat un altul. O pelerină mare, neagră, îl ascundea pe acesta din urmă. Merseră spre ei. La mai puțin de trei metri primul se opri. Al doilea îl ajunse și ridică capul. Sub pălăria din cale-afară de elegantă se ascundea un cap de femeie pe care Margot îl cunoștea destul de bine. Elena o privea disprețuitoare, cu un surâs ironic în colțul gurii și ochii reci ca gheața.

– Ai ajuns...

– Vezi bine. Unde sunt copiii mei?

– Francezul și bastardul tău, zise ea, punând accent pe aceste ultime cuvinte, sunt în mâna mea. Ai adus ce am cerut?

– Da!

– De unde știu că este tatăl meu?

– Au trecut destui ani, este un schelet acum, răspunse Margot, păstrându-și calmul. Dar are bijuteriile, lanțul de aur cu cruce, un safir la degeteul mic, un ceas stricat de aur. Și cuțitul cu plăsele de argint și pietre prețioase...

– Ce pietre?

– Rubine!

– Exact. Unde-i?

– L-aș fi adus aici, acum? întrebă femeia. E la loc sigur. Păzit de oamenii mei. O mișcare greșită și îl găsești pe fundul mării...

– Nu ești în măsură să pui condiții!

– Nu, nu sunt. Și sunt darnică azi...

– Așa? întrebă Ahmed, cu un zâmbet.

– Ahmed el Selim, în persoană.

– Ai zis să aduc un însoțitor...

– Credeam că vei veni cu soțul tău!

– Contează pe cine am adus? se răsti Margot, nervoasă.

– Nu, nu contează. Acum privește acolo...

Margot se uită în direcția indicată de ea. O trăsură era trasă la vreo zece metri de ei. Cineva ridică o perdea neagră care acoperea portiera și ferestrele și Margot văzu chipul lui Ared.

– Poți să te apropii...

Margot alergă spre trăsură, fără să-i pese de pericol. Ahmed rămase nemișcat, sub privirea tăioasă a lui Konstantin, care scosese sabia din teacă.

– Ared!

– Mamă...

Mâinile lui legate le atinseră pe ale sale.

– Eşti bine?

Elena o împinse pe Margot la o parte.

– E întreg, nu vezi?

Un pistol atinse fruntea tânărului. Elena intră în trăsură şi Konstantin sări alături de vizitiu. Mâna înmănuşată a femeii mângâie obrazul lui Ared. Îşi scoase mănuşa.

– Îl iubeşti, nu?

Unghiile sale lăsară urme adânci pe obrazul lui, ajungând până pe gât. Elena zâmbi, privind sângele şi chipul lui Ared, cu ochii strânşi de durere, dar fără să se mişte sau să scoată un cuvânt.

– Vei primi veste de la mine, ducesă, despre locul unde-mi vei da trupul tatălui meu. Şi să-mi spui ce fiu vrei să-ţi dau în schimb...

– Blestemato!

– Margot, odată, cu mult timp în urmă, tu erai domniţa în faţa căreia privirile se plecau şi spatele se îndoia. Acum totul s-a schimbat, eu sunt doamna în faţa căreia te vei târî. La picioarele mele vei implora pentru viaţa lor...

– Asta vrei? strigă Margot, lăsându-se în genunchi. Te implor... ia-mă pe mine în locul lor...

– Niciodată. Alege, domniţă, zise ea dispreţuitor. Alege bine pe care-l vrei, pe cel legitim sau bastardul. Dă-i bice, Konstantin!

Margot văzu cum trăsura se îndepărtează şi auzi râsul Elenei.

– O ucid cu mâinile mele!

– Va trebui să faci asta, zise profetic Ahmed, ridicând-o în picioare. Adu-ţi aminte că sunt vii...

– Şi Nicky? Oare e bine?

– Trebuie să fie, nebuna asta nu şi-ar permite să-i ucidă, pentru că vrea să te vadă suferind.

– Dar să aleg? strigă ea. Cum să aleg?

– Nu aici, ducesă, nu aici. Să mergem la fratele tău, trebuie să facem un plan...

– Voi arde casa aceea de vipere, promise ea, strângând pumnii, cu toate că tremura din tot corpul de durere şi de frică.

Încă mai tremura când păşi în salonul lui Mihai.

– Mamă!

Vocea aceea ar fi recunoscut-o dintr-o mie. Se repezi spre Nicky, aruncându-se în braţele lui. Nu mai era un copil să-l ridice în braţe, motiv pentru care fiul ei o ridică, sărutând-o pe obraz, plin de afecţiune.

– L-ai salvat...

– Ţi-am promis, nu? şopti Robert, sărutându-şi soţia cu dragoste. Şi ea?

– Elena era cu Ared. Fratele tău e bine? Părea bolnav...

– A fost biciuit, şopti Nicky, fără să-şi lase fratele mai mic şi sora să audă. Dar este viu... mamă, Elena te vrea pe tine.

– Ştiu. Dar vrea mai mult corpul lui Săndulache.

– Tata a zis că-i aici, pe corabie. Când i-l vei da?

– Vom aştepta veste de la ea, zise Ahmed, bătându-l pe umăr pe Nicky. Băiete, îmi pare bine să te văd...

Îşi strânseră mâinile.

– Cum facem să-l scoatem pe Ared de acolo?

– Avem timp, zise Margot. Cine e fata asta?

Sofia stătea retrasă într-o colţ, pe un scaun, departe de toţi.

– Mamă, ea este Sofia Kazanikys, soţia mea!

– A cui?

Isabell apăruse la jumătatea scărilor. Îmbrăcată într-o rochie de casă înflorată, foarte fină, părea mai atrăgătoare ca niciodată. Părul ridicat sus o făcea elegantă, nobilă şi mândră. Păşi demn până jos.

– Nicky!

Îmbrăţişarea ei rămase fără răspuns.

– Eşti bine, văd, zise ea retrăgându-se repede, de parcă corpul lui ar fi ars-o.

– Sunt.

– Te-ai căsătorit? întrebă ea, întorcându-i spatele, pentru a o studia pe soţia lui, ascunsă sub hainele ei. Cu grămada asta de material?

– Isabell!

Marie se răsti la ea, pe un ton foarte dur, care o făcu şi mai nervoasă decât era.

– Ridică-te, doamnă de Clermont!

Sofia se ridică, dar numai pentru că Isabell o ridică spre ea, apucând-o de braţ.

– Las-o în pace, Isabell, zise ameninţător Nicky.

Un surâs care-i dădu fiori lui Mihai apăru pe chipul lui Isabell. Fata smulse cu o mişcare voalul care acoperea chipul fetei. Sub el apăru chipul rotund şi temător al unei fete speriate. Ochii ei căprui priveau de la unul la altul, fără să ştie ce făcea aici şi cine erau acele persoane care strigau unii la alţii. Franceza pe care o ştia nu-i ajungea pentru a desluşi cuvintele încâlcite pe care le strigau.

– Ce... eu... şopti ea, cu un glas subţirel, dar foarte plăcut.

– Nu se întâmplă nimic, spuse Nicky luând-o de mână, atent. Mihai, pot să te rog să-i dai o cameră Sofiei? Este obosită...

– Dar... începu fata, apucându-l de braţ. Vreau să ştiu...

– Voi veni eu imediat, promise el.

Ibrahim alergă pe scări, la etaj. Mihai o luă pe urma lui, cu Sofie la braţ. Fata tot încerca să privească în urmă, aproape împiedicându-se de hainele lungi şi largi. Nicky aşteptă să dispară pe una din uşile de sus.

– Cum îndrăzneşti? se răsti el.

– Îndrăznesc. Vorbesc aşa cum vreau eu. Fac ceea ce vreau eu. Iar casa asta nu este a ta!

– O fi a ta? întrebă el, tăios.

– Terminaţi cu cearta, se amestecă Robert.

– Nu... Merită un răspuns. Casa asta este a mea pentru că Mihai a dorit asta. Ce crezi? Că dacă ai sosit aici ai dreptul să-mi dai ordine? Să-mi ceri să fac ceea ce vrei tu? A trecut destul timp şi eu m-am schimbat, nu mai ascult poruncile nimănui. Şi nici şantajul...

– Fată fără minte, cine crezi că eşti? se răsti Ahmed.

– Sunt propria mea stăpână. Şi o posibilă văduvă!

Palma lui Margot o lovi cu atâta putere încât o aruncă la pământ. Dar fata se ridică vijelios. Nu lovi înapoi, nu acum.

– Cum îndrăzneşti să doreşti moartea fiului meu?

– Ared este ca şi mort, zise ea peste umăr. Voi l-aţi ucis...

– Eşti nebună, zise plin de dispreţ Nicky. Şi ai devenit o târfă...

Multe perechi de ochi se măriră la aceste cuvinte. Isabell deveni palidă ca o moartă.

– Ai tras cu urechea sau fratele tău ţi-a şoptit ce a auzit?

– Ared a fost bătut din vina ta!

– Câte lovituri au fost?

– Multe!

– Mai multe de unsprezece? se interesă ea, aşezându-se pe sofa.

– Destule pentru a-i umple spatele de răni, zise printre dinţi Nicky. Dar a auzit totul şi-l cred. Îl cred pe fratele meu...

– Dumnezeule, ce sentimente alese în inima ta, domnule de Clermont! îl strâmbă ea, aşa cum făcea când erau copii.

– Neagă că eşti amanta lui Alexei Krilov! strigă el în gura mare.

– Ce ai spus? sări Ahmed. Tu, fată nebună, cum ai îndrăznit să te arunci în braţele altuia, fiind soţia lui Ared?

– Nu mă consider soția lui Ared, domnule el Selim. Și nu sunt amanta lui Alexei Krilov, zise ea limpede, fără a se arăta afectată de cuvintele lor disprețuitoare.

– Destul!

Vocea lui Mihai îi opri pe toți. Acesta ajunse jos și trecu în fața lui Nicky.

– Această casă este a mea, domnilor, le aminti el sec. Și doamna este oaspetele meu, motiv pentru care nu voi accepta să o jigniți în vreun fel. Sau preferi să reglăm conturile într-un duel, băiete?

Nicky ridică mâna pentru a-l tempera, dar cel care interveni fu Robert.

– Mihai, sunt sigur că nu este cazul pentru un duel, mai ales acum. Nicky nu va mai spune nimic...

– Foarte bine. Isabell este protejata mea în Istanbul.

– Asta e limpede, zise rece Margot. Mama ta, totuși, o numea altfel!

– Îmi aduc aminte foarte bine ce spunea mama, Margot. Și știu ce spun eu. Parcă aveați ceva mai important de discutat...

– Aveam, zise Ahmed. Mihai, ce propui?

– Ce propun? repetă el, luând loc lângă Isabell. Un schimb, cred.

– Tu știi locurile, zise Robert. Unde crezi că ne va chema Elena?

– Nu acasă, zic eu. Are mai multe case în oraș. Câteva în afara lui. O moșie în Moldova.

– Multe locuri. Nu poate supraveghea totul...

Mihai se întoarse spre Isabell.

– Isabell?! Tu ai fost la ea...

Fata zâmbi larg și se ridică. Clătină din cap, de parcă ar fi râs la o glumă, fără să deschidă gura.

– Vreți informații?

– Trebuie să fi auzit ceva.

– Nicky, tu ai fost acolo, spune-le tu!

– Eu eram un sclav, se mânie el. Elena nu-mi făcea confidențe...

– Nu am auzit nimic, niciodată.

Mihai deschise gura să întrebe ceva, dar Ibrahim apăru din nou. Venea dinspre intrare, cu un răvaș în mână.

– Da, Ibrahim?!

– Sluga prințului Krilov este la ușă, aduce grabnic mesaj de la stăpânul său...

Ochii fetei se schimbară, dintr-o privire ironică în una interesată.

– Trimite asta!

Mâna servitorului întinse hârtia făcută sul și sigilată. Isabell o luă și o deschise cu grabă.

– Spune-i că da, Ibrahim. Şi trimite-l pe Aziz la mine, grabnic!

Acesta se retrase, cu plecăciune. Şi dispăru dincolo de uşile largi pe care le închise în urmă.

– Pleci?

– De îndată.

– Unde?

– Se pare că o oarecare doamnă Elena este foarte încântată să-mi ofere adăpost pentru câteva zile...

– Ce tot spui?

– Prinţul Krilov a cerut Elenei să mă primească un timp în casa sa!

– Nu pleci din casa asta, Isabell!

– Unchiule!

– De ce? Dacă nu vrei să stai aici, iei copiii şi te muţi pe corabie...

– Nu pot!

– De ce?

– Pentru că...

Se opri, minciuna arzându-i buzele.

– Îl iubesc pe Alexei şi plec cu el în Rusia!

Ahmed îl împinse pe Mihai din calea lui şi o apucă de mână. O scutură cu putere.

– Ce dracu crezi că faci?

– E viaţa mea! ţipă ea cu durere.

– Eşti fina mea şi eu te voi învăţa ce înseamnă să respecţi casa mea. Nu eşti una din târfele din port! zise Margot.

Palma ei îi făcu pe toţi să înceteze să mai respire. Şi ura din ochii ei crescu ca un vulcan, aruncând raze aprinse prin toată casa.

– Pentru numele lui Dumnezeu! şopti Marie.

– Pleacă de aici şi nu mai eşti nimic. Vei muri pentru noi.

– Plec, răspunse ea sfidător, aşa cum numai ea putea fi. Şi nu-mi pasă!

– Nu iei copiii, zise Ahmed, dur.

Ea evită să se uite spre el şi se făcu că nu-l aude.

– Spiros Kazanikys a murit de dimineaţă, anunţă ea, întorcându-se spre scări.

– Dar era viu...

– Unul din tâlhari l-a înjungiat în inimă. O singură lovitură!

– Ea a fost. Sau Konstantin!

Isabell urcă scările cu pas sigur şi fără să privească în urmă. Nimeni nu veni în urma sa. Dar ea nu stătu să plângă, cu toate că inima i se iz-

bea în piept cu durere. Ceru Radei haine cernite, potrivite pentru o casă în doliu, își strânse părul la spate și evită bijuteriile, lăsându-și numai un inel simplu și cercei vechi. Își prinse părul sub văluri negre și-n jumătate de oră pășea afară din cameră, cu pas apăsat și privirea rece. Aziz pregătise, la ordinele stăpânei, trăsura.

– Pleci? întrebă Mihai, văzând-o coborând.

– Știi de ce o fac și sper să fie ultima dată.

– Margot e furioasă și ceilalți negri de supărare.

– Atât de normal pentru ea! oftă ea, clătinând din cap. Dar va înțelege, mai târziu...

– Ei sunt orbi, draga mea, șopti Mihai. Și chiar dacă nu-mi spui, știu pentru cine faci toate astea, pentru cine te lupți.

Isabell îl îmbrățișă strâns, lăsându-și capul pe umărul lui puternic. Îi dădea căldură și înțelegere. Nu punea întrebări și nu o certa. Mâna lui îi mângâia spatele, eliberând tensiunea care îi înțepa corpul înghețat.

– Trimite vorbă lui Fatih, o să vreau să-l văd mâine noapte!

– Cum vrei. Ai grijă mare cu Elena, s-ar putea să înceapă să bănuiască...

– Voi sta aproape de Alexei, nu va îndrăzni să lovească...

– Nu fi așa sigură!

Isabell se desprinse de el și plecă, lăsând în urma ei un gol ciudat. Mihai se așeză pe sofa, rezemându-și capul în mâini.

– Va sta mult la ea?

– Margot, m-ai speriat!

– Iartă-mă, nu am vrut.

– Isabell se întoarce în scurt timp. Unde-s ceilalți?

– Ahmed și Marie sunt sus, cu copiii. Robert a plecat cu Gabriel după Fill în port și Nicky e cu soția lui...

– Biata fată!

– Da, moartea tatălui în ziua nunții. Grea încercare este în fața ei...

– Și tu? Margot, ochii tăi sunt din cale-afară de triști, plini de durere. Să fie numai Ared de vină?

– De când ești așa fin observator? râse ea trist.

– E un dar pe care mereu l-am avut. Știu ce poartă oamenii în inimă.

– Așa cum ai știut ce zace în inima finei mele când ai băgat-o în patul tău?

– Nu-i drept asta, protestă el, ridicând mâna. Nu tu poți arunca prima piatră. Și Isabell e nevinovată în istoria asta!

– Așa să fie? întrebă ea, ciudat de calm.

– Eşti pregătită să asculţi?

– Nu e nimic de ascultat, zise ea răspicat. Clare sunt toate dinaintea mea. Te culci cu ea. Şi Alexei?

– Rusul nu a atins-o!

– Jură asta, Mihai!

– Jur. Alexei e un bărbat de onoare şi dragostea lui, spre durerea mea, este sinceră şi puternică. Dar va însemna sfârşitul lui!

– Cum aşa?

– Nu va pleca cu el şi tare mă tem că asta va atrage moartea rusului. De zile stau şi aştept o provocare la duel, lucru care nu mă sperie, dar care va frânge inima multor persoane.

– E gelos pe tine?

– Gelos e puţin lucru, zise el cu sinceritate. Inima îi e roasă de durere. Aşa că am făcut ce am putut...

– Ce tot spui?

– Lumea puţin ştie ce se ascunde între pereţii casei mele, slugile au poruncă să nu deschidă gura şi nu o fac. Aşa că numai eu am rămas cel care putea împrăştia veşti... şi am făcut-o. Din casa unei doamne din Pera, al cărui nume nu-l voi spune, am ieşit la oră târzie, dar atent să fiu văzut. Şi aşa a fost. Prinţul mi-a strâns mâna a doua zi şi mi-a vorbit de bine.

– Pentru ea?

– Numai pentru aceea cu ochii adânci ca marea, care mă fac să tremur ca un copil, mărturisi el, cu ochii scânteind de dragoste. Aş face orice...

– Ai ucide?

– Fără zăbavă. Azi. Acum. Şi poate va trebuie s-o fac!

– Pune mâna pe fiii mei şi te ucid, Mihai, uitând că-mi eşti frate.

– Fiii tăi? Nu de ei mă tem eu, dragă Margot, adversarul meu e mult mai important şi mai sus pus.

– Prinţul?

– Alexei Krilov. Un nume pe care am ajuns să-l urăsc, cu toate că înainte-l respectam. E un bărbat de onoare, plăcut la chip şi la înfăţişare, deschis la minte şi de sânge nobil. Şi totuşi, de fiecare dată când îl văd mi se trezesc cele mai teribile sentimente, cele mai rele porniri. Pentru asta închid ochii, respir adânc şi mă uit în altă parte, sperând că aşa voi uita.

– Şi ea? Ea te iubeşte?

– Da, mă iubeşte.

– Dar îl iubeşte pe el, pe Alexei?

– Acum, nu mai știu, oftă el, abătut. Dar m-a iubit de mine, numai pe mine. Când am scos-o din Moldova, plictisită, tristă și cu ochii plânși, departe de casă și plină de dor, s-a aruncat în brațele mele, recunoscătoare. Și am refuzat-o. I-am dat totul, am adus-o aici, i-am arătat viața de aici și am așteptat. O voi aștepta mereu, dacă asta îmi va cere!

– Ești ciudat, Mihai!

– Crezi?

– Și trebuie să recunosc că te cunosc prea puțin. Îmi pare rău pentru asta!

El zâmbi larg și îi strânse degetele.

– Și mie, draga mea soră. Acum, după atâția ani...

Un strigăt plin de durere îl întrerupse. Ridicară ochii spre etaj. Strigătul venise din camera pe care Avram o pusese la dispoziție proaspăt căsătoriților. Nicky abia reuși să o oprească pe soția lui, înainte ca aceasta să se repeadă pe ușă afară.

– Ascultă, Sofia!

– Dă-mi drumul, răcni ea, roșie în obraji de efort.

Nicky o ridică cu greu în brațe și o aruncă pe pat.

– Stai locului și ascultă-mă, strigă și el.

– Poți să mă lovești, nu-mi pasă!

– Nu te lovesc, promise el, cu mâna în dreptul inimii.

– Atunci dă-te la o parte și lasă-mă să merg la tatăl meu. Vreau să-l văd pentru ultima dată, zise ea, cu ochii plini de lacrimi.

Avea o față încântătoare, plină și încadrată de un păr des și castaniu. Era tunsă destul de scurt, dar era o femeie foarte frumoasă, cu trăsături regulate. Scăpase de o parte din hainele ei, dar mai avea câteva rânduri de fuste largi în jurul taliei destul de mici. Era mititică și fragilă, își dădu seama el. Dar puternică. Cum altfel ar fi putut căra atâtea haine pe ea?

– Dacă s-ar putea, eu personal te-aș duce. Dar nu se poate, fetițo!

Nicky se așeză alături de ea.

– Elena e foarte periculoasă și ar putea să te atace în vreun fel, îi explică el. Sofie, noi credem că ea l-a ucis pe tatăl tău...

– Nu-i adevărat! se răsti ea.

– Când am plecat din fața bisericii...

– Când m-ați răpit. Tatăl tău...

– Cum vrei tu. Atunci el era viu. Omul meu i-a dat o lovitură în cap care l-a lăsat inconștient pentru un timp. Când a venit trăsura Elenei, era viu!

– Dumnezeule!

Se aruncă între perne, plângând. Tremura din tot corpul şi lui Nicky i se făcu milă de acea copilă nevinovată, care avusese parte de multă suferinţă în aşa scurt timp.

– Dormi un timp!

– Acum eşti soţul meu... şopti ea, privindu-l printre lacrimi. Vei veni la mine în seara asta?

– Asta vrei să mă întrebi? Credeam că va fi altceva... poate motivul care l-a avut tatăl tău de a ne căsători...

– Ştiu motivul!

– Da?

– Da. Eşti un nobil în ţara ta. Şi tata, Dumnezeu să-l odihnească, a vrut să mă apere de Elena. Tata avea încredere în mine...

– Văd!

– Nu mi-ai răspuns la întrebare! îi aminti ea.

– Sofie, voi veni să te văd, numai atât. Nu te preocupa, nu te voi atinge...

– Nu?!

Fata îl privi atentă şi Nicky nu ştiu dacă era bucurie sau dezamăgire expresia întipărită pe chipul ei ud de lacrimi.

– Vorbim când mă întorc. Vrei ceva de mâncare sau de băut?

– Nu, nu acum...

– Te las atunci!

Tandru, tânărul se aplecă peste ea şi fata rămase nemişcată. Îi atinse fruntea cu buzele şi o auzi suspinând. Ochii ei erau închişi.

Când îi deschise, el era plecat şi uşa se închidea în urma sa.

10.

În ungherele casei lui Spiros Kazanikys domnea moartea. Corpul bărbatului, îmbrăcat în straie scumpe, se odihnea între patru scânduri. Preoţii se rugau în tăcere. Doi la număr, cântau deodată, apoi lăsau liniştea să acopere casa. Din nou începeau, în greceşte. În încăpere era fum des de lumânări, ferestrele erau bine închise şi lumea puţină. Elena ieşi o clipă, alături de prinţul Krilov, care oferea alinare. Alături de ei mai erau alte trei femei, care-l plângeau încet pe Spiros, şi un bărbat bătrân într-un colţ.

– Isabell, ai venit, exclamă uluită Elena, rămânând fără suflare.

– Am venit pentru a vă aduce condoleanţe şi a vă ruga ceva...

– Ce?

Elena purta haine negre ca și inima ei, strângând în mână o batistă brodată. Nu plângea, dar avea ochii roșii și Isabell bănuia că nu era tocmai durerea care-i înroșise.

– În casa lui Mihai Avram au sosit multe persoane și am auzit că pun la cale ceva îngrozitor contra ta. M-am speriat îngrozitor și a trebuit să mint pentru a putea pleca fără să fiu suspectată că vin aici.

– Ați auzit ce plan pun la cale?

– Nu. Când m-au văzut, au amuțit toți. Mai ales femeia aceea cu ochii verzi, Margot. Și fiul ei a apărut acolo și spune grozăvii despre domnia ta. E cu soția!

– Soția?!

– Da, Sofie. O urâțenie mititică și înbrăcată în negru. A venit în lacrimi și au închis-o într-o cameră de la etaj, singură. Nu pot înțelege ce se întâmplă...

– Vai, sunt atât de îndurerată, că nu pot vorbi! Prințe, vedeți cum sufăr?

– Văd, doamnă Elena!

– Mă acuză de grozăvii, de teribile fapte. Și abia a murit soțul meu, eu sunt singură, slabă...

– Așa e, zise Alexei, strângându-i atent degetele.

– Și ei... pe bunul Dumnezeu, au răpit-o pe draga de Sofia, o țin prizonieră...

– Dar doamna Deveraux a spus că-i soția acelui om...

– Minciună!

– El zice că s-au căsătorit de dimineață, în biserică...

– Nu cred așa ceva, Spiros nu ar fi permis...

Cu pumnii strângând batista, alergă spre scări, apoi dispăru la etaj. Alexei și Isabell rămaseră privind în urma ei.

– Pare așa de afectată...

– Da, așa pare, zise ironic Isabell, dar prințul nu-și dădu seama de asta.

– Ai venit, așadar...

– Am venit pentru a vă da asta, rosti ea răspicat.

– Ce-i?

Luă săculețul de catifea din mâinile ei și-l deschise. Înăuntru erau bijuteriile pe care el i le făcuse cadou. Cerceii. Un lanț greu de aur cu safire și câteva piese mai puțin valoroase.

– Dar, nu înțeleg...

– Nu?

– Nu. Aceste daruri vi le-am făcut din inimă, sunt pentru tine, iubita mea doamnă Deveraux. Nu le vreau înapoi, nu aş putea vreodată...

– Vi le înapoiez pentru că doresc să plec din Istanbul în curând, aşa ca şi voi, de altfel. Voi pleca cu copiii mei în Franţa, mai am ceva rude îndepărtate...

– Dar nu înţeleg! aproape strigă el, trăgând-o spre grădină.

Ea merse cu el, departe de freamătul din casă, care pregătea cele necesare înmormântării stăpânului. Se opriră în mijlocul grădinii, sub un copac bătrân.

– Acum spune-mi adevărul...

– Care adevăr?

– Motivul pentru care plecaţi departe de mine, motivul pentru care nu aţi acceptat să-mi fiţi soţie!

– Alteţă, este mai bine aşa!

– Nu-i adevărat, ştiu că nu e. A fost pentru că nu v-am spus cu cine m-am întârlit în acea seară?

– Nu mai contează!

El o trase spre o bancă şi o împinse uşurel, pentru a o face să se aşeze.

– Este gelozia...

– Destul, vă rog!

– Asta e, nu? întrebă el, cu un zâmbet plăcut. Credeţi că am fost la o femeie...

– Nu vreau să aud! se răsti ea, acoperindu-şi urechile.

– Frumoasa mea Isabell, nu am fost la o femeie, nu este nimeni în inima mea în afară de tine. Crede-mă!

– Să vă cred?

El aprobă din cap, luându-i palmele, pe care depuse mici sărutări.

– Am auzit din sursă sigură că aţi ieşit din casa unei văduve...

– A fost Mihai Avram, nu?

– Ce mai contează? zise ea cu tremur în glas. Am venit să vă urez drum bun...

– Doamnă... Isabell, exclamă el nebun, nu poţi spune asta!

– Ce aş putea crede?

Rece, refuză să-l privească.

– O să vă spun totul, totul. Am fost acolo, la acea văduvă cu reputaţia proastă...

– Destul, pentru numele lui Dumnezeu! îl opri ea, clătinând din cap. Destul!

– Nu, nu, vă voi spune totul. Acolo am mers pentru a întâlni un bărbat!

– Oh, Doamne!

– Nu, nu e asta! M-am întâlnit cu Vizirul Alb Mehmet.

Ochii lui Isabell se îngustară, satisfăcuţi. Dar prinţul nu observă numic, ţinea capul în pământ.

– Acel bărbat care se îmbracă numai în alb? Care poartă cai albi?

– El. Treburile împărătesei noastre mă poartă să fac aşa ceva, în miez de noapte, pentru a mă feri de vorbe.

– Oh, cum mă vei putea ierta, Alexei? suspină frumoasa doamnă, lăsând mâna să o atingă pe cea a rusului, care zâmbi încântat.

– Acum, răspunde-mi, vei merge cu mine?

– Da!

O ridică în braţele sale şi o îmbrăţişă, plin de dragoste. Îi căută buzele şi ea nu-l respinse. Vizirul Alb, Said, aceste cuvinte păreau scrise cu sânge pe inima ei. Îi era milă de prinţ, mai ales că-l îndrăgea mult, fiind un bărbat de neam ales. Îl sărută, ştiind că era ultima dată când o făcea.

Glasurile preoţilor îi opriră. Alexei aruncă o privire spre casă.

– Poate ar trebui să mergeţi alături de Elena, poate are nevoie de ceva... singură fiind...

– Merg. Mă însoţiţi?

– Vin imediat, dar am nevoie de puţin timp, răspunse ea, fermecându-l din priviri. Mi-aţi putea trimite o fată cu nişte ceai?

– Desigur. Odihneşte-te, frumoasa mea Isabell. Voi fi alături de tine imediat!

– Abia aştept!

Isabell nu se mişcă de pe bancă. Aşteptă fata care venea cu ceaiul pe o tavă mare, de argint.

– Stăpână!

– Lasă tava pe bancă.

– Dar...

– Ascultă, fato, se răsti dur Isabell. Acum, spune-mi, în casa asta este un sclav pe nume Ared, nu?

– Nu, nu este!

– Nu minţi, fato! Nu voi spune nimănui că mi-ai spus şi poţi câştiga această pungă plină cu aur. Ce zici?

– E un sclav cu numele ăsta, zise ea şoptit, privind în jur. Grea soartă are...

– Du-mă la el!

– Păcatele mele, stăpână, pentru asta pot fi biciuită sau ucisă! Stăpâna Elena...

– Nu va şti nimeni. Ascultă, vreau numai să-l văd, nimic mai mult. Doar nu-l pot scoate din casă în spate, nu?

– Păi...

Isabell se ridică. O apucă de mână.

– Nu te codi, aici ai destul aur să trăiești trei ani!

– Văd!

Cu mâna lacomă luă aurul și-l ascunse în haine. Apoi o luă grăbită spre o ușă ascunsă de tufișuri bogate, înfrunzite, ce ducea în partea aceea a casei în care stăteau slugile. Intră ea prima și cercetă holul. Când se dovedi că nu-i pericol de a fi văzută, femeia mititică își făcu de treabă la o masă lipită de perete. Isabell trecu pe lângă ea.

– Tot înainte, șopti fata, arătându-i drumul.

Coti spre stânga și Isabell văzu câteva uși ferecate. Fata o deschise pe una dintre acestea și se feri.

– Uite-l!

Ared era trântit pe saltea, cu fața în sus. Părea să doarmă.

– Stai de pază la ușă, porunci Isabell.

Intră și fata închise ușa în urma sa. Atentă, Isabell se aplecă asupra lui Ared. Mai multe răni mai vechi și mai noi îi brăzdau chipul frumos. Barba de câteva zile bune îi acoperea chipul. Părul îi era lung și murdar. Hainele erau o grămadă de cârpe murdare și vechi. Cămașa deschisă arăta răni pe piept, vânătăi urâte.

Respiră adânc și se lăsă în genunchi, alături de el.

– Dormi?

Ared deschise ochii și ea își acoperi chipul cu vălul negru.

– Cine...

– Sunt aici să te ajut!

– Da?!

Vorbele lui erau șoapte numai. Când vorbea, chipul i se strâmba dureros.

– Te-au bătut?

– Nu mai știu... șopti el, închizând ochii, obosit.

Isabell se întinse spre găleata cu apă de lângă capul lui. Luă cana de tablă și o umplu pe jumătate cu apa caldă. Scoase o pungă mică de piele și turnă jumătate din conținutul ei în cană. Cu greu, îi ridică capul.

– Bea, te va ajuta!

Îl obligă să bea. Apoi rupse o bucată de pânză din juponul ei și o udă, ștergându-i rănile de pe față. Restul prafului alb îl turnă în găleata cu apă.

– Pleci?

– Da. Dormi acum...

Ochii lui se închiseră imediat și Isabell deschise ușa, ieșind afară.

– Cine-i aduce de mâncare?
– Cei care-l păzesc...
– Unde-s acum?
– Stăpâna nu i-a văzut în capătul holului? De obicei stau aici, zise ea, arătând spre câteva bănci lipite de perete. Dar cum a murit stăpânul... ascultă rugăciunile preoților!
– Așa deci, murmură Isabell. Ia asta!
– Ce-i?
– E un praf vindecător. Îl pui în mâncarea lui, câte o lingură plină.
– Dar dacă mă vede cineva?
– Punga asta, zise fata, scoțând altă pungă, te va face să fii atentă. Ai câștigat deja două. Vei avea mai mult...
– Mulțumesc, stăpână, mulțumesc!
– Să plecăm de aici, zise ea, grăbindu-se spre ușă.
Respira greu când ajunse înapoi pe bancă. Picioarele îi tremurau și capul îi bubuia de durere. Privi în jurul ei. Grădina casei îi aducea aminte de casa lui Ared, cu zidurile sale înalte. Ar fi fost imposibil să-l aducă aici pe Ared și să-l treacă peste gard. Era într-o stare din cale-afară de proastă. Cine știe dacă reușea să stea în picioare...
– Elena s-a retras în camerele sale și preoții au plecat, zise prințul, apărând în capătul aleei.
Se așeză alături de ea.
– Sper că ți-a fost dor de mine!
– În fiecare clipă, minți ea cu seninătate, trăgându-se mai aproape de el.
Alexei privi în ochii negri, cu înflăcărare. Dar nici unul nu văzu că de la o fereastră de la etajul casei, doi ochi îngustați de ură îi privea. Lăsă perdeaua grea să cadă și se așeză pe sofaua de lânge fereastră.
– Ce a făcut la el?
Konstantin rânji.
– I-a dat apă și i-a spălat rănile. Apoi a plecat. A plătit-o pe fată...
– Pentru ce?
– Să-i dea leacuri. Vrei să o ucid, stăpână?
– Nu, nu, las-o. Să-i dea leacurile, vin bine, pentru că ți-a cam scăpat mâna asupra lui...
– Pentru că l-am pierdut pe celălalt!
– Și asta înțeleg, dar dacă-l omori pe ăsta, zise ea dur, tu ai ajunge pe fundul mării.
– Niciodată nu voi încălca porunca ta, stăpână!

– Atunci ia praful ăsta și pune-l în ceaiul doamnei Deveraux, zise ea cu un zâmbet malefic.
– Ce e?
– Ceva care o va înnebuni.
– De ce nu otravă?
– Ar fi prea repede, prea ușor și prea lipsit de satisfacții. Asta e mult mai plăcut, să o vezi suferind...
– Ești înțeleaptă, stăpână.
– Sunt. Și ea va plăti pentru acest joc dublu, pentru trădare. M-a luat drept proastă și un timp i-am căzut în plasă. E trimisa ei!
– Crezi?
– Sigur. Cred că sunt rude. Sau se cunosc foarte bine. Poate chiar ea a fost de vină pentru că Nicky a scăpat, profitând de idiotul de Spiros...
– Kir Spiros a pus la cale planul, căsătorindu-și fiica cu francezul!
– Așa e. Și pe el l-am subestimat și am greșit. Dar acum zace într-un coșciug și mâine va fi sub pământ, departe de mine. Nu mai trebuie decât să o ucid pe Margot Avram și voi avea tot ce voi dori!
– Apoi?
– Apoi voi deveni prințesă!
– Stăpână!
– Isabell va înnebuni și va muri, Krilov va fi pătruns de durere, Margot și copiii ei vor muri și pe Sofia o voi face să se sinucidă...
– De ce? Fata este...
– Konstantin, ea l-a moștenit pe Spiros, mai ales pentru că este căsătorită. Mi-a scăpat din mână, rosti ea, lovind cu pumnul în sofa. Am pierdut-o, dar o voi avea înapoi și voi scăpa de ea înainte să plec cu Alexei!
– Și dacă el nu va pleca cu voi?
– Crezi că nu o va face? se răsti ea.
– Cum văd eu, o iubește pe...
– Nimic nu mă va opri să plec cu el în Rusia. Pe drum, voi ști să-l atrag, să-l cuceresc și voi ajunge acolo soția lui. Nu am nici o îndoială!
– Dacă tu nu ai, atunci nici eu nu mă îndoiesc, stăpână. Merg să fac ce mi-ai cerut!
Konstantin plecă, lasându-și stăpâna făcând planuri. Noi planuri. Planuri mai bune.

CAPITOLUL V

1.

Pas uşor bătu în poarta casei părăsite. O slugă slabă şi mică de înălţime privi prin gemuleţ.

– Cine-i?

– Italianul!

Turcul deschise uşa cea mică şi lăsă persoana să intre. Apoi strecură capul pentru a cerceta strada. Nici o umbră nu se mişca. Nimic nu se întrezărea în spatele italianului care le călca pragul.

– Pe aici, pe aici...

Persoana ascunsă sub pelerină se luă după turc, mergând grabnic. Se feri de tocul jos al uşii, plecându-şi spatele, şi intră în camera largă. Lumânările aruncau imagini curioase pe pereţii goi. Pernele pe care Fatih stătea erau singura mobilă care umplea acea încăpere. Şi o tavă cu ceai şi fructe uscate.

– Ia loc, doamna mea!

– Mare vizir, am venit...

– Mesaj era grabnic.

Isabell, căci ea era, se aşeză pe o pernă în faţa lui Fatih.

– Am auzit zvonuri ciudate...

– Aşa? întrebă ea, ştiind că erau mult mai mult decât zvonuri.

– Da. Despre o corabie care a tras în port... Ahmed el Selim pune piciorul în capitală. Stă la Mihai, nu?

– Întocmai, zise ea, servindu-se cu ceai.

– Şi? A venit după tine?

– Nu ştiţi motivul pentru care a venit?

Fatih nu găsi necesar un răspuns.

– Fiul lui...

– Soţul tău, adică...

- Exact, el. E aici, în Istanbul...
- Cum aşa?
- Sclav la doamna Elena Kazanikys!

Vizirul se apleacă în faţă.

- Un musulman sclav la un grec?
- Un grec mort, mărite vizir!
- Mort, da, am auzit că a murit, atacat fiind...
- De pumnalul soţiei, ascuţită armă, termină ea.
- De ea? întrebă el cu stupoare.
- În inimă.
- Pe Allah, ce femeie...
- Soţul meu e prins în mâinile ei, gata să fie ucis, din voinţa Elenei.
- Asta vrei de la mine, trandafirul meu?
- Da.
- Şi ai ceva pentru mine?
- Un nume...

Surâsul larg lumină chipul lui Fatih. Mâna lui i-o luă pe a fetei.

- Vizirul alb. Mehmet.

Fatih deveni palid într-o clipă.

- El? Omul în care am avut aşa încredere?
- Ce ştiu e că Alexei cu el s-a întâlnit, pe el l-a văzut.
- Mehmet nu ar avea motiv să-l vadă pe rus. E trădare...

Rămase pe gânduri un timp şi ea nu-l deranjă.

- Acum, ceea ce doreşti...
- Banii nu-mi mai sunt de trebuinţă acum. Vreau viaţa lui Ared el Selim.
- Nu spuneai că nu-l iubeşti? Că nu-ţi pasă...
- E tatăl copiilor mei, mărite vizir. Spune-mi, ce vei face?
- Aş putea vorbi cu doamna în cauză, zise el.
- Atâta tot?
- Nu pot intra cu forţa în casa ei, fără...
- Poţi, pentru că unicul moştenitor al lui Spiros Kazanikys este fratele soţului meu, Nicky de Clermont.
- Cum aşa?
- S-a căsătorit cu unica fiică a lui Spiros Kazanikys, în faţa bisericii ortodoxe. Dacă ar avea protecţie...
- Vrei să-l ajut să-şi ia casa în posesie?
- Ajutorul unui mare vizir ar fi potrivit, zise ea limpede.

Fatih se trase aproape de ea.

- Ceri puţin, doamnă.

– Cer ajutor...

Isabell simţi că nu mai are aer. Se lăsă în faţă, căzând pe perne.

– Isabell...

– Nu văd...

Ochii îi erau împăienjeniţi. Văl întunecat i se aşezase peste ochii negri, împiedicând-o să vadă. Faţa lui Fatih, aproape de a sa, părea o umbra.

– Ce am? şopti ea, apucându-se de hainele lui.

– Nu ştiu...

Îi dădu să bea apă rece şi o întinse pe perne.

– Să chem trăsura să te ducă acasă? Sau poţi merge pe picioarele tale?

– Nu pot... nu pot...

Dar vederea îi revenea. Însă cu ea apăreau mii de imagini care se roteau în jurul ei, imagini care aduceau fiori de teamă în inimă. Sânge. Vedea sânge pe pereţi, pe uşi. Chipul lui Fatih părea lovit, spart. Se ridică, depărtându-se de el. Se lipi de perete, acoperindu-şi ochii.

– Ce am?

– Isabell, vezi?

– Da. Cine te-a lovit, domnule?

Fatih se uită uluit la ea. Apoi se apropie. Îi luă chipul între palme şi îi privi ochii adânci.

– Ţi-au dat ceva... zise el. Am mai văzut asta...

– De ce e aşa frig? Spală-te pe faţă, sângele...

Isabell alunecă la picioarele lui şi începu să se târască de parcă ar fi căutat ceva. Ridică pernele şi le aruncă în sus. Începu să râdă puternic, rostogolindu-se pe jos. Apoi aruncă paharele pentru ceai în perete.

– Ali!

– Stăpâne?

– Pregăteşte o trăsură şi du-o acasă la Mihai Avram pe această femeie!

– Da!

– Şi ai mare grijă, să nu se ştie a cui trăsură e, adăugă el.

Servitorul se retrase şi el o ridică pe fată de jos. Ea găsise la propriul gât o bijuterie mare, un rubin legat în lanţ de aur şi privea prin el, ca un copil.

– Pot merge să mă joc? întrebă ea, agăţându-se de el.

– Deîndată!

O trase afară din încăpere, atent să nu o lovească de tocul uşii joase sau de pereţi. Ali le ieşi înainte.

– O iau eu, stăpâne.

– Mare grijă, să o lași în mâinile lui Mihai.

– Fără grijă!

Ali o apucă de braț, cu grijă, așa cum i se ceruse. O scoase afară prin poarta mică și dincolo de ea dădură peste o trăsură. Pe capră era un vizitiu în negru. Ali o urcă înăuntru și sări alături de ea. Isabell se mai liniștise, dar ochii ei păreau să vadă lucruri ciudate, nemaivăzute. Întindea mâinile în față, de parcă ar fi căutat ceva în aer, ceva ce nu era acolo. Ali se minuna văzând-o.

– Doamnă...

Isabell râse și se trânti pe pernele trăsurii.

– Ești nebună...

Ali constată asta pe tonul cel mai serios din lume. Clătinând din cap, o lăsă să facă ce voia, atent la drum. Când traseră în fața casei lui Mihai, Ali sări jos. Ridică mâna să bată în poarta mare, închisă, dar nu apucă. Un cuțit îl lovi năprasnic. Îi tăie gâtul ca unui pui și-l lăsă să alunece la pământ.

– Hei...

Vizitiul avu aceeași soartă. Și înainte ca cineva să vadă ceva, cealaltă portieră se deschise brusc, Isabell fu trasă afară și înăuntru fură aruncați cei doi morți. Un bărbat luă locul vizitiului și mână trăsura neagră departe de casă. Toate astea înainte ca cineva să vadă ceva, să audă sau să știe. Liniștea cea mai profundă acoperea casa.

2.

Mihai ieși înaintea celor zece ieniceri. În fruntea lor, un bărbat slab și îmbrăcat în negru îl salută cu plecăciune. Și intrară în salonul de primire. Robert si Margot se ridicară în grabă, urmați de Ahmed și Nicky. Marie si Sofia rămaseră la locurile lor, așteptând.

– Halim este omul de încredere al vizirului Fatih, zise Mihai.

Șeful ienicerilor plecă spatele ușor.

– Avem poruncă să păzim copiii, Mihai.

– Cum așa?

– Nu știi?

– Nu!

– O trăsură cu care doamna ta venea spre casă a fost găsită abandonată nu departe de aici, cu cei doi oameni morți de cuțit.

– Și ea?

– Nici urmă de trandafir, zise Halim misterios, aşa cum numai el putea.

Margot îşi acoperi ochii cu palmele.

– Ce s-a putut întâmpla?

– Stăpânul meu crede că de vină este o grecoaică...

– Aşa?

– Şi ştiu cu ce vă luptaţi aici, continuă el, sigur pe sine. Nu-i motiv de a vă ascunde, am poruncă de a vă da ajutor...

– Ce ajutor? Elena a dispărut de pe faţa pământului, zise Robert, negru la chip.

– Asta e adevărat, stăpânul meu ştie asta.

– Ştie?

– La primele ore ale dimineţii am pus piciorul în casa grecoaicei cu poruncă de a lăsa casa în mâinile stăpânului de drept, un oarecare Clermont, soţul Sofiei Kazanikys...

Turcul privi spre cele două fete cu chipul descoperit cu admiraţie faţă de frumuseţea lor. Dar nu o recunoscu pe Sofia.

– Cum se face că marele vizir caută să mă ajute?

– La asta numai stăpânul poate răspunde, zise Halim, cu un zâmbet scurt. Şi trandafirul...

– Isabell? întrebă uluit Nicky.

– Doamna Deveraux, da.

– Halim, ştii bine ce urmăreşte Fatih, spune tot ce ştii, pereţii casei mele şi urechile care vor auzi nu vor răspândi nimic...

Halim privi cu neîncredere, dar se hotărî să vorbească.

– Trandafirul a cerut viaţa lui Ared el Selim şi dreptul lui Clermont asupra casei lui Kazanikys, împotriva grecoaicei, soţia lui Spiros. Stăpânul a jurat să o ajute...

– Cum de marele vizir vrea să o ajute pe nora mea în astfel de probleme?

– Ahmed el Selim, nu pot spune mai mult...

– Dar tu poţi, nu-i aşa, Mihai?

– Ahmed...

– Este vorba de Ared, fiul meu! Şi de ea!

Grea luptă ducea moldoveanul, cu inima îndoită faţă de datorie şi de dragoste. Prinse a năduşi de greutatea alegerii şi de jurământul de tăcere. Învinse dragostea.

– Isabell l-a ajutat pe vizir cu Krilov şi unele secrete pe care el le avea. Atât voi spune.

– Deci tot ce am văzut, absolut totul era un joc? întrebă Robert. Tonul ei, schimbarea, vorbele...

– Farsă, pentru a reuși planul.

– Și noi nu eram de încredere?!

– Încrederea lui Isabell în ceilalți este foarte fragilă. De când Santos a murit, îi e frică să se apropie prea mult de ceilalți și mai ales de cei din trecutul ei. Nu a fost ușor pentru ea...

– Dumnezeu știe de ce s-au întâmplat toate. De ce Santos a murit și de ce familia noastră a fost lovită așa...

– Mamă, știu că-i greu, începu Nicky, luându-i mâinile.

Cu tact, Mihai îi făcu semn lui Halim să se retragă împreună în una din odăile alăturate. Rămași singuri, Nicky își trase mama pe sofa.

– Nu ți-am spus nimic, pentru a nu te face să suferi mai mult, dar Ared a aflat totul despre tine!

– Ah!

– A trebuit să-i spun, nu am avut încotro.

– De ce? Trebuia să fi păstrat secretul, până...

– Nu știam dacă vom scăpa vii și a trebuit să-i spun. Fratele meu trebuia să știe adevărul, despre tine și despre tatăl lui..

– Și? A înțeles?

– Mă tem că nu.

Capul lui Margot căzu înainte, dureros. Lacrimi îi țâșniră din ochi.

– De ce sunt așa pedepsită? De ce? De ce suferă copiii mei, care nu au nici o vină?

– Iubito, liniștește-te, nu e vina ta pentru că Elena e nebună, pentru că întreaga familie este o adunătură de bolnavi, de sminitiți.

Robert o îmbrățișa strâns.

– Vom trece peste necazuri, victorioși...

– Da, tata are dreptate, zise Nicky. Ared va înțelege pentru că te iubește, știu asta, și oriunde e, te iubește...

3.

Nicky era departe de adevăr în acele clipe. Ared, aruncat în fundul unei pivnițe întunecate, nu simțea că își iubește mama în acele clipe. Nu vedea mai nimic, nu știa unde se află și ce avea să pățească. Ochii lui refuzau cu înverșunare să vadă, așa că folosi celelalte simțuri pe care le avea. Pipăi în jurul lui pietrele reci pe care fusese arun-

cat cândva în noapte. Nu-şi aducea aminte nimic, cum ajunsese acolo sau cine-l adusese.

Se ridică de jos deodată şi se lovi cu capul de tavan. Ameţit, se lăsă în genunchi înapoi, respirând adânc. Îşi pipăi capul, dar nu găsi nici o urmă de sânge, ci numai un loc dureros. Mulţumi lui Allah pentru capul tare pe care-l avea.

– Va trebui să încerc altfel... zise el.

Ca un copil, începu să se târască pe jos, pipăind cu mâinile în faţa sa. Pe jos era pământ tare, bătătorit. Şi al naibii de rece. Oftând, înaintă, dar se opri brusc.

– Ce...

Dădu peste ceva cald. Îl atinse cu mâna, încet, fără să ştie ce-i. Mâinile sale cercetară ceea ce găsise, un corp, învelit în haine nu prea groas,e dar fine. Ajunse la faţă.

– Nu!

– Cine eşti?

Corpul acela, pe care-l crezuse la început aproape mort, fiind aşa nemişcat şi slab, se trase într-o parte. Se trase departe de el.

– Nu mai am bijuteriile, gemu glasul, parcă din fundul pământului. Nu...

Ared rămase nemişcat.

– Nu vreau să-ţi fac rău!

Nu-i răspunse, dar nici nu se mişcă din loc. Aşa că Ared prinse curaj şi se apropie. Atent, să nu cumva să scoată strainul vreo armă, ascunsă printre haine.

– Nu vreau să te lovesc, sunt prizonier aici...

– Nu mai am nimic, se auzi vocea plânsă de femeie.

– Cine eşti?

Femeia se trase puţin în spate, dar se opri. Ajunsese să fie lipită de perete.

– Nu...

Ared o prinse în braţe, chiar când ea încerca să fugă din calea lui.

– Numele meu este Ared, şopti el la urechea ei, strângând-o în braţe.

Îi căută faţa, descoperind barba de câteva zile şi pielea aspră. El o lăsă să facă ce dorea.

– La tine sunt bijuteriile?

Ared îi dădu drumul, dar ea nu mai fugi din calea lui. Ridică mâna şi îi căută faţa, pe care o mângâie uşor. Descoperi trăsături fine, buzele pline şi părul lung. O trase aproape şi inima începu să-i bată nebuneşte. Ca un nebun, respiră acel parfum, mângâie cu buzele gâtul acela şi coborî spre sânii ascunşi în haine de bărbat. Ar fi recunoscut corpul acela

dintre o mie, parfumul și buzele pe care le sărutase cu atât de mult timp în urmă.

– Isabell!

Ea se mișcă din brațele lui. Tremura, își dădu el seama. Dar nu-i dădu drumul. Îl împinse într-o parte, încercând să scape.

– Vreau bijuteriile. Le vreau...

Se prăbuși la picioarele lui, lovind cu pumnul în pământ. O vedea și nu reușea să se miște. Să o ridice sau să o lase acolo? Ceva din el îl făcea să nu se miște, să o lase să se târască pe jos...

– Isabell, ridică-te de acolo...

– Cine ești tu?

– Ce prostii spui?

O apucă de braț, trăgând-o în sus. Dar ea nu reacționă. Nu se mișcă. Ajunse în genunchi, alături de ea. Și lumina care pătrundea pe o gaură din perete îi lumină chipul. Zorile se iveau. Și Ared rămase fără grai. Chipul lui Isabell era vânăt, lovit și ochii ei frumoși care străluceau sub mii de diamante și coafuri perfecte, erau în fundul capului, roșii. Părea să nu vadă bine, pentru că privea aiurea. Cu părul în jurul feței, cu cămașa ruptă, părea nebună.

– Isabell...

Vocea lui sună moale, parcă cu frică. Se apropie și o atinse.

– Cine ți-a făcut asta?

– Ce? Mi-e foame...

– Iubito, ascultă-mă, uită-te la mine...

– Vreau curmale și miere. Și pâine caldă. Îmi place pâinea, știi? Și vin dulce...

Începu să râdă. Și Ared îi dădu drumul din brațele sale. Isabell începu să se târască pe jos. Părea să caute ceva. Găsi o piatră mică și o șterse de hainele ei. Apoi o ridică spre raza de soare care le lumina cât de cât închisoarea.

– Un smarald...

Ared rămase nemișcat. Părea îngrozit, uluit.

– Lasă prostiile, Isabell!

O luă de braț, aruncă piatra din mâna ei și o întoarse spre el.

– Nu, nu, smaraldele mele...

Alergă spre locul unde căzuse piatra, căutând-o înnebunită. Părea să aibă o criză. Ared se lăsă păgubaș, lăsându-se în jos, rezemat de perete. O privea căutând alte pietre pe care le ascundea prin haine, aruncând

priviri nebune spre el, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu-i fure așa zisele bijuterii de preț.

Continuă așa mult timp, fără să se oprească. Apoi se trase într-un colț și începu să admire pietrele pe care le găsise și bucățile de lemn putred. Fiecare era valoroasă pentru ea, le ștergea, le privea cu ochi avari. O lumină nebună îi juca pe chip.

– Hei!

Cineva trase zăvorul greu de fier și ușa de lemn masiv se deschise. Un chip încadrat de lumină apăru în dreptul ei.

– Mai trăiți?

– Stăpână... imploră Ared, dar biciul îi atinse umărul, făcându-l să geamă.

– Gura, sclavule! Și ea, unde-i?

Konstantin ridică făclia, luminând pivnița.

– Aici era... nebuna!

Râsul Elenei invadă acea groapă mizeră. O privi cu mândrie și fericire pe Isabell, care abia dacă ridicase ochii din pământ. Părea un animal speriat și rănit, retras într-un colț.

– M-ai trădat, suferă, târfă ce ești!

– Ce ai cu ea? Cine-i?

– Cine? Nu o cunoști? Nu?

Ared clătină din cap.

– Nenorocitule, minți de îngheață apele! Nu o recunoști pe soția ta?

Elena făcu un pas, fără să se apropie prea mult.

– Vom aștepta un timp aici până prețioasa ta mamă va veni să te scape. Și până atunci vei privi cum soția ta înnebunește puțin câte puțin.

Se trase înapoi și Konstantin intră cu o găleată de apă și o pâine veche. O aruncă pe jos, rânjind.

– Profitați...

– Nu-mi pasă că voi muri, dar las-o pe ea să plece, nu ți-a făcut nimic!

– M-a mințit, m-a înșelat și asta se plătește scump. Vino, Konstantin!

Bărbatul se apleca spre Isabell.

– Tatăl tău a murit ca un porc, fără să spună o vorbă...

– Nu!

Urletul lui Isabell răzbi peste râsul grecului, care închise ușa în urma sa. Pașii lor se depărtară și Ared abia avu timp să o prindă în brațe înainte de a leșina. O așeză pe jos, se lăsă și el alături de ea și o trase în brațele sale, rezemându-i capul de piept. Îi mângâie părul, tandru, lăsând lacrimile să-i ude obrajii. Îi era îngrozitor de teamă pentru ea, văzând-o

așa, neajutorată. Prefera să o vadă arogantă, curajoasă, ironică sau sfidătoare. Oricum, numai așa nu.

– A fost numai vina mea, iubire, șopti el. Din vina mea ai fugit, ai plecat departe și ai ajuns aici.

O strânse năvalnic la piept. Printre lacrimi, simți o mângâiere.

– Ared!

– Sunt aici...

Ea abia avea putere să deschida ochii. Mâna ei îi șterse lacrimile.

– Tata...

– Nu te gândi acum, nu acum..

Închise ochii iar, devenind moale în brațele lui. Și el o păzi ore întregi. Într-un târziu, somnul îl fură și pe el. Și adormi rezemat cu capul de perete, visând lucruri mult mai bune, minunate.

Când deschise ochii, Isabell mai dormea încă. Ared se ridică ușor să nu o deranjeze și se duse spre găleata de apă, însetat. Dar se opri. Orice o făcuse pe Isabell să se simtă așa putea să fie în apă. Poate Elena îi dăduse ceva...

Auzise despre diferite prafuri care făceau oamenii să facă lucruri nebunești, așa cum făcea ea. Elena putea să fi pus ceva în apă. O adusese prea amabilă, de parcă se îngrijora să nu moară de sete. Ceva nu era normal.

Privi spre Isabell. Ar fi vrut să o poată întreba. Dar nu era sigur că avea să-i răspundă.

Afară se auziră pași. Cineva venea. Ared trecu în partea cealaltă a ușii, gata să lovească pe cel care intra. Ușa se deschise destul de încet și în liniște. Și cineva păși în semi-întuneric. Înainte să spună ceva, Ared sări din umbră și-l apucă de gât, gata-gata să-l sufoce. Îl izbi de pământ.

– Nu...

Prințul Alexei Krilov îl imploră să-l elibereze. Uimit, Ared nu se mișcă. Desfăcu degetele care-i strângeau gâtul numai cât să-i permită să deschidă gura, gata să-l amuțească pe vecie. Prințul putea fi mână-n mână cu Elena, din câte știa el.

– Am venit să vă ajut...

– Zău?

– Știu că Elena a răpit-o pe Isabell și știu că tu nu ești un sclav. Am arme...

Mâna lui Ared ajunse la cuțitul de la brâul rusului. Îl luă.

– Ai încredere...

– De ce ne ajuți?

– Pentru că o iubesc!

În ochii rusului se putea citi adevărul. Așa că nu făcu decât să se ferească într-o parte, cu inima strânsă. Iubirea pentru Isabell îl adusese aici.

– Unde-i?

– Acolo!

Rusul se repezi spre ea. Încercă să o ridice.

– Trebuie să ieșim...

– Da. Nu am fost văzut...

– Ești sigur?

– Da. Trebuie să o duci tu, pentru că numai eu știu drumul. Și locul unde-s caii...

Ared nu mai pierdu timpul. O ridică în brațe pe Isabell și se luă după Alexei. Încrederea lui în rus creștea încet, însă se mai temea încă să nu fie vreo capcană. Însă nu mai era nimic de pierdut.

Urcară câteva trepte de piatră și Alexei se opri. Isabell începuse să se miște.

– Ce...

– Taci! îi șopti Ared la ureche.

O lăsă din brațe ținând-o numai după talie. Ea, însă, mergea numai pentru că el o trăgea, fără să știe ce face.

– Stai!

Dincolo de ușă se auzi o voce. Părea să fie un bărbat.

– Treci acolo, șopti Ared, arătându-i rusului o nișă în perete.

O lăsă pe Isabell jos, încă amețită și cu privirea tulbure, și se apropie cu pași de felină de ușă. Se lipi de ea, odată cu Alexei.

– Când deschide, îl ții... zise Ared.

Rămaseră nemișcați, așteptând. Ușa se deschise și un bărbat slab păși sigur spre scară. Paznicul lor primi o lovitură în gât înainte de a reuși să mai deschidă gura. Cuțitul lui Ared tăie adânc și rusul îl împinse în golul scării.

– Liber, zise Ared, ridicând-o pe Isabell.

Se strecură prin ușa pe jumătate deschisă în urma lui Alexei. Acesta coti spre dreapta și alergă spre o ușă închisă. O deschise și privi afară.

– Caii sunt dincolo de zidul ăla, zise el, întinzându-i pistolul lui Ared. Apoi spre...

Cuvintele îi muriră pe buze. La trei pași de ușă, pe pieptul lui Alexei se mări o pată roșie. Ochii lui căutară pe cel care trăsese și-l găsi. În capătul curții, Konstantin aruncă arma cu care trăsese, pentru a alerga spre ei.

– Fugi!

Isabell reuşi să-l vadă pe Alexei alergând spre Konstantin, care-l lovi năprasnic cu sabia, despicându-l în două. Fără viaţă, rusul se prăbuşi a pământ. Şi apoi nu mai văzu nimic, pentru că se trezi aruncată pe un cal, cu Ared în spatele ei. Încercă să se uite în urmă, dar nu mai văzu nimic decât praful.

Ared nu încetini, ştiind că dacă avea să continue aşa, calul avea să îşi dea duhul pe drum. Dar ce mai conta? Konstantin îi urmărea ca un nebun, cu o mână de oameni înarmaţi. Tăie pădurea, ieşind de pe drumul îngust. Nu se opri şi nu încetini, nici chiar când ramurile copacilor îi loviră faţa şi trupul. Se aplecă spre Isabell, protejând-o cu corpul lui.

Începură să urce. Privi peste umăr, pentru a vedea dacă îi mai urmărea cineva. Nu se vedea nimic, dar asta nu însemna mare lucru. Schimbă din nou drumul, cotind spre stânga, prin locuri neumblate. Pădurea era tot mai deasă şi mai bătrână. Păreau locuri neumblate şi neatinse de oameni.

– Hoo...

Opri calul, sărind jos. O ajută pe Isabell să coboare, apoi privi calul. Avea spume la gură şi era ud.

– Vom muri...

– Nu, nu vom muri!

Scoase şaua calului ş,i cu o mână de iarbă, şterse calul. Apoi îl legă de un copac, nu departe de ei.

– Se pare că ne-au pierdut urma!

– Şi?

– Konstantin va căuta peste tot. Eu aşa aş face. Dar ne odihnim un timp, apoi plecăm mai departe, prin pădure...

– Ne va găsi!

– De ce eşti aşa de sigură?

Isabell îi întoarse spatele, rezemându-se de un copac. Avea buzele uscate de sete şi stomacul strâns de foame. Capul o durea şi nu îndrăznea să vadă o speranţă în situaţia în care se aflau.

– Deci?

– Ce?

– Ai spus că ne va găsi. Cum de ştii asta?

– Ştiu, pentru că o cunosc pe Elena şi pe asasinul tatălui meu, zise ea cu ură. Şi ştiu că nu se va opri, mai ales acum...

– Acum?

– L-a pierdut pe Nicky şi casa lui Kazanikys. Şi banii lui. E singură şi slabă...

– Cum de a pierdut totul?
– Nu ştii?
– Ce?
– Spiros a murit, şi singurul lui moştenitor este fratele tău, Nicky.
– Cum aşa?
– Nu ştiai?
Ared negă cu o mişcare a capului.
– Nu ştii că Nicky s-a căsătorit cu Sofia Kazanikys în ziua în care Spiros a murit?
Surprinderea de pe chipul tânărului îi răspunse.
– Credeam că a scăpat, că a reuşit să fugă când a ieşit cu Spiros...
– A fugit pentru că unchiul Robert l-a ajutat, luându-l din faţa bisericii...
– E aici? Şi mama?
– Şi ea.
– Vreau să ştiu totul, zise Ared, apucând-o de braţ. Acum!
– Lasă-mă!
– Spune-mi!
– Ce vrei să ştii?
– De ce Elena vrea să se răzbune?
– Pentru că mama ta i-a ucis tatăl!
Sângele se scurse din obrazul tânărului, de parcă ar fi fost rănit de moarte. Rămase ţeapăn şi nemişcat.
– Când?
– Acum mai bine de douăzeci de ani, la Marsilia, în una din grotele de sub castel.
– Cine era acest om? Săndulache.
– Omul de bază al lui Constantin Avram, viclean, deştept şi nebun, cred eu. A murit de mâna a doi oameni...
– Cine?
– Robert de Clermont şi tata.
Ared se ridică, începând să umble într-o parte şi-n alta.
– Tata a murit. Primul. Acum e rândul celorlalţi...
– Atunci eu şi Nicky am fost momeala pentru a o prinde pe mama, nu? A fost o luptă onorabilă? Sau un asasinat?
– Cum poţi crede asta despre tata?
– Tatăl tău a fost un corsar, ca şi mama. Ce încredere pot avea în ei?
Isabell mări ochii, citind furia de gheaţă care se vedea în irişii verzi. Ared nu mai era sigur pe sine, încrezut şi frumos. Era palid, cu ochii obositi şi duşi în fundul capului. Era mai slab şi pielea sa avea o culoare

nesănătoasă. Avea mai multe vânătăi pe faţă şi pe braţe. Prin cămaşa ruptă şi murdară se vedea o rană pe piept de la bici, iar cămaşa avea mai multe urme de sânge.

– Era un asasin. A ucis-o pe Marie, cea mai bună prietenă a mamei tale, pentru că fata s-a interpus între el şi mătuşa Margot. A venit din Moldova după mama ta cu un singur scop, acela de a o ucide.

– De ce?

– Ce mai contează?

– De ce? strigă el, lovind-o pe copacul bătrân cu spatele. Răspunde!

– Din cauza ei, el a fost exilat. Era un nebun care nu s-ar fi oprit în faţa nimănui de la planurile sale. Aşa că a fost exilat şi a plecat după răzbunare în Franţa!

– Şi a murit, aşa că fiica lui vrea să se răzbune pe toţi cei care-i ies în cale!

– Aşa e. L-a ucis pe tata, acum e rândul mamei tale şi a unchiului Robert. Şi a tuturor celor care-i vor sta în cale.

– De ce nu a făcut-o imediat ce au ajuns la Istanbul?

– Pentru că vrea ceva...

– Ce?

– Corpul lui Săndulache, dezgropat din grote. E pe corabie, păzit straşnic...

Ared îi dădu drumul şi se depărtă de ea. Se aşeză jos, respirând adânc aerul curat.

– Nu putem lupta contra ei...

– Lasă-mă în pace, Isabell, zise el peste umăr. Nu am de ce să lupt...

– Nu înţeleg!

– Elena vrea să se răzbune? Înţeleg. Şi eu aş face la fel.

– Cum poţi spune asa?

El nu o privi.

– Să se răzbune şi să hotărască destinul care va învinge, eu nu mă bag!

– Atunci tata a murit degeaba?

– A plătit!

Isabell scoase un strigăt de animal rănit şi se năpusti asupra lui ca un uragan. Îl lovi cu pumnul în obraz, aruncându-se peste el. Părea turbată, lovind cu pumnul, cu unghiile, cu picioarele. Noroc că nu avea o armă, pentru că atunci Ared şi-ar fi găsit moartea. Se rostogoliră pe pământul moale de sub copaci, peste tufişuri. Încercă să scape de ea, să o oprească, dar nu reuşi decât să se aleagă cu o muşcătură pe braţ. Îl lovi

din nou și atunci el o aruncă într-o parte, cu furie. Isabell căzu pe spate și el se așeză peste ea, ținând-o cu putere.

– Potolește-te, femeie nebună ce ești!

Ochii i se îngustară pe măsură ce se apleca peste ea.

– De ce vrei să riști totul pentru a o ajuta pe mama?

– Nu e numai mama ta acolo, zise ea printre dinți. Sunt Nicky, Marie, unchiul Robert, Ahmed...

Ared se ridică puțin.

– Tata e aici?

– Din prima zi.

– Știe adevărul?

– L-a știut mereu, răspunse ea. Pentru el, datoria pe care o are față de mama ta e sfântă. Și va muri alături de ea dacă trebuie...

– Nu poate face asta, e o prostie!

– Așa cum a fost moartea lui Alexei? întrebă ea cu dispreț. Și-a dat viața pentru noi...

– Nu te înșela, a făcut-o pentru tine!

– Ce mai contează? E mort. Nu vreau să mai văd morți în jurul meu!

Ared îi dădu drumul, dar ea nu se mișcă.

– Eu mă întorc acolo!

– Pe jos?

– Dacă trebuie...

Se ridică, gemând. Își scutură hainele.

– În seara asta nu se va întâmpla nimic, cred eu. Încă ne vor mai căuta un timp, chibzui Ared. Trebuie să plecăm de aici, merg să aduc calul.

– Eu mă întorc!

– În seara asta stai cu mine. Vom căuta un izvor sau un pârâu. Sunt mort de sete și de foame...

– Și eu, dar...

– Ascultă, oriunde ne aflăm, e drum lung din Istanbul până aici. În seara asta nu se va întâmpla nimic.

Aduse calul și puse șaua pe el. Se urcă în spatele lui.

– Vino!

Ea ezită.

– Isabell!

Învinsă de vocea lui, fata se urcă în spatele lui. Și el îmboldi calul spre un drum îngust, probabil folosit de vânători sau de tăietorii de lemne, spre adâncul pădurii. Începură să coboare și Isabell era tot mai obosită. Lupta ei cu Ared îi consumase toate puterile. Capul îi era plin de

mii de gânduri și, fără să se gândească, îl îmbrățișă strâns, lăsându-și capul să se odihnească pe spatele lui. El nu se mișcă și nu spuse nimic, dar respirația i se schimbă. Având-o atât de aproape, știu că avea să o iubească mereu. Îi atinse mâinile care-l țineau strâns.

4.

Drumul urca spre casa veche cu zid gros. O făclie ardea cu furie în turnul înalt al casei, ca un far în noaptea agitată. Pâcla deasă de nori acoperea cerul cu stele, cufundând lumea în adânc întuneric. Trăsura urca greu, mulțumită drumului bolovănos și nopții grele. Degeaba făcliile duse de călăreți aruncau lumini și umbre. Slab ajutor aduceau ele drumeților prinși pe acest drum.

Dincolo de perdeaua de tufișuri drumul se lărgea spre casă. Călăreții făcură loc trăsurii, cu armele gata pregătite, pe măsură ce aceasta intra dincolo de un zid gros ce stătea să cadă, în curtea casei. De la acest zid un lanț de făclii aprinse făceau noaptea zi. Casa plină de lumini arăta în ruină, spartă, cu ușile vechi și varul căzut. O mulțime de buruieni umpleau curtea și un câine stingher nici nu îndrăzni să mai latre la vederea lor.

Din turn, făclia care servise drept reper lucea ciudat. O parte din acoperișul care se vedea nu părea în stare prea bună și mulțumea fără îndoială cerului pentru ploile puține din țara turcului. O umbră trecu sus prin fața unei ferestre și unul dintre călăreți ridică pistolul, gata să tragă. Vizitiul deschise portiera repede și Robert de Clermont sări jos, urmat de Ahmed, cu pas grăbit, și de Margot. Toți trei aveau arme multe și privirile din ochi serioase. Pe cai, oamenii erau impacienți.

– Nici un pas!

Margot se opri brusc, tocmai când voia să intre. Din întuneric se desprinse Konstantin, ca o umbră neagră. Ridică pistolul.

– Fără arme!

Robert ridică o mână.

– Vrem să-i vedem întâi...

– O să-i vedeți când va fi vremea. Acum, armele...

Fără chef, se dezarmară. Ahmed aruncă pumnalul și sabia, precum și pistolul. Robert și Margot făcură la fel.

– Caută-i!

Vocea se auzi de undeva de sus, dar nici unul dintre ei nu văzu nimic. Konstantin păși în față, sigur pe sine; în spatele lui apărură alți doi

bărbați, tot în negru, care ridicară puștile, ținându-i sub supraveghere. Grecul îl cercetă pe Ahmed, dar nu găsi nimic. Apoi trecu la Margot. Insistă puțin, bucurându-se de formele ei seducătoare, scoase în evidență de hainele bărbătești, strânse pe trup. Nici la ea nu găsi nimic. Robert aruncă cuțitul din cizmă înainte să fie atins de Konstantin, acesta nu găsi nimic altceva.

– Doar ei trei și cutia!

Margot zâmbi.

– Cutia rămâne în trăsură, cu praful de pușcă!

– Konstantin!

Ca răspuns, grecul lovi cu dosul palmei, aruncând-o la pământ.

– Mergi!

Robert păși primul, după ce își ridică soția de jos. Ardea de dorința să-l ucidă pe acest om, dar numai o voință de fier îl oprea. Păși primul pe holul răcoros care ducea în casă. Și ajunse în spate, într-o curte interioară foarte largă. Un mic bazin gol era în mijlocul ei. În spatele acestuia, Elena stătea pe un jilț acoperit cu o blană călduroasă. Părea să sufere de frig. Foarte multe făclii luminau locul.

– Bine ați venit!

Le făcu semn să înainteze și Margot aproape își opri un strigăt. În spatele ei era Ared, legat pe un scaun de fier. Avea ochii și gura legate și hainele îi erau în ultimul hal. Părea leșinat, pentru că nu se mișca.

– Luați loc, niciodată oaspeții mei nu s-au plâns de primire...

– Unde-i Isabell?

– Nu contează.

– Vrem să o vedem!

– De ce ai avea această pretenție? Corpul tatălui meu este aici, eu am toate cărțile, voi... nimic... zise ea, ridicându-se.

Înaintă spre ei, zâmbitoare. Părea beată și Margot își dădu seama că era victoria pe care deja o simțea. Aruncă o privire spre Robert,care era foarte aproape de ea și care înclină capul în semn că înțelesese. Planul avea să se bazeze pe asta, pe încrederea pe care o avea Elena în ea.

– Konstantin, adu-l aici!

Doi bărbați cărară lada de lemn. O puseră jos, pe iarbă, și Elena îngenunche alături. O deschise si scoase un geamăt de durere. Oasele unui bărbat erau așezate acolo, într-o pânză groasă, albă. Alături de ea erau bijuteriile pe care le avusese. Elena, cu degete tremurânde, le ridică și le sărută cu evlavie. Apoi le lăsă la loc, făcând cruce.

Când se ridică, avea lacrimi în ochi. Şi le şterse cu mâneca şi ridică privirea spre cer, pentru a găsi liniştea. Rămase aşa aproape cinci minute, la mii de mile distanţă. Apoi se întoarse spre prizonieri, păziţi straşnic de oamenii ei.

– Vei plăti cu sânge!

Apoi se întoarse spre tatăl ei. Un semn al ei şi un bărbat îi aduse o cutie de lemn, mică. Ea se aşeză jos şi deschise cutia. Scoase o sticlă mică şi o desfăcu. Părea apă, îşi zise Robert, fără să înţeleagă ce făcea.

– Sufletul tău muritor este în cer, zise ea, stropind oasele.

Îşi dădu seama ce era. Agheazmă. Apă sfinţită. Elena se dovedea deodată foarte evlavioasă, între o crimă şi alta. Începu să se roage, făcând mereu semnul crucii. Într-un sfârşit, ridică capul.

– Amin, zise ea şi mai făcu o cruce.

Când se ridică, privirea ei era de gheaţă. Închise capacul lăzii şi bărbaţii care o aduseseră o luară de acolo.

– Acum e timpul pentru a plăti vechile poliţe...

Ridică cuţitul care fusese al lui Săndulache şi se apropie de Robert, cu privirea amuzată. Se aşeză pe genunchii lui, ca o tânără în braţele dragostei. Se jucă cu părul bărbatului.

– Ştii că atunci când ai venit la Iaşi, m-am îndrăgostit de tine?

– Nu!

– Aşa a fost. Erai aşa de frumos... şi acum eşti, suspină ea.

– Şi tu erai o femeie foarte frumoasă!

– Dar ai luat-o pe ea...

– Da. Însă tu nu ai spus niciodată un cuvânt...

– Despre ce?

– Despre sentimentele tale, zise cu un zâmbet Robert.

– Eram o domnişoară de familie nobilă. Cum aş fi putut?

Buzele ei le căutară pe ale lui, iar el nu putu decât să o lase să-l sărute. Sabia dintre omoplaţi nu-i dădea prea multă libertate de mişcare.

– E bine... se alintă ea. Sunteţi o familie de seducători.

– E adevărat!

– Păcat!

Cuţitul ei pătrunse în mâna lui, adânc. Sângele începu să curgă în valuri, dar ea se ridicase deja.

– Robert!

Margot urlă cât de tare putu.

– Lasă-l să plece, pe mine mă vrei!

Ducele clătină din cap, de jos, unde era. Rana durea, dar nu era adâncă și nici făcută să-l omoare. Elena nu făcea decât să se joace cu el, să-l chinuiască.

- Doare? Să-ți vezi familia suferind? Soțul, fiul...

Ared era tot nemișcat.

- Blestemato, te voi ucide cu mâinile mele... jură Margot, fără să poată să se miște.

Elena râse scurt și se așeză înapoi pe jilț.

- Cum crezi că a fost viața mea? După ce tata a murit de mâna voastră?

- Trebuie să fi fost grea, își dădu cu părerea Ahmed, cu un zâmbet strâmb.

Elena se uită la el de parcă acum îl vedea pentru prima dată.

- A fost!

- Nu mă îndoiesc!

- În timp ce tu erai fericită, bogată, eu muream de foame, nevoită să fac orice pentru a supraviețui. Știi ce am făcut?

- Nu.

- M-am culcat cu un grec bogat pentru ca să avem ce mânca. Pentru a nu muri în Istanbul. Și asta numai din vina ta...

- Din vina mea?!

- Tu l-ai exilat pe tata, l-ai ucis. Crezi că eu nu știu ce ai făcut? El era nevinovat...

- Nu era așa cum crezi tu, răspunse cu furie neputincioasă Margot, privind când la Elena, când la Robert, care-și apăsa rana cu mâna.

Elena strânse pumnii.

- Stăpână...

- Ce-i?

Făcu doi pași spre el.

- Ce mai e?

- Vin dinspre capitală peste douăzeci de oameni și cred că-s turcii lui Halim.

- Cine i-a văzut? Oamenii noștri?

- Exact. Vin pe drumul principal și-n jumătate de ceas bat la poartă. Dacă nu ne grăbim, aici ne rămân oasele...

- Dar nu pot...

- Stăpână, vrei să mori aici? Mai sunt zile de răzbunare...

Elena se strâmbă de durere.

- Drace, ce ghinion am cu blestemații ăștia! Nu mă pot bucura de răzbunare așa cum doresc...

Konstantin îi atinse mâna cu îndrăzneală.

– Halim este un diavol, un drac împielițat care ne va tăia în bucăți dacă așa sună porunca lui Fatih. Știi că face numai ce vrea stăpânul lui...

– Poate îmi vine în ajutor, zise ea cu speranță. Sunt, la urma urmei, o femeie bogată...

– Fatih nu apără femei, oricât de bogate ar fi. Și va găsi cadavrul rusului...

– Nu-l va găsi!

– E aici, zise Kosntantin, pierzându-și răbdarea.

– Nu pentru mult timp.

– Stăpână, dacă Fatih a auzit de căsătoria francezului cu Sofia, morți suntem! Nici un cui din averea lui Spiros nu va fi a voastră, nimic! Asta vrei?

Ea îl trase aproape de ea.

– Am banii lui, galbenii ascunși de ochii tuturor. Putem recupera...

– Cum?

– Am un plan bun, strașnic. Știi cine vine în seara asta aici?

– Nu!

– Un moldovean pe care l-am cunoscut demult. Bărbat descurcăreț și de soi ales. Ne va scoate din încurcătura asta...

– Cum?

– E apropiat de ruși, zise ea. Omul lor, chiar. Mă va ajuta să-l scot pe Fatih vinovat de moartea lui Alexei. Pe el și pe francezi. Un duce, Konstantin!

– Și?

– Știi ce înseamnă asta? Înseamnă că francezii lucrează împotriva rușilor. Relațiile diplomatice vor fi distruse și eu voi avea de câștigat...

– Dar tot trebuie să plecăm!

– Asta vom face. Pregătește totul. Trăsura și caii la poarta din spate. Și pune oasele tatălui meu într-un sac, în trăsura mea...

– Prea bine!

Konstantin se făcu nevăzut, printr-o ușă joasă. Și Elena se întoarse la prizonierii săi. Îi privi un timp, cu nedisimulată satisfacție.

– Leagă-i!

Oamenii ei se grăbiră să facă ce li se ceruse.

– Arde-l!

Margot nu înțelese ce ea spusese peste umăr. Dar văzu văpaia ridicându-se, arzând hainele lui Ared, de la picioare spre cap. Fără să-i pese

că era legată la mâini și la picioare, ea se năpusti spre Elena. Nu ajunse decât la pământ, grămadă, zbătându-se ca o nebună.

– Fiul tău arzând de viu... zise Elena mândră de ea însăși.

Ridică sabia, dar o lovitură i-o aruncă din mâini. Ared o prinse de gât, cu ochii lui verzi, aprinși ca și bărbatul care ardea pe scaun. Două bubuituri și călăii Elenei se prăbușiră la pământ. Grămadă, fără viață, loviți năprasnic de Isabell.

Ared o lovi pe Elena, care căzu, și alergă spre mama lui, pentru a o elibera. Isabell îi ajută pe Ahmed și Robert. Ared apucă o sabie și sări între cei doi paznici, lovind cu furie. Se feri de unul, atacându-l pe turcul slab din fața sa, care se apără cu frică. Celălalt atacă dintr-o parte și atinse șoldul lui Ared, înțepându-l. Dar nu avu timp să mai respire pentru că sabia tânărului îi pătrunse în gât, ieșind pe partea cealaltă.

Se întoarse să-l respingă pe celălalt, dar nu avu timp pentru că Nicky sări pe el, lovindu-l cu pumnalul.

– Frate, am întârziat...

Râsul lui Ared fu întrerupt de Elena, care se ridicase de jos, sub sabia lui Halim. Arzând de furie, încerca să rămână nemișcată.

– Doamnă, stăpânul meu îți trimite salutări, zise Halim, lăsând-o pe Elena în mâinile oamenilor săi.

Pasul său elastic îl duse aproape de fată. Își scoase pelerina și o puse pe umerii aproape goi ai fetei. Aceasta îi mulțumi din priviri.

– Ared!

Margot se repezi spre fiul ei, strângându-l pentru prima dată în brațe după atâtea luni. Ahmed făcu la fel.

– Sunt bine, tată...

– Lasă-l să respire!

L-ar fi ținut așa toată ziua, dar îi dădu drumul.

– Unde-i Konstantin?

Isabell se întoarse spre Halim.

– Unde?

– A scăpat. A fugit cu un cal spre nord. Nu l-am putut ajunge din urmă. Oamenii săi, care stăteau de pază, sunt morți...

Isabell strânse pumnii.

– Ati trimis oameni după el?

– Da, dar slabe șanse să-l ajungă din urmă. Are cai odihniți, ai noștri nu sunt așa. Dar îl vom căuta...

Ea dădu din cap.

– Ești bine?

Mihai apăru din spate, cu sabia plină de sânge. O strânse în brațe și ea își odihni capul pe umărul lui.

– Mergem acasă?

– Da, mergem.

Privirea ei o ocoli pe cea a lui Ared, care se uita spre ea. O făcu și Mihai, care nu știa ce ar fi putut să-i spună când o vedea în brațele sale pe soția lui. Așa că o luă de după umeri, obosită și palidă, și o duse spre ieșire, departe de ei.

– Mi-a fost teamă că nebuna asta te va ucide!

– Și mie, zise el lui Nicky, încercând să uite de Isabell.

5.

Isabell avea picioarele de fier când păși în casa lui Mihai, cu el alături. Privirea ei cercetă salonul de primire, în care Marie și Amina discutau aprins, departe de Alberta, care alesese să le supravegheze. Când intrară, Marie sări în picioare, veselă să-i vadă pe toți întregi și cu viață. Își îmbrățișă tatăl.

– Ești bine?

– Da, micuța mea, sunt. Tu?

– V-am așteptat cu îngrijorare. Noroc de Amina,care reușește să fie așa de liniștită... Ared!

Brațele fetei îl strânseră puternic pe Ared, fără să-i pese de hainele lui murdare și pline de sânge.

– Nu credeam că o să vă mai văd, zise el, încântat de această primire.

– Ai nevoie de o baie, urgent! zise Marie autoritară. Vino...

– Amina?!

Fata plecă privirea, recunoscându-l pe Ared. Era un copil când îl văzuse ultima dată și acum era o tânără foarte frumoasă, cu ochi mari și tenul minunat. Îi zâmbi larg.

– Ești tot mai frumoasă...

– Mulțumesc, șopti ea roșind.

Mihai făcu un pas în față.

– Ibrahim!

Servitorul era deja acolo, la porunca stăpânului.

– Da, stăpâne?

– Camerele sunt pregătite?

– De ieri.

– Ared, Ibrahim te va conduce spre sălile de baie. Cred că ai nevoie de asta...

– Da.

Se luă după Ibrahim, cu Ahmed alături de el.

– Mihai, trebuie să-ţi vorbesc...

– Acum?

– Da, se răsti Isabell, ţinându-se de el pentru a putea merge. Sus...

Uimit de graba ei, bărbatul îi făcu pe plac. Sus, Isabell trecu pe lângă ienicerii care-i păzeau uşile, fără să întrebe nimic. Intră şi Mihai închise uşa în urma lui.

– Trebuie să dormi puţin, ai nevoie de somn...

– Mihai, e aici.

– Cine?

– Ared!

– Evident că e. Isabell, nu te simţi bine?

– Cum aş putea fi? El e aici şi copiii mei sunt aici. Va afla de ei!

– Ar fi aflat chiar dacă nu ar fi stat în casa asta, draga mea. Gândeşte-te, toţi ceilalţi ştiu, sora mea, Nicky, Marie. Şi cel mai important, Ahmed.

– Dumnezeule, am uitat de el!

– Clar că ai uitat. Ahmed îşi vrea nepoţii alături şi va face orice pentru a-i avea cu el.

– Atunci trebuie să plec chiar acum. Merg la Fatih, mă va ajuta...

– Chiar crezi?

– De ce nu ar face-o?

Mihai îi luă mâinile.

– Iubito, Fatih nu te va ajuta să ascunzi copiii de tatăl lor. Nu va face asta. Şi nu mai lucrezi pentru el acum...

– Dar ...

– Ai cerut viaţa lui Ared, nu? Şi drepturile lui Nicky. Le ai pe toate, Elena e la închisoare, Konstantin e căutat peste tot. Au pierdut şi tu ai câştigat.

– Dar...

– Isabell, culcă-te. Dormi.

– Crezi că pot dormi? Cu el aici?

– Nu te-am întrebat niciodată, poate pentru că eram departe de ei, poate pentru că nu voiam să ştiu, dar acum vreau să aud din gura ta ce simţi pentru Ared. Îl iubeşti?

Întrebarea o luă prin surprindere.

– Răspunde!
– Îl urăsc!
Mihai o apucă de mâini.
– Zau?
– Da!
El pufni, amuzat. Dar era trist.
– Minți, Isabell. Nu-l urăști, nu l-ai urât niciodată. L-ai iubit mereu, chiar și când erai în brațele mele sau ale lui Alexei. Da, o parte din tine voia să se răzbune, sigur. Pentru că nu făcea lucrurile așa cum ai fi vrut tu să le facă. Dar îl iubești!
– Nu!
Îl împinse pe Mihai dincolo de ușă și o trânti cu furie. Apoi, plângând în hohote, căzu pe pat, strângând o pernă în brațe de parcă aceasta ar fi putut să-i ofere alinare. Mihai o refuza. Fatih la fel. Nu mai avea aliați. Alexei era mort, la fel și tatăl ei. Cei care o iubeau dispăreau unul câte unul. Nu mai avea pe cine conta decât pe ea.
Se ridică din pat și intră în camera alăturată. Rada se repezi înaintea ei, cu lacrimi în ochi.
– Stăpână, suspină ea sărutându-i mânile. M-am temut, nu am putut dormi de frică...
– Lasă asta. Copiii?
– Sunt bine. Uriașii ăștia de la ușă ne-au păzit zi și noapte. Dar eu...
– Destul!
Isabell se așeză alături de copii, îmbrățișându-i cu putere.
– Știți ce dor mi-a fost de voi? Mama e aici acum...
Patru ochișori verzi o priviră.
– Sunteți așa de frumoși...
– Aa...
Micuții începură să se foiască în toate părțile. Henry o apucă de păr, căutând cerceii pe care acum mama lui nu-i avea. Și Adrienne dădea din mâini, veselă.
– Ce pot face? se întrebă ea. Ce?
Mintea îi refuza noi planuri așa că se întinse alături de copii și o fură somnul. Rada o înveli bine și încercă să culce copiii, care o refuzau cu îndârjire. Orele începură să se scurgă, una după alta. Când se trezi, Isabell realiză că era noapte și că era alături de copii. Rada dormea dusă pe sofa.
Se ridică și își dădu seama că îi era foame. Și mirosea urât. Târându-și picioarele după ea, intră în camera sa de unde luă un caftan verde

brodat, apoi o luă spre sălile de baie. Coborî prin întuneric, cu o lumânare. Sălile de baie erau în capătul casei. Intră și își aruncă hainele de pe ea, fără să-i pese pe unde cădeau. Și intră în bazinul larg, din camera încălzită bine. Când apa îi atinse trupul obosit și lovit, gemu de plăcere. Ar fi putut sta veșnic acolo, la căldură.

Gândurile începură să-i zboare la mii de lucruri. Își aminti de corăbiile lui Santos și de mândria din ochii lui când o privea la cârmă. Chipul lui Santos îi aduse lacrimi în ochi și începu să tremure incontrolabil. Apa îi ascundea lacrimile și continuă să plângă cu inima frântă.

Degeaba încerca să se convingă că era mai bine așa, că nu pierduse mult, pentru că avea alături copiii, care erau lumina ochilor ei, îngerașii ei veseli. Pierduse și mai mult decât atât, din vina ei avusese de suferit multă lume. Nu putea să nu se gândească la Alexei fără ca lacrimile să nu-i ude și mai tare ochii deja plânși.

Nu uitase că asasinul lui Santos era încă liber.

– Da, asta trebuie să faci, își spuse. Să-l găsești...

Se rezemă de perete, udă. Rămase așa un timp, căutând liniștea. Fără să reușească să-și schimbe sentimentele așa cum ar fi vrut, repede și curat ca o lovitură de cuțit, își îmbrăcă caftanul, își prinse părul într-un prosop cald și ieși afară, înapoindu-se în apartamentele sale. Singură.

Când păși înăuntru aproape scoase un strigăt. Ared și copiii erau pe pat, tatăl lor privindu-i cu ochi umezi. Îi atingea parcă cu frică, fără să îndrăznească să-i trezească sau să le spună ceva. Rada tremura, adunată într-un colț.

– Stăpână...

– Așadar te-ai întors...

Glasul lui îi zgârie urechile.

– Ce faci aici? se răsti ea în șoaptă.

– Ce fac?

– Da, este apartamentul meu, sunt...

Ared se ridică, întorcându-se cu fața spre ea. Era mai slab și hainele lui albe îl puneau în evidență. Dar nu mai avea barbă și fusese tuns. Însă privirea aceea tristă și dureroasă pe care o avea din timpul în care fusese sclav era tot acolo.

– Rada, ieși afară!

– Stai aici!

Femeia se opri, neștiind ce să facă.

– Stăpână... murmură ea cu teamă.

– Vrei să te arunc pe fereastră, femeie?

Fata se făcu nevăzută, alunecând afară și închizând ușa.
– Am văzut adevărata ta față, zise el incredibil de calm și încet. Hidoasă, rea, putredă. Și aș fi iertat toate astea. Allah știe că aș fi făcut-o.
– Nu înțeleg...
El făcu un pas spre ea și fata se lipi de perete.
– Mi-ai ascuns copiii, copiii mei...
– Nu sunt ai tăi! răspunse ea.
– Nu? Am calculat...
– S-au născut înainte de termen, sunt ai lui Nicky!
Ared rămase nemișcat. Și făcu un pas înapoi. Fără să se depărteze prea mult și fără să înceteze să o privească.
– Ai fratelui meu?
– S-a întâmplat la Marsilia, când am sosit acasă. El era mereu cu mine, știi asta...
Mințea cu seninătate, fără ca nimic să o trădeze. Îl privea fix în ochi. Și știu sigur că o crezuse, deoarece chipul lui Ared se schimbă deodată. De nervi și de tristețe. O prinse de mână.
– Ce vrei să faci?
– Vei vedea... zise el trăgând-o după el spre camera lui Nicky.
Bătu cu pumnul.
– Ce-i?
– Trebuie să vorbim, zise Ared, intrând împreună cu Isabell, care se lupta să scape.
Tânărul rămase perplex, fără să înțeleagă nimic. Apoi își dădu seama. Aflase.
– Ce s-a întâmplat? întrebă Sofie, sărind din pat, speriată.
Nimeni nu-i răspunse. Ared o împinse în față pe Isabell, privind-o disprețuitor.
– E adevărat că copiii ei sunt ai tăi?
Nicky oftă din greu, de parcă o greutate incredibilă i-ar fi apăsat pieptul.
– Nu!
– Nicky! îl imploră Isabell.
El o privi, apoi negă din cap.
– Nu sunt ai mei, nu te-am atins niciodată. Ared, jur!
– Nu-i nevoie, frățioare, te cred.
Isabell făcu un pas în spate, îngrozită.
– Minți din nou, draga mea, zise Ared dur.
– Aș fi făcut-o până la moarte, în fiecare clipă. Te urăsc!

Se repezi spre el ca o furie, dar el o împinse într-o parte.

- Copiii merg cu mine acasă.

- Nu poți...

- Nu pot? Sigur că pot, sunt ai mei și tu ești soția mea, trebuie să mă asculți și să faci ceea ce-ți cer..

- Niciodată!

- Vom vedea!

- Numai moartă mă vei duce la Alger!

- Nu e nevoie să mori, soție. Pentru că nu mergi la Alger cu mine.

- Nu? zise ea cu speranță în ochi.

- Nu. Eu plec cu familia mea și tu rămâi aici. Poți face ce vrei, să fii soția lui Mihai, amanta lui sau a celorlalți bărbați din Pera. Poți lucra pentru vizir sau poți să te arunci de pe acoperișul casei. Puțin îmi pasă ce faci, dar nu te mai atingi de copiii mei niciodată!

- Nu!

Căzu la pământ, în lacrimi.

- Ared, fac orice, dar nu-i lua... nu...

- Ridică-te, murdărești covorul! zise el privind în altă parte.

- Nu!

Plângând în hohote, Isabell nu reușea să se miște.

- Ce faceți aici? Isabell!

Mihai alergă spre ea și o ridică de jos. O privi îngrozit și o ridică în brațe.

- Asta e casa mea, Selim, să nu uiți asta!

O scoase afară din cameră și o așeză pe o sofa de pe hol.

- Uită-te la mine, trandafirul meu!

- O să-i ia cu el!

- Dacă o să poată! zise el.

- Mă ajuți?

- Nu cred că poate, Isabell, zise Ared din spate.

Mihai se ridică în picioare, mândru și încruntat.

- Ai mare grijă ce faci și ce spui...

- Mă amenințí, Mihai?

- Dacă nu am încotro... pentru ea ți-aș înfinge un pumnal în inimă... numai să-mi ceară!

Cuvintele lui Mihai îl făcură să se înfioare. Și privi spre soția lui, acea făptură care-i răpise inima și lui la fel de ușor. Și el ar fi ucis pentru ea într-un timp. Ce nu ar fi făcut? Fără să răspundă, le întoarse spa-

tele și plecă spre camera copiilor, de unde nu avea de gând să iasă.

– Vino cu mine, ai nevoie de odihnă pentru a putea lupta...

Nicky îi privi prin ușa deschisă, îndepărtându-se. Apoi intră la soția sa, care îl privea întrebătoare.

– Ce-a fost asta? întrebă ea.

– Isabell e așa, nu trebuie să te temi.

– Și fratele tău... era așa supărat!

– Sofia, Ared are motive să se poarte așa cum o face. Ea l-a mințit, l-a înșelat...

– Dar suferea mult, zise fata, cu glasul ei limpede. Tu vei face la fel?

– Nu te voi face să suferi, jur!

– Atunci eu voi fi o soție bună, chiar dacă...

– Dacă?

Fata plecă privirea repede, înainte ca el să vadă ceva. Dar Nicky nu era prost. Poate era tânăr și nu avea cine știe ce experiență în viața de zi cu zi, poate era încăpățânat și certăreț, poate nițel superficial, dar cunoștea femeile. Pentru că-i plăceau mult. Așa că încet, se apropie de soția lui, fără să știe ce simțea pentru această fată care sosise în brațele sale ca un balot de pânză neagră, fără să știe ce se ascundea sub nenumăratele rânduri de fuste.

Acum o vedea în cămașa de noapte și cu halatul închis bine. Nu era seducătoare, nici nu știa să manipuleze bărbații. Surâsul ei era plin, larg și fără ascunzișuri. Buzele pline era inocente și sincere. Când îl privea, ochii ei se plecau, oarecum rușinați, dar puternici.

– Nu-ți fie frică...

– Nu mi-e frică de tine!

Ridică ochii spre el și Nicky își simți inima slabă. Se aplecă să o sărute, tandru și lung, în timp ce mâinile lui îndepărtau halatul de pe umerii ei.

– Nu trebuie să mă dezbraci...

– Nu?

– Nu. Maicile...

– Iubito, maicile habar n-au, murmură el, jucându-se cu lobul urechii ei.

Ochii ei se deschiseră larg când mânile lui Nicky ajunseră în dreptul sânilor. Suspină, dar nu se depărtă de el. Brațele ei căutară umerii soțului ei, pentru a găsi acolo sprijin și fericire.

6.

Ibrahim se trezi primul din casă. Până ieşi din camera lui, ceilalţi servitori erau deja în picioare. Dar se mergea de vârfuri. Casa era acum plină de lume, niciodată nu mai fusese aşa. Sora stăpânului, cu soţul ei şi o mână de copii, mai mari sau mai mici. Doamna Isabell cu copiii şi pe deasupra doamna Alberta şi doamna Marie, însoţitoarea mamei stăpânului. De ce nu pleca la mănăstire? se întrebă el oftând, în timp ce făcea turul casei cu trei servitori pe urma sa, pentru a vedea dacă totul era la locul lui.

– E cineva la poartă, Ibrahim, zise unul dintre paznicii pe care Mihai îi avea mereu alături de el.

– La ora asta, Ali?

– Un preot creştin, zise el scurt.

– Ce mai vrea şi ăsta? întrebă Ibrahim, oftând. Nu sunt astea ore de vizită...

Nervos la culme, ieşi în curte. Preotul era singur, cu calul de frâu. Avea o haină neagră, lungă, şi capul acoperit. Era slab şi avea barba neagră.

– Da!

– O caut pe doamna Alberta Avram, sunt părintele Grigorie...

Înclină capul când pronunţă numele doamnei.

– Vă aştepta?

– Cum altfel aş fi putut veni?

Ibrahim îl privi. Era ceva în el care nu convingea. Ceva care îl făcea să se întrebe dacă spunea adevărul. Şi totuşi, nu-l mai văzuse niciodată, semn că nu era de prin zonă. Poate venea de la mănăstire.

– Vin de departe...

– Părinte, stai aici, merg să întreb dacă vă poate primi...

Ibrahim bătu la uşa Albertei, în cea mai retrasă cameră a casei. Bătu de trei ori şi Alberta însăşi îi deschise.

– Doamnă, e aici un preot, Grigorie...

– Adu-l aici, de îndată! porunci ea şi închise uşa cu un pocnet sec, chiar în faţa lui Ibrahim.

Clătinând din cap, acesta coborî şi-l aduse pe preot. Acesta mergea încet, lucru ciudat pentru un tinerel ca el. Îi deschise uşa şi acesta pătrunse în camerele Albertei. Înainte ca Ibrahim să întrebe ceva, uşa se închise la loc, lăsându-l pe afară.

– Vezi dacă a plecat!

Alberta întredeschise ușa și văzu numai spatelel lui Ibrahim, care se îndrepta spre scările din spate.

– Ai urcat prin spate, nu?

– Da!

– Diavolul de Ibrahim face mereu așa, invitații mei vin prin spate, pentru a nu deranja fețele nobile care stau aici. Dar stai, stai...

Preotul Grigorie se așeză pe sofa, foarte elegant. Aruncă o privire în jur și își înfrână la timp un zâmbet. Pereții erau plini de icoane, de cruci de argint și de lemn. Trei candele ardeau cu furie sub câte o icoană. Mirosea a tămâie, destul de greu.

– Spune-mi tot! ceru ea, așezându-se alături de el.

– Tata e mort, doamnă!

– Ah!

Alberta își apăsă inima cu mâna, pentru a o opri să mai bată așa de repede. Apoi luă mâna tânărului.

– Vlad, nici nu știi cât de mult am ținut eu la tatăl tău! Bărbat credincios, loial, cu frică de Dumnezeu... Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească!

Amândoi făcură semnul crucii. Și Vlad Neagu, căci el era preotul, o privi pe Alberta cu ochii săi frumoși.

– A fost ucis, doamnă Alberta!

– Ce spui? Cum? Tâlharii? Inima?

– O femeie!

– Cum așa?

– Ne-a înșelat, mințit. Tata a căzut în plasa întinsă de ea și din această capcană și-a găsit moartea. De inimă!

– Oh, blestemata!

Vlad îi luă mâna. I-o strânse și depuse o sărutare.

– Acea femeie se află în casa voastră, doamnă!

– Aici?

– Da. de luni de zile, împreună cu copiii săi.

– Diavolul acela cu ochi negri? Isabell Deveraux?

– Exact. Doamnă, casa voastră este în primejdie cu ea aici. Nici nu știți ce poate face...

– Știu!

– Cum așa?

– M-a amenințat. Și corupe pe toată lumea. Fiul meu este ca un câine la picioarele sale. Amina, fata aceea, îi calcă pe urme. Și acum a umplut casa de ticăloși. Arabi, francezi, turci. Tot felul de lume!

– Vedeţi? Pentru asta toţi din casa asta vor arde în iad!
– Nu voi permite!
– Nu puteţi lupta cu ea, diavolul îi şopteşte la ureche!
Ca arsă, Alberta sări în picioare. Şi îngenunche la icoana Maicii Domnului, la care ardea o candelă. Începu să se roage. Vlad o lăsă un timp, apoi se grăbi să se aşeze alături de ea. Făcu semnul crucii şi îi şopti:
– De nu faceţi ceva, sunteţi în pericol!
– Ce pot face?
– Aveţi încredere în mine?
– Numai în tine mai am, dragul meu băiat. Tu...
Mâna ei îi atinse chipul.
– Atunci vă voi ajuta să scăpaţi de ea. E uşor...
– Cum?
– Mai întâi, trebuie să nu spuneţi nimic, nimănui, despre ce am vorbit aici şi despre mine.
– Jur!
Cu un zâmbet larg, Vlad se ridică. Planul era aproape gata. Alberta era la mâna lui. Casa lui Mihai avea porţile deschise pentru el.
– Ştiţi ce o doare cu adevărat?
– Ce?
– Plozii. Dacă am pune mâna pe ei, dacă i-am lua de aici, aş putea să o scot din casă. După ea, toţi vor pleca.
– Poţi face asta?
– Doamnă, aveţi încredere, şopti el.
– Am, am, de bună seamă că am!
Vlad îi zâmbi.
– Trebuie să mergeţi în camerele copiilor, dumneavoastră înainte, eu în urmă. Să vedem dacă sunt singuri...
– La orele astea sclava trebuie să fie cu ei.
– Mergem să vedem, doamnă!
Alberta îşi acoperi capul şi ieşi. Vlad Neagu, ca părintele Grigorie, mergea în urma ei, cu pas uşor şi ochii atenţi la fiecare mişcare, cu toate că era sigur că nimeni din casa asta, în afară de Isabell şi sclavul acela arab nu l-ar fi putut recunoaşte.

Deodată Alberta se opri. La trei metri de ea Rada, sclava lui Isabell, venea spre ei. Alberta se încruntă spre ea şi fata se grăbi să plece.
– Cu atenţie, o temperă Vlad din urmă, văzând că se grăbeşte spre uşă.
Femeia deschise uşa foarte încet şi se uită înăuntru. Se aştepta să găsească pe cineva acolo, dar nu era nimeni. Vlad trecu înainte, mulţu-

mind cerului pentru nesperatul ajutor. Copiii dormeau în patul lor, unul alături de altul. Fără să piardă timpul, Vlad luă o păturică albă și înveli pe unul dintre ei în ea. Apoi pe celălalt. Îi dădu Albertei băiatul și el ridică fetița în brațe.

– Să ne grăbim!

Aruncă cearșaful peste o pernă, în locul în care copiii dormiseră, pentru a le masca prezența și alergă în urma Albertei. Femeia vru să intre în camera sa, dar Vlad nu o lăsă.

– Nu-i timp, putem fi prinși...

– Ai dreptate...

Coborâră pe scări cu ochii în patru. Și Vlad se opri.

– Vine cineva. Dați-mi copilul...

Îi luă pe amândoi și se ascunse după o nișă. Alberta făcu un pas în față.

– Tu, fato...

– Da, stăpână?

– Du-te și pregătește-mi un ceai de mentă și du-l sus, în camera mea!

– Da, stăpână!

Fata alergă spre bucătării și ea se întoarse spre Vlad, ascuns bine în spatele ei.

– Să ne grăbim!

– Nu ieșim pe poarta din față?

– Nu putem, doamnă, răspunse el.

– Dar...

– Poarta din grădină e numai bună. Și e deschisă...

– Cum așa?

– Am și eu secretele mele!

– Atunci dau mulțumire acestor secrete!

Ajunseră în dreptul porții și ieșiră în stradă. Acolo aștepta o trăsură cu o femeie înăuntru.

– Urcați, doamnă!

– Și tu, Vlade?

– Eu trebuie să stau în Pera, pentru ca planul nostru să aibă sorți de izbândă. Plecați acum...

– Mă voi ruga pentru tine.

– Voi avea nevoie. Fata asta va îngriji de copii...

– Mulțumesc. Rămâi cu Dumnezeu!

Vizitiul dădu bice cailor și trăsura se puse în mișcare. Vlad rămase puțin timp să privească în urmă. Se grăbi să închidă poarta și apoi își trase gluga pe cap. Porni apoi cu pas ușor spre locul unde-și petrecuse

noaptea. Era timpul să se schimbe şi să se pregătească de drum. Timpul era scurt.

7.

Isabell se aşeză alături de Margot.

– Vă rog!

– Isabell!

– Vorbiţi cu el! Vă rog!

Îşi puse capul pe genunchii săi.

– Nu mai am la cine merge, tata nu mai e. Nu-l lăsaţi să-mi ia copiii, mătuşă, ştii cât ai suferit departe de el. Vrei ca eu să trec prin aşa eva?

Margot îi mângâie părul negru şi des cu dragoste. O iubea pe fata asta nebună. Şi voia să o ajute din tot sufletul. Şi vedea bine în ochii ei că îl iubea pe Ared.

– Voi vorbi...

– Da?

– Da. Dar nu promit nimic.

– Atunci mai am o speranţă!

– Isabell, trebuie să fii şi tu înţelegătoare, Ared tocmai a descoperit că l-ai minţit. Nu va fi uşor să te ierte.

– Dar eu? Când el m-a răpit? M-a biciuit? M-a ţinut prizonieră în casa lui? Şi m-a minţit?

– Ai dreptate, oftă Margot. Ared e destul de încăpăţânat pentru a nu vedea că tu ai făcut exact ce a făcut el. Îi voi deschide ochii...

Isabell mai avea puţin şi plângea de fericire.

– Unde-s copiii? strigă Ared din capul scărilor.

– Ce?

Cele două femei ridicară privirile.

– Ared?

– Copiii nu-s în patul lor. Unde-s?

– Rada unde-i?

– Plânge în hohote şi nu ştie nimic. Ce ai făcut cu ei, Isabell?

Isabell deveni palidă ca o moartă şi alergă pe scări. Gâfâind, ajunse sus. Izbi uşa într-o parte şi intră. Camera era goală. Numai Rada era într-un colţ, în lacrimi.

– Erau aici... şopti Isabell, atingând aşternuturile reci. Aici...

Rada se apropie.

– Am plecat până jos și nu am stat mult...

– Aziz unde-i?

– Stăpânul l-a trimis jos aseară, spunând că nu are nevoie de el!

Ared se apropie.

– Nu îndrăzni să dai vina pe mine când e vina ta. Unde i-ai ascuns?

– Nu-i vina mea, nu...

Vedea foarte bine că nu o credeă. Fără să-i pese, alergă afară. Strigă după Ibrahim și-i porunci să adune servitorii. Să caute peste tot, în fiecare cameră. Poate erau cu Marie, își spuse cu speranță ea. Dar se înșela, fata dormea dusă. Nici Amina nu-i luase. Pe măsura ce minutele treceau, casa se trezea în disperare. Unul câte unul, toți coborâră în salonul de jos. Fără răspunsuri.

– Foarte bine, zise Ared cu calm, chiar dacă inima îi era strânsă de frică. Isabell, unde-s?

– Nu știu!

– Nu?

– Nu! strigă ea.

– Ciudat, nu? Ți-am spus că-i voi lua cu mine și acum dispar. Unde i-ai dus? La vreun amant?

Privirea ei se îngustă de nervi.

– Nu știu cine i-a luat și cred că ar trebui să-i căutăm... poate...

– Isabell, zise Mihai cu grijă. Dacă i-ai ascuns, cred că...

– Și tu?

– Ared are dreptate, erai supărată aseară. Poate că...

– Cum poți crede ce spune el? Voi toți credeți că eu i-am răpit?

Ochii tuturor rămaseră îndreptați spre ea. Numai Gabriel se apropie, luându-i mâna.

– Eu te cred!

– Oh...

Două lacrimi se desprinseră din ochii ei mari. Îl sărută apăsat pe Gabriel, care rămase ferm alături de ea. Și Marie se apropie, dând de înțeles că o crede. Amina o urmă. Și Isabell înțelese foarte clar cine îi erau prietenii și cine erau dușmanii ei.

– Stăpâne, dacă pot vorbi...

– Spune!

– Cred că trebuie să știți că azi dimineață aici a sosit un preot!

– Și? Crezi că el...

– A venit la doamna Alberta. Dar nu l-am mai văzut ieșind...

– E acolo?
– Nu, stăpâne. Am fost să îl caut și era doamna Marie...
Mihai se întoarse spre aceasta. Femeia suspină încet.
– Doamna Alberta a plecat, domnule Mihai. Nu știu unde.
– A luat ceva?
– Nimic. Lucrurile sale sunt tot sus.
– Și preotul?
– Numele lui e părintele Grigorie. Nu l-am mai văzut până acum niciodată. Un bărbat slab, destul de înalt, tinerel și cu barbă. Vorbea foarte bine, stăpâne.
– Nu mi se pare cunoscut. Isabell?
Ea clătină din cap.
– Dacă mama ta a pus mâna pe copiii mei, o omor cu mâinile mele, Mihai!
– Isabell, să ne liniștim întâi și să gândim, zise el. De ce mama ar fi luat copiii?
– Pentru că mă urăște, de asta! Și cred că acest preot este omul ei de încredere, vreun aliat..
– Sau omul Elenei Săndulache! zise Sofia ca pentru sine, dar destul de tare ca să fie auzită.
Se întoarseră toți spre ea și fata roși.
– Are dreptate, zise Nicky repede. Elena poate face asta, la urma urmei Konstantin e liber și trebuie să aibă bani. Poate face asta!
– Da!
– Mergem la ea!
– Nu, zise Robert tare. Ne împărțim: eu, Margot și Ahmed mergem la Elena la închisoare. Voi trei, zise el arătând spre Mihai, Ared și Nicky, mergeți la mănăstire. Așa câștigăm timp...
– Foarte bine!
– Și eu? întrebă Isabell
– Tu stai aici, zise tăios Ared. Să nu îndrăznești să te miști din casa asta sau vei regreta amarnic.
Nu mai stătu să-i răspundă, ci se grăbi spre ieșire.

Ahmed, îmbrăcat în negru, cu turban strâns pe cap și urmat de Robert și Margot, intrară în închisoare. Urletele ajungeau la ei de prin temnițe. Cerură să-l vadă pe Halim. Bărbatul veni neîntârziat, cu doi dintre oamenii săi în urmă. Ahmed îl salută.
– Ați venit grabnic...

– Ştiam că eşti aici, Halim.

– Vă pot fi de ajutor, Ahmed el Selim? întrebă el.

– Poţi dacă vei dori, răspunse arabul. Vrem să vedem femeia care a fost adusă de tine...

– Elena, grecoaica?

– Da!

– Cum se face că vreţi să vedeţi acea viperă? Credeam că veţi uita de ea de îndată ce veţi păşi în casa lui Mihai Avram!

– Am uitat, însă ea nu ne lasă să uităm, zise Robert. Copiii lui Ared el Selim au dispărut...

– Gemenii trandafirului? întrebă el sincer preocupat. Cine?

– Nu ştim nimic la această oră, răspunse Ahmed.

Halim clătină din cap.

– Poate fi ea? Încă nu am prins grecul care-o servea. Poate fi el?

– Sau unul din oamenii ei...

Margot îl privi atentă. Să fi fost amestecat şi Halim? Poate cu Isabell? Ar fi însemnat că Alberta nu are nimic de-a face cu răpirea şi preotul e omul vizirului. Poate Isabell i-a dat de ştire că Ared vrea să plece cu ei şi restul fusese numai o farsă.

– Veniţi, vă duc la ea...

Aerul era tot mai rece şi mai greu pe măsură ce pătrundeau în închisorile vizirului. Ienicerii îi însoţeau, semn că Halim nu era foarte încrezător. De altfel, cine ar fi fost? se întrebă Robert. Unul dintre ieniceri deschise o uşă grea de lemn înnegrit şi intrară. Temniţa era o încăpere mizeră, cu pământ pe jos şi o fereastră îngustă cât să intre o rază de soare pentru a spulbera întunericul crunt. Trei gratii de fier opreau pe oricine să privească dincolo de ea şi acum susţineau un corp.

Frumoasa Elena Săndulache era moartă, spânzurată de gratiile temniţei sale. Folosise o bucată de material din rochia ei. Faţa îi era vânătă, ochii larg deschişi şi degetele aveau o culoare ciudată, de albastru deschis.

Laţul îi rupsese gâtul frumos, acoperit altădată de sărutările iubiţilor şi gura îi era larg deschisă, în căutarea aerului care îi fusese refuzat.

– Dumnezeule!

Margot exclamă asta înainte să se mişte, trasă de Robert înapoi. Halim se apropie.

– S-a omorat...

– Sau a fost ucisă!

– Doamnă, oamenii mei s-au distrat puțin cu ea, e adevărat, zise Halim, tăind funia.

Elena căzu la pământ. Margot, cu toate că văzuse multe la viața sa, își feri privirea. Ahmed găsi o bucată de pânză înnegrită de vreme și o aruncă peste ea, acoperind-o.

– Dar era vie aseara și nimeni nu a intrat aici. S-a omorât!

– Și-a luat secretele cu ea în mormânt!

– Este adevărat, le-a luat. Sunt lucruri pe care nu le vom ști niciodată, zise Halim, conducându-i afară. Cred că mai bine ar fi să căutați în altă parte... dacă aud ceva...

– Vă voi rămâne îndatorat!

– Nu o fac pentru tine, Robert de Clermont, zise Halim cu un zâmbet ușor. Pentru trandafir, care m-a ajutat să ajung omul de încredere al vizirului...

– Cum așa?

– Moartea Vizirului Alb Mehmet mi-a adus beneficii și eu știu cui să fiu îndatorat. Spune-i trandafirului că va avea un prieten în Halim!

Se înclină spre ei și-i lăsă să plece. Cei trei ieșiră pe porțile strașnic păzite, îngândurați și abătuți.

– Cred că cel mai bine ar fi să o luăm spre mănăstire, zise Robert.

– Nu știm încotro!

– Cât de greu poate fi? Îl avem cu noi pe Ibrahim.

– Adevărat, adevărat, zise Ahmed, sărind în spatele calului său. La drum...

Ared ar fi intrat în goana calului în mănăstire, ar fi lovit în stânga și în dreapta dacă ar fi fost necesar să facă toate astea pentru a ajunge la mama lui Mihai. Dar se lăsă convins de fratele lui că asta numai ar fi înrăutățit situația.

– Maica stareță ne lasă să intrăm, zise Mihai încet. Dar tu nu deschizi gura...

– Dar...

– Ascultă, Ared, vrei să intri sau să stai la poartă?

– Bine! mormăi el.

Își legară caii și intrară pe jos, pe portile largi, bine apărate. O măicuță le deschidea drumul, cu toate că Mihai știa foarte bine unde era mama lui. Înăuntru era frig, chiar dacă era miezul verii. Urcară o scară îngustă, aplecați de spate pentru a nu se lovi de pereți și de tavanul boltit. Sus, măicuța deschise o ușă.

– Unde? întrebă Nicky urcând primul.
– Pe aici, zise maica, deschizând o altă uşă.
Intrară şi rămaseră locului. Alberta era în dreptul ferestrei închise, cu capul acoperit de muselina neagră.
– Mamă!
– Ai ajuns, aşadar, zise ea fără să se întoarcă.
– Cum ai putut?
– Să ce?
– Unde sunt copiii?
Plictisită, ea arătă spre pat. Acoperiţi bine, gemenii dormeau unul lângă altul. O fată mititică era alături de ei. Ared se repezi spre copii.
– De ce?
– Mai întrebi? se răsti ea. Tu, trădătorul...
– Mamă, copiii nu au vină. Inimile lor sunt pure, inocente, încercă el să o convingă.
– Poate ei, dar mama lor e diavolul. Mi-a spus el...
– Cine?
– Vlad Neagu!
Chipul lui Mihai deveni ca de hârtie. Deschise gura, apoi o închise.
– E aici?
– E.
– Unde?
– Ce ştiu eu? întrebă ea la fel de nemişcată şi de indiferentă. Te va ajuta să revii pe drumul Domnului...
Alberta făcu semnul crucii.
– El a scos copiii din casă...
Închise ochii, rugându-se să nu se fi întâmplat ceea ce credea.
– Ia copiii, plecăm...
– Dar...
– Nicky, nu-i timp, Vlad Neagu a venit în Istanbul pentru un singur lucru...
– Care?
– Să o ucidă pe Isabell...
Alergă pe scări cu fraţii în urma sa, fiecare cu câte un copil în braţe. Abia jos încetini goana nebună.
– De ce vrea să o ucidă?
– Isabell l-a ajutat pe Şerban acum nu mult timp în urmă să se căsătorească cu Liza, sora lui Neagu.
– Ce dracu are de-a face Şerban...

– Ea a stat la el un timp, știi asta, nu?
– Da, dar...
– Acasă îți voi explica. Să nu fie prea târziu...
Sări în spatele calului său și, înainte ca Ared și Nicky să încalece, dus era, ridicând valuri de praf în urma sa.
Casa era pustie. Nici un zgomot nu se auzea de nicăieri, de parcă ar fi fost părăsită. Numai adierea slabă a vântului mai mișca câte o perdea, o plantă. Mihai intră în fugă și se opri. Pe masa din mijlocul salonului era o sabie înfiptă în masă. Sub ea un mesaj. Tremurând, îl ridică: *Nu mai veni, nu mai ai de ce!*
Nicky luă hârtia. Apoi i-o întinse lui Ared.
– Acum ne vei spune tot!
– Trebuie să fie cineva în blestemata asta de casă. Amina! urlă Mihai. Sophia!
Nu se auzi decât propriul lui glas, izbit de pereți. Și liniște. Apoi Rada apăru în capul scărilor cu Aziz.
– Unde-i toată lumea?
– Au plecat.
– Cine?
– Unde?
Coborâră scările.
– Stăpâna a plecat după copii și doamnele au plecat cu ea. Nu au vrut să stea aici. Și apoi am găsit sabia acolo, dar nu ne-am apropiat de ea. Scrie ceva...
– Au plecat de mult?
– La jumătate de oră după domniile voastre, zise Aziz.
– Și tu de ce nu te-ai dus cu ea? îl întrebă Ared, cu copilul în brațe.
– Nu m-a lăsat. Fără bărbați, a zis. Sau omoară copiii...
Ared îi dădu copilul femeii.
– Toate patru au plecat?
– Da, cu trăsura neagră, condusă de o pocitanie de om.
Rada dispăru cu copiii pe scări.
– De ce Vlad Neagu o vrea pe Isabell? O iubește?
– Nu, nu-i asta. Isabell l-a păcălit și, cu ajutorul lui, Șerban s-a putut căsători, împotriva dorinței boierului Neagu, tatăl lui.
– Șerban ăsta, cine-i?
Nicky oftă.
– E prietenul meu. Nu-l cunoști, dar e de încredere. Un adevărat prieten.
– Și Isabell a stat la el?

– La părinții lui, mai exact. Când a plecat din Franța, s-a dus la el. Și l-a ajutat pe Șerban să se căsătorească cu dragostea vieții sale, zise nițel ironic Mihai. L-a ajutat pentru că s-a folosit de boierul Neagu și de fiul lui. Vlad era abia sosit din Franța și acolo o văzuse cu tine..

– Cu mine?

– Da, la nu știu ce bal. Pentru că avea o pasiune pentru ea, a ascuns acest lucru tatălui său, care habar n-avea de prietenia dintre Isabell și familia Clermont.

– Să înțeleg că acest boier, Neagu, urăște...

– Familia ta. Pe Robert, mai ales. Vezi tu, el a fost pretendentul mamei tale în trecut. Și a fost învins de Robert într-un duel care l-a durut mult timp și din acest motiv se răzbuna pe familia Andoni.

– Pe acel Bogdan Andoni, de care am auzit vorbind pe mama? întrebă Ared, încercând să înțeleagă complicata istorie.

– Familia lui, care e în Moldova. Așa că atunci când Șerban a vrut să se căsătorească cu fiica lui, s-a opus. Și Isabell l-a șantajat, răpindu-l pe Vlad!

– De ce nu mă surprinde? întrebă cu un zâmbet Nicky.

– Pe tine, poate, se răsti Ared.

– L-a răpit și boierul a fost de acord cu nunta. S-a căsătorit și ea l-a eliberat pe Vlad. Numai că ea nu știe ceva...

– Ce?

– Când Vlad Neagu s-a întors acasă și a spus familiei adevărul despre Isabell, boierul Neagu a murit de inimă. Șerban mi-a scris, dar nu am avut inima să-i spun...

Ared își șterse fruntea udă. Începea să năduşească numai gândindu-se la toate astea. Se lăsă pe spate pe sofa.

– Așa că acum o are!

– Și pe celelalte alături de ea!

– Răpirea a fost numai o capcană în care am căzut ca proștii! zise Nicky.

– Cred că o va duce acasă, în Moldova, zise Mihai. Așa că eu plec după ea.

– Nu fără noi!

– Și copiii?

– Ascultă, Ared, zise Mihai, tu de ce vrei să mergi? Nu o mai vrei înapoi, puțin îți pasă ce se întâmplă cu ea.

– Sora mea e acolo. Și soția fratelui meu. Și Amina. Crezi că pot pleca liniștit?

– Atunci ce propui?
– Mergem!
– Bine!
Robert, Margot și Ahmed intrară chiar în acea clipă.
– Ce se întâmplă?

8.

Isabell se săturase de ploaie. Dar nu se putea face nimic. Așa că se întinse pe sofa cu ochii închiși, ascultând-o cum bate în geamuri. Nu prea mai conta dacă era zi sau noapte, dacă ploua sau nu, numai că picăturile de apă care loveau ferestrele puteau fi foarte deprimante. Și inima ei era deja rănită. Nici nu deschise ochii când ușa se deschise ușor.
– Isabell?
Sofia, Marie și Amina intrară pe vârfuri.
– Dormi?
– Crezi că pot?
– Ești palidă și nu mănânci cum trebuie, zise Sofia, atingându-i fruntea. O să te îmbolnăvești...
– Cred că asta vrea și el!
– Lasă-l pe el, se răsti Amina. Ai nevoie de putere...
– Și de somn. Nu dormi, nu mănânci... Vrei să mori?
Ea oftă. Dintre toate, numai Marie stătea departe de ea, uitându-se afară, gânditoare.
– Marie, spune-i și tu!
– De ce? Știe toate astea.
– Dar trebuie să...
– Ascultați, voi două, se răsti ea. Habar nu aveți de ce se întâmplă. Și dacă o să trebuiască să fugim, va trebui să fim pregătite. Ești în stare să călărești în goana calului? întrebă ea pe Amina. Sau să tragi cu arma?
Cele două clătinară din cap.
– Vlad a intrat în grajd. Merge la călărit...
– Poate cade de pe cal și moare, se rugă Amina.
– Gura!
Felul în care Marie îi răspunse le uimi pe toate trei. Imediat se liniști.
– Iertați-mă!
– Nu-ți cere iertare, îți este frică, e normal, zise Sofia. Suntem toate nervoase...

– Aşa e. Merg să mă culc puţin...

Ieşi repede şi abia dincolo de uşă respiră. Se rezemă de ea, cu inima bătându-i destul de tare. Apoi se grăbi spre scări şi de acolo spre salon. Şi se aşeză pe un fotoliu mare, larg.

– Credeam că eşti cu ea!

Marie ridică capul, căutând vocea aceea. Şi o găsi. Vlad era în dreptul uşii, cu haina udă de ploaie şi părul picurând de apă. Se apropie de ea.

– Eşti ud!

– Nu prea contează, zise el cu un zâmbet strâmb.

Marie îi împinse haina de pe umeri şi scoase batista. Îi şterse faţa udă, sub privirile lui mirate. Ochii ei frumoşi nu se ruşinau şi nu se plecau. O mai văzuse în trecut. Chipul ei îi rămăsese în minte. Îşi amintea felul în care râdea. Numai că acum nu o mai făcea. Surâsul ei era trist.

– Mulţumesc, şopti el, oprindu-i degetele calde care-i atingeau faţa rece.

Rămase ţinând-o de mână, abia respirând. Şi Marie mai făcu un pas spre el, fiind acum foarte aproape. Părul ei îi atingea chipul, buzele fetei erau foarte aproape. Nu trebuia decât să se aplece puţin... Dar nu ştiu...

– Nu ştiu nimic... şopti ea, ridicându-se pe vârfuri. Nu ştiu...

Îl sărută aşa cum nimeni nu o mai făcuse vreodată şi inima lui Vlad făcu o tumbă dureroasă. După luni întregi de durere, nu mai văzu nimic altceva în faţa lui decât plăcere, bucurie şi frumuseţe. Fata asta frumoasă ştergea cu buzele ei tot ce era rău în el.

– Marie!

– Nu spune nimic, zise fata, fugind departe de el.

Nu se întoarse să-l privească. Nu voia să-l vadă regretând. Alergă spre scări şi se opri brusc. Isabell era în capul scărilor, cu o expresie îngrozită pe chip. Înainte să apuce să spună ceva, ea îi întoarse spatele, urcând cele două trepte şi dispărând sus. Auzi uşa trântindu-se cu putere.

– Isabell...

Alergă după ea.

– Deschide...

– E deschis, răspunse fata, cu spatele la ea.

– Isabell, nu ai înţeles...

– Am înţeles că vrei să mori, zise ea dur.

– Cum aşa?

– Am încercat şi eu planul ăsta, rosti cu gravitate Isabell. Şi-am dat greş...

– Dar...

– Vlad nu-i prost. Vrei să te culci cu el fără rost?

– Îl iubesc!

Isabell se întoarse foarte repede.

– De omul care mi-a răpit copiii?

– De ce spui asta? Copiii sunt bine.

– Cine știe?

– Mi-a jurat și-l cred. Isabell, ascultă-mă, crezi că nu am vrut să lupt...

– Oh, ai luptat... exclamă ea, nervoasă.

Marie căzu la picioarele ei.

– Îl iubesc mai mult decât pot spune. Nu știu de ce, nu pot explica când s-a întâmplat, cum. Dar știu că e așa și că aș face orice pentru el.

– M-ai trăda?

– Nu!

– Tocmai ai spus...

– Am spus că aș face orice pentru el, pentru binele lui. Nu aș lovi în tine sau în familia mea. Crede-mă...

– Îmi este greu! zise sinceră Isabell.

– Crezi că mi-e nu mi-a fost când am aflat câte ai făcut tu? Și aflu în fiecare zi. Știu că tatăl lui Vlad a murit din vina ta!

– Nu-i adevărat!

– Cum să nu fie? De inimă a murit, în urma planului tău nebun!

– L-am ajutat pe Șerban! urlă Isabell.

Sofia și Amina alergară înăuntru speriate.

– Ce se întâmplă?

– Nimic! se răstiră cele două, deodată.

Se lăsă liniștea. Evitau să se privească.

– Ce vei face acum? întrebă Isabell, calmată deja.

– Nu știu!

– Dacă îmi dă copiii...

– Ți-i va da!

– Când o va face, Amina și Sofia vor pleca cu ei spre moșia lui Andoni. Tu ce vei face?

– Nu pot pleca cu ele!

– Pentru el?

– Pentru tine. Nu te-aș lăsa singură.

Isabell nu era sigură de adevărul acesta, dar nu zise nimic.

– O să-i vorbesc, zise Marie. Te va lăsa să pleci.

– Nu, nu o va face.

– Isabell, îl cunosc...

– De când? Crezi că o călătorie cu el și câteva zile aici te-au făcut expertă? Eu îl știu mult mai bine, de când încerca prin orice mod să intre în patul meu.

Aceste cuvinte o făcură pe Marie să roșească furioasă.

– Ține de trecut!

– Oare?

– Adevărat. Te-a atins?

– Dacă aș fi fost numai eu cu el în casa asta, da. Sunt sigură că aș fi ajuns în patul lui cu forța, dacă voi trei nu ați fi căzut pe capul lui. Nu te lăsa înșelată de chipul lui frumos și de ochii galeși. E un vultur...

– Nici eu nu sunt proastă. Dar se pare că asta crezi!

Marie ieși, nervoasă, dar fără să trântească ușa. Cum se înșela Isabell! își spuse ea, oftând. Inima lui Vlad era bună. Și știa că o iubea, chiar dacă se lupta cu asta.

În urma ei, Isabell îmbrăcă halatul gros, singurul pe care-l avea. Și ieși, fără să răspundă la întrebările Aminei și ale Sofiei. Coborî jos și dădu peste Ion, un țăran de încredere al lui Vlad, Varvara, o femeie grasă și bătrână care făcea mâncare și Ileana, țărăncuța cu ochii bine deschiși și cam obraznică. Ion plecă capul într-un salut, apoi se trase la o parte din drumul. ei. Isabell făcu trei pași și se opri.

– Unde-i boierul?

– În salonul cel mic...

Intră ca și cum ar fi fost stăpâna casei. Și asta mulțumită nervilor care nu-i dădeau pace. Îl văzu așezat într-un fotoliu larg, cu capul pe spate. Când ea intră, privirea lui căută intrusul, gata să-l certe. Dar se opri. Ezită puțin, văzându-i frumoasa față încruntată.

– Ești pe zi ce trece mai impertinentă...

– Și tu ești un ticălos fără margini. Vrei să te răzbuni?

– De ce nu?

– Fă-o cu mine, zise ea. Asta vrei?

Își aruncă halatul, rămânând aproape goală. Prin cămașa de noapte formele sale apetisante trezeau simțurile boierului.

– Fă ce vrei cu mine, dar lasă-le să plece!

Vlad se ridică, foarte încet. Și se apropie.

– Fă ce vrei cu mine!

O trase în brațele sale, rupându-i buzele într-un sărut. Și mâna îi rupse cămașa în față, căutându-i sânii plini. Îi atinse cu buzele. Ea nu se luptă cu el, nu se împotrivi. Și, spre uimirea ei, se opri.

– Pleacă!

Îi întoarse spatele. Şi ea îl privi uimită. Cunoştea bărbaţii destul de bine, ştia cum acţionau şi ce doreau de la ea. Nimeni nu ar fi refuzat-o. Nimeni nu i-ar fi spus să plece când ea i se oferea pe tavă, gata să fie devorată. Şi totuŞi, el o făcuse.

– De ce?

– Pleacă, Isabell!

– Nu am fost niciodata laşă, aşa că stau. O iubeşti?

– Ce tot spui, doamnă?

– E simplu. Da sau nu.

Vlad se aşeză pe sofa şi îi aruncă o privire ameninţătoare, dar Isabell zâmbi. Nu era nimic rău în ea.

– Eşti încă un copil, Vlad Neagu!

– Un copil care te are în mâinile lui...

– Nu m-am temut niciodată pentru mine, tata m-a învăţat că teama te slăbeşte.

– Dar te temi pentru copiii tăi.

Zâmbetul se şterse de pe chipul lui Isabell. Deveni dur şi de nepătruns.

– Urcă sus şi lasă-mă în pace, doamnă Deveraux. Nu te-ai gândit că toate astea sunt un plan?

– În fiecare clipă, răspunse ea sincer. Vlad, lasă-mă să-i văd...

– Nu!

– Vreau să-i ştiu bine, vreau să-i ating, să-i strâng în braţe. Să le spun...

– Şi eu aş vrea să-i spun asta tatei, dar nu avem niciodată tot ce dorim, nu? strigă el, împingând-o afară din cameră.

Dincolo de uşă, Isabell se apleacă să-şi îmbrace halatul.

– Ce Dumnezeu...

Marie era la doi paşi de ea, îngrozită.

– Ce ţi-a făcut?

Se repezi spre Isabell, ajutând-o. Şi fata o privi ciudat, neştiind ce să facă. Apoi strânse ochii cât de tare putu, până două lacrimi perfecte alunecară în jos pe obrazul ei frumos. Ochii i se zbăteau în lacrimi.

– Ajută-mă să urc sus!

Marie o apucă cu putere de braţ, încercând să-şi reţină lacrimile şi să nu se uite la hainele rupte ale lui Isabell. O duse sus şi intrară în camera lor. Isabell îşi strânse hainele în jurul ei, tragic.

– Te-a atacat?

– Da!

– Şi te-a...

– Da.

– De ce nu te-ai luptat cu el? Puteai să strigi...

– Are copiii, Marie. Aş face orice pentru ei şi asta nu e un preţ foarte mare, chiar dacă el nu-i decât un ticălos fără margini. Dar nu vreau să mă mai gândesc la asta...

– Mă duc la el...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Marie, ai înnebunit? Dacă păţeşti şi tu la fel? E nebun, imprevizibil. Nu putem risca. Stai aici!

Tonul speriat al lui Isabell o opri. Se întoarse din dreptul uşii cu toate că inima o durea. Încercă să se gândească la alte lucruri şi nu la Isabell şi Vlad, împreună.

– Te doare ceva?

– Nu... şopti Isabell, închizând ochii pentru a se putea ruga pentru teribilele lucruri pe care le făcea, minţind.

Dar se linişti. De data asta era pentru binele lui Marie. Nu putea să se îndrăgostească de un aşa nebun, un om bolnav şi periculos. La ce i-ar fi folosit? Aşa că nu trebuia decât să taie răul de la rădăcină.

– Va trebui să facem ceva...

– Ce putem face?

– Ceva ce ar fi trebuit să fac de mult timp, spuse Marie hotărât. Vlad mă lasă să umblu pe unde doresc, fără să am pe urmele mele pe cineva. Are încredere...

– Asta-i adevărat, dar nu ai găsit nimic până acum, îi aminti prietena sa.

– Pentru că nu mi-am dat silinţa. O voi trage de limbă pe Varvara...

– Crezi că vei reuşi ceva?

– Dacă dau greş cu ea, o voi face cu Ileana.

– Fata aia e şmecheră. O să ai nevoie de bani sau altceva...

Isabell scoase o mână de bijuterii de aur.

– Sunt ale mele... zise Isabell. Nu de foarte mare preţ, dar e aur. Va ajuta să netezim drumul...

Un zâmbet înflori pe chipul Mariei.

– Merg acum să o caut. Stai aici liniştită, de data asta mă ocup eu...

Ieşi grăbită pe uşă ca şi cum, dacă ar fi mers mai încet, inima ar fi ajuns-o din urmă. Se grăbi spre bucătărie, o încăpere retrasă a casei, nu prea mare dar călduroasă. Ardea un foc vesel în sobă şi masa era plină de mâncare. Mere verzi, pâine coaptă de dimineaţă şi plăcinte cu brânză dulce care miroseau frumos. Varvara ştergea un castron de lemn mare, cântând de mama focului. Văzând-o intrând se opri, ruşinată.

– Da?

– Mă plictisesc, zise Marie, cu un zâmbet. Aş vrea un măr...

Luă unul și îl șterse bine, apoi i-l întinse tinerei stăpâne.
– Să vă mai dau ceva?
– Apă!
Marie se așeză pe bancă, așteptând apa pe care Varvara o aducea cu grijă. Mușcă din măr și se strâmbă. Era cam acru.
– Stați aici mereu? întrebă ea.
– Eu? Păi... da...
– Asta e singura casă a boierului?
– Nu, stăpână. Cum să fie? Are multe casă, asta e moșia cea mică. La Cornul Rupt e cea mare, unde boierul stă mereu. Nu-i așa departe...
– Nu? Credeam că-i foarte departe...
– Păcatele mele, cum să fie? zise Varvara, lovindu-se peste șolduri. E ici, după râu...
– Așa?
Marie își rezemă capul de mână, învârtind cana de lut cu apă pe care o primise.
– Sigur, sigur. Chiar mă întrebam cum de nu vă duce acolo boierul, când e mult mai comod, mai mare casa, mai multe slugi. Și doamna Margareta e acolo.
– Mama boierului?
– Da, da. vezi mata, când boierul cel bătrân a murit, odihnească-se în pace, zise Varvara, făcând semnul crucii, doamna Margareta a rămas singură cuc. Fata măritată, băiatul a luat drumul Iașului. Noroc cu neamurile...
– Care neamuri?
– Păi, cum care? A venit bunica boierului, Floarea Lupașcu și nepoata ei, Raluca. Frumusețe de fată, nu alta! Păr ca grâul copt, ochii ca cerul și obraz atins de roșeață. Și trasă prin inel. Asta i-a mai luminat zilele stăpânei!
– Par oameni de credință!
– Și sunt. Domnișoara Raluca e tare jucăușă și veselă. Ar trebui să o vedeți...
– Aș vrea, dar nu am cum...
– Poate stăpânul vă va duce, nu-i drum lung, două ore de mers călare, nimic mai mult. A doua zi ați fi înapoi ...
Femeia zâmbi larg, arătându-și gura fără dinți. Și râse.
– Merg să aduc cartofii, leneșul de Ion nu face nimic...
– Da!
– Cu iertare...

Marie dădu din cap și se ridică. Așadar erau aproape de moșia lui Vlad Neagu. Casa despre care vorbise Isabell.

– Acolo trebuie sa fie...

Făcând planuri, Marie ieși din bucătărie cu pas grăbit. Nici nu-l văzu pe Vlad decât când se lovi de el. Rămase nemișcată. Și îi evită privirea.

– Te grăbeai...

– Da. Iartă-mă dacă am dat peste tine, domnule boier Neagu.

Îi alunecă din brațe, lăsându-l cu un gust amar. Răceala ei congelase jumătate din încăpere.

– Marie!

– Da?

Nu se întoarse spre el.

– S-a întâmplat ceva cu tine?

– Nu, nimic... zise ea, vrând să plece. Făcu un pas și se opri. Întoarse capul. Mă plictisesc și...

– Și?

– Mă întrebam dacă pot lua un cal și să mă plimb prin împrejurimi... nu departe...

– Poate fi periculos!

– Mâine dimineață, domnule, nu acum. Nu aș merge departe... pe câmpurile din jurul casei. Am nevoie de aer curat!

El ezită, privind-o. Dar nu citi nimic pe fața ei.

– Îl voi pune pe Ion să-ți pregătească un cal mâine dimineață. Pentru că am încredere în tine... adăugă el cu un zâmbet care se dori seducător, dar care nu nimeri la țintă. Inima fetei era închisă cu șapte lacăte.

– Voi ști să vă mulțumesc!

– Nu mă îndoiesc!

9.

Marie era o călăreață desăvârșită. Era pasiunea ei. Însă calul lăsa de dorit. Prefera caii cu temperament, pe care să-i simtă luptând cu ea. Iapa pe care i-o dăduse Vlad era moale și docilă, mergând unde dorea ea, încet. O îmboldi cu picioarele, făcând-o să alerge mai repede. Grăbi pasul și o luă la goană, cu tânăra domnișoară în spatele ei, care strângea frâiele cu mâinile înmănușate. Drumul era prost și îngust, dar ea respecta indicațiile pe care le primise. De-a lungul râului.

Opri calul și sări jos. Nu mai ploua, dar era o căldură umedă care-i lipea hainele de trup. Trase calul spre apă și-l lăsă să se adape. Udă și ea batista și își șterse fruntea umedă și gâtul. Corsetul o strângea din calea-afară.

– Gata, am zăbovit destul!

Sări în spatele iepei, îndreptând-o spre drumul bun. Și o îmboldi iar.

– Ah, ce ticălos!

Ar fi vrut să aibă unul dintre caii ei de la Clermont, cei care alergau mâncând pământul, tăind pădurile și cîmpurile ca o săgeată arzând. Iubea viteza cu care o purtau pe spatele lor, aprigi și nervoși. Clătinând din cap, își spuse că un așa cal nu era bun de nimic. Întoarse capul.

– Drăcie!

Un călăreț se apropia în goana calului. Nu-l recunoscu la început dar, pe măsură ce calul lui mânca pământul, văzu cine o ajungea din urmă. Vlad Neagu, călare pe un armăsar alb, puternic. Se gândi ce putea face. Să fugă sau să se oprească? Era destul de departe de casă. Plimbarea ei părea mai mult ca o fugă.

– Marie, oprește-te!

Nu se întoarse, ci îndemnă calul să alerge și mai tare. Se lipi de grumazul lui, pentru a-l ajuta. Iapa păru să înțeleagă ce voia fata, așa că grăbi pasul. Dar dădea semne de oboseală. După mai puțin de o milă încetini pasul. Așa că ea coti pe o cărare îngustă, spre râu. Dacă nu-l putea întrece, avea să-l înșele.

– Unde crezi că pleci?

Vlad ieși în fața ei dintr-un luminiș. Speriată, fata trase de frîu. Iapa se ridică în două picioare, aruncând-o la pământ.

– Marie!

Fata ar fi vrut să aibă o armă, orice. Apucă un băț tare. Vlad se apropie.

– Fă un pas și te lovesc...

– Ai nevoie de ajutor!

– Nu e prima dată când cad de pe cal, zise ea fără să se miște.

Vlad oftă și se aplecă, smulgându-i arma din mână. Dar nu se aștepta la pumnul ei, care îl lovi în față. Îl împinse cu piciorul, făcându-l să cadă pe spate. Se ridică și vru să fugă, dar căzu din nou. Vlad o apucă de picior.

– Ești...

Nu termină, pentru că ea îl atacă cu pumnii și cu picioarele.

– Marie!

O trânti la pământ și se lăsă greu peste ea, cu mâinile ținându-le pe ale fetei. Respira greu, dar se liniștise, fără să mai aiba energie să mai lupte.

– Dă-te!

– Nu!

– O să strig!

– Și? În mijlocul pădurii nu vei speria decât păsările cerului, zise el cu un gust dulce în gură, de la sângelece curgea. Fata lovise bine.

Se aplecă mai mult peste ea.

– Știi ce poți dacă umbli de nebună prin aceste păduri?

– Cum ai aflat?

– Varvara!

– Nu știa nimic!

– Nu, dar mi-a spus că ar trebui să te duc să o vezi pe mama, că ești curioasă... nu sunt prost, am făcut legătura.

Marie ar fi făcut orice să-i șteargă acel zâmbet larg de pe chip.

– Bine, ai câștigat!

– Vrei să pleci? întrebă, fără să-i dea drumul.

– Voiam să văd moșia ta!

– Voiai să vezi dacă copii sunt acolo! o corectă el blând.

– Și? Am avut dreptate?

– Nu. Cum i-aș spune mamei toate astea?

Îi dădu drumul, pe neașteptate.

– Marie, ce s-a întâmplat cu tine ieri?

– Nimic, zise ea, ochind cuțitul de la brâu, de care Vlad nu se despărțea.

Se ridică spre el, respirând greu. Își apăsă pieptul de parcă nu ar mai fi avut aer, anume pentru a-i atrage lui privirile. Și reuși, pentru că ochii lui se opriră spre pieptul ei, dezgolit de degetele ei dibace.

– Nu pot...

– Ce vrei să fac?

Ridică mâna spre umărul ei și ea nu-și putu înfrâna un zâmbet. Iute, prinse cuțitul și-l răsturnă pe spate, căzând peste el. Înainte să-și dea seama ce se întâmplă, Vlad se trezi cu propriul cuțit la gât, ținut de o domnișoară frumoasă.

– Acum ești în mâna mea...

– Ai face-o? întrebă el fără teamă. O domnișoară ca tine, de familie bună...

– Oh, da, spuse ea angelic. Aș face mult mai mult pentru nepoții mei. Unde-s?

– Nu sunt aici!

– Evident că nu. Vorbește, câine!

Vocea ei părea schimbată. Dură. Tăioasă ca oțelul pur și puternică. Apăsă lama ascuțită pe gâtul lui, luându-i câteva picături de sânge.

– Sunt în Istanbul!

Ochii ei se deschiseră cu surpriză.

– Minți!

– De ce aș face asta? Ai un cuțit la gâtul meu și ochii tăi nu se joacă. Ai face-o...

– Cu cine-s acolo?

– Cu arabul lui Isabell. Și cu fratele tău.

– Nu se poate, nu...

– Nu i-am luat cu mine. Te miră asta?

– De ce nu?

– Pentru că nu-s nebun și pentru că m-ar fi încurcat. Și ar fi putut muri pe drum...

– Atunci...

Vlad respiră adânc.

– I-am lăsat cu Alberta la mănăstire și fratele tău, Avram și arabul au ajuns acolo în urma ei.

Marie slăbi strânsoarea și ridică puțin cuțitul. Nu mult.

– Și noi am venit ca niște proaste cu tine, din Istanbul...

– Adevărul e că nu mă așteptam la patru femei pe capul meu, dar era prea târziu să vă trimit înapoi. Așa că...

– Așa că ne-ai adus aici să te răzbuni pe Isabell. Nebunule!

Apăsă din nou, mai tare.

– De ce ai atins-o?

– Pe cine?

– Ai violat-o. Am văzut...

– Când?

– Aseară! strigă ea, pierzându-și calmul.

Vlad îi atinse mâna, cealaltă, nu cea care ținea cuțitul. Degetele lui erau calde și fine.

– Nu-i adevărat!

– Ochii mei nu se înșeală. Avea hainele rupte...

– Asta am făcut, mărturisi el foarte încet. Am vrut să o fac să sufere, să plătească pentru moartea tatălui meu, dar nu am putut. Marie, jur pe memoria tatălui meu că nu am făcut ceea ce spui tu. O sărutare și m-am oprit...

Ar fi vrut să-l creadă. Ardea de dorința să o facă. Și o parte din ea tremura de bucurie că gemenii erau sănătoși și în brațele celor care-i iubeau. Se ridică și aruncă cuțitul, dar Vlad nu se ridică.

– Mă crezi?

Ea ridică o mână pentru a-l opri. Se rezemă de un copac.

– Marie, spune-mi că mă crezi...

– Ce contează?

– Pentru mine nimic nu mai contează. Numai tu. Dacă mă urăşti, nu voi mai putea trăi...

Marie îl privi cu teamă amestecată cu durere. Totuşi, o speranţă se năştea acolo.

– Am făcut ce am făcut pentru că tata a murit la picioarele mele, din vina mea, zise el, în genunchi. Inima i s-a oprit pentru că eu l-am trădat şi am crezut că aşa, lovind în ea, mă va ierta...

– E mort!

– Ştiu asta, dar nu conta. Voiam să sufere aşa cum am suferit eu sub privirea lui înainte să moară de dezamăgire totală. Am crezut că va fi uşor, că voi putea face tot ce mi-am propus, mărturisi el ca în faţa unui preot. Am făcut un plan, perfect. Cu Elena Săndulache, cunoştinţa veche a tatei. Ea trebuia să mă ajute, mi-a promis.

– Ai lucrat cu ea?

– Nu am apucat. Când am ajuns la Istanbul, sub haine preoţeşti, Elena era întemniţată. Şi acum am dat greş... nu pot să-i fac nimic lui Isabell, nu-s în stare. Sunt un nenorocit...

Îşi acoperi capul cu braţele, în lacrimi. Şi Marie rămase locului. Se întoarse încet şi-l privi. Bărbaţii din familia ei erau puternici, mai degrabă aroganţi decât sensibili, ascunzându-şi durerea în spatele ei, zâmbind când inima le sângera. Vlad era diferit. În ochii lui erau lacrimi şi mâinile îi tremurau. Părea aşa de neajutorat acolo, în genunchi în mijlocul cărării, cu pieptul zguduit de hohote, încât Marie se întoarse.

Se lăsă alături de el şi braţele ei îl traseră aproape. Îl strânse la piept ca pe un copil, liniştindu-l. Îi mângâie părul.

– Tatăl tău nu a fost drept cu tine!

– L-am trădat!

– De ce? Pentru că nu credeai în răzbunarea lui? Păstra în inimă urma sabiei tatei..

– Acea rană a sângerat peste douăzeci de ani, în fiecare zi. Tatăl tău e priceput, suspină el, agăţându-se de ea.

– El a deschis-o, şopti ea, simţind că-i era foarte cald, deodată. Lasă-mă pe mine să o închid...

Vlad ridică uşor capul, căutându-i chipul. Plângea, îşi dădu seama el. Se ridică şi, cu teamă, îi atinse buzele. Ca o adiere, fără să se oprească,

fără să lenevească prea mult în acel loc. Îi atinse părul desfăcut din legături, rebel şi viu. Simţea nevoia să o atingă, dar să o facă încet, tandru.

– Te iubesc, murmură el, surprins de propriile cuvinte.

– Trebuie să fiu nebună, murmură şi ea, abandonâdu-se în braţele lui, care o purtară departe de cărarea îngustă, tocmai în iarba deasă de pe malul apei.

10.

Marie venea în faţa lui Vlad, pe calul lui alb. Mâna lui o atingea ca din greşeală, dar ochii îi străluceau mai tare decât soarele. Ajunseră în curte şi Vlad coborî. Apoi braţele sale o ajutară pe fată să coboare, încet, pentru a putea să o atingă cât mai mult.

– Marie!

Sofia şi Amina, alături de Isabell, erau în dreptul uşii. În faţa lor era Ion, cu mâna în cap, scărpinându-se încurcat. Făcu un pas spre stăpânul său, dar se opri. Isabell îi privea dispreţuitoare şi cele două fete de lângă ea o ajutau în asta.

– Unde ai fost?

– Ce-ţi pasă? se răsti tânăra, fără să plece de lângă iubitul ei.

– Marie, crezi că el...

– Tu nu ai dreptul să-mi ceri nimic, Isabell. Nu tu.

– Ce ai?

– Ce am?

Trecu vijelios pe lângă Isabell, oprindu-se în salon. Când ceilalţi ajunseră în salon, Marie bătea din picior într-un fel care o făcu pe Isabell să ofteze. Aflase.

– De ce?

– Pentru că trebuia!

– Să mă desparţi de el? Cu minciunile tale?

– Cu orice mijloace, Marie. Ai uitat cine e?

– Nu, nu am uitat. Ne iubim.

– Ce?

– Amina, închide gura, fată!

– Nu-i vorbi aşa, o repezi Sofia, sărindu-i în apărare. Tu eşti nebună, nu mai ştii ce faci...

– Ai o nouă aliată, Isabell? Chiar soţia lui Nicky?

– De ce nu?

– Știe că erai gata-gata să te căsătorești cu el? Că te-a iubit ani de-a rândul ca un nebun?

Sarea atinse rana și Sofia o privi neliniștită pe Isabell, care plecă capul, acceptând adevărul.

– Te-a iubit?

– Așa spunea el, răspunse Isabell.

– Și te mai iubește?

Isabell ridică din umeri.

– Secrete de familie, nu? Eu de ce n-aș avea unul?

– Al tău nu mai e secret.

– Era ieri. Când ai ieșit aproape goală din salon, spunând că te-a violat. M-ai rănit!

– Iartă-mă, dar am făcut-opentru tine, știu cum sunt cei ca el...

– Nu-i adevărat, nu-l cunoști! Nu ai stat atât de mult aici pentru a-l cunoaște, nu ai avut cum, pentru că în fiecare bărbat îl vezi pe Ared. Și vrei să-i rănești. Asta ai făcut cu Vlad, apoi cu Alexei. Și cu Nicky.

– Nu! gemu ea, începând să plângă .

– Ba da. Te uiți la ei și, la primul defect, decizi că nu merită... pentru că îl iubești pe el!

– Pe cine?

– Pe Ared. Și eu? Eu nu am dreptul?

– Vlad ne-a răpit, pe noi și pe copiii mei!

– Nu-i adevărat, el...

Marie se opri brusc și Vlad clătină din cap.

– Iartă-mă!

– Nu mai contează, zise el. Spune-i.

– Ce să spună? Ce s-a întâmplat? Copiii? Li s-a întâmplat ceva...

Vlad o prinse în brațe, încercând să se apere.

– Sunt bine, cu Mihai în Istanbul!

– Cum?

– Au rămas cu Alberta, dar acum trebuie să fie în casa lui Mihai, cu Rada alături de ei. Vlad i-a luat numai pentru a ne aduce pe noi aici...

– Atunci ei erau... începu Sofia.

– La mănăstire, acolo unde Alberta stă cu lunile, zise Vlad. I-am lăsat acolo și am avut grijă să se știe că ea e implicată...

– Dumnezeule, oh... hohoti Isabell, tremurând. Dacă au pățit ceva...

– Isabell, sunt bine, zise Marie. Mihai și ceilalți i-au găsit și acum trebuie să fie cu mama. Vlad nu voia ca ei să pățească ceva!

Isabell ridică privirea, fără putere să mai întrebe ceva. Simțea o bucurie imensă că gemenii erau la Istanbul, dar și frică pentru ei. Trecuse mult timp de când nu mai văzuse fețele lor angelice. De când nu le mai auzise glasul. Și nu mai putea să acuze pe nimeni. Îl privea pe Vlad, care o privea temător, cu privirea îmblânzită și nu știa ce să mai spună.

Se ridică cu ajutorul Aminei. Și plecă spre camera ei.

– Isabell!

Întoarse capul.

– Cred că tu și Vlad sunteți la fel. Și sunteți la egalitate acum...

Ea făcu un semn de lehamite cu mâna și își lăsă capul în piept, pășind încet. Urcă sus și se întinse pe pat.

– Ai nevoie de ceva?

– Nu!

Strânse perna în brațe, obosită. Crezuse că o veste bună avea să-i dea putere. Dar o făcuse să nu se mai poată mișca. Capul îi pulsa de durere. Și se simțea goală, ca și cum nimic nu mai conta pentru ea. Voia pe cineva să o țină în brațe. Și imaginile i se învârteau în cap. Ared. Nicky. Mihai și Alexei. Apoi Vlad. Sunteți la fel, spusese Marie.

– Nu mai pot!

Vocea ei sună straniu în camera goală. Se izbi de pereți și nimeni nu veni să o ajute. Soarele care ieșise o supăra. Lumina îi rănea privirea și începu să plângă și mai tare. Se agăță de stâlpul patului, lovind cu pumnul în saltea.

– Nu mai pot!

Jos, Marie îl îmbrățișa pe Vlad, simțindu-i umerii încordați.

– Trebuie să plecăm de aici!

– Acum? întrebă ea.

– Marie, merg să cer să se pregătească caii. Crezi că Sofia și Amina pot călări la fel ca tine?

– Poate că Sofia. Despre Amina nu știu nimic... nu cred...

– Va merge pe calul tău. Trebuie să plecam la moșia cea mare...

– De ce?

– Marie, poate nu vei înțelege acum, dar nu am timp să-ți explic. Acum că s-a aflat totul trebuie să plecăm... Acasă la mine suntem în siguranță...

– Vlad!

– Mergi și pregătește-le de drum într-o oră. Aștept jos!

– Dar un înțeleg, de ce...

– Marie, Konstantin, omul Elenei e aici...

– Dumnezeule!

– Şi mi-am dat seama că-i periculos şi că are motivele lui să vă vrea răul. Trebuie să plecăm înainte să se întoarcă...

– Merg sus. Să ai caii gata!

Marie alergă sus, ridicându-şi blestematele de fuste cu mâna. Aproape căzu pe la jumătatea scărilor, dar nu se opri. Când ajunse sus, abia mai respira, dar intră peste Isabell.

– Scoală, plecăm!

– Unde?

– Konstantin e aici şi suntem în pericol. Vlad pregăteşte caii...

– E aici?

– Nu-i timp de răzbunare, Isabell. Ne luptăm pe teren străin...

Sări din pat.

– Merg după Sofia şi Amina.

– Da!

În cel mai scurt timp posibil coborâră. Nu aveau arme, spre disperarea franţuzoaicelor. Jos, Ion şi Vlad ţineau caii de frâu.

– Unde-i plecat?

– Nu departe, zise scurt Vlad. Tăiem pădurea spre moşie, el nu cunoaşte bine drumurile, dar eu am copilărit aici. Amina, vino!

– Dar... eu...

– Sări, nu-i timp de discuţii, o certă Isabell. Sofia, ai mai călărit vreodată?

– Da, da...

Ieşiră în goana calului pe porţi, cu Ion pe urmele lor. Pe uşa din colţul casei, Varvara şi Ileana priveau înfricoşate acea fugă grabnică, de parcă diavolul le sufla în spate. Călăreţii dispărură într-un nor de praf.

Marie ştia drumul pentru că mai mersese pe el mai devreme în acea zi. Vlad le arăta calea, în frunte. În pădure încetini goana.

– Vom lua cărarea asta, zise el, întinzând mâna spre stânga.

Nu mai apucă să spună altceva, pentru că o armă se descărcă şi Vlad alunecă din şa. Marie strigă ceva, dar fără să fie auzită. Isabell roti calul, calmându-l şi prinse frâiele calului Sofiei, care îşi rotea ochii în toate părţile.

– Jos de pe cai!

Sări repede şi alergă spre Vlad. Marie era deja alături de el. Îl apucă de braţ, trăgându-l spre un copac. Sofia şi Amina se ascunseseră şi ele în locul indicat de Isabell.

– Ce are?
– Nu am nimic, o zgârietură... zise el. Mâna!
– Ai arme?
– Sabia e în șa. Am numai acest cuțit...
– Nici un pistol?
– Nimic!
Isabell strânse pumnii de nervi.
– Suntem expuse aici...
– Crezi că sunt mai mulți?
– Unul a tras spre tine, zise Isabell. Și altul spre noi...
– Mulțumesc cerului că trage prost, șopti Vlad. Trebuie să fugiți...
– Caii au fugit! zise Sofia de unde era.
Marie o luă de braț pe Isabell.
– Dacă sunt mai mulți nu putem face nimic!
– Știu!
– Amina și Sofia nu vor putea lupta. Vlad e rănit. Iar noi nu avem arme...
– Un pistol ar fi de folos acum!
– Isabell, Marie, trebuie să plecați. Rămân eu în urmă...
Vlad își apăsă mâna rănită.
– Stai locului, Neagu! zise Isabell, dur. Aveți grijă de mâna lui, ordonă ea ca un general.
Își scoase jupoanele și rămase numai cu fusta verde deschis. Marie făcu la fel, sub privirile uimite ale celorlalți.
– Voi trei stați aici, porunci Marie încet. Orice ați auzi, stați locului!
– Dar...
– Ascultă, Vlad, poate tu vezi o domnișoară de viță nobilă, dar eu ascund mult mai multe secrete. Știu să mă apăr, am învățat asta de mult timp!
Isabell se ridică încet și privi spre locul de unde fuseseră trase focurile. Nu se vedea nimic. Marie apăru în spatele ei.
– Spre dreapta!
– Noroc!
Isabell păși spre stânga și Marie spre dreapta, aplecate printre tufișurile verzi. Se târâră spre partea cealaltă a potecii. Isabell ajunse prima în dreptul drumului. Privi într-o parte și-n alta, gata să treacă în partea cealaltă. Făcu un pas și simți arma atingându-i gâtul. Nu fu nevoită să se întoarcă pentru a ști că era o sabie.
– Ce animal avem aici? susură vocea lui Konstantin. Sălbatic...
O apucă de gât și o trase spre mijlocul cărării.

– Ieșiți!

– Ai prins-o?

– Cum am spus, va ataca. Hei, cei din pădure, dacă vreți să nu moară acum, ieșiți la lumină!

Întâi apăru Vlad mergând șovăit, dar pe picioarele sale. Avea brațul nemișcat și era plin de sânge. Alături de el era Sofia și în urmă Amina.

– Veți avea cu ce să petreceți, le zile Konstantin celor trei oameni cu care era.

Aceștia, niște tâlhari la drumul mare, fără Dumnezeu, urâți și murdari, râseră, deja visând la acele porumbițe frumoase.

– Mai e una! strigă Konstantin.

– Marie, fugi! strigă Vlad.

Konstantin o împinse pe Isabell în brațele unuia dintre oamenii lui și sabia sa se opri la două degete de gâtul lui Vlad.

– M-ai trădat!

– Voiai să le omori!

– Și tu la fel, dar ești un laș. Nu ai curaj să le pedepsești, dar o voi face eu, pentru că din vina lor, mai ales a scorpiei astea, doamna mea a murit...

– Elena a murit? întrebă Sofia.

– Tu nu deschide gura, proasto! Elena mea s-a sinucis din vina voastră. Veți muri...

– Hei, grecule, ne-ai promis distracție...

– Leagă-le pe astea, zise el, fără să coboare sabia cu care-l amenința pe Vlad. Zi adio...

– Stai!

Marie ieși din luminiș, repede.

– Lasă-l!

– Ia te uită, fiica lui Clermont! râse el. Se pare că fiecare dintre noi va avea o frumusețe numai pentru el...

Cuvintele îi fură întâmpinate cu chiote. Unul dintre oamenii săi se grăbi să o lege pe Marie, râzând cu gura până la urechi. Vlad, legat de mâini, strâmbându-se de durere, se prăbuși la pământ.

– Adu-o aici!

Lăsă sabia din mână, fără să mai aibă vreo teamă că poate fi atacat. Mâna lui o prinse pe Isabell de păr, bucurându-se de lungimea lui și de parfum. O pipăi prin haine.

– Mereu am vrut să fac asta... stăpâna mea era de acord...

– Era nebună, așa ca tine!

– Tu ești cea nebună, zise el râzând. Ți-am dat prafurile ei și erai nebună...

– Blestematule! urlă ea, zbătându-se ca un pește pe uscat.

O aruncă pe iarbă și se aruncă peste ea. Îi ridică fustele și îi mângâie piciorul, gemând de plăcere.

Un cuțit trecu pe la urechea lui Vlad Neagu, care tocmai se ridicase, tras în sus de oamenii lui Konstantin și văzu cum omul se prăbușește la pământ. Un foc se descărcă în pietul celuilalt, care trăgea de hainele Aminei. Konstantin sări ca ars în sus, trăgând-o pe Isabell după el. Și căută din priviri persoanele care-l atacau. Și le văzu. Ared, Nicky, Mihai și Aziz descălecau de pe cai. Arma lui Nicky scotea fum, în timp ce Ared o ridica pe a lui. Konstantin o puse ca scut pe Isabell, apărându-se cu trupul ei.

– O omor!

– Și mori în aceeași clipă, strigă Ared. Lasă arma și...

– Scap?

– Vei avea o moarte ușoară, promise el.

Ared sări jos. Konstantin privi spre oamenii lui. Unul era mort cu un cuțit înfipt în piept. Celălalt avea capul găurit și era plin de sânge. Mai avea un om. Și acesta ridicase arma pentru a trage asupra tinerilor, dar nu cuteză. O prinse pe Sofia de jos și o trase spre el, urmând exemplul șefului. Dar Vlad Neagu se mișcă mai repede, izbindu-l cu umărul sănătos. Amina scoase un strigăt și Sofia apucă arma tâlharului, descărcând-o în pieptul lui.

– Ah!

Arăboaica continua să strige, în timp ce Konstantin se retrăgea, pas cu pas. Privi în spate. Caii erau dincolo de tufișuri și Isabell putea să-i ofere protecție până ajungea acolo.

– Stai pe loc, grecule!

Acesta rânji.

– Nu cred!

– Merg cu tine, zise Isabell. Nu trageți!

Trecu peste tufișuri. Și respiră adânc, mulțumit că mai avea caii acolo.

– Urcă!

– Nu!

– Te omor! răcni el.

– Ce-mi pasă?

Din tufișuri apăru Ared. Și se aruncă asupra lui Konstantin, doborându-l la pământ. Caii, speriați, începură să bată din picioare. Dar asta nu-i făcu să se oprească. Ared lovea cu sete, pentru lunile în care fuse-

se sclav, pentru loviturile de bici pe care le primise și pentru urmele care-i aduceau aminte de asta ori de câte ori le vedea. Și pentru copiii lui. Îl lovi cu pumnul în obraz, auzind osul rupându-se. Și pentru Santos.

Se opri, abia respirând. Și se ridică. Isabell era aproape de el, palidă.

– Ared!

Konstantin ridica pistolul, cu o expresie criminală amestecată cu o ură de nedescris. Trase în același timp în care Ared îi înfipse sabia în gât, adânc, ieșind pe partea cealaltă.

– Ticălosule!

– E mort!

– Da!

Nicky îl bătu pe umăr, ținându-și nevasta de după umeri. Dincolo de tufișuri, Marie îl dezlega pe Vlad cu grijă și Amina se odihnea în brațele tatălui său. Mihai o săruta apăsat pe frunte, zâmbind bucuros că era bine.

– S-a terminat! zise Ared.

Se uitară spre Isabell, spre care nici unul nu privise. Fata zâmbi scurt, apăsându-și cu mâna talia. Dar sângele trecuse de degetele ei, lățindu-se pe materialul verde ca o pată neagră, urâtă. Respirația i se schimbă deodată. Făcu un pas și Ared o prinse în brațe.

– Lasă-mă!

– A împușcat-o!

– Dumnezeule, exclamă Sofia, alergând spre ea. Privi rana fără să-i miște mâna care se încleștase acolo.

O așezară pe iarbă. Dar ea nu-i privea pe ei. Se uita undeva în sus, printre copacii mișcați de vânt. Frunzele desenate de raze de soare. Sofia își rupse juponul și îi ridică mâna. Ared apăsă rana, făcând-o să geamă.

– Nu o mișca, porunci Sofia.

– Știi ce faci?

– Da. Am ajutat odată pe maici să îngrijească niște răniți dintr-o mină. Leagă stâns!

– Aziz, pleacă spre moșie, să trimită după doctor, degrabă.

Arabul sări pe cal și dispăru printre copaci.

– Mă auzi, Isabell?

– Ai grijă de copii? întrebă ea, căutându-i mâna.

– Iubito, nu vorbi, păstrează-ți puterile!

– Sunt mici... așa mici...

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji și Ared i le șterse, mort de frică. Nicky își frângea mâinile disperat, în timp ce Mihai nu mai reușea

să se mişte din loc. Sofia legă o altă pânză albă peste rana Isabellei, tot mai strâns. Aceasta se pătă repede de sânge.

– Adu un cal şi du-o spre moşie! zise ea.

– Dar poate...

– Aici moare sigur, zise ea. Aziz va trebui să aştepte doctorul, să se întoarcă cu el şi aici nu poate face mare lucru. Dacă o ridici în braţe...

– Nicky!

Ared sări în şa şi Nicky împreună cu Mihai o ridicară pe Isabell. Ared o luă cu infinită grijă. Şi se puseră în mişcare, cât mai încet cu putinţă, dar fără să piardă timpul. Şi începură să se roage, fiecare la Dumnezeul lui, pe măsură ce înaintau prin pădure, în timp ce fata devenea tot mai palidă.

11.

Patul era prea mare şi prea rece. Şi Isabell avea corpul ţeapăn, nemişcat şi rece. Nu reuşea să se mişte. Ridică mâna, dar ea căzu la loc.

– Încet!

– Cine-i acolo?

– Eu!

Ared se aplecă peste ea, zâmbitor. Îi luă mâna şi o strânse puternic, dar fără să o rănească. Se aşeză alături de ea, atent să nu mişte patul, pentru a nu-i provoca dureri.

– Cât timp a trecut?

– Patru zile!

– Patru?! Unde sunt?

– În casa lui Vlad Neagu, zise el. Te simţi bine? Să trimit după doctor?

Ea negă.

– E în camera alăturată.

– Cum...

– L-am adus aici şi nu a mai plecat. Dacă aveai nevoie de el noaptea...

Ea respiră usor şi ochii i se închiseră uşor. Simţi buzele lui Ared pe degetele ei, dându-i căldură şi îşi dori să vină mai aproape, dar nu apucă să spună ceva pentru că adormi la loc.

Când deschise din nou ochii era singură. Era zi. Soarele încălzea camera cu razele lui. Se mişcă, fără să ţină cont de durerea care o înţepa. Se împinse în sus cu mâinile, rezemându-se de marginea patului. Respiră adânc de câteva ori, apoi se trase şi mai sus. Picioarele o înţepau

dureros. Și brațele îi erau moi și dureroase. Dar nu dădu importanță acestui lucru, nevoia de mișcare fiind mai importantă. Când se aplecă în față ochii i se umplură de lacrimi. Strânse pumnii și dinții, trăgându-se spre marginea patului.

Și începu să-și aducă aminte ce se întâmplase în pădure cu Konstantin. Își feri halatul gros și înflorat și dădu peste rana legată strâns. Îi era frica să o atingă. Își șterse lacrimile și își împinse picioarele dincolo de marginea patului, fără să se mai gândească. Când păși jos, pe podeaua acoperită de covoare, un junghi dureros o străbătu din cap până în picioare și rana păru să se desfacă.

– Isabell!

Ared o prinse înainte să cadă, ridicând-o foarte ușor.

– Nu...

– Nu poți face asta încă, ai nevoie de odihnă...

– Vreau să stau la soare, zise ea, luptându-se cu el fără vlagă.

– Ți se pare înțelept?

– Când am făcut eu ceva înțelept?

El zâmbi sincer și ea își feri privirea. Se învățase cu privirea lui dură și încruntată, supărată pe ea. Nu cu acest zâmbet cald. Ared, fără să spună ceva, se îndreptă spre fereastră și se așeză cu ea în brațe pe marginea pervazului lat. Ea feri perdeaua și privi afară, la soarele puternic, cerul senin și norii pufoși.

– Unde sunt copiii, Ared?

– Cu mama, în drum spre casă!

– Cum?

– Nu te supăra acum, mama și tata îi duc acasă. Am stabilit că e mai bine să ne întoarcem în trăsură la Marsilia, pentru că războiul bate la ușă în această zonă...

– Când pleci?

El nu răspunse, ci îi mângâie părul.

– Ared?

– Da?

– Nu mi-ai răspuns...

– Știu.

– Nu vrei să-mi spui?

– Nu-i asta, zise el parcă încurcat.

Ea oftă ușor.

– Unde-s ceilalți?

– Nicky și Sofia se ceartă de dimineața până seara...

– De ce?

– Nicky crede că a riscat fără folos plecând cu tine și apoi în pădure... și ea, de fiecare dată când aude asta, începe să strige și să vorbească în trei limbi, motiv care-l înfurie pe fratele meu...

– Fratele tău?! Nu credeam că te voi auzi vreodată spunându-i așa fără reproș sau ironie.

– Nici eu, dar s-a întâmplat. Cum îți spuneam, e nervos pentru că nu înțelege o boabă în grecește. Amina stă tot timpul cu Mihai, povestindu-i de mii de ori prin câte a trecut și Marie a stat tot timpul lângă patul lui Vlad...

– Da... șopti Isabell. Nu vă place asta...

– Nicky a sugerat acum două zile să se mute cu ea la Șerban Andoni.

– L-ai cunoscut?

Ared aprobă din cap.

– E aici?

– Jos, da. A venit în fiecare zi să te vadă.

Tonul lui părea schimbat. Mai rece. Isabell privi afară, tristă.

– Du-mă înapoi în pat!

– Nu mai vrei să stai aici?

– Nu!

Răspunse tăios, supărată ca un copil care este certat. Îmbufnată, lăsă capul pe pernă, privind oriunde, numai la el nu. Ared se așeză la picioarele ei.

– Rada e cu gemenii?

– Da.

– Atunci e bine.

– Ai mare încredere în femeia asta, zise el încet.

– Numai în ea am încredere. Atât.

Era evident că îl deranja asta, dar o ascunse destul de bine. Părea să o menajeze pentru că era rănită. Asta o făcu să se înfurie și mai tare. Se ridică în coate.

– Nu vreau să te mai văd!

– Poftim?

– Ieși afară din camera asta și nu mai intra niciodată. Și plecați odată toți în Franța, cât mai departe de mine...

– Isabell!

– Ieși afară!

Rămase locului, îngrozit de acea explozie de furie. Când Sofia intră alergând înăuntru, Ared nu reuși să deschidă gura să spună ceva. Grecoaica o luă în brațe pe Isabell.

– Isabell, stai locului, îi ceru ea, împingând-o pe spate. Rana sângerează din nou...

– Plecați toți!

– Cheamă doctorul!

Ared reuși să se miște din loc și să cheme doctorul de jos. Sofia ieși pe hol.

– Nu vrea să te mai vadă!

– E clar!

– Ce i-ai spus?

– Nimic, nu știu ce a apucat-o.

– Isabell a suferit mult în ultimul timp, zise Sofia, clătinând din cap. Și tu i-ai luat copiii de lângă ea...

– Sunt și ai mei!

– Poate, dar ea e mama lor, ea i-a purtat în pântece nouă luni și i-a născut singură, departe de cei pe care-i iubea. Am aflat multe lucruri în ultimele luni, departe de casă, alături de ea. Și o admir, chiar dacă a fost un timp în care am urât-o...

– Știi despre căsătorie?

– A ei cu soțul meu? Da.

– Și nu te deranjează?

– Știu că nu-l iubește și Nicky începe să mă iubească pe mine. Nu sunt oarbă.

Ared îngustă ochii, prinzând înțelesul cuvintelor fetei. Sofia zâmbi larg, fără teamă.

– Am învățat multe alături de ele, de ea și de Marie. Pot fi foarte puternice, curajoase și deștepte, dar sunt femei. Și iubesc!

– Sora mea îl iubește pe acest ticălos de Vlad!

– Ai grijă cum vorbești despre Vlad Neagu, se răsti grecoaica, uimită și ea de felul în care reacționase.

Plecă privirea, rușinată.

– Îmi pare rău!

– V-a răpit, îi aminti el.

– Destul mă cert cu Nicky pentru a începe și cu tine, domnule.

– Ared e destul...

– Foarte bine, Ared. Vlad e alesul surorii mele, zise fata. Și chiar dacă a greșit, s-a căit pentru păcatele lui. Arunci tu prima piatră?

Sofia plecă, mergând repede.

– Frumos!

Pe când trăia la Alger, era un bărbat adevărat, puternic și deștept și acum ajunsese să primească lecții de la toată lumea. Chiar și de la o fată de o șchioapă, cu nasul în vânt.

-Ce faci aici?

– Nimic, îi răspunse el lui Mihai, fără să-l privească.

Relațiile dintre ei erau destul de tensionate.

– Pot să-ți vorbesc?

– S-a întâmplat ceva?

– Vino!

Intrară într-o odaie mică și aproape goală. Mihai se așeză pe un scaun, lângă o masă și Ared de partea cealaltă.

– Ce vrei să faci cu Isabell?

– Asta vrei să știi?

– Da.

– De ce?

– Pentru că mă interesează soarta ei, de asta. Aproape a murit, Ared, și mă tem pentru viața și sănătatea ei...

– Credeam că viața și sănătatea ei sunt problemele mele, nu? Sunt soțul ei...

– La ce folos? Nu-ți pasă de ea...

– Și asta te face pe tine dornic să-i sari în ajutor? O iubești așa?

– Mai mult decât viața mea. Tu ai face la fel?

– Să-mi dau viața pentru ea?

– Exact.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, îl grăbi Ared. Spune ce ai de spus și să terminăm odată...

– Vreau să o lași liberă pentru că vreau să o iau de soție. Dacă e nevoie, renunț la orice. Vrei bani? Case? Cere-mi orice...

Ochii lui Ared se deschiseră surprinși.

– Vrei să o cumperi?

– De ce nu? Nu aș fi primul musulman care face asta... noi cumpărăm soțiile...

– Ești nebun!

– Nu, sunt realist. Tu nu o vrei. Ai copii deja. Și eu sunt liber și pot chiar să-ți ofer un schimb...

– Ce fel de schimb?

– Ți-o pot da pe Amina de soție, știu că și-ar dori asta și tu poți fi un soț bun pentru o femeie musulmană, care a fost învățată să respecte și să asculte bărbatul. Crede-mă, poate fi o soție foarte bună...

– Ți-ai da fiica pentru a o avea pe Isabell?
– Da!
Ared se ridică.
– Ai noroc că ești unchiul meu și că am fost prieteni, pentru că altfel te-aș fi ucis!
– De ce? A fost deja a mea...
Arabul îl izbi de perete, apăsându-i gâtul.
– Las-o să aleagă!
– Nu-i nimic de ales!
– O iei înapoi!
– Da! strigă Ared.
Mihai îl împinse la o parte.
– De ce? Pentru că o vreau eu?
– Pentru că o iubesc!
Cu respirația tăiată, Ared se trase înapoi.
– O iubești?
Rămaseră amândoi fără glas. Ared părea să nu priceapă ceea ce tocmai spusese, în timp ce Mihai zâmbi ca și cum ar fi aflat o mare taină. Clătină din cap, gânditor.
– Niciodată nu am iubit pe cineva așa cum o iubesc pe ea, zise el într-un târziu. Și i-am spus-o. Trandafirul sălbatic al lui Fatih. Și inima lui Mihai Avram. Iubirea lui Alexei Krilov, zise el, căzând pe scaun. Dragostea pură a lui Nicky.
– Nu vreau să mai aud...
– Nu, nu vrei. Niciodată nu ai vrut să auzi, dar acum o vei face, zise Mihai. S-a aruncat în pistolul lui Konstantin și în gura lacomă a Elenei pentru viața ta... și acum...
– Plec!
– Pleacă, prostule, zise Mihai ca pentru sine. Știi ce a fost ea mereu? Dragostea veșnică a lui Ared.
– Cum?
Ared se opri în dreptul ușii.
– Poate a trecut prin brațele mele, poate s-a jucat cu dragostea lui Alexei, a lui Nicky. Și cu Vlad și a cochetat cu Fatih. Dar în noi toți te căuta pe tine!
– Nu mă iubește!
– Te-a iubit din prima clipă în care te-a văzut. Dar tu nu meriți iubirea ei!
– Cine te crezi?

– Acum multă vreme am fost prietenul tău...
– Prietenii nu fac ce ai făcut tu!
– Nu, nu fac. Ce ai fi vrut să fac pentru tine, prietene?
– Să o aduci la mine, răspunse simplu Ared.
– Să o aduc la tine? Legată, poate? Când te-ai uitat în ochii ei mari, ai mai putut să o lași să plece? Nu, nu ai făcut-o. Ai trecut peste toată lumea și ai luat-o de soție, fără să dai doi bani pe sentimentele lui Nicky. Și eu am făcut la fel și aș face-o din nou.
Ared nu zise nimic, dar își rezemă fruntea de tocul ușii.
– Ai mare grijă ce faci, Ared, pentru că aș face orice pentru ea, numai să mi-o ceară!
Mihai trecu pe lângă el în grabă și ieși afară. Îl lăsă pe Ared cu capul pulsând de durere și de nervi.

12.

Patru zile la rând Isabell ieși în balcon, privind afară, mângâiată de razele soarelui. Singură. În fiecare zi primea vizite. Toți cei din casă veniră să o vadă. Primi flori și mici cadouri și urări de bine. Rana i se închidea și culoarea îi revenise în obraz. Dar nimeni nu vorbea despre viitor, de parcă casa lui Vlad era în afara timpului. Și nu-l mai văzu pe Ared. Nu întrebă de el în primele trei zile, apoi își luă inima în dinți și o întrebă pe Sofia.
– A plecat?
– Unde să plece?
– Acasă, în Franța, șopti ea încet.
– Nu, nu-i plecat. E pe aici, pe undeva...
– Da?!
Sofia îi aduse o pernă și i-o puse sub cap, cu toate că Isabell nu i-o ceruse.
– Vrei să-l vezi?
– Nu!
– Ești atât de orgolioasă, draga mea, oftă Sofia. Ai să-l pierzi...
– Nu l-am avut niciodată și el nu m-a avut pe mine!
– Din ce aluat ești făcută tu? întrebă cumnata ei. Și el... știi că două săbii într-o teacă nu încap?
– Vorbe înțelepte!

– Nu-s ale mele, dar drept grăiesc. Dacă-l iubești, spune-i tare și răspicat. Și de pleacă, să știi că nu a fost pentru tine!

– Mănăstirea te-a învățat toate astea?

– Și-i rău? Am dreptate și tu bine știi. Îl iubești?

– Da!

– Vrei să stai cu el?

Ochii ei se umplură de ape tulburi.

– Nu știu!

– Atunci nu-l iubești!

– De unde știi?

– Pentru că dacă l-ai iubi, ai vrea să fii mereu alături de el, răspunse Marie, intrând. Eu asta vreau...

– Drept grăiește! observă Sofia. Tu hotărăști dacă-l vrei sau nu. Numai decide odată, pentru că toată casa e neliniștită și, drept să-ți spun, vreau să nasc un copil sănătos...

– Cum?

Sofia zâmbi misterios.

– Știe? Nicky știe? întrebă Marie, într-o îmbrățișare care-i opri respirația grecoaicei.

– I-am spus aseară și plutește fericit undeva prin cer. Deja face planuri și asta îmi place...

– Atunci mergem degrabă acasă, hotărî Marie. Trebuie să naști la Clermont...

– Mergi în Franța, Sofia?

Ea aprobă din cap.

– Dar...

– La Istanbul nu e nimic din ceea ce vreau și am acolo numai durere. Mihai se va ocupa de vânzarea casei și ne va trimite lucrurile pe care le am acolo. Tata nu mai e și alte rude nu mai am...

– Va fi un copil fericit, zise Isabell, îmbrățișând-o strâns.

– Aș vrea să fii nașa lui, mărturisi Sofia.

Isabell se trase înapoi.

– Nu pot...

– De ce? se răsti Marie.

– Pentru că nu știu dacă voi mai veni în Franța vreodată...

– Isabell, gemenii sunt în drum spre Franța...

– Vrei să plâng în fața casei lui Ared pentru a mă lăsa să-i văd o oră în zi? Inima mea e zdrobită de durere, nu mai pot...

Se prăbuși în brațele celor două femei. Dar Marie se trase înapoi. O ridică pe Isabell.

– Mergi și vorbește cu el!

– Mă urăște și nu însemn nimic pentru el!

Palma Mariei o făcu pe Sofia să scoată un strigăt. Și pe Isabell să se lipească de spătarul patului, cu teamă. Părea că nu mai era ea.

– Trezește-te odată, drace! strigă ea. Vom pleca spre casă și tu vrei să stai toată viața să plângi în geamul unei case? Vrei să ajungi bătrână și nebună? Unde-i prietena mea care lupta pentru orice?

Sofia se ridică și trecu în spatele Mariei, arătându-și clar părerea.

– Amina se lipește de el de dimineață până seara și Mihai e gata să i-o dea de soție. Și tu plângi.

– Să o ia dacă asta vrea! se răsti Isabell.

– Vrei să renunți la tot? Atunci aruncă-te pe fereastră, zise Marie deschizând larg fereastra. Vom plânge după tine și apoi te vom uita și vom fi fericiți. Treaba ta dacă vrei să-ți lași copiii singuri, sunt sigură că îți vor mulțumi!

Ieșiră amândouă, Marie încruntată și Sofia tristă. Și o lăsară pe Isabell în dreptul ferestrei, privind jos. Dacă s-ar fi aruncat, pietrele de jos i-ar fi luat viața. Ared ar fi fost liber. Se privi în oglindă, chipul ei plâns, ochii roșii și părul în dezordine.

Ușa se deschise din nou.

– Ce mai vrei? se răsti ea, întorcându-se vijelios.

– Sunt eu...

Ared păși înăuntru, încet. O privi un timp, până se hotărî să vorbească.

– Aș vrea să mergi cu noi în Franța!

– Pentru ce?

– Isabell, am încercat...

– Ce tot spui? întrebă ea, încruntându-se.

El mai făcu un pas.

– Crezi că ai putea trăi la Marsilia toată viața?

– Nu înțeleg...

– Dacă ești de acord să stai acolo, atunci copiii vor rămâne cu tine!

Isabell se prinse cu mâna de marginea ferestrei deschise. Inima începu să-i bată nebunește.

– Nu vei mai fi soția mea, dar rămâi veșnic mama copiilor mei, zise el, evitând să o privească.

– Pentru ce faci asta?

– Pentru că mi se pare corect!

– Atunci nu trebuie decât să stau la Marsilia?

– Da.

Ea aprobă din cap.

– Foarte bine, atunci. Te las să te odihnești...

– Ared...

– Da? răspunse el, întorcându-se.

– Mulțumesc!

Zâmbetul lui era șters și părea distant. Ieși, lăsând-o singură. Și ea alergă spre ușă. O deschise și se opri brusc. La trei pași de ea, Ared strângea mâna Aminei. Nu-i vedea chipul, ci numai spatele.

– I-am spus...

– Așa e cel mai bine, șopti fata. Și drept.

– Da, murmură el.

Foarte ușor, închise ușa la loc. Și zâmbi, ca și cum ar fi râs de propria ei prostie. Ar fi alergat după el. I-ar fi cerut să nu o lase. Dar el deja avea o înlocuitoare pentru ea, Amina era deja cu un picior în haremul lui Ared. Probabil avea să fie o soție ascultătoare, credincioasă și devotată. Avea să-i nască copii, să îi conducă haremul, așa cum ea nu ar fi putut face niciodată.

Când coborî pentru prima dată la cină, furia devenise un foc mocnit, care-i mai lumina ochii, dar nu și chipul. Era senin și curat, părul ridicat sus și urmele bolii șterse. O durere slabă îi aducea aminte prin ce trecuse, dar încerca să o uite. La masă erau toți, adunați acolo, și rămaseră surprinși când o văzură.

– Bună ziua, doamnă Margareta!

– Doamna Deveraux!

Femeia părea să nu mai păstreze nici o urmă a trecutului pe chipul ei rotund. Îi făcu semn să ia loc alături de Sofia și ea o ascultă. Marie era chiar în fața ei, dar părea prea ocupată cu mâncarea pentru a-i arunca vreo privire. Nicky îi zâmbi scurt și Sofia o îmbie cu mâncare. Vlad, din capul mesei, o salută din cap, foarte ușor. Mâna lui era în continuare legată, dar părea să se simtă foarte bine.

– Nu credeam că ne vei însoți, zise Mihai cu un surâs sincer, sorbind din vinul lui alb.

– M-am săturat să stau acolo, închisă, răspunse ea, fără să atingă mâncarea pe care Sofia i-o pusese în farfurie din platourile din fața lor.

– E foarte bine să ieși la aer, zise Margareta. Nu?

– Da, doamnă! răspunse Ared, aflat aproape de ea.

El stătea lângă Amina, observă Isabell, întinzându-se spre o bucată de pâine.

– Ah!

Mişcarea o făcu să scoată un geamăt.

– Te mai doare? Chem doctorul? întrebă Mihai.

– Drace, nu! gemu ea, apăsându-şi talia cu mâna pentru a opri durerea. Îmi trece...

Respiră adânc.

– Deci, cred că în curând putem pleca acasă... zise Nicky, pentru a rupe tăcerea.

– Da, abia aştept, se amestecă Marie. Vlad, o să vezi casa noastră şi să-i cunoşti pe părinţii noştri.

– Va fi o plăcere!

– Mihai, tu ce vei face?

– Nu ştiu încă, se scuză el. Cred că afacerile mele nu mă pot îndepărta mult de Istanbul.

– Păcat, o să-mi fie dor de tine!

– Pleci?!

– Da!

– Dar credeam... începu el tulburat.

– Ared a fost de acord să-mi dea copiii, explică ea foarte amabilă. Dar trebuie să stau la Marsilia...

– Aşa? se interesă Sofia. Nicky, ştiai de asta?

– Da, zise tânărul. Mi se pare o idee bună, Marsilia e potrivită pentru a creşte copii. Şi Ared poate sta acolo...

– Dar nu voiai să stai acolo, cu ei, se amestecă Mihai.

– Nu am de ales, răspunse ea aparent indiferentă. Dar poate te-ai putea muta acolo...

– Da, tată, se amestecă Amina, cu glasul ei plăcut.

Ochii lui Isabell se îngustară.

– Voi fi încântată dacă vei sta acolo... nu!

Isabell se ridică deodată. Ochii ei deveniră ciudaţi, parcă tulburi. Împinse scaunul pentru a putea ieşi de la masă.

– Nu vreau să stai acolo, spuse ea. Nu vreau să-ţi faci speranţe.

– Isabell, începu Mihai.

– Şi dacă o iei de soţie, te ucid cu mâinile mele! strigă ea la Ared, alergând din încăpere sub privirile uluite ale mesenilor.

– Du-te după ea, se răsti Marie la Ared.

Nu trebui să repete, pentru că fratele ei era deja în urma soției sale. O ajunse sus, în salon.

– Ah...

Isabell alunecă pe podea și căzu, lovindu-se cu mâna de perete. Rana o fulgeră dureros.

– Isabell!

– Nu...

O ridică în brațe ca pe un copil.

– Doare rău?

– Da, șopti ea cu capul pe umărul lui. Aici...

Mâna ei se opri deasupra inimii sale.

– Cândva, demult, în deșert, ți-am spus că pot trăi fără tine și tu ai spus că nu-i adevărat...

– Îmi aduc aminte!

– Ai greșit!

– Da?! întrebă el, sprijinind-o pe perne, pe sofaua din camera lui, unde o dusese.

– Pot trăi fără tine! zise ea, strângând o pernă în mâini.

– Am văzut, răspunse el foarte încet.

Se ridică, depărtându-se de ea.

– Dar nu vreau!

Uimit, Ared se întoarse. Soția lui îl privea cu lacrimi în ochi. Părea neajutorată și slabă. Dar era foarte frumoasă. Se apropie de ea.

– De ce nu mă mai vrei? întrebă ea cu un glas aproape mort. Ce am făcut așa de rău? Te-am iubit mereu, dar nu ai vrut să vezi...

– M-ai iubit? Mereu ai fugit de mine!

– Pentru că nu ai știut să mă oprești. Ared, de ce nu mi-ai spus niciodată să stau?

Îl apucă de mână și el nu reuși să răspundă.

– O iubești pe Amina?

– Țin la ea, murmură el.

– O vei lua de soție?

Inima lui Isabell bătea așa de tare încât era sigură că el avea să o audă, dar prea puțin îi păsa.

– Am o soție și o iubesc, zise el limpede, privind-o în ochi.

Mâna lui Isabell căzu greu pe sofa. Ochii i se închiseră, dar el nu o lăsă. O prinse în brațe, strângând-o tandru, dar fără să o lovească. Îi ridică obrazul spre el, ștergându-i lacrimile cu buzele.

– Te iubesc, te voi iubi veșnic, orice mi-ai face, orice ai spune.

– Nu voi face nimic!

– Și în Alger?

– Mă vei închide în harem? Voi sta acolo, dar nu cu celelalte femei ale tale...

– Yasmine s-a căsătorit cu Richard și Nazira a fost vândută!

Chipul lui Isabell deveni auriu, deodată. Și se aruncă în brațele lui, râzând de bucurie.

– Vom fi fericiți! promise ea. Pentru că te iubesc mai mult decât orice. În afară de gemeni...

– Și eu te iubesc, prințesa mea sălbatică!

Isabell îl sărută, lipindu-se de el. Trase de haina lui, dorindu-l aproape de ea. Trecuse atât de mult timp de când nu-l mai avusese așa, aproape, iubind-o! Voia să o iubească.

– Știu că dacă nu mă atingi acum, voi muri, promise ea, lăsându-se pe spate.

Râzând, Ared se lăsă peste ea, scoțându-i hainele, dornic să-și regăsească iubita de mult pierdută. Zilele lui promiteau să fie însorite și minunate.